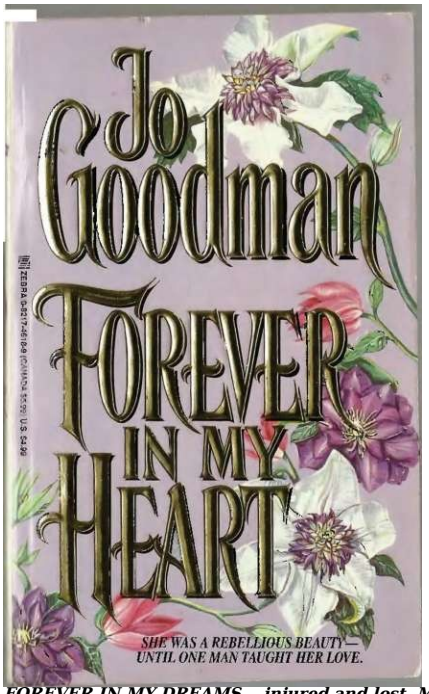

FOREVER IN MY DREAMS... injured and lost, Mary Margaret Dennehy stumbled out into the night. When she awoke, the New York heiress remembered nothing of where she'd been— except for a haunting dream that filled her with hungry longing...

FOREVER JN MY ARMS... Colorado rancher Connor Holiday would never forget the passion-filled night spent in a fancy bordello— or the exquisite lover who'd played the innocent so well...

FOREVER IN MY HEART. Now, as an arranged marriage brings them together once more, Connor is stunned to discover that Maggie is the flame-haired beauty of that passionate encounter—still deceiving him with lies even as she melts to his touch. And Maggie finds herself bound to

a stranger în a wild land, torn between cherished dreams of freedom and the sweet, sensuous love her restless heart craves...

^/¿Vf?/

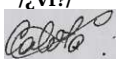

Jo Goodman

VEŞNIC ÎN INIMA MEA

ROMAN

Traducere din limba engleză de

Diana Popescu

Editura E1S-POL SRL Bucureşti 1994

FOREVER IN MY HEART

Copyright © 1994 by Joanne Dobrzanski

Reprinted by arrangement with Zebra Books, an imprint of Kensington Publishing Corp.

All rights are reserved by the Author

ISBN 973-96220-4-6

CAPITOLUL ÎNTÂI

New **York,** Martie **1879**

— Aş prefera să vorbească cât mai puţin.

Lisa Antonia Hali îl privea pe cel ce i se adresa măsurându-l dintr-o parte şi încreţindu-şi buzele, cântărind în acelaşi timp ceea ce i se ccruse. Clienţii acelui stabiliment aveau ele obicei preferinţe în ceea ce. priveşte aspectul fizic al fetelor. Se întâmpla deseori ca un client să ceara o brunetă cu taiie de viespe şi şolduri late sau o roşcată dolofană şi cu glezna subţire.

Pretenţia acelui domn referitoare la o parteneră tăcută era cam neobişnuită, însă pe doamna Hali nu o luase chiar cu totul prin surprindere. Prin natura ocupaţiei sale, se adapta repede caracterului clienţilor săi şi în plus învăţase sa se încreadă în propria ei judecată. Bărbatul de lângă ea nu prea arăta să aibă chef de amabilităţi.

îşi desfăcuse deja cravata neagră de mătase,, iar fracul îi atârna neglijent, şifonat, peste cămaşa de un alb imaculat. îşi freca ceafa cu una din mâinile sale mari, încercând să-şi decontracteze muşchii.

Fracul era desfăcut şi la spate, scoţând la iveala o vesta din satin, de culoare gri, a cărei broderie argintie reflectă lumină în timp ce el respiră adânc.

Lisei îi fu clar faptul că bărbatul acela încerca să-şi stăpânească nerăbdarea. Zâmbi satisfăcută, mutându-şi privirea de la pântecul lui plat la faţa lui.

Avea trăsături interesante, un chip din cele pe care, văzându-Îe o singură dată, nu le mai poţi uita.

Trăsăturile sale frumoase erau schimonosite de tensiune.

O anumită asprime a feţei făcea ca buzele sale să pară plate şi conturase mici riduri în colţurile gurii, dând expresiei chipului său o intensitate ce nu se potrivea cu trasaturile altfel frumoase ale acelui bărbat. Muşchii maxilarelor se contractaseră, umplând pentru o clipă golurile de sub pomeţi.

Ochii doamnei Hali se îngustară în timp ce-i studia trăsăturile. Era bronzat şi pielea avea o tentă galben-roşcată. Îi trecu prin minte că bărbatul din faţa ei ar fi putut avea ceva sânge indian în el, caz în care ar fi trebuit să-l roage pe Samuel să-l dea afară pe uşă. Numai că nu

era cazul. Uitându-se mai atent, îşi dădu seama că soarele şi vântul adunaseră acea culoare pe trupul lut şi răsuflă uşurată. Şi poate că Samuel nici nu l-ar fi dat afară, oricum.

Lisa Antonia Hali înfruntă fără jenă privirea clientului ei, atunci când acesta începu s-o privească la fel de atent Avea ochi negri. Se uita la ea fără sa zâmbească. Sprâncenele sale erau acum arcuite într-o atitudine de superioritate care ar S putut intimida pe cineva mai slab de înger. Ochii ei îi studiau acum nestingheriţi părul. Avea un păr des şi lucios, lung la spate; acolo unde atingea gulerul cămăşii, şuviţa aceea părea ca o pată de cerneală pe o coală albă de hârtie. Aproape ca avu intenţia să-şi bage degetele în părul lui. Totuşi, începu sa se joace cu sbrăţările, aranjându-le în timp ce se gândea la ceea ce avea de făcut

Ochii i se opriră pe geanta din piele neagră ce se afla la picioarele lui. Se întrebă ce conţinea. Poate schimburi curate? Sau poate medicamente? Mostre de lichior? îşi dădu seama că ar fi fost foarte dezamăgită dacă ar fi aflat că e vreun, comis-voiajor care vinde whisky. îl privi întrebător, însă ochii lui erau la fel de inexpresivi.

-Cred că ştiu cine v-ar putea satisface pretenţiile, spuse într-un târziu doamna Hali, zâmbind amabil. Acum

este sus. Credeţi că puteţi conta pe gustul meu, sau preferaţi s-o chera aici pentru a o vedea? Daca socotiţi că

nu e pe placul dumneavoastră, putem găsi pe altcineva.

Cu o mişcare lejeră, se aplecă să-şi ridice geanta.

-Dacă nu va trebui să judec după sunetul vocii ei, atunci înseamnă ca ea e ceea ce-mi trebuie, spuse el sec. Aruncă o privire spre scărițe late, acoperite cu mochetă. În ce parte trebuie să o iau după ce urc scările ?

-La stânga, răspunse doamna Hali după o scurtă ezitare, ridicând braţul stâng şi scuturându-şi brăţările. Apoi mergeţi pe hol, ia a doua uşă pe dreapta. Pe fată o cheamă... Nu mai continuă pentru că degetul lui îi acoperi buzele, apasându-le uşor.

Bărbatul dădu din cap şi zâmbi pentru prima oară. Dacă zâmbetul acela i-ar fi cuprins şi ochii, atunci chipul său ar fi fost cu totul altul. • -Nu mă interesează, spuse el. Nu sunt adeptul intimităţilor*

Patroana, convinsă până atunci ca era imună la orice fel de atingere din partea unui bărbat, simţea încă urmele degetului lui pe buze. îi urmări cu privirea îii timp ce acesta urca scările şi simţi ca i se stârnesc poftele. Inima îi bătea puternic. Abia de observă în ce parte o luă tipul atunci când ajunse la etaj.

Apăsă clanţa şi deschise uşa cu putere. Camera era luminată doar de o lampă cu petrol, aflată pe una din noptiere. Umbra siluetei sale impunătoare se profila pe hol. Pentru o clipă, rămase în pragul uşii, măsurând

camera din priviri şi lăsându-şi ochii să se acomodeze cu lumina. Târfa stătea în mijlocul patului. Mişcarea pe care aceasta o făcu îi atrase privirile.-Nu scoase un cuvânt

Deja simţea că femeia îi place.

Păşi înăuntru, lăsa sa-i cadă geanta pe o masă ce se afla chiar lângă uşă şi trânti uşa cu călcâiul. îşi scoase fracul, punându-l cu grijă pe spătarul unui scaun şi se uită din nou în jurul lui, fără a zăbovi asupra târfei sau patului larg

Podeaua de lemn era acoperită cu mai multe covoraşe înnădite. Un glasvand dădea spre un mic balcon cu balustradă din piatră. Pe poliţa căminului o mulţime de fotografii şi statuete, toate de proastă calitate. Grătarul era rece, cenuşa era împrăştiată şi, lângă cămin, se afla o căldare cu cărbuni şi lemne uscate.

Lămpile celelalte aveau globuri mate, de culoare albă. Tapetul era aproape la fel de negru ca mobila, dând încăperii un aspect mohorât De cealaltă parte a patului se afla un paravan folosit de femei pentru a se îmbrăca. Se duse lângă acesta dând una din părţi într-o parte, lăsând să se vadă' un garderob şi o cadă umplută cu apă. Băgă un deget în ea, constatând că apa nu mai era fierbinte, ci caldă, tocmai bună de baie.

-Ţi-am întrerupt baia, spuse el întorcându-se către pat. Ea nu-l privi, dar atunci când ridică din umeri,breteaua lată a cămăşii ei de noapte căzu, dezvelindu-i umărul. Ea o ridică, dar îi căzu din nou.

De data aceasta o iasă aşa, înclinând doar puţin capul, aşa încât părul îi căzu pe faţa, acoperind-o.

Zâmbi uşor. Ochii lui o priveau cinic.

-Nu e cazul să fii modestă, spuse el. Ar fi emoţionant dacă nu ar fi absolut inutil gestul tău.

Se.întoarse din nou cu spatele, arătând cu degetul spre cadă. N-aş vrea să-ţi întrerup baia. Am destul timp la dispoziţie. Ea se mişcă în spatele lui, dar el nu o observă. Haide, mai spuse el. N-are ce să-ţi facă rău şi, pe urmă, te-ar putea chiar relaxa.

Patul scârţâi când ea trecu pest» el în patru labe. El se muta în cealaltă parţe a camerei şi se aşează în balansoar, întinzându-şi picioarele lungi. Lăsă capul pe spate şi închise ochii, simţind totuşi privirea pe care femeia i-o aruncă peste umăr.

- Să ştii că nu vin lângă tine, spuse eî pe un ton plictisit îi auzi paşii repezi; picioarele ei desculţe călcau uşor covorul. Se lovi de paravan înainte de a dispărea după el. E! deschise ochii o secundă şi-i văzu umbra prin genele

dese şi negre. Cămaşa ei de noapte atârna acum deasupra paravanului. Femeia deschisese garderobul şi acum căuta ceva în sertare. El se întrebă cam ce-ar putea căuta, apoi văzu că îşi strânge părul într-un coc. O clipă mai târziu, apa clipoci, dând un pic pe dinafară, când ea intră în cadă. El închise ochii din nou, spunându-şi că n-ar fi trebuit să bea :»lât de mult

-Mi s-a spus ca nu eşti prea vorbăreaţă, dar nu mă aşteptam să fii chiar mută. Nici un răspuns. Mie îmi convine, continuă el, îşi descheie vesta şi îşi verifică ceasul de buzunar, Mârâi nemulţumit, constatând că nu-l mai despărţeau decât câteva minute de miezul nopţii. Obişnuia să bea înainte de cină sau în 1 impui cinei, uneori mai bea câteva pahare şi după cină. Presimţea că se .va simţi îngrozitor a doua zi de dimineaţă, dar nu era chiar atât de ameţit de băutură.

Auzi din nou sunetul apei dincolo de paravan. Observă că prosopul era pe marginea patului. Oftând, se sculă din balansoar şi luă prosopul; apoi, trecând de cealaltă parte a paravanului, îl legănă în faţa târfei.

-Poftim, spuse el pe un ton plictisit Ochii erau lipsiţi de expresie, de interes şi-i evitară pe ai ei. Vârfurile cârlionţate ale părului ei erau ude şi i se lipiseră de păr şi tâmple. Umerii ei goi erau acoperiţi cu picături mari, iar trasaturile ei fragile luceau în aburii ridicaţi din cadă. Dându-şi seama că sta în lumină, el se dădu într-o parte,privind-o cum se lasă şi mai jos în apă. 1 se vedea numai linia umerilor deasupra apei ca o oglindă.

-N-ai de ce să faci pc fecioara sfioasă cu mine, spuse ei. Asta ţi-c meseria, aici nu e vorba de relaţii personale. Făcu o pauză, privind-o îndeaproape. N-am dreptate ?

Ea clipi, îl privi atent, apoi dădu încet din cap.

El îăsă prosopul să cadă, dar ea îl prinse înainte ca acesta să atingă apa.

-Roşu, spuse eî.

-Hmmm? Strâmbându-se, ea îşi atinse uşor gâtul cu vârful degetelor. Poftim? întrebă ea, simţind vibraţiile vocii în degete.

-Părul tău e roşu. Nu prea e lumină aici. Până acum n-am fost sigur de culoarea părului tău. Nu era un tip ce acţiona din impuls, dar tocmai asta îl mâna acum. Se lăsă în genunchi lângă cadă. O clipă crezu că ea se va mişca, pe urmă se întrebă de ce îi trecuse aşa ceva prin minte. Cu toate acestea, o întrebă fără să vrea:

-îmi dai voie?

Ea privi mâna lui ridicată, simţind vârfurile degetelor lui la câţiva centimetri de ureche, şi înclină din cap.

El îi atinse obrazul cu dosul palmei, zăbovind asupra lui. îi dădu la o parte q şuviţă de păr. Era moale, mătăsoasă şi udă. îl trecu un fior atunci când observă câteva vânătăi pe gâtul ei. Atinse una uşor.

-în seara aceasta n-ai prea fost tratată cu blândeţe.

Răspunsul ei fu o înclinare a capului.

-Atunci înseamnă că e bine că mă aflu aici. Sa vedem ce putem face în legătură cu asta. Pielea i se înroşise. Te-ai încălzit, spuse el. Hai, ieşi din cadă.

Se ridică şi el în picioare şi se întoarse cu spatele. Auzi o mişcare grăbită în spatele lui, apa şiroia pe covor şi în cele din urmă deosebi sunetul prosopului frecat cu putere de piele. El îşi scoase vesta, punând-o lângă frac. Când o văzu din nou, era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din bumbac, de culoare albă. îi privi picioarele goale şi gleznele subţiri.

-Mai bine te-ai băga repede în pat Chiar şi cu covor pe jos, podeaua e tot rece. Vrei să aprind focul ?

Strecuiându-se în pat, ea dădu din cap. Râsul lui gros, înfundat umplu camera în timp ce ea îşi trase pătura groasă în jurul umerilor.

-Şi totuşi cred c-am să-l aprind, spuse el, perfect conşticnt că nu dorea doar o simplă hârjoneala pe sub aşternuturi.

Avea de gând să se simtă bine, să se bucure de trupul acelei târfe, să-şi bucure ochii şi mâinile. Această hotărâre îl mira întrucâtva. în fond, cu o jumătate de oră în urmă, nu se gândise decât la câteva momente de plăcere carnală. Era chiar dispus să îi asculte glasul, glasul acela răguşit care trebuia savurat, ca pe un pahar de whisky bun.

îi trebuiră câteva minute până să aprindă focul. Stând în picioare, îşi şterse mâinile pe pantaloni. Petele de cenuşă de pe haina lui neagră de seară îl făcură să se ducă la ligheanul de lângă pat, pentru a se spăla pe mâini.

-Nu se face să lăsăm amprente, nu-i aşa ?

Ea zâmbi într-o doară.

-Cred ca ţi-ar prinde bine un pahar.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze, iar chipul ei căpăta o expresie de uimire.

-Numai în scopuri medicinale, adăuga el ' pentru a o linişti. Umerii i se relaxară, iar acesta fu răspunsul ei că îi acceptă propunerea. Uitându-se încă o dată prin cameră, îşi dădu seama că nu se afla acolo nici o sticlă de băutură. Ridică din umeri.

-Am fost inspirat că am adus ceva cu mine. Traversă încăperea, apoi scoase din geantă o sticlă de whisky pe jumătate plină, ascunsă printre hârţoage ce păreau a fi chitanţe sa« acţiuni. Se întoarse cu faţa la ea, aratându-i sticla.

-N-avem pahare ?

• Ea îi răspunse dând negativ din cap. ^

-Atunci va trebui să bem din sticla. închise geanta, o lăsă pe masă, apoi lua sticla lângă pat, se aşeză pe marginea lui şi i-o oferi.

-Te vei simţi mai bine, crede-mă, spuse el atunci când o văzu ca ezită. Nu mai adăugă şi faptul că pentru el băutura făcuse deja minuni.

Ea desfăcu sticla şi o duse încet la gură. Fiindcă ea nu bău imediat, e! puse degetul pe fundul sticlei, apăsându-i-ope buze. Luă o gură zdravănă, se opri, văzând că îl amuza, mai luă o înghiţitură, '

-Mult mai bine, nu ? zâmbi el satisfăcut, văzând-o că se strâmbă. Nu prea ştii să apreciezi un whisky bun.

Băutura făcu să-i dispară încordarea din gât, lotuşi glasul ci era la fel de răguşit.

-Eu nu prea beau.

-Nici eu nu beau... prea mult, răspunse el, «»Icrindu-i din nou sticla pe care ea nu se grăbi s-o ia; însă pe faţa ei nu văzu nici o altă reacţie În (a de cea pe care o avusese mai devreme. I Jîn câte văd, adăugă el, te adaptezi destul de repede. Luă sticla, o puse pe noptieră şi-i .1 tinse din nou faţa cu dosul degetelor. Degetul lui maré urmărea linia pomeţilor. Totuşi văd (•;i-şi face efectul, mai spuse. Nu mai eşti aşa dc înfierbântată. Pielea ei era încă destul de taldă, aproape nefiresc de caldă, însă tenul nu-i mai era aşa de congestionat. Chipul ei căpătase <> tentă de roz, accentuată de lumina ce bătea dinspre lampa cu petrol, Avea o faţă ovală, ochi mari, poate un pic cam prea mari pentru faţa ei gingaşă. Nu era o frumuseţe clasică, nici pe departe, dar era oricum altceva decât se işteptase el să găsească într-un bordel din New York, fie el şi unul de talia celui condus de doamna Half, destul de scump. Fu cât pe ce să spună cu voce tare ceea ce gândea, dar, chibzuind mai bine, îşi dădu seama că ar fi fost cel mai prost ales compliment pe care l-ar fi putut face unei fete.

Mâna lui se juca pe obrazul ei, apoi îi atinse gura. Avea buze pline, Simpla atingere a degetelor lui o făcu să se deschidă uşor. Buzele erau ude din cauza whisky-ului. Acum el îi privea cu intensitate gura.

-Arată-mi limba, o ruga el cu voce gravă.

Ea deschise gura şi scoase limba, scoţând un sunet ca la doctor. Gestul îl surprinse atât de tare, încât izbucni în râs. Mâna lui părăsi faţa fetei.

- Nu la asta m-am aşteptat, dar ai o limbă foarte frumoasă. Şi foarte roz. Dantură drăguţă. Şi observ că nici amigdalele nu ţi le-ai scos. Îi puse mâna pe falcă, împingând-o uşor. Poţi să închizi gura acum, spuse. Cred că am văzut suficient Categoric, n-ar mai strica încă o duşcă. Sorbi cu poftă din sticlă şi observă cu coada ochiului că fata s-ar fi aşteptat să-i dea înapoi sticla. Se supuse rugăminţii ei tacite §i o lăsă pe ea să ia ultima înghiţitură.

-Să ştii că pentru cineva care nu prea bea, ai căpătat foarte repede această deprindere.

Ea îi răspunse zâmbind obraznic şi leneş în acelaşi timp.

-îmi place un whisky bun, spuse ea, mai ales dacă îl iau ca medicament

-Sigur, o aprobă el sec. Se făcu lejer, întinzându-şi picioarele pe saltea şi, lăsându-se pe spate, se sprijini de tăblia patului, făcută din lemn de nuc. Luă una din pernele aruncate pe pat şi şi-o puse sub cap. Mult mai bine, constată el satisfăcut şi privind-o chiorâş, în timp ce el se aşezase în poziţia aceea comodă, fata se trăsese spre marginea cealaltă a patului.

-Nu trebuia să te dai la o parte, îi spuse el. N-am de gând să te atac, dar nici nu-mi va fi prea uşor să te ating dacă ai de gând să rămâi acolo.

Iм ezita, cântărindu-i cuvintele, dar până la urmii pricepu sensul cuvintelor sale şi se ipropie de el.

I .1 rândul său, bărbatul bătu o pernă umplută . ıı |»ene de gâscă pentru a o mai umfla, şi i-o l> . sub cap. Când se întoarse spre el, • uunchii lor se atinseră.

Breteaua cămăşii de noapte îi căzu din nou, 1 vclindu-i umărul stâng.

Observă că atunci când încerca să-şi ridice l>„-icaua, mişcările ei erau lente, ciudate, ipro.ipcînţrerupte. Băutura începea să-şi facă -Icctul. La început nu-i trecuse

prin cap că poate şi ea băuse înainte ceva, dar acum avea i v.igă bănuială.

-Suntem o pereche grozavă, spuse el i \ pirând greu. Ea se scutură ca străbătută de ÎMI fior, îl privi uimita, dar nu spuse nimic. El

lăsă mai mult pe spate, lăsând să se vadă linia puternică a gâtului, şi închise ochii.

Nîci nu mai ştiu cât a trecut de când n-am mai avut o zi aşa de lungă, ofta eî.

-Azi e de fapt mâine, spuse ea privind ceasul tiu rit de pe policioară.

Mda, asta cam aşa e. Şi când mă gândesc t încep la fel ca ziua de ieri.

Adică în pat, cu o târfă. Gura i se încreţi iutr-o parte, dându-şi seama că putea privi lucrurile într-o altă lumină. Măcar alături de iccastă târfă, se putea relaxa. Măcar pentru fitât trebuia să fie recunoscător.

-Dumnezeule, sunt atât de obosit

-Atunci odihneşte-tse, îi şopti ea. Dădu din cap iară să deschidă ochii -E o ofertă drăguţă, dar nu pentru asta am venit eu aici. E cazul sa mă ocup mai mult de tine, e clar că asta ai aşteptat

~Nu m-am supărat, spuse ea cu oarecare efort. Doamna Hali mi-a oferit condiţii bune aici.

Sesiză reţinerea din glasul ei; tonul avea totuşi un fel de cadenţă de melodie, imprimat probabil de efectul băuturii. Se întrebă ce înţelegea ea prin „condiţii bune". Camera era de un caracter aproape spartan în comparaţie cu celelalte oe care le văzuse până atunci. ş -Nu prea ai mare lucru pe aici, observă eL -Pot spune din experienţă ca e mult mai bine decât.pe stradă, răspunse ea convinsă, după o scurtă ezitare. El deschise ochii, uitându-se la ea. -Poate că ai dreptate. Iar îţi ard obrajii, constată el după ce, privindu-I lung, fata îşi luă ochii de la el. întinse mâna pentru a-i atinge umărul gol, iar degetul mare simţi pulsul

pe gât Îţi bate inima cu putere. De ce nu dai pătura la o parte, ca să te pot privi?

Fata ezită, aşa că el dădu pătura puţin mai jos, cu podul palmei.

-Cum crezi că te pot consulta dacă nu îmi dai voie să mă uit la tine? Presupun că şi tu ai unele pretenţii, văzând-o că îi cântăreşte cuvintele. -Nu multe.

Rostise cuvintele atât de detaşat, încât pe el IL JM**fui râsul.**

I)cci am avut dreptate când am spus că nu iost tratată cu prea multă blândeţe! Şi asta mi (ace deloc cinste bărbaţilor de genul meu, I' iii a se mai complica cu alte vorbe, dădu piUurn la o parte. Degetele lui alunecau acum ¡i linia de la gât a cămăşii de noapte, foarte I col tată de altfel, şi se opri asupra năsturelului de sus. O sprânceană i se ridică • ulrc bă tor. Ea îşi puse o mână peste mâna lui |i »puse:

I «isă-mă pe mine!

Vocea ei, la fel de răguşită, îl intrigă. Totuşi impresia aceea nu dură prea mult, pentru că i um privirea îi fu atrasă de felul în care ea juca cu nasturele.

-Da' nu eşti chiar de loc vorbăreaţă. Ea nu-l privea. Se concentra doar asupra nasturelui. -Nu sunt, ai dreptate, spuse ea încet -încă unul, o rugă. Fata îl privi pe sub genele dese. -încă un nasture, te rog, spuse el arătând •pre mâna ei.

Deşi degetele îi tremurau, reuşi să-şi desfacă nasturele. Decolteul se lărgi, dezvăluind linia sânilor. Avea o piele fină, catifelată. îi atinse .sânii cu degetele.

-Cred că aici ar trebui să căutăm motivul (aptului că eşti înfierbântată, spuse el, dar ea îi urmărea pur şi simplu mâna.

-Şi totuşi n-ai nimic la inimă, spuse el zâmbind, simţind pieptul ei zvâcnind cu putere, îi cuprinse sânul în palma, având senzaţia eh ritmul inimii ei e mult mai palpabil decât carnea în sine. îi mai desfăcu un nasture. Vino mai aproape, o rugă. Ea nu se supuse imediat, astfel

încât el îşi strecură mâna pe sub mijlocul ei, trăgând-o aproape. Căzu şi cealaltă bretea. Indiferent unde ar fi atins-o, bătăile inimii ei se simţeau în tot trupul. Mâna lui îi mângâia acum locul în care linia gâtului se unea cu cea a umărului. Se apleca, atingându-i aproape urechea cu buzele. Ea respira uşor, abia simţit.

-Respiră^ adânc, îi spuse el. Aşa. '{ine-ţi respiraţia. îi masă gâtul, spatele. Acum expira uşor. Ritmul inimii se mai potolise. Respiraţia devenise mai regulata. Mult mai bine, spuse el. La un moment dat am crezut că o sa leşini.

-Şi eu am crezu,t asta, răspunse ea serioasă, Mă simt uri pic cam ameţită.

-De ce nu te întinzi, o întrebă el, dându-i drumul.

-Bine, spuse ea fără să ezite şi, trecând peste el, îşi luă o pernă şi şi-o puse sub cap. începu să-şi închidă nasturii cămăşii, însă el o opri. 1 se vedea încă linia sânilor, dar şi-aşa, cu cămaşa de noapte pe ea, piejea ei strălucitoare era extrem de ispititoare. în acest moment, el simţi nevoia să-i dea cămaşa la o parte şi să-i simtă sfârcul în .gură.

-Să ştii că nu mă pot lăuda cu o răbdare ieşită din comun, o anunţa el, atingându-i din nou obrazul.

[1])i liii ei de un verde închis îi căutau acum hipul, iar zâmbetul îi era plăcut, încurajator. Te descurci destul de bine, spuse ea. I i i iară îndoială cea mai candidă femeie pe i o cunoscuse vreodată. Fu surprins să ♦ ■ »state că aparenta ei lipsă de imaginaţie în ii provocatoare îl încânta. Nu numai că-i l»l »ceau momentele acelea, dar le savura de-a ii< plul.

-Vai, dar îţi mulţumesc, spuse el amuzat l'i unios din partea ta că mă încurajezi.

-Sper să mă descurc şi eu la fel de bine ca (inc într-o bună zi, adăugă ea zâmbind în • utinare §i lăsând pleoapele să-i cadă « ninoroase pe ochi.

-Deci recunoşti că mai ai ceva de învăţat (ia făcu un semn afirmativ din cap cate fu brusc întrerupt de un cascat Se

întinse puţin, trccurând un braţ pe sub pernă şi uiiorcându-se pe o parte.

IU observă că această mişcare îi dezvelise i mplet unul din sâni. Sfârcul ei se întărise, devenind ca un mugure de coral. I se puse un nod în gât, având sentimentul că e un şcolar iflat în faţa primei fotografii deocheate, -înţeleg că vrei să înveţi ceva de la mine? Mi-ar plăcea foarte mult, mărturisi ea pe un (on la fel de serios, făcându-I să râdă.

-Eşti o continuă surpriză pentru mine. În nici un caz nu eşti ceea ce credeam că voi găsi intrând aici. Ha începu să se alinte, înfundându-şi capul

mai mult în pernă.

-Ai de gând să adormi? o întrebă el, ridicând o sprânceană a mirare. Mişcările leneşe ale capului ei nu erau deîoc încurajatoare. Acum îi părea rău ca îi dăduse sa bea. Cu o mişcarc rapidă se dădu jos din pat şi începu sa-şi scoată hainele; cămaşa de un alb imaculat se^ alătură jachetei şi vestei de pe balansoar. îşi puse pantofii aproape de grătarul căminului şi-şi înghesui şi ciorapii lângă ei. Aruncă pantalonii şi indispensabilii la întâmplare, pe braţul scaunului. în ciuda faptului că se grăbise, atunci când se baga în pat îşi dădu seama că nu se mişcase totuşi suficient de repede.

Pe cât era el de stârnit, pe atât era fata aceea de nepregătită. Era destul de obosit pentru a-şi mai pierde vremea cu filozofia. Era oricum dc reţinut acest aspect, ca sa ştie la ce trebuia să se aştepte atunci când va mai cere o târfa care să vorbească puţin. Şi, după toate aparenţele, nu părea pregătită să-şi folosească gura nici pentru altceva. Dădu pătura şi cearşaful la o parte, strecurându-se în pat lângă ea întorcând-o cu spatele la el, astfel încât să-i atingă pieptul şi abdomenul. Mâna lui căuta acum decolteul cămăşii de noapte, iar palma se opri între sâni. Bărbia lui atingea acum creştetul capului ei, iar aroma părului ci încă umed îi stârni toate simţurile. Adormi.

Când se trezi, ea era peste el. îşi scosese agrafele din parul care se revărsa într-o cascadă

I < t închis peste umerii şi pieptul lui. « i plimba pe pieptul lui. Limba ei simţea ■un gustul dulceag-sărat al pielii. îl străbătu tm lior atunci când mâna ei plecă spre

• l-ii. aicn. Mai jos. Apoi mai jos. Până când îi «nprinse penisul.

începu sa geamă. Mâna ei se opri acolo. I-o ıı 1 inse cu degetele, apăsând-o, încurajându-i >ni . rile. Apoi vru mai mult Picioarele ei se iiuollciră în jurul picioarelor lui, iar el o m«.».usc pe spate. îi despărţi pulpele cu iiuiichii. Trupul ei vibra şi imediat după ii cca simţi buzele ei pe gură. Avea buze pline, i «i îl sărutau acum cu pasiune, lacome. Se p ui cu limba, aţâţându-I şi mai mult Mişcările

• • deveniseră neobosite, tot trupul ei încordat

• i i .u-um într-o continuă căutare. Sânii ei sc lipirii de el, tot trupul părea să se muleze pe

I

Îşi strecură o mână pe sub ceafa lui, iar >1 getele începură să umble prin şuviţele negre i dese. Un puternic fior îi străbătu şira spinării ilunci când îi simţi unghia urmarindu-i uşor li în urechii. Ridicând capul, o văzu zâmbind 11, în ochii aceia verzi, ca de pisică, recunoscu i llcctarea propriei lui dorinţe.

Şi, exact în clipa în care buzele lor erau pe \ ii netul de a se uni, ea se arcui, dandu-şi capul pe spate. îi atinse obrazul, conturul în ixilarului, apoi gâtul. Mâna ei se plimba «uni pe spatele bărbatului, pipăindu-i fiecare fibra. Pielea lui anticipa fiecare atingere. îi dorea mâinile peste tot, făcând absofut orice; îi şopti ca îi doreşte mâinile, pe o voce atât de răguşită încît preţ de o clipă avu senzaţia că nu el vorbeşte. Palma urmărea conturul umerilor lui, coborând apoi pe braţ, ajungând apoi în jurul toracelui şi iar pe spate. Când ajunse la baza coloanei, degetele ei zăboviră acolo, jucându-sc, stârnind în el senzaţii pe carele simţi până în vârful picioarelor. îi apucă fesele în palme, apăsând degetele puternic în came şi îl trase spre ea, simţind astfel toată nevoia din el. Se lipi din nou de el, dându-i de înţeles că îl dorea la fel de mult, jucându-se cu

gura, sărutându-l, simţindu-i limba, strângându-l cât putea dc tare.

Nu putea spune dacă vreo femeie B mai dorise vreodată aşa cum îl dorea târfa de lângă el. Apoi îşi dădu seama că el era cel care o plătea. La urma urmei nu era decât o târfă.

Brusc, surprinzător, dori ca lucrurile să fie altfel.

Se desprinse de lângă ea, găsindu-şi o poziţie cât mai bună, zâmbind atunci când văzu că ea îl căuta trupul cu ochii închişi. îi dădu mîna la o parte şi îngenunche între picioarele ei. Îi ridică picioarele cu genunchii în sus, îi împinse şi îi luă fesele în mâini şi, atunci când ea se apropie din nou de el, se împinse în ea cât putu de tare. Fata ţipă.

Auzind-o, vru şi altceva. Şi-ar fi dorit ca ea să-i strige numele şi nu doar să scoată un strigăt de animai rănit începu să se mişte. Era foarte i «nil:«. Şi fierbinte. îl cuprinse cu braţele, lin mdu-l aproape de ea, Mâinile ei îi apucară i„frbraţele, iar palmele apăsau muşchii. Se vui. îl simţea înăuntrul ei. îi lăsă urme pe I ftţ din cauza unghiilor. La fel degetele lui I. ura urme pe pielea ei.

l i dadu seama că fata u acceptase ritmul, I- (Jit mişcărilor şi ştiu în acea clipa ca era n|i însă de aceeaşi pasiune ca şi el. îi urmărea ui -. riIecapului,dintr-oparteîntr-alta,buzele I t (ute, gâtul arcuit Din cauza transpiraţiei, pi dea ei căpătase o oarecare strălucire în Iu aina lămpii.

I . un moment dat, în timp ce respira, avu t ndinţa de a-şi ţine răsuflarea. Propria lui pi raţie era greoaie Tensiunea îl cuprinsese v un fel de flacără ce-i atingea fiecare ţ»mficica a trupului. Muşchii i se încordaseră, i »r dorinţa îl făcea să intre în ea din ce, în ce în ii repede.

Această plăcere copleşitoare, egoistă puse j» im la urmă stăpânire pe el. în clipa în care j.iculă, trupul lui încordat se lipi de al ei. După .«'cdi simţi tensiunea din corp dispărând, «Il/olvându-se. Nu-şi putu reţine un geamăt de pliicere, apoi se prăbuşi epuizat asupra ei. Adormi aproape instantaneu.

1 .isa Antonia Hali se juca cu colierul de perle p care-l avea la gât – N-am crezut că va dura atât de mult până

când vei ajunge aici, îi spuse ea bărbatului dii- faţa ei. Ce rost are să te plătesc dacă nu m i pot baza pe tine ?

Morrison James lăsă să-i cadă geanta neagri de piele pe covor şi-şi scoase haina. O puse pe spătarul unui scaun din apartamentul doamnei Hali şi începu să-şi maseze ceafa. Părul lui negru, des, grîzonat la tâmple, era ciufulit Faţa lui lată păstra încă urmele lăsate de o pernă pe obraz şi era roşie după somn. Ochelarii îi căddeau pe vârful nasului.

- Tu poţi să spui că-l plăteşti pe avocat pentru serviciile sale, sau pe poliţişti pentru că-ţi asigură protecţia, Lisa, spuse el. Eu însă am şi uitat când mi-ai plătit ultima oară serviciile.

Ea încetă să se mai joace cu perlele şi-i atinse pieptul eu degetul arătător, afişând un zâmbet ironic.

- Asta pentru că ţi îe-ai oferit şi altcuiva.

Doctorul înlătură politicos degetul femeii de

pe pieptul lui şi-şi aranjă cămaşa înghesuită la întâmplare în pantaloni. îşi îndreptă bretelele înainte de a-şi baga mâinile în buzunar, legănându-se pe picioare înainte şt înapoi.

- Ar trebui să te bucure. Altfel ai ajunge la pepeni din cauza mea.

Având în vedere că ţinea ocupată toată noaptea una din cele mai scumpe,pensionare ale sale, doamna Hali hotărî că suma pe care i-o plătea doctorului era deja prea mare. Dar, dat fiind faptul ca cu greu putea găsi un medic într-adevăr priceput, ajunsese să privească

Mcma **doctorului James cu** o **detaşare <i'n ape filozofică.**

M/i rog poţi să iei ce vrei în seara asta. I c ce, nu prea aveţi clienţi? Mda, majoritatea fetelor sunt libere. Eu HI **unt prinsă până peste cap. N .ivea chef să-i asculte**

lamentările. Căscă i aranja ochelarii pe nas. I >e ce m-ai chemat?întrebă el. Beth are i umvai probleme?

I toamna **Hali dădu din mâna nerăbdătoare. I ilarilc îi sunară, atingându-se.**

N , nu e vorba de Beth §i nici de altă fată -l i mea. Totuşi ai putea s-o consulţi un pic I .lane, dacă tot eşti aici. Cred că ceva nu e ui i gulă cu ea.

•Lisa, spuse el, silabisindu-i numele pe un ı ıı plictisit Ochii îi căzură pe o sticlă de În ky aflată pe servantă. îmi dai voie? F rog, serveşte-te! Mt>rrison îşi umplu un pahar, îl dădu peste ■ i»p, apoi îşi mai turnă unul. Se lăsă pe spate, 1 rijinit de servantă» învârtind paharul în P«l.uc.

I isa, e trecut de miezul nopţii şi când a V- nit băiatul ăla trimis de tine să mă cheme, lor mai mă băgăm în pat

Eu l-am trimis după tine acum câteva ore, I usc **ea încruntându-se,**

-l Jar eram la spital, în sala de operaţii. A I" .t şi acolo după mine, dar nu m-a mai găsit '■»ibi din pahar. Am avut şi eu o noapte plină,

deci îmi spui ce vrei de la mine?

-Îţi spune ceva numele Harían Porter? îl întrebă ea, lasându-se pe un scaun tapiţat

-Peştele?

-Exact, răspunse ea, înclinând din cap.

Morrison James era chiar mai curios decât dorea să recunoască. în cei doisprezece ani de când îucra pentru doamna Hali, nu-şi amintea să se fi plictisit vreodată. Oftă. Era clar că în scara aceasta nu fusese chemat pentru o urgenţă. Dar, indiferent de dorinţa ei, era clar că înainte de toate îi cerea discreţie absolută.

-Atunci ar fi bine să-mi spui totul de-a fír a păr, spuse el resemnat şi curios în acelaşi timp.

-Cuni să nu... zâmbi doamna Hali cu căldură.

Simţi că era deja pregjatit Trupul ei se arcuise asupra lui, îi încolăcise mijlocul cu braţul, iar cu cealaltă mână îi cuprinse sânul. Se trase mai aproape de el, pentru a-i înlesni pătrunderea. Fesele ei îi atingeau partea de jos a pântecului. El îşi îngropa buzele în ceafa, în părul ei. Simţea gustul pielii, umplându-şi nările cu aroma ei. Pulpele ei erau calde. întoarse capul pentru a-i căuta buzele cu gura ei fierbinte. Ardea toată de pasiune. *

-Aşa, îi şoptea el cu glas răguşit, din care străbătea nerăbdarea. Mişcă-te împreuna cu mine!

în momentul în care ea începu să se mişte în acelaşi ritm, se simţi de parcă ar fi stăpânit t 11 u un foc. Doamne... eşti atât de dulce... (t >1 ilc dulce)

II Uluise cu totul, iar senzaţia de plăcere, it|»i< ipe de nesuportat, devenise vecina cu lt i r ...

I »> n mâna intre pulpele ei, iar degetele lui pl« u acum locul acela. O mângâia, se juca <11 Respiraţia ei, la început uşoară, devenise ■ 11 ai mai nestăpânită. Vorbea aproape fără c il, şoptindu-i cuvinte ce o îndemnau, i »pfniindu-şi propriile sale nevoi până când ml ca dorinţa ei o egalase pe a lui.

I rog, spunea ea, repetând într-una doar •• l c două cuvinte. încă o dată. Şi încă o data. I Ju iicmur îi străbătu tot corpul, făcand-o să lipcască de el. în acea clipă îşi dădu seama < i nu avea rost să-şi mai reţină instinctele, li i ¡»unse cu aceeaşi pasiune, împărţind cu ea n .işi intensitate a trăirilor. De data aceasta, «lupii cc ajunseră amândoi la orgasm, ea se iiiiMiirse cu faţa spre el, cuibărindu-se în l>i*ţ sie lui şi adormi imediat I «mina de.la lampa de gaz se estompase. îi J -i profilul în ea. îi studie faţa, trăsăturile d luate, mai mult interesante, demne de i ţinut decât frumoase, şuviţele de păr roşu itutuiiu, tenul catifelat ce părea să fi absorbit lumina. Era surprinzător pentru el faptul că o pi ivea, că intenţiona sa o păstreze în amintire ¡' .»cea fată făcută să fie uitată a doua zi.

ic gândi să plece. Nu plănuise să-şi petreacă noaptea la bordel. Dar ea se lipise de el ca un scai de pătură şi nici nu ar fi vrut să se smulgă din braţele ei. Nu înca. Avea de gând să~i las< o sumă generoasă şi să plece chiar înainte dc ivirea zorilor. Avea treizeci de ani şi nu avea de gând să se strecoare în casa tatălui sau la miezul nopţii. Şi pe urmă, astfel ar fi putut să ia micul dejun cu toată lumea.

Adormi cu un zâmbet cinic pe buze, închipuindu-şi ce vor gândi acasă despre el, văzându-l răsfoind ziarele de dimineaţă în hainele de seară.

-Deci, ce s-a întâmplat cu Ha dan? întreba doctorul James după ce Lisa ajunse spre capătul poveştii.

-B'eth I-a dat afară, alergându-l cu mătura.

-Bravo ei, spuse el încântat Şi fata?

-E sus. I-am dat o cameră vizavi de cea a liii Beth.

Abia putea vorbi, probabil din cauză că era foarte speriată, bolnavă, sau i-o fi făcut Harlan ceva ce nu ştiu eu. De asta l-am trimis pe Huggins după tine. Când am pus mâna pe ea avea febră şi m-am gândit că poate a luat laudanum.

-cât?

-Doza obişnuită, presupun, spuse ea ridicând din umeri. Ştii doar că nu măsor niciodată doza.

-Sper că ai de gând să o ţii din scurt ca s-o pui pe picioare.

\m scos toată băutura din cameră, chicoti M ii (ii minte ce ochi de fiară avea Beth

I>iI < <■ amestecase băutura cu laudanum?

>nu că s-a pîâns de migrenă timp de trei I lupă aceea. Puse jos paharul. Cred că ar i inc sa mă duc să-ţi văd orfelina acum. Ce /ui, <:' cumva ceea ce ţi-ar trebui aici?

'.îiiu şi eu, mi-ar plăcea, dar nu cred că o ni i sează. Cred că s-ar fi putut descurca şi i} na, vreau să spun dacă ar fi rămas cu

II ii I ui, dar a spus cîar ca nu vrea să aibă de-a l cu el. Lisa îşi scutură capul, jucându-se

•.i ni şiragul de perle. Mă tem că a nimerit

•u i< tul întâmplător pe străzile astea.

-Deci, spuse el încet, ai ajuns în sfârşit şi la «• • -i ce mă interesa pe mine. Ţi-e teamă ca nu i iimva, dacă o iei ia tine, să nu iei o hotărâre i ^ ii ii. Mă refer la repercusiuni,

l'xact Dar fii §i tu mai îngăduitor cu MHi .ifinţa mea. M-a speriat mai mult gândul l . « cea ce ar putea păţi dacă nu o iau la mine.

iii doar că poţi »avea încredere în mine. N ii în să spun nimănui nimic în legătură cu «• ■ ■ <*e s-a întâmplat aici în seara asta, o linişti l j»e lJsa bătând-o uşor pe. umăr. Şi poate că •iu • chiar o oarecare, nu?

Nici nu ştii cât de mult m-ar bucura să fie adevărat, răspunse ea privindu-l cu un zâmbet »• liniştit

. 'j uneai căi-ai dat camera de vizavi de Beth? întreba el luându-şi geanta.

-Nu. Trebuie sa traversezi holul. Făcu o

pauza, văzând că se încruntase pentru că nu înţelegea unde e camera. Urci, Apoi o iei... M opri privindu-şi brăţarile. O iei la stâng* Zâmbetul madamei părea „a fi o reacţie d autoironie. Zău aşa, la vârsta mea ar trebui su | deosebesc stânga de dreapta. O iei, la stânga când ajungi la etaj, repetă ea. Apoi a doua uş i pe dreapta. Zâmbetul îi dispăruse. Privirea a se transformă încet-încet, trecând prin faza d concentrare, îngrijorare şi apoi disperare. Sc ridică brusc, apucându-şî colierul în loc să-v pună mâna ia inimă.

-Ce s-a întâmplat? o întrebă doctorul? Lisa Ce ai? Arăţi de parcă ai fi pe punctul să faci o criză de apoplexie. -Doamnei Cred că i-am spus greşit cameral -Cui?

-Am vrut să-l trimit la Megan. Ochii ei înconjurară camera în timp ce cântărea implicaţiile greşelii ei. O, Dumnezeule, dacă...

-Despre cine vorbeşti? o Întrebă din nou Morrison James. Lisa, va trebui să-mi dai >> explicaţie dacă vrei să te ajut.

Doamna Hall se îndreptă spre uşă, convins i că doctorul o va urma. Apăsă pe clanţă şi ieşi pe hol, luând-o spre scările interioare cc duceau la al doilea etaj. Nu-i ştiu numele, nu că ar avea vreo importanţă, spuse ea păşind grăbită. Cred că l-am mai văzut pe aici, dar l-am refuzat Un nemernic. Chiar m-am întrebat dacă ei i-a plăcut îşi ridică poalek

I Iu î i urcă scările în grabă, oprindu-se doar lij sus, pentru a-şi recăpăta răsuflarea

II Ni il i merge mai departe, pe hol. Ar fif if luni sa-l conduc chiar eu la cameră, spuse

ii ta. Dacă a găsit-o pe fată şi... Nu-şi i mu i -rmina fraza. îi privi neajutorată pe ii i •nul ci de-o viaţă. Dacă dăm de bucluc?

M 11 ison James puse o mână pe umărul I un 11 iall, întrerupând-o.

I i .i, ascultă-mă! Te ambalezi pentru o Mi tu i. toată. Poate că nu ai greşit atunci când I i îndrumat în cameră. Poate că a ajuns la I 11 acolo unde ai vrut tu să-l trimiţi. Şi

I n totuşi crezi că s-a întâmplat ceva, cât de

II este? Poate că fata asta n-are pe nimeni • ' ipere în cazul în care se ajunge la un în i i ut public. Ai trecut tu prin altele mai

I

I loiunna Hali îi dădu mâna la o parte şi se li Îi uşa lui Megan.

m cu o presimţire, spuse ea, genul aceia I |> ••simţire care nu mă înşala. Făcu un pas în ipi i când uşa se deschise. în prag apăru o i Amu ii ciufulită, cu păr galben ca mierea, <ui bea somnoroasă.

H cu tine? o întrebă Lisa. Trebuia să ştie

ı iul înainte de a se duce în cealaltă cameră. I buia să fie pregătita pentru ce era mai rău.

Nu c nimeni cu mine aici, spuse Megan, < lipind mirata. Faţa ei rotundă se schimonosi

ıı ıı -ı grimasa caraghioasă atunci când încercă

i stăpânească un căscat Nereuşind, căsca de-i trosniră fălcile. Scuzaţi-mă, dar dormeam adânc. Ultimul client m-a stors ca pe-o lămâi' -Era un bărbat înalt? o întrebă Lisa. Cu păral negru? Cu ochi negri?

-Da' ce, nu vă mai amintiţi? o întrebă Megiii la rândul ei, sprijinindu-se de tocul uşii. Don dumneavoastră mi l-aţi trimis pe Billy Davis

Morrison James îşi duse mâna la frunte, api i îşi masă tâmpla.

-Vrei să spui că mâna dreaptă a primarului a fost în seara asta aici? întrebă el. Acela.i Billy Davis care ameniţă să închidă toat bordelurile din oraş?

Doamna Hali şi Megan îl priveau p> Morrison de parcă n-ar fi înţeles uimirea lui -Un bărbat care are nevoi de un anume gen trebuie să se ducă undeva, nu? spuse Lisa d parcă tocmai ar fi enunţat o nouă teori<- filozofică. Apoi se întoarse spre Megan, adăugând: A fost aici cu multe ore în urau. Cu mult înainte de miezul nopţii. N-ai mai avut alt client de atunci? -Nu.

Madama simţi că leşină. Cu toate aceste.« mai avu încă prezenţa de spirit de a-şi arăt«> îngrijorarea şi preocuparea faţă de una din fetele ei preferate. -Sper că Billy nu ţi-a făcut nici un rău. -Nu mai mult decât face de

obicei, spuse e i ridicând din umeri. Oricum, m-am descurcat -Morrison vine să te vadă imediat după ce termină cu musafirul nostru nepoftit, o anunţ >

t Megan, încruntându-se, I t Ieri la victima lui Harlan?

I Im Morrison, înclină ea din cap, acum ı mı ı т mergem şi dincolo. Cred că n-am

l>i.| .1« ceea ce mi-a fost mai frică. I i I» «ide, Lisa, încercă el s-o calmeze. Nu

i ,ui niciodată... Se opri atunci când ea îl

II i din priviri. Se duseră grăbiţi spre ut. i it ocalaltă. De data aceasta, doamna Hali

mı mai bătu la uşă. Apăsă pe clanţă şi intră »i îu cameră. Morrison intră după ea, în

ii i ţ> ^ Megan rămase în prag.

[1] mic ta era prea întunecată pentru a vedea

• < o i >lc cum au intrat. Cu toate acestea, lumina I | cc străbătea dinspre hol le fu de ajutor.

t i lusese de fapt singurul motiv care o ¡mi pe doamna Hali să-i trânteascăuşa în ini Megan.

I Joiimna se duse lângă pat, începând să caute ,'mı .liv.i de pături mototolite, aruncându-le (|<„, până când descoperi claia de păr negru.

[1] lude e? întrebă ea pe un ton de parcă ar t I deşteptarea. A. « sta deschise un ochi şi mormăi. Simţea

• - i pocneşte capul. închise ochiul, sperând că

•f;i îl va ajuta. Dar vocea aceea stridentă i p< ta întruna: „Unde e? Unde e? Unde e?* Morrison James arătă cu degetul o sticlă . ila dc whisky care era aruncată pe jos. dcam că ai scos toate sticlele din camera

ut».

I ii aşa am făcut, răspunse Lisa. Urmări

direcţia indicată de degetul lui Morrison. A ara făcut, repetă ea, ridicând sticla. Probaţ ii că a adus el sticla asta. I-o dădu bărbatului < • zăcea pe pat, scuturând-o amenințător. I-ai d ii să bea?

*I-ai dat sa bea? I-ai dat să bea?" Bărbatul nu mai ştia dacă auzea într-adevăr aed întrebare repetându-se, sau dacă era numii ecoul acelei întrebări în mintea lui. Deschi < iar un singur ochi şi apucă cearşaful can tocmai era tras de pe spinarea lui goala.

-Dacă nu vă supărați... spuse el pe un t>n rece.

-Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Lisa dân drumul cearşafului şi punând sticla la loc.]

Bărbatul doar presupuse că întrebarea îi c adresată. Era greu de răspuns, mai ales că ocini patroanei se roteau amenințători prin camei ,i şi mai aveau şi asistenţă pe deasupra, Se ridici» încet, trăgându-şi cearşaful peste mijloc şi st lăsă pe spate, sprijinindu-se de tăblia patului Arunca o privire înceţoşată spre ceasul de p- poliţa. Era trei şi jumătate. Se frecă la ochi.

-Ce vreți să ştiţi? întrebă el plictisit.

-Fata care era în camera asta, ce s-a întâmpin cu ea?

încetă să se mai frece la ochi şi o privi p' patroană cu o privire încărcată de dispreţ.

-De un' să ştiu eu? Ridică un colţ ii cearşafului, prefăcându-se că o caută acolo. Nu, aici nu e. Nu v-aţi uitat şi la toaletă? În bucătărie? Poate că e în cealaltă camera, Nu

i »unt singurul ei client din noaptea

I im e un sertar al noptierei şi luă un ti i .1 .icolo. Aprinse lampa, fixând flacăra •i* ntînm. Puse la loc globul de sticlă, luă 11) n mână şi privi atent pata întunecată i – observă pe cearşaf, atunci când I i ii încercase să aranjeze pătura, ɴ ɪɪ ɪɪ cu care ai fost dumneata în seara ɪ ɪɪ ᴍ i are alţi clienţi, spuse ea pe un ton «»,. . pu uzând u-i practic cu

aceeaşi monedă, . im mai exactă, nu a mai avut niciodată IMIH „.ı rn-aş mira sa fi găsit vreo plăcere IM IU IM ompania dumitale! n ini< l< ei avură efectul unui duş rece sau mi' i vani de cafea neagră. Tipul se trezise t niclca. Se uită atent la pata neagră, de ii • ui< «t, de pe cearşaf şi simţi că tot sângele pi linge din vene.

i dracu' se petrece aici?întrebă el . MMIII se din pat Trase cearşaful de pe pat, • it n.1 i şi-l în jurul mijlocului. O privi pe IIH.IIIJS, se uită la bărbatul ce stătea lângă j ml puţ ului şi în sfârşit la femeia din pragul

I u nu am cerut o fecioară, la dracu' S

drăguţă, te cred, spuse Megan. Şi dacă li ıımerit uşa indicată, nici n-ai fi avut dc-a ci» o ecioară.

I uşa indicată? Ce vrei să spui? 'i un < ucic i se împreunară atunci când se ■ 11 la Lisa Hali.

Ce vrea să spună femeia asta? Doar dumn» m-ai trimis aici. La stânga, din capătul scării »! A doua uşă pe dreapta.

Degetele lisei se jucau nervos cu colierul i(| perle. Se aşeză greoaie pe pat.

-E îngrozitor! Oribil! Ai idee ce ai ini domnule?

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

-Daca am idee ce-am făcut? Eu? Se opti clipă, încreţindu-şi buza de sus într-o grim. » ıcinică.

Ochii negri aruncau săgeţi reci. Dacă crol^ că mă puteţi păcăli cu cacialmaua asta, «I înşelaţi. Nu eu am cerut să mi se dea un îngct – să-l iniţiez în ale meseriei şi n-am de gând plătesc doar că nu i-a picat ei bine.

Morrison puse geanta pe pat şi începu vorbească, luându-i apărarea Lisei.

-Nimeni nu încearcă sa te jecmănească. s«I Scut o greşeală, atâta tot Megan, cauţi !»| garderob. Poate că fata nu a plecat încă. !• timp ce Megan făcu ceea ce i se ceruse, o* li lui Morrison se opriră pe sticla de whisky. Sn

•> doctorul James, spuse el. Doamna Hali ni rugat să trec s-o consult pe fata cu care tocm i ai petrecut seara. Ea... hmm... nu se simt prea bine. Iar dumneata nu ai răspuns I întrebarea Lisei. I-ai dat fetei să bea din sin i asta?

-Ea a băut-o aproape pe toată.

Geamătul dezamăgit al Lisei fu întrerupt I vocea lui Megan care le spuse ca garderohu'

t . întâmplă aici? ceru bărbatul să i se

..... . i luând o atitudine ofensiva. Privirea

§♦ |.m ju- geanta doctorului şi atunci îşi .» i ju pria lui servietă din piele neagră. ' ii ochii, uitându-se mai întâi pe masa l n uşa şi, constatând că nu era acolo, »i i > şi rotească privirea în jurul lui. ' il <<•? întrebă el. Nu primi drept răspuns i ju ivii ilc inexpresive ale celorlalţi, aşa că I , ' întrebarea pe un ton mai sever. Am ' ' mi » Mită **cu mine, aproape la fel cu cea • i mi ui. Ce dracu' aţi făcut cu ea? i ui ii car n-am atins nimic, spuse doamna il ii unul din noi n-a pus mâna pe ea.** ıı • mină **că a luat-o fata aceea. Ce are de ■ i M Iaca cu ea?**

i Mi .«ilaţi, spuse Morrison, Lisa nu are nici

i intimii cu dispariţia genţii dumitale. Asta espectabîlă.

hu» un bordei! I , ıl.ıı* **aici nu se fură, spuse Megan, jignită ii ii.** ı **«nţ.i acelui străin.**

' ■ i i|i mi geanta şi sunt dispus să-mi cer

ii ii ivertiză ei cu sarcasm. Şi, fără pic de •t i i desfăcu cearşaful din jurul mijlocului

I |i li)•(,! c indispensabilii şi pantalonii.

în parc rău că nu aţi nimerit acolo unde
itiiiu. «»fiii **Megan.**

«' i uii mormăit înfundat, prea puţin flatat I ' .inplimcntul lui Megan, Îşi puse cămaşa I li « ui. potrivindu-şi bretelele şi pocnindu-le

de trup. Apoi se aşeza pe balan încălţându-şi ciorapii §i pantofii.

Morrison James îi admira croiala hain- I Erau din cele mai scumpe. Spera să se po \ înţelege cu acel bărbat.

-Uite ce este, domnule. Cred că te înşeli î în nici un caz, nu cred că dorești să-ţi ai numele în toate ziarele? Sau greşesc? I înţelept şi lasă-ne să rezolvăm noi problem> Se opri o clipă în timp ce-şi încheia but>ii privindu-l cu ochi duri, pătrunzători.

-Deci aşa procedaţi? Târfele fura lucruri clienţilor, iar voi speculaţi faptul că aceştia ar fi prea speriaţi sau prea stânjeniţi pentru reclama la poliție. După ce îşi încheie butcii îşi îndreptă mânecile, aranjându-le încheietură. Vi se pare că aş fi speriat de ccv continuă el. Sau pot părea stânjenit? Nici iin din întrebările lui nu primi răspuns. Obscri ■ chiar că toţi trei erau vizibil stingheriţi. ᴛ.îi asta a voastră – de care daţi-mi voie să m» îndoiesc ca ar fi chiar atât de inocentă pe – lăsaţi să se înţeleagă – a fost neaşteptat <1 meseriaşă, însă nu a meritat în nici un < i|| douăsprezece mii de dolari.

în clipa aceea, luată prin surprindere, doann Hali făcu un gest brusc, rupându-şi colierul tl perle, care se împraştiară prin toată camei i Morrison James, la fel de uimit, se aşeză ţ> pat. Megan rămase cu gura deschisă.

-Am impresia că locul vostru nu e aici, iii reluă el reproşurile. Acum se joacă o nou >

I W i ll.ick Theatre şi cred că v-aţi potrivi i(H ni rolurile acelea. îşi puse jacheta, îşi ı м ıı prin păr şi se întoarse pe călcâie. , * pri. Puţin îmi pasă dacă găsiţi fata, i .iiuicsc să scoateţi cât mai curând ttii «Ic unde-o fi.

i plaţi! spuse doamna Hali după ce-gi * < i graiul, urmându-l pe hol. Dar nu ştim I v putem găsi.

I i »li că ştiu eu unde să vă caut I ı ıı ıu vă cheamă?... ar trebui., asta e...

11« liday. Connor Holiday, răspunse ei tiliind amenințător. Era satisfăcut de puiul pe care cuvintele lui îl avuseseră P ador oameni, închizând uşa după el, i ivu timp să-3 audă pe Morrison spunând: 1 data asta ai dat de belea, Lisa.

CAPITOLUL AL DOILEA

Aceeaşi seară, dintr-o altă perspectivă.

Se simţea pierdută. Dacă cineva i-ar fi cenii să facă asta, i-ar fi spns ca-i este imposibil Crescuse în acel oraş şi-i plăcea să creadă < > 'ştie destul de bine labirintul acela de străzi de alei, de bulevarde şi curţi ce alcătui ıı ı Manhattanul. Era adevărat că nu se aventui i chiar peste tot, dar avea simţ de observaţie • « remarcase deseori clădiri şi firme pe care U lua ca puncte

de referinţă, atunci când merge,« cu birja sau cu trăsura familiei. Era în firea ri să observe cu atenţie tot ceea ce o înconjui i şi se mândrea cu asta.

Tocmai de aceea îi era greu sa accepte faptul că se rătăcise. Nimic din ceea ce vedea nu i era cunoscut. Casele din jurul ei erau identice, construite una deasupra celeilalte, aproap- aplecate, şi nu erau împrejmuite de vreo curt', de vreun gard sau de verdeaţă, ca să le poati ■ în tu i de cealaltă. Fiecare şir de case lt« > • ıı Ja spre mijloc. Noaptea era greu I I • beşti condiţia în care se aflau, dar i i ml bănuit că din acoperişuri lipseau t I ţiglă şi că tocurile geamurilor erau «i vıı din acele case aveau afişate pe

.....utţuri pe care scria: „Camere de

în i iile clădiri adăposteau cârciumi sau I i . Multe dintre ele aveau în ferestre i| u-ipciitc cu globuri de culoare roşie, i i il de naivă încât să nu-şi dea seama i nud au.

i . «umilii dc faptul că seara aceea, pe care i pn la bibliotecă, trebuia să se încheie

ı u »1 intre cele mai rău famate locuri din

ıı li <ll. iu. Locul acela părea o pepinieră de l Iu i

I iiifidu-sc în jurul ei şi încercând să « ıı cam care era distanţa până la docuri ni

11 putea orienta, ajunse la concluzia mi ■ i.i pregătită să facă faţă acelei situaţii.

pin îilită, hărţuită, apoi abandonată aici. îi iun.n sora ei era de vină.

i. ii i'âţiva paşi înapoi, ascunzându-se în l «aud uşa unei cârciumi se deschise şi Mi up de marinari zgomotoşi ieşi de acolo, n i I l *t* deocheate o făcură să roşească. I i> ■ proapc de uşa boltită a unei pensiuni ·ні uni ;ivca unde să se ascundă. închise »ii |i ••<- rugă ca marinarii să treacă pe lângă i -..i o observe sau, în cazul în care ar fi ui ‖ l ira **să o acosteze.**

Le auzea vocile din ce în ce mai slab şi a tun îndrăzni să deschidă ochii... pentru a constal că era privita de o pereche de ochi deschişi I culoare şi foarte curioşi. Tipul zâmbea cu gin într-o parte. Zâmbetul lui se lăţi, apoi i chemă prietenii. Ta veniţi să vedeţi ce am găsit! încercă sa fugă, dar reflexele marinarului ıı ı erau chiar atât de încetinite.de băutură cn sperase ea. întinse braţele, luând-o de umerlj j apoi, împingând-o cu spatele la uşă, se apL I asupra ei. Se uită peste umăr, sa vadă d.i< 4 prietenii lui se apropiau, apoi întoarse lat* către prizoniera lui, rânjind încă.

-Ăştia Ori nu m-au auzit, ori nu-i interese»! spuse el. Clipi rar, făcu o pauză, apoi o măsut \ din cap până-n picioare. Cu siguranţă nu m- m auzit.

Nu se putea sa nu-i intereseze şi pe i Nu eşti rea deloc. Dar n-ai faţă de puicuţă 1 pe Canal Street.

Ea oftă. Măcar acum ştia unde se află, di asta nu însemna că putea să spere în ceva bun Bineînţeles că cine o vedea nu o putea Iu drept o femeie uşoară, dar, având în ved. i lumina aceea roşie ce cădea asupra ei, ori era posibil. însă nu avea de gând să stea u mâinile în sân, mai ales că avea de-a face u marinarul acela care o privea tâmp. Pe de ill t parte, nici nu prea avea de ales. Nu cm suficient de puternică pentru a i se pui opune, mai cu seamă că era slăbită, duph . zăcuse trei zile în pat, bolnavă de laringită. I 'i [1] i i I .periată, încât nu putu scoate nici un .mi i »1 ii imite sa ţipe. Nu-i mai rămânea i i i l înfrunte. Ea, o fată de douăzeci şi [r t ni, cu o educaţie aleasă, înfrunta acum |ii |t i iii urinarului.

Ai vico cameră pe-aici prin apropiere? o

i it h »»csta,ridicându-şi sprâncenele plin de

. . . .

I ii f din cap. El se încruntă. 1 Mi nu pot să fce iau cu mine pe vapor. I i il uşurată. Practic, nu aveau nici o alta li iu i vii. Era obligat s-o lase să plece. h t i-şi elibereze braţele din strânsoarea i mi« lui.

ii i :,'i repede. Era încă furios. în fond, •u iirada. [1] iu nl iccla o îngrozi, f n icuşi ea să îngâne, cu glas răguşit din „ i pripei, numai că tonul ei fu interpretat i i «I j i tbă ca invitaţie, decât ca refuz Nu pe i» .1.1

Alunei, s-o facem chiar aici! IM.n groaznic. Deschise ochii mari în timp i limite aspre ale marinarului îi desfăceau

I lt .în i pentru a o apuca de mijloc. înainte m ■ i •.. SC poată mişca, acesta făcu un pas

II > şi o ridica, sprijinindu-i spatele de l i I – nişei. Ea îi puse mâinile pe umeri, MM.i. uid să-l împingă, dar gestul era inutil, t le ci nu mai atingeau pământul.

ui c,i irebuie să plăteşti, nu? îl întrebă ea. ni lunii cerului că marinarul se opri. Îi dădu

drumul. în clipa în care acesta băgă mâna în buzunar să scoată banii, ea fugi de lângă el îşi ridica fusta, alergând pe străduţele acel. i lăturalnice până la bulevard, fiind cât pe ce sii se loveascâ de o căruţă trasă de doi cai, c< transporta bere şi care tocmai dădea colţul Fugind fără ţinta, simţul orientării o părăsi din nou şi astfel ajunse într-un pasaj .ce despărţea două case. Se opri să-şi tragă răsuflarea.

Trăgând aer în piept, simţi o durere. Au i ca prin vis vocea mamei ei, ce-i

spusese d< dimineaţă că ar mai trebui să stea măcar o n în casă, că nu era indicat să se ducă nici măcar până la bibliotecă. Dar trebuia să studieze. Nu era o fată obraznică, dar, ca mai toţi membrii familiei ei, era foarte încăpăţânată. Cuvintele mamei ei de la micul dejun îi intraseră pe o ureche şi-i ieşiseră pe cealaltă. Acum, ca •» ifonie a soartei, le auzea ecoul.

Inima îi bătea atât de tare, încât nu auzi paşii marinarului care se apropia. îi observă prezenţa abia atunci când acesta se apropia. – destul de mult pentru a o putea prinde în braţe.

-De ce-ai fugit? o întrebă eL

Simţind mirosul acru de bere, fata îi ocoli ochii, întorcând capul. Avu senzaţia că i întoarce stomacul pe dos, când marinarul o sărută pe gât. Deşi nu spera să aibă mai multe şanse decât mai înainte, îl împinse cât putu d • tare. Marinarul zbură într-o parte, iar ea îşi imaginâ că expresia de uimire de pe chipul lui

|U »ıм <1 v (un reflex al propriei stupefacţii.

A..... »> nu mai avea ochi decât pentru cel

Iviise; marinarul căzuse în genunchi ml durere, apoi fugi împleticindu-se.

|j.....ui îţi scoase pălăria şi se înclină.

i ituriil dumneavoastră, spuse el. Gestul i iin pit ostentativ, inutil, dar binevenit Se » l> i Jc unde apăruse şi nu putu decât să-i i i . menscă **cu glas stins, i -l iţi voie ? o întrebă el oferindu-i braţul, ut* mi „ conducă. Ea însă ezită, privindu-I ii- ut. i • »(oare.**

i Jy mii mir că reacţionaţi aşa, având în i i] 'în ce aţi trecut, continuă salvatorul i i ■ I îgându-i comportamentul. Vă asigur,' • < uu toţi bărbaţii sunt mocofani precum

.....»ml acela al dumneavoastră.

Mu cnt al meu, răspunse ea răguşită, I iţind cu greu şi simţind o usturime în gât I i v id că nu vă simţiţi bine. I Iu plăcut surprinsă de observaţia lui; li n »tlcvăr, nu era nimic ıı **ameninţător în uf i ca sau atitudinea celui ce o salvase, I în bărbat înalt, cu o faţă îngustă şi un «„'- (|>l «cut Era vizibil îngrijorat în privinţa un i făcu o**

plecăciune, oferindu-se să o mi Ochii lui negri o studiau îndeaproape,

ţ…….. i a udu-i încrederea.

li doare în gât, spuse ea. i un gândit eu că s-ar putea să fie ceva de m 1 ¡ista. Mai ales că nu aţi ţipat deloc... N im putut

-Atunci nu ne rămâne decât să mergem într-un loc în care să aveţi căldura şi siguranţ i De data aceasta, îl luă de braţ fără să m i stea pe gânduri. Ieşiră de pe străduţă în bulevard. Lumina de la lămpile cu gaz arun i un halou gălbui ce le contura siluetele. Ti i oameni ieşiră dintr-o cârciumă din apropiei şi, în clipa aceea, ea se trase mai aproape 1 salvatorul ei. Gestul ei nu trecu neobservai

-Numele meu e Marian Porter, spuse el prezentându-se.

-Vă mulţumesc, domniile Porter, râspunll ea, fără.a-i întoarce amabilitatea de a prezenta. Uneori avea impresia că numele < i era sinonim cu scandalul, dar până atun i reuşise să evite neplăcerile. îar acum ţinea ni u mult ca oricând ca lucrurile să rămână la f 1 Nu avea de gând să se pună sau să-şi pun familia într-o situaţie penibilă în cazul în cart vreuna din aventurile de noapte ar fi ieşit 11 iveală.

-Vreţi să-mi chemaţi o birjă? îl întrebă ei -Cu plăcere, numai că va

trebui să mergem încă puţin pe jos. Nu prea suntem binecuvântaţi de confort în părţile astea. Po;it că aţi remarcat deja că nu ne aflăm într-o zori» prea onorabilă a oraşului.

Păşea acum la braţul lui Harlan Port. i recunoscătoare acestuia pentru că o protej i Strada principală nu mai părea acum atât d sinistră în compania lui; muzica şi hohotele vl râs ce răzbăteau dinspre localuri i se părem

t u iu vulgare. Mersera destul de mult, ml bservă o vizibilă îmbunătăţire t »uliu străzilor. Vedea deja case mai i , hn cărămidă, străzile erau mult mai

ı li I diferitelor birouri şi companii MI inie bună, iar trecătorii nu se clătinau

ii i .1» iiiturii. Se mai vedeau încă lumini i IM i .ţiic.ite unei case, iar după cum arătau, ui (rccventate de bărbaţi de cu totul I. .1 I ii .

I t i găsim o birjă pe strada imediat inAhmi • îi spuse Harlan Porter. Dacă doriţi t l'ti'i mă duc eu să aduc una. I t Inlu furioasă din cap, nedorind să

II în/',ură.

« l iu atunci, darvăd că eşti deja obosită. MIM »II II scurtăm pe străduţa asta, spuse el

• mii un pasaj între două case, identic cu I i < u lusese acostată de marinar.

mini ut » instinct fu de a fugi. Apoi, încercă li ne şi să-şi înfrunte teama. La urma ı <ıı putea să trăiască o viaţă întreagă ti li dc pasaje întunecate şi înguste, i« putea găsi o asemănare între acele i uloarele înguste de la bibliotecă pe l iubea atât de mult. Şi-apoi, îşi spuse Im i se născuse din cauza marinarului нм tăzilor şi nici nu-i stătea în fire să i■ 'ţi bărbaţii după un singur om. Harlan

• i .i plecă cu generozitate asupra ei.

i i doriţi să mai facem câţiva paşi, îi

I ii 1

-Sunt obosită, spuse ea, dând din cap şi atingându-şi gâtul cu degetul, dându-i de înţeles că nici nu se simţea bine.

-Atunci nu mai vorbiţi. înţeleg O luăm pe scurtătură.

îi mulţumi îngerului ei păzitor, zâmbindu-i. Luându-l din nou de braţ, se lăsă condusă de Harlan Porter prin cele mai întunecate locuri dintre clădiri.

-Din câte mi-am dat seama, spuse el, aparent cu totul întâmplător, singura ta problemă este că eşti prea încrezătoare.

Şi, fără să mai rostească un cuvânt, o împinse cu spatele de zidul unei case şi

îi imobiliza gâtul cu braţul. Fata leşină imediat

îşi recăpăta cu greu cunoştinţa. La început realiză faptul că putea respira, apoi simţi ceva rece şi ud ce-i biciuia faţa. Şi, în sfârşit, auzi voci în jurul ei. Câteva clipe mai târziu, lumina începu să-şi facă loc printre genele întunecate şi dese. Era ca şi cum simţurile i-ar fi revenit unul câte unul. Gemu uşor şi-şi trecu mâna peste faţa.

Harlan Porter îi şterse din nou obrajii şi sprâncenele cu batista umedă. Interpreta eforturile ci de a-l îndepărta drept un semn bun. Altfel, ţeapănă şi inconştientă, nu-i era de nici un folos.

Nu mai era un pasaj. Acesta fu primul lucru pe care îl observă atunci când deschise ochii.

ş i i i i **singuri nu mai erau. Harlam Porter o e i'» i cu o mâna, gesticulând cu cealaltă în timp I vorbea cu un alt bărbat Se aflau în faţa e intrării servitorilor, în spatele unei case din j ui.mizi şi, la prima vedere, străinul acela i.**[1] isc **să vorbească cu Harlan Porter pentru că e u< .Jorea să-l invite înăuntru, ■i \. • ultă-mă pe mine, Wicken, repetă Harlan, | mut sigur că**

vrea să vadă ce i-am adus. Este t i-icl ceea ce doreşte.

e Ea văzu semne de încordare pe chipul I" imului Wicken, iar ochii Tui se îngustară, 5 ii.t. urând-o sceptic din cap până în picioare, î » îndoi de faptul că dacă s-ar fi uitat urât la I. l-ar fi impresionat cumva. () fi aga cum spui, Porter, dar mai întâi va »» i>ui să treci de mine, nu crezi? t Vrei ş-o ai tu primul, nu-i aşa? se încruntă i 11« i Ion. În fond, e treaba ta, continuă el văzând i I «ı nu i se răspunde la întrebare. Cât despre i mine, puţin îmi pasă. Pentru ea nu mai 11 «onfează nimic oricum, dar dacă el află că te : «lingi de ce e al lui, o să te dea afară. Asta e o ameninţare? întrebă Wicken. l)c la mine n-o să afle nimic, spuse Harlan. I I >ur nu pot să-ţi dau garanţii în ceea ce o plivește pe domnişoara, Ochii lui Wicken se opriră din nou asupra i i. Pc neaşteptate, mâna lui îi cuprinse gâtul I I 'cgctele lui strânseră atât de tare încât îi I lisară semne, iar ochii lui o priveau cu I •u olenţa.

-Deci? i se adresă el.. Ai de gând să spui ceva?

Strânsoarea şi durerea ce-i cuprinseră gâlu erau atât de puternice, încât crezu că o s» leşine. Degetele ei se crispară pe braţul 1 Wicken, dar acesta nu-i dădu drumul. închis^ ochii. Putu să se ţină pe picioare numai fiindcă Harlan Porter o susţinea de mijloc.

-Dă-i drumul, Wicken, spuse Porter.

-Cred că pot să mă bizui pe discreţia ei răspunse Wicken eliberându-i încet-încet gâtul şi zâmbind când ea trase aer în piept.

Porter o sprijini de perete şi întinse mâna ci palma în sus spre Wicken.

-Cred că e cazul să-mi primesc banii acum pentru marfă.

-Nu înainte de a mă lămuri şi eu. S-ar putea să nu fie bună de nimic; în cazul acesta domnul Bea le nu te va plăti.

-Ba m-a plătit întotdeauna pentru că i-ani adus numai ce şi-a dorit

Fata profită de ocazie că Porter şi Wicken erau prea absorbiţi de discuţia for. Se smulse de lângă perete, lovindu-se de balustrada verandei, alergând cât o ţineau picioarele prin curtea interioară şi apoi pe aleea din spatele casei. Ignorând strigătul lui Wicken şi ordinul lui Porter de a se opri, înconjură un gard din ţăruşi până când găsi poarta. Degetele ei neîndemânatice forţară clanţa până când sc deschise. Fata ajunse în curtea altei case, îndreptându-se către poarta din spate, urcii

».irile câte două o dată şi, ajungând la uşă, Im u în ea cu ultimele puteri. I larlan o ajunse tocmai când uşa se deschise, împinse în colţul întunecat al verandei. Ea lasă jos, încovoindu-se şi ţinându-şi m.;uflarea.

Proprietara casei păşi afară. Vocea Lisei Antonia Hali era stridentă, iar tonul ei era

« ilegoric.

-Ce se-ntâmplă aici? întrebă ea, încercând să d< sluşească în întuneric. Harlan? Tu eşti?

Pentru o clipă, Porter rămase cu piciorul uispendat deasupra primei trepte; apoi, o luă- înapoi pe aleea pietruită.

Deci tu eşti, se lămuri doamna Hali, iar din vocea ei străbătea dispreţul. Nu pot spune

< ii-mi place să te văd furişându-te printre I râturile mele de lalele. Se uită peste umăr şi

< chemă pe una din femeile din bucătărie. Bcth, ia adu tu o mătură. Trebuie sa-l gonim pe parazitul ăsta.

-ia staţi, doamnă Hali, spuse Harlan ridicând mâinile , nu e nevoie să mă jigniţi.

-Da* nu te jignesc, spuse patroana venind până la capătul verandei şi punându-şi mâinile- n şold. Atunci poate preferi să-ţi spun ;.obolan. Chicotele de râs din spatele ei, dinspre colţul verandei, atraseră atenţia doamnei Hali, Privi tânăra cu o faţa speriată i-i făcu semn cu degetul lui Harlan. -Presupun că ai şi o explicaţie pentru asta, nu? îl întrebă ea.

-Fac« parte din colecţia mea, răspunse Porter! Doamna Hali pufni, revoltată de răspunsufl l> lui. - I

-Asta e problema cu tine, Harlan, confunzi n obiectele cu femeile. I

-Eu zic să nu vă amestecaţi, le avertiza Harlan pe cele două femei, uitându-se peste umărul < doamnei Hali şi văzând-o pe Beth cu mătura i în mână, gata de atac. E doar problema mea | şi a fetei. 1 4

-Din câte văd nu mi se pare că ar vrea şi aibă de-a face cu tine, spuse doamna Hall.j N-am dreptate, drăguţă? Fata îi răspunse dând categoric din cap. Mi-ajunge, Harlan, nici nu am nevoie de alt răspuns. Acum dispari din curtea mea că altfel îl trimit pe Samuel să cheme poliţia.

-Asta înseamnă că mai ai de aşteptat, spuse el fără să se mişte.

-Vţeo două minute, i~o reteză doamna Hali. Poliţistul districtului nostru se relaxează la etaj şi cred că n-o să te trateze cu prea multă blândeţe fiindcă i-ai deranjat odihna. Îi zâmbea cu răutate, constatând că vorbele ei avuseseră efectul scontat asupra lui Harlan. Hai, mişcă-ţi fundul, mai spuse ea.

Porter mai făcu un pas înapoi, însă Beth era mult prea tentată de perspectiva de a-l pocni. Trecu în viteză pe lângă doamna Hali, ţinând mătura ridicata, şi-l alergă pe Harlan, înjurând şi lovindu-l până când îl scoase dincolo de poartă.

J

Apoi doamna Hali o' duse pe tânără în Iii ion tărie.

I i scurt timp după aceea intră şi Beth, puse iiuitura jos şi aşează ibricul cu apă pe plită p utru a pregăti ceaiul.

Ce ţi-a spus fata? o întrebă Beth, scoţând ■ ¡mile din dulap. Era mică de statura, aşa că hebui să se ridice pe vârfuri să ajungă la ele. Iiilorcându-se cu două căni în mână, observă i.t tânăra zâmbea amuzată de mişcarea ei. t „Lipul rotund al lui Beth era însufleţit de un

imbet încurajator.

-Cel puţin nu ţi-a pierit simţul umorului, îi puse ea fetei.

Doamna Hali îşi masa tâmpla, întrebându-se peste ce mai dăduse de data aceasta.

-Auzi, Beth, cred că fetiţa asta şi-a pierdut graiul.

-Chiar aga? Beth o privea, arcuindu-şi •prâncenele într-o expresie întrebătoare. Îi ■iiinse gâtul şi făcu un semn afirmativ din cap.

-Uite, are vânătăi, îi spuse doamna Hali, .irătându-i semnele de pe gâtul fetei.

-Adevărat, spuse Beth uitându-se mai atent ▌Ar fi trebuit să-l împuşc, nu să-i umflu cocoaşa ▌ cu mătura, oftă ea. Cred că n-o să ne spună I '-um a ajuns să se înhăiteze cu indivizi de teapa

3 lui-

-Nu acum, admise doamna Hali ¿u tristeţe. Avea sentimentul că rolul pe care îl jucase în incidentul din acea seară nu se termina aici. N-o pot lăsa să plece în starea asta, continuă

ea, mai ales că Harlan pândeşte la colţul străzii^ Cred c-ar fi mai bine sa trimit după Morrison Este doctor, un bun prieten al meu, adăug.i doamna Hali întorcându-se spre fată. Trebuii neapărat să te vadă un «doctor.

Fata protestă, scuturând capul cu mişcări violente. Din cauza mişcării bruşte o lua ameţeala.

-Beth, spune-i lui Samuel să-i găsească pe doctorul James şi să-l aducă aici, î,ncepu doamna Hali să dea ordine. Pe urma, pregăteşte ceaiul şi adu-l în camera de vizavi dc Megan. Os-o conduc pc tânăra domnişoara acolo şi-o să-i dau nişte schimburi curate. Cred că nu i-ar strica şi o baie fierbinte. Cheam-o pe Janc să te ajute să pregăteşti şi baia. Sc **simţea de parcă ar fi fost ultimul samaritean. O ajută pc fată să se ridice. Cred că în trusa mea medicală o să găsim nişte laudanum, Când vii cu ceaiul, să aduci şi sticla cu laudanum, Beth.**

Beth o salută milităreşte, provocând zâmbetul doamnei Hali. La rândul ei, aceasta o ajuta pe fată să meargă, susţinându-i braţele.

-Lasă, inimioară, că o să avem noi grijă de tine.

Fetei nu-i mai rămase decât să se supună doamnei Hali, uşurată de altfel că se găsise cineva care să-şi asume responsabilitatea îngrijirii ei. Abia putea să meargă. De gândit limpede nici nu se mai punea problema.

Doamna Hali sporovai într-una, în timp ce

«iută să-şi scoată hainele ude şi să se schimbe mi cămaşa de noapte curată. O ^şeză pe l>! I, apoi începu să-i perie părul. Făcu câteva

• omentarii în privinţa înfăţişării ei, a calităţii ii linelor ei şi a materialului din care era făcută rochia. Se miră apoi că o fată ca ea are

unoştinţe de teapa lui Harlan Porter, pe care-l numi **furnizor de tinere fete, folosind un s.u .ibularmai puţin vulgar pentru a nu o jigni.**

I> i o dojeni pentru că se afla acolo unde de I ipt nu-i era locul.

Ba nici nu confirmă, nici nu contrazise ISipiciunile doamnei Hali, lăsând-o pe aceasta i,i se întrebe dacă avea într-adevăr dreptate în privinţa bănuielilor ei. Când doamna Hali îi mi inse sticla cu laudanum, o acceptă fără

• -ilare. Oboseala îi pătrundea plăcut în trup, <>>plcşind-o, acoperind-o ca o pătură moale şi tulduroasă,iarea o acceptă cu plăcere. înţelese

u ce se ocupa doamna Hali, înţelese ce i • prezenta ea în această casă, dar pentru ea im conta. îi plăcea să fie cocoloşită. Nu mai ra mult până să se pună pe picioare şi să se I' >ata întoarce acasă. Dorea să se odihnească itcva ore, după care avea de gând să plece .«.isă. **Şi pe urmă trebuia să se gândească cum •n-i mulţumească mai bine doamnei Hali p litru bunătatea ei. Acesta fu ultimul ci gând înainte de a adormi,**

I oamna Hali le rugă pe Betli şi pe Jane să i.»să din baie. O înveli mai bine pe fată şi ieşi itin cameră în vârful degetelor. Apoi reveni, pentru a lua toate sticlele cu băutură care ra a rămăseseră în cameră. Apoi plecă sa se ocup< de ceilalţi oaspeţi ai, săi şi să-l aştepte p Morrison.

Se trezi brusc^ speriată şi dezorientată Singura lampă de pe noptieră dădea prea puţină lumina. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Era trecut de miezul nopţii, Inima începu să-i bată mai încet amintindu-şi ce se **petrecuse în seara aceea şi recunoscând** camera **în care se afla, ca într-un mic rai. îşi** trase **pătura în jurul umerilor şi se cuibări mai bine în salteaua moale.**

Auzi uşa deschizându-se. Se ridică brusc, privind silueta impunătoare ce se profila în uşă. 3 **mediat îi trecu prin minte să fugă; apoi** îl văzu **pe acel bărbat lăsând jos o servietă din piele pe care o puse pe măsuţa de lângă uşă. Teama îi mat dispăruse. Doctorul! Abia îşi putu reţine un râs isteric, ca reacţie a sentimentului de uşurare ce o încerca.**

II urmări cu privirea în timp ce acesta studia camera, până când ajunse la paravan. Dădu un panou la o parte şi băgă degetul în baia pregătită de Beth şi Jane. De îndată ce el întoarse ochii spre ea, ca îşi mută privirea.

-Ţi-am întrerupt baia, spuse el.

Vru sa spună că nu contează, că dormise şij somnul îi făcusc bine, dar durerea din gât o împiedică să vorbească. Nu făcu decât să ridicc

I «lin umeri. Breteaua lata a cămăşii ei de noapte I »'.i/u, dezvelindu-i umărul, pe care ea se grăbi ii şi-t acopere. Căzu din nou, ceea ce o făcu ui se simtă stânjenită. De data aceasta nu o mai ridică. Se simţea inexplicabil de prost în faţa **acelui doctor, aşa că lasă capul în jos. Mişcarea aceasta făcu ca tot părul să-i cadă pe faţă, acoperind-o.**

-Nu e cazul să fii modestă, spupe eL Ar fi 'moţionant dacă nu ar fi absolut inutil gestul tău.

Observaţia lui dură, cinică, o făcu să intre în pământ de ruşine. Probabil că era foarte conştient de propria lui înfăţişare. Arăta foarte l»ine şi, crezu ca, era la fel de conştient de laptul că pacientele sale sperau să trezească în cl un interes mai mult decât profesional. îşi jură să se stăpânească.

-N-aş vrea să-ţi întrerup baia, spuse el arătând cu degetul spre cadă. Am destul timp la dispoziţie.

În ciuda promisiunii făcute în sinea ei, ezită. Avea ochi blânzi şi un zâmbet plăcut Dacă n-ar fi fost atât de tânăr, răspunsul ei ar fi fost probabil cu totul altul. Măcar de-ar fi avut un pic ţie burtă sau picioare crăcănate. Numai că arăta foarte bine.

Bărbatul ce intrase în camera ei era înalt, bine făcut, cu un mers leneş ce-i aminti de o pisică neagră ce se aventurează în afara teritoriului ei. Ochii lui erau aproape negri, rezervaţi şi atenţi îri acelaşi timp, Studia fiecare

colţişor al camerei. Deşi părea să nu-i fi acordat prea multa atenţie, impresia ei fu cu totul alta. Era îmbrăcat în haine de seara, ceea ce îi întărea convingerea că dincolo de privirea aceea plictisită şi obosită, tipul ascundea un vulcan în fierbere. Ţinea gura strânsă, iar adânciturile pometilor erau foarte pronunţate. Cu siguranţă, gândi ea, fusese chemat de la vreo sindrofie să o consulte pe ea şi nu făcea i nici un efort să-şi ascundă nemulţumirea că se afla acolo.

Se simţea foarte stingheră în prezenţa acestui j bărbat.

-Haide, spuse el pe. un ton mai ferm, | arătându-i încă o dată baia. N-are ce să-ţi facă rău şi, pe urmă, te-ar putea chiar relaxa.

Asta era într-adevăr doctorul. Se târî peste pat, în timp ce el se aşează în fotoliul aflat în colţul opus al camerei. în aparenţă, nu se mişca destul de repede din punctul lui de vederé, pentru că adăugă pe un ton plictisit:

-Să ştii că nu vin cu tine.

Se dădu atât de repede jos din pat, încât, înainte de a dispărea dincolo de paravan, se lovi de el.

Era dezamăgită de propria ei persoană. JNu-i stătea în fire să se sperie aşa de oricine, sau să fie împiedicată. Probabil că laudanum-ul pe

care i-l dăduse doamna Hali era de vină, ora târzie şi mai ales atitudinea foarte puţin încurajatoare a doctorului. îşi scoase cămaşa de noapte şi scoase nişte agrafe din sertarul

I .microbului. După ce-şi strânse parul într-un toc, se băgă în cadă. Abia închisese ochii, .- ivurând căldura apei, când îl auzi strigând-o.

-Mi s-a spus'ca nu eşti prea vorbăreaţă, dar nu ma aşteptam să fii chiar mută.

Ba înghiţi un nod ce i se pusese în gât şi încercă să spună ceva, dar nu reuşi.

-Mie îmi convine.

Ciudat lucru din partea unui doctor. Spera ia scoată din geantă vreun medicament care s-o ajute sa-şi recapete vocea. Nu de alta, dar ar fi vrut să-i spună ce credea ea despre felul[1] în care îşi trata acesta pacienţii. Se lăsă mai jos în apă, simţind cum aburii îi pătrund în pori şi în gât Rămase aşa câteva minute bune, wivurându-le.

-Poftim, spuse el cu voce tărăgănată

Fu atât de şocată de apariţia lui încât se lăsă cât putu de mult sub apă. Ţinea un prosop hiar deasupra ei şi înţelese gestul lui ca pe o rugăminte de a ieşi din baie.

-N-ai de ce să faci pe fecioara sfioasă cu mine, spuse el. Asta ţi-e meseria, aici nu e vorba de relaţii personale. Făcu o pauza, privind-o îndeaproape. N-am dreptate?

Ea clipi, îl privi în ochi, apoi încuviinţă din cap. Se simţea umilită fiindcă credea că doctorul intuise faptul că ea îl plăcea. Probabil tocmai de aceea. se purta atât de distant Cufundată în propriile ei gânduri, abia reuşi să prindă prosopul atunci când bărbatul îl lăsă să-i scape.

-Roşu, spuse el.

Crezu ca nu-l auzise bine.

-Hmm? Strâmbându-se, ea îşi atinse uşor gâtul cu vârful degetelor. Poftim? reuşi ea sa scoată un singur cuvânt, ignorând durerea.

-Ai păr roşcat Nu prea e lumină aici. Până acum n-am fost sigur ce culoare are părul tău. Făcu o pauză. îmi dai voie?

Se uită la mâna lui ridicată. Degetele lui erau foarte aproape de urechea ei. îi mângâie obrazul, iar ea crezu că el dorea să vadă dacă are temperatură. Observă vânătăile pe care le avea pe gât Atinse uşor una din ele, spunând:

-N-ai fost tratata prea blând în seara aceasta.

Ea dădu din cap, întebându-se cam ce apucase doamna Hali să-i spună.

-Atunci înseamnă că e bine că mă aflu aici. Să vedem ce putem face în legătură cu asta. Arzi. Hai, ieşi din baie. Acum.

Spre liniştea ei, doctorul se întoarse cu spatele. îeşi repede din cadă, se şterse, apoi îşi puse cămaşa de noapte. Când ieşi de după paravan, observă că bărbatul îşi scosese vesta pe care o înghesuise lângă haina de seară. îi privea picioarele desculţe.

-Mai bine te-ai băga în pat Chiar şi cu covor pe jos, podeaua e tot rece. Vrei să aprind focul?

Deşi ar fi vrut asta, nu îndrăzni să-l deranjeze. El păru să-şi dea seama de acest lucru, pentru că rase, ajutând-o să se urce în pat şi aranjând pătura în jurul trupului ei.

Si totuşi, nu văd de ce n-aş face-o, spuse ei. [1] ■ s.i-l aprind.

După ce aprinse focui în tăcere, cu mâini • *perte,era murdar de cenuşă. Se duse ia. ligheanul de porţelan şi se spală. -Nu se face să lăsăm amprente, nu-i aşa? Ba zâmbi într-o doară. O bucura faptul că I încerca să îi distragă atenţia şi să o înveselească.

Cred că ţi-ar prinde bine un pahar. Zâmbetul u dispăruse de pe buze. Ramase i n gura căscată de uimire. -Numai în scopuri medicinale. Se relaxă. Cunoştea câţiva medici care erau gata să jure că cel mai bun remediu pentru durerea de gât era whisky-ul cald cu lămâie. I'.a personal nu încercase niciodată un ^omenea tratament Bl se uită în jur, apoi idică din umeri.

-Am fost inspirat că am adus ceva cu mine. Traversă camera şi scoase din geantă o sticlă il whisky pe jumătate plină. Se întoarse cu i iţa la ea, arătându-i sticla. Pahare?

lata n-avea idee unde putea să găsească nişte pahare, aşa că făcu un semn negativ din cap.

-Atunci va trebui să bem din sticlă. Se aşeză pe marginea patului şi îi întinse sticla. Te vei imţi mai bine, crede-ma, o asigură el. Wbisky-ul nu era cald, nu avea lămâie, dar i-aşa nu vedea de ce nu ar fi avut încredere m el. Desfăcu dopul şi duse sticla la gură. Bl i-o apăsă pe buze, făcând-o să ia o înghiţitură zdravănă. O îndemnă să bea din nou, provocând-o de data aceasta cu un zâmbet amuzat

-Mult mai bine, nu? spuse el rânjind când o văzu că se strâmbă. Nu prea ştii să apreciezi un whisky bun.

Băutura făcu să-i dispară încordarea din gât.

-Eu nu prea beau, spuse ea, fără a rosti o minciuna.

De obicei, mai bea câte un pahar de sherry, dar o apuca ameţeala imediat. La al doilea pahar, uita deja pe cc lume se află. Şi, fiindcă se lăudase că ţine la băutură, nu mai îndrăznise sa

vadă ce efect ar avea asupra ei şi un al treilea pahar.

-Nici eu nu beau... prea mult

Fată- să'mai aibă nevoie de vreun alt îndemn, ea mai luă o înghiţitură. Poate că whîsky-ul avea^alt efcct decât sherry-ul. Cel puţin, de data aceasta, parcă nu mai avea un gust atât de rău.

-Pari să te adaptezi destul de repede, spuse el, luându-i sticla. Îi atinse din nou obrazul cu dosul degetelor. Totuşi văd că îşi face efectul. Nu mai eşti atât de înfierbântată. Mâna lui îi aluneca pe faţă. îi atinse gura. Arată-mi limba, o ruga.

Ea deschise gura larg şi scoase limba afară.

-Aaaal O surprinse faptul că el râdea,

-Nu la asta m-am aşteptat, dar ai o limbă foarte frumoasă. Şi foarte roz. Dantură bună. Şi observ că nici amigdalele nu ţi le-ai scos.

i red că ara văzut destul. Poţi să-nchizi gura, • puse el apucând-o de maxilar. Categoric, n-ar •.trica încă o duşcă.

Crezuse că îi va da din nou sticla; aşa că o

urprinse faptul ca o dusese el la gură. Apoi i-o dădu ei, lasând-o sa ia ultima picătură.

-Pentru cineva care nu prea bea, ai căpătat foarte repede această deprindere.

Ea îi răspunse zâmbindu-i şmecher §i somnoros.

-Cred că îmi place un whisky bun, spuse ea, lămurită cum era cu efectul lui asupra durerii ile gât Mai ales dacă îl iau ca medicament

-Desigur, o aprobă el sec. Puse sticla pe- „ noptieră şi se fiicu lejer. Se lăsă pe tăblia

patului, făcuta din lemn de nuc, şi-şi înghesui > pernă sub cap. Mult mai bine, spuse el mulţumit

Cam nedumerită de eforturile lui de a se face comod alături de ea, fata se duse pe marginea cealaltă a patului. Gestul ei nu trecu neobservat

-Nu trebuia să pleci de lângă mine, spuse el pe un ton batjocoritor. N-am de gând sa te atac, dar nici nu-mi va fi prea uşor sa te ating dacă ai de gând să rămâi acolo.

Sensul cuvintelor lui i se păru uşor de înţeles. Deja făcuse ceva pentru a-i mai uşura.durerile. Şi era clar că n-o putea examina dacă nu îi dădea voie să o atingă. Se duse mai aproape de el. Luă o pernă, o bătu uşor şi i-o puse sub cap. Genunchii lor se atinseră, iar breteaua de pe umărul stâng îi căzu din nou. încercă să o ridice, dar simţi o oarecare greutate în mişcări. Băutura şi sticla de laudanum avuseseră efect nu numai asupra gâtului ei.

-Grozavă pereche mai suntem, constată el.

Ea se încruntă, privindu-l nedumerită.

Ei se lăsa pe spate, lăsând să se vadă linia puternică a gâtului, şi închise ochii.

-De mult n-am mai avut o zi aşa de lungă, spuse el oftând.

-A început o nouă zi, spuse ea uitându-se la ceas şi văzând că era trecut de miezul nopţii.

-Mda, aşa c. Şi începe exact ca ziua de ieri. Dumnezeule, ce obosit sunt

Sesizase o oarecare blândeţe în comportamentul fetei.

-Atunci odihneşte-te! îi şopti ea încet

-E o ofertă drăguță, dar nu pentru asta am venit eu aici. E,u ar trebui să mă ocup de tine. . E clar că asta ai aşteptat

-Nu-i nimic, nu m-am supărat Făcea mari eforturi să vorbească, numai ca motivele erau cu totul altele. Chiar şi ei i se păreau propriile Cuvinte de neînţeles. Doamna Hali mi-a oferit condiţii bune aici.

-Nu e mare lucru, spuse el.

Era Iă fel de conştientă de austeritatea camerei ca şi el.

-Pot spune din experienţa că e mult mai bine decât pe stradă, spuse ea, prea puţin convinsă.

-Aşa o fi, răspunse el deschizând ochii şi privind-o. Se uită lung la el, înainte de a-şi

. «

| mi. privirea în alta parte.

Sc simţea stînjenită din cauza propriei mccrităţi.

] îţi ard obrajii.

I . ştia că aşa e, numai că el se înşela în 11 ivînţa motivului – putea doar să spere că ei 1 ||uia ca boala e de vină. îl lăsă să-i controleze j „I ul la gât.

I(i bate-inima cu putere. De ce nu dai pătura I o parte, ca să te pot privi? Nici ea nu înţelegea de ce îi era ruşine de • < ,i cc părea a fi un control medical. Îi simţi C dina pe pătură. Se gândi cât de prosteşte se

C 'Ailă,

Cum crezi ca te pot ajuta dacă nu-mi dai i ic să mă uit la tine?

Avea dreptate, dar, cu toate acestea, îi era imposibil să se mişte. Ochii aceia negri o pi

Iveau pătrunzători. I resupun că ai şi tu unele pretenţii, adăugă

-Nu multe, răspunse ea-, neştiind ce să mai uilcleagă. Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, >umil izbucni în râs.

Deci am avut dreptate când am spus că n-ai li «şi bine tratată? Ruşine în cazul ăsta bărbaţilor t ,i mine!

Ha crezu că- bărbatul se referă la medici în)•• nerai, dar nu-i ceru să fie mai explicit Dădu I» o parte pătura. Degetele lui urmăreau linia ilccolteului, oprindu-se asupra primului iiiisture.

Puse o mâna deasupra mâinii lui, în cerca J ‹ să-l oprească.

-Lasă-mă pe mine, îl rugă ea. îi era mult m.<1 \ uşor să vorbească acum, deşi era încă răguşiţi Spera ca el sa pună răguşeala din glasul ei p< \ seama bolii. -Da'nu eşti chiar de loc vorbăreaţă. Făcuse această observaţie şi .mai devremt ■ Ştia ca felul ei de a fi îi enerva pe cei din jur ,

-Nu, recunoscu ea. Nu sunt. îşi desfăcus deja primul nasture. I

-încă unul, spuse el, făcând un semn cu ,, degetul spre mâna ci. Te rog, încă un nasture, j Degetele ei erau neîndemânatice din cauzi .< băuturii şi laudanum-ului. îi privea mâna care se oprise deasupra pieptului, în dreptul inimii

-Cred că aici ar trebui să căutăm motivul ᵥ faptului că eşti înfierbântată, spuse el ,, atingându-i pielea chiar acolo, unde se simţeau bătăile inimii. N-ai nimic la inimă, adăugă, desfăcându-i încă un nasture. Vino mai aproape, o rugă. Ea nu se supuse imediat, astfel încât el îşi strecură mâna pe sub mijlocul ei. i trăgând-o lângă el. O mângâie acolo unde linia gâtului întâlnea umărul.

Atingerea aceea ferma dar impersonală o linişti, dar inima îi bătea nebuneşte iar capul îi vâjâia.

-Respira adânc, îi spuse el. Aşa. „Jine-Ji respiraţia.

îi masă spatele. Acum expiră uşorî Făcu ce i se ceruse. Bătăile inimii se liniştiră

1i- spiraţia îi deveni mai regulată. Mult mai bine. O clipă am crezut că o să

I ini.

Şi eu am crezut asta, răspunse ea serioasă. Iii simt un pic cam ameţită. -

De ce nu te întinzi? o întrebă el, dându-i .Im mul.

H

Ce **propunere bună, gândi ea. Se întinse pe parte, luându-şi o pernă sub cap. Nu prea am succes cu pacientele mele, spuse I atingându-i din nou obrazul. Afirmaţia tui j**

o surprinse, dar imediat îşi aminti ceea ce pusese el mai devreme în legătură cu ce zi ■vusese.

Poate ca nu era chiar atât de arogant pe cât iiczuse ea; poate că era. numai dezamăgit de vreun eşec. Avu sentimentul că discutau de pe lie poziţii şi ca ea era cea care trebuia să-l ijute, îi zâmbi blând. -Te descurci destul de bine, îi spuse ea. Privirea i se întunecă, şi clipi -O, mulţumesc, spuse el. Frumos din partea I» că mă încurajezi.

Zâmbetul ei se adânci şi genele îi căzură leneşe peste ochi. De altfel, dorinţa ei cea mai mare era să ajungă şi ea ca el într-o zi. -

-Sper să mă descurc şi .eu la fel de bine ca line cândva.

-Deci recunoşti ca mai ai câte ceva de învăţat? J

Ea admise făcând un semn hotărât din cap. (c era oare atât de greu de înţeles? Căsca cu

poftii şi se întinse, băgând o mână pe sub pernl Apoi se întoarse pe o parte, -înţeleg că vrei să înveţi câte ceva de ia rhin< -Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, ros Lini de fapt un adevăr, impresionată de bunăvoin) lui, deşi acesta nu excela prin bune maniei Cu toate că nu fusese foarte încântat, probabl de faptul ca trebuise să se rupă de la o întâlnii mult mai plăcută, venise.

l ui

Uu

-Eşti o continuă surpriză pentru mine, spu el. Nu eşti nici pe departe ceea ce credeam « voi găsi intrând aici.

Toată lumea, cu excepţia lui Harfan Porte realiza totuşi lăptui ca nu arăta ca o pensiona de bordel. Prea obosită să cugete asupri motivului ce-i făcea să ajungă la aceast concluzie, îşi înfundă capul mai mult în perii: alintându-se. -Ai de gând să te culci? Dădu încet din cap, cochetând în gând ev ideea de a adormi. Simţi că el se dăduse jo din pat. Adormi.

Căldura trupului lui o trezi; Descopere surprinsă că îi atingea corpul în tot locul... apoi realiză, la fel de uimită; faptul că nu simţea nevoia să-şi dezlipească trupul de al lui Mâinile lui i se jucau în păr, iar buzele lui îi atingeau urechea. Respiraţia lui era fierbinte şi dulceaga, li şoptea ceva, iar vibraţia cuvintelor lui făcu să o treacă un fior pe toataj

spinării. O senzaţie delicioasă îi străbătu corpul. Mâna ei îi mângâia acum pieptul. (iuti î se revărsă în valuri pe umeri, pe pieptul

..... trupurile. îşi puse capu! pe

mu irul lui şi începu să-l sărute.

„aldura trupului lui o învălui şi se cuibări la I ptul său, bucurându-se de puterea şi căldura i lui trup. îi simţi degetele pe braţ, sub cot I l'dptul că îl săruta, că îi zâmbea i se părea cel mi ti firesc lucru din lume. Gura ei se plimba l< lot corptil bărbatului, făcând să i se încreţească carnea pe el. Pieptul i se umflă. Fu •iriibătută iar de un fior. Trezea în ea senzaţii ii maitrăite până atunci, atingând-o în locuri iu care şi ea îl atingea. I >upă ce îl stârni, el simţi că nu era îndeajuns. < I puţin aşa gândea şi ea, unduindu-şi trupul trupul lui. El se mişca înnebunit, gemând. '[1] cuprinse cu amândouă mâinile.

Nu ştia cum să facă, cum să-l atingă, dar el i luă mâna, conducând-o acolo unde se dorea mângâiat Picioarele lor se încolăciră când el întoarse, venind deasupra ei. îi desfăcu pulpele cu genunchii. Ea gemu, dorindu-l şi nrprinsă de dorinţă în acelaşi timp. începu să .» sărute, cu pasiune; lacom. Ea îi simţi limba.

mişca înnebunită, împingând, arcuindu-se, atât cât îi permitea greutatea trupului lui. I icptul lui era ca un perete ce-i apăsa sânii.

Preţ de o clipă îi fu teamă de ceea ce simţea, de ceea ce el o făcea să simtă. Vru să-l apuce de păr, dar nu făcu decât sa se joace cu şuviţele lui negre, mângâindu-i ceafa. încercând st V zgârie, se trezi că-i mângâie urechea. Iar cnM l el se dezlipi puţin de ea, zâmbi neştiind cdu ,, înţeleagă. m

Ochii îi erau mai întunecaţi, Lăsă capul , m jos. Vrăjită de privirea lui, îşi arcui trupi I i întorcând capul exact în clipa în care gura l era să se lipească de a ei. Buzele lui îi şterserl » obrazul,„ linia maxilarului şi, în sfârşit, linii il« gâtului. ÎI împinse, apăsând palmele pe muşchi ir ce se mişcau deasupra ei. „

El continua să-i şoptească ceva la ureche, auzea cuvintele, dar nu reuşea să le desluşeas i • sensul Mâinile lui îi masau tot trupul, trezin u în ea senzaţii ce o făceau să i se înfioarc pielei i< Nu mai putea gândi. Gura lui, limba lui < » căutau lacom, făcând acelaşi lucru pe cari şoldurile lui îl făceau deasupra pulpelor ei. 1

Brusc, se. ridică. Faptul că el se smulse ci lângă ea, îi tăie respiraţia şi o făcu să tremure încercă sa se liniştească, iar el zâmbea de parei i-ar fi ghicit dorinţa. îi dădu mâna la o part< < şi se aşeză în genunchi între pulpele ei. îi înd i genunchii, împingându-i cât putu de mult şi în clipa aceea o avu.

Fata ţipă. Durerea era neaşteptat de marc. înainte de a-şi recăpăta răsuflarea, el se retrasq şi intră din nou în ea. De data aceasta, ri apucă braţele şi îl ţinu aşa. Se arcui, simţindu-î adânc în trupul ei. Simţea o plăcere de nestăpânit împreunându-şi trupul cu al

lui. Golul acela dureros pierise cu desăvârşire din sufletul ei.

\i ccptă forţa mişcărilor lui, ritmul impus de 1 iţi mişcă capul dintr-o parte în alta, fără a ■ uite un sunet, deşi buzele ei erau depărtate, iitgurul lucru pe care-l putea face era să-l limfa cu intensitate. La un moment dat, îşi liulu seama că trebuie sa se lase în voia lui, i că nu i se împotrivi. Respiraţia lui se accelerase. Ea, în schimb, nu putea să respire ■1 rât foarte rar, trăgând puţin aer în piept, îi imţea muşchii puternici în timp ce el o avea, Într-o mişcare ce părea fără sfârşit. Avu senzaţia că totul în jurul ei se prăbuşeşte i.iud îl auzi urlând. Se prăbuşi lângă ea şi •dormi aproape imediat. În ciuda dorinţei ei total opuse, adormi şi ea, cuibarindu-se în i iu bura trupului lui.

A doua oară nu mai simţise nici un fel de durere.

Mult mai târziu, se dădu jos din pat, rlătinându-se pe picioare la început. îşi i ceapătă echilibrulţinându-se de tăblia patului, rvitând intenţionat să se uite spre pat sau la liarbatul care stătea întins acolo. Atunci când Iu **sigură că are siguranţa în mers, se duse după paravan. Apa din cadă era rece, dar îi făcu hinc, mai ales că simţea o durere destul de mare între pulpe. îşi masă corpul, incapabilă** aă **gândească limpede la ceea ce făcea sau la motivul pentru care o făcea. Mişcările ei erau neîndemânatice şi ciudate, lucru pe care ea îl înregistra cu mai multă claritate decât celelalte.**

ii şi găsi hainele în garderob. îşi dezbr; cămaşa de noapte înghesuind-o după parav şi îşi puse hainele încet, a sigură ndu-se că atrage

atenţia bărbatului. După ce se îmbră» se aşează în faţa oglinzii şi-şi pieptănă părul, mişcări voit încete, lungi, de parca s-ar autopedepsit. Nu se privea în oglindă. Ochii erau fixaţi asupra cămăşii de noapte şi asujn petei de sânge ce se imprimase pe ea.] se mulase de pulpe atunci când el.., Clipi de câteva ori şi făcu un efort să revii în prezent. Mişca ndu-se în virtutea inerţi fără a da atenţie vreunuia din gesturile ridica cămaşa de noapte şi o făcu sul. Nu don să lase nici o urmă în camera aceea. Odal plecată, trebuia să-şi şteargă totul din memori<| De parcă absolut nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu dorea să lase cămaşa acolo, dar nici o vadă altcineva. încercă să şi-o pună pe sul haină, dar era prea voluminoasă. Atunci ochi îi căzură pe geanta aceea din piele neagră cc zăcea pe masa de lângă uşă. Ezita o clipă, ap o o înşfăca şi . o desfăcu doar atât cât să poat.i băga cămaşa acolo.

Se uită încă o dată în jurul ei să se asigure că nu uitase nimic. Ciudat, gândi ea, dându-şi seama că nu dorea în clipa aceea decât să uita absolut totul.

Deschise uşa cu grija, ascultând înainte de ieşi pe hol. Era linişte. De jos se auzea muzici

ni . urdină, Fără să se mai uite înapoi, ieşi pe Iu il, îndreptându-se spre scările de serviciu. I ecu neobservată. Nu se întâlni cu iumeni pe În -l Bucătăria era goală. < and ajunse la uşa din spate, se opri o clipă, înspăimânta gândul la ceea ce ar putea găsi ti •:tradă, ca şi gândul la ceea ce lăsase în urmă. Mâna îi tremura pe clanţă. O prinse strâns.

I'inându-şi răsuflarea, apăsă clanţa şi deschise uşa. Apoi fugi, ştiind că totul în legătură cu identitatea şi aspiraţiile, ei depindea de un ingur lucru: nu trebuia să mai privească niciodată înapoi.

O birjă o duse până pe Broadway, pe bulevardul 48, Chiar şi pe timp de noapte trada principală era aglomerată. Negustorii îşi pregăteau prăvăliile pentru cumpărătorii matinali sau pentru cheflii ce se întorceau dimineaţa acasă. Lăptarii îşi aduceau marfa la pensiuni, în timp ce patronii restaurantelor îi dădeau afară pe cei mai încăpăţânaţi clienţi. l'ără a băga în seamă zgomotul şi agitaţia străzii, se ghemui pe bancheta birjei, cu spatele la fereastră'. II plăti în grabă pe birjar, ţinând capul aplecat de teamă să nu fie recunoscută şi traversă pe jos cele două străduţe ce-i mai rămăseseră de străbătut până acasă.

Casa, aflată la intersecţia Broadway-ului cu bulevardul 50, era o idee mai mică decât somptuoasa vilă în stil franţuzesc după care, era făcută. Aleea pietruită era mărginită de tufe de trandafiri. Razele soarelui se reflectau

în gardul de sârmă ce împrejmuia poarta dc sud, Intră prin faţă împingând poarta de fier, I apoi ocoli casa şi ajunse la intrarea servitorilor. Deasupra pragului de sus al uşii era o cheie. I Se ridică pe vârfuri să o ia de acolo.

în casă nu se auzea nici o mişcare. Se aşteptase ca cineva să stea treaz toata noaptea să o aştepte, dar se părea că nimeni nu fusese chiar atât de îngrijorat în privinţa ei încât să renunţe la somn.

Probabil că sora ei inventase vreo poveste credibilă care să justifice absenţa

îşi scoase pantofii şi îi luă în mână. Nu fu nevoie să aprindă lampa – ştia drumul spre camera ei şi pe întuneric. Se strecură în dormitor, puse pantofii jos, lângă geanta de piele. Aprinse, focul în cămin, îşi scoase hainele şi le aruncă pe foc, aţaţându-l ca sa nu se stingă. Aruncă şi cămaşa de noapte, apoi ascunse geanta doctorului sub pat După ce se spălă în lighean, se băgă în pat

Adormi incredibil de repede.

Se trezi simţind o mână aspră pe umăr. Perdelele de la geamuri fuseseră date la o parte şi tot soarele pătrundea în cameră. Lumina puternică şi căldura soarelui o deranjau, chiar şi cu ochii închişi. îi deschise încet, constatând ca sora ei mai mică o privea cu ochii încordaţi şi îngrijoraţi.

-Ai idee ce griji mi-am făcut de când ai dispărut? o întrebă eâ în şoaptă, dar pe un ton i. pru. La ce oră ai venit? Toată noaptea am lacut drumuri din casa afară şi înapoi, uţteptându-te. Şi n-a fost deloc uşor, mai ales • a mama şi Jay Mac au jucat cărţi pe verandă până aproape de miezul nopţii. Ştiu ca n-a fost li umos din partea mea că am plecat cu Daniel, ilar tu ţi-ai bătut pur şi simplu joc de mine. Se încruntă, încercând sa-şi reţină lacrimile care ii inundaseră ochii. Sper că ai vrut să glumeşti, nu-i aşa? O, Maggie, îmi pare atât de rău, dar vreau să-mi spui că n-ai păţit nimic. Te rog, spune-mi unde-ai fost toată noaptea?

Mary Margaret Dennehy clipi o singură dată. Se ridică încet în şezut, simţind că sora ei îşi ia mâna de pe umărul său.

-Vrei să ştii ceva, Skye, spuse ca, înăsurându-şi cuvintele, n-am nici cea mai vaga idee.

CAPITOLUL AL TREILEA

Şase săptămâni mai târziu

Uşa se deschise încet. Connor nu ridică privirea pentru că ştia cine intrase şi pentru că oaspetele acela nepoftit şi nedorit îl irita; continua să se joace cu butonul. -Ce este, Beryl? întrebă el indiferent Ea nu scoase nici un sunet închise uşa,, se propti în ea şi ÎI privea cum pur şi simplu o ignora intenţionat. Deşi o deranja, comportarea lui îi dădea măcar şansa de a se uita la el. Perfect conştientă de faptul că îl va enerva, Beryl riscă o provocare. -E cumva parfumul meu? îl întrebă ea calmă. Pe neaşteptate, Connor se întoarse. O luă prin surprindere. Ochii ei albaştri, aproape transparenţi, în vizibil contrast cu părul castaniu, se mutară pe umerii lui laţi. Lui '•»sinor îi trecu prin minte că poate Beryl se l licita în sinea ei pentru faptul ca ea .îi

i omandase croitorul, având în vedere cât de I ine îi venea fracul. Fată a-şi ascunde »•răbdarea, el o întrebă la rândul lui:

-Dar ce parfum foloseşti? -Acela datorită căruia m-ai observat şi m-ai plăcut încă înainte de a-ţi adresa vreo vorbă.

I leryl Walker Holiday era de departe cea mai Inimoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. -La asta au concurat mai multe lucruri, spuse l. Sunetul paşilor tăi. Suspinul acela abia perceptibil. Foşnetul rochiei tale. Şi abia pe urmă parfumul. Asta voiai să auzi? Zâmbetul ei aduse strălucire pe chipul acela uperb. Se depărtă de uşa făcând un pas spre mijlocul camerei.

-În general bărbaţii te remarcă imediat, fără iii **fie nevoie să spui ceva, continuă Connor. Abia când deschizi gura, reuşeşti să-i îndepărtezi. Şi, de parcă ar fi vrut să-şi întărească spusele prin gesturi concrete, Connor îi întoarse spatele §i îşi concentră atenţia asupra butonului de aur de la mâneca stânga.**

Beryl se clătină uşor pe călcâie, ca şi cum ar

ii resimţit fizic jignirea.

-Cred că îţi face o deosebită plăcere să fii crud cu mine, spuse ea. Te-am rănit chiar atât de tare încât simţi nevoia să mă pedepseşti cu fiecare ocazie? - Scuteşte-mă, JBeryI, sunt sătul de fraza asta, am mai auzit-o.

Reryl căzu pe gânduri, a lingându-şi buzele cu vârful arătătorului. Nu-l putea face să o privească, aşa că gestul acela, în aparenţa nevinovat, era inutil. Lăsă mâna să-i cadă într-o parte.

-Araţi foarte bine în seara aceasta, spuse ea, schimbând tactica. Fracul îţi vine perfect.

Connor nu dădu nici un semn că i-ar fi auzit remarca. Beryl se apropie de, el pe la spate ascunzându-şi atitudinea critică sub pretextul că era interesată de croiala hainei lui.

-Ar trebui să te îmbraci mereu aşa, continuă ea. îţi vine bine. Corpul acela viguros şi elegant arăta superb acoperit de hainele bine croite. Chiar şi cu părul ce-i acoperea gulerul la spate, dând ţinutei un aspect neglijent, chiar şi cu mâiiiie lui neîngrijite, Beryl îl găsea fermecător. O intriga pe undeva ideea că trupul acela ascunzând o energie inepuizabilă putea fi îngrădit în frac şi pantaloni. Pe de altă parte, o încânta idee a de a descătuşa energia ce zăcea în el, aşa după cum o stârnea gândul că ea însăşi se putea bucura de ea. Privindu-se în oglindă, peste umărul lui Connor, Beryl observă că ochii ei căpătaseră o culoare mai închisă.

Connor sesiză pofta din ochii ei, îngustându-şi privirea. Abia stăpânindu-şi iritarea, o întrebă:

-Ai venit să-mi comunici ceva în mod special sau doar sa te holbezi la mine?

Ba îl bătu uşor pe umăr, făcând câţiva paşi ut jurul **lui. Deşi se prefăcu că nu-l înţelege, » -Iţul gurii i se ridică într-un zâmbet viclean, .1** om **ce le ştie pe toate.**

•Să **mă holbez la tine? Nu ţi se pare că eşti »Iviurd? De ce m-aş holba eu la tine?**

Iii se scutură încercând să scape de atingerea • i şi-şi îndreptă colţurile fracului.

-Ajunge, Beryl. N-am de gând să-ţi răspund l i întrebări. Dacă ai ceva de spus; dă-i drumul!

Zâmbetul îi dispăru. Mâna îi căzu încet pe lingă corp.

-Bine, atunci, spuse Beryl. Mi se pare foarte interesant faptul că ai hotărât să te scoţi la vânzare. în timp ce-i vorbea, îi urmărea reacţia iu oglindă. El se duse spre dulap, căută ceva într**-unui din sertare şi scoase de acolo o i.ticluţă metalică.**

Ueşurubă dopul şi duse sticluţa la gură.

-Crezi că aşa suporţi mai uşor situaţia? îl întrebă Beryl. Când bei îţi cam scade (Tind **am en tul.**

Connor o ignoră, luând o înghiţitură. Puse dopul **la loc şi băgă sticluţa în buzunar. Rochia** de **tafta a lui Beryl foşni, aruncând reflexe purpurii în jur din cauza mişcării. Mâna ei se opri pe braţul lui Connor într-un gest ce implora, dar nu reuşi să-şi stăpânească mânia** ce**-i răzbătea din glas:**

-Eşti ridicol, Connor. Doar n-ai de gând să persişti în prostia asta. Bucata aia de pământ nu poate fi chiar atât de importantă încât să-ţi vinzi sufletul pentru ea.

-Cred că prin gestul meu dovedesc cât este de importantă, spuse el încet, înlăturându-i

mâna.

-Dar nu se poate să te vinzi atât de ieftin.

-Fiecare dintre noi are un preţ, Beryl, spuse el râzând. Daca tu ai impresia că valorezi mai mult..

Ridică umerii, într-un gest de totala indiferenţă.

Bciyl îl pocni zdravăn, dar cl nu ripostă, Pur şi simplu o fixă cu privirea, aşteptând să i sc duca roşea ţa din obrajii care-i ardeau înainte de a vorbi.

-Sper ca e pentru ultima oară când faci asta, spuse el calm. Daca mai îndrăzneşti să mă mai loveşti vreodată, te calc în picioare.

Beiyl îşi stăpâni un geamăt Făcu un pas înapoi auzindu-i cuvintele reci şi controlate.

-Mă mir că nu-mi spui în faţă ca sunt o târfă. ' -Şi dacă aş face-o?

-Nemernicule! izbucni ea, schimonosindu-şi trăsăturile frumoase din cauza furiei.

Ştiind că păstrându-şi calmul nu face decât să o enerveze şi mai tare, Con nor îşi ridică sprâncenele negre.

-Nemernic? Cred că te înşeli. Deşi, dacă aş fi fost aşa cum spui tu, n-aş mai fi avut probabi

problemele pe care le am acum. Pământul acela ar fi fost al meu fără drept de apel atunci, când mama mea a murit, în loc să ajungă în ghearele tatălui meu.

-Dacă ar C ţinut ca tu să-l stăpâneşti, ţi l-ar ■ i(prin testament, ripostă Beryl. Probabil t vi ut ca Rusbton să-l aibă. în felul acesta i • i bligat să revii la New York, nu-i aga? I i obligat să-ţi aduci aminte că ai un tată. I • unde ştii că Edie nu a fost perfect Mi.ticntă de ceea ce făcea? I i.piui.că Beryl ar fi putut avea dreptate nu liunba cu nimic atitudinea lui Connor, Se l' iise şi el ia ceea ce ea tocmai îi spusese, l«i în gura ei cuvintele sunau cu totul altfel. • uiodată nu crezuse despre sine că e M liibzuit, dar se vedea obligat să-şi • • < niisidere părerile.

1 .as-o baltă, Beryl. Dorinţele mamei mele u au avut oricum nici o legătură cu tine. «cesul de furie al lui Beryl se topi încet-încet, H1 trăsăturile ei reveniră la normal. Chipul

.....gestionat îşi recapătă netezimea şi culoarea

Iha ca a laptelui. Gura ei plină nu mai era îliimonosită, iar albastrul pal al ochilor era •ii i en tuat de pupilele negre şi de lacrimile ce-şi I > »seră loc printre gene, dar pe care ea nu le l/ua să curgă.

Mă urăşti chiar atât de mult, Connor, încât >i i măcar nu încerci să accepţi faptul că poate nu dreptate? Crezi că te înjoseşti chiar atât 'I mult aratându-mi puţină încredere?

Da, gândi el, se înjosea într-adevăr. Nu-i i punse, ci se întoarse cu spatele. Oare o ura? întrebă. Sau se ura doar pe sine? îi era greu t ecunoască faptul că, împotriva oricărei ¡uni, se mai simţea încă atras de ea. Beryl

avea încă această putere asupra lui, căreia ‹‹; i se putea împotrivi, faţă de care nu era ch „ atât de indiferent pe cât pretindea. S-ar „ simţit mult mai liber dacă nu ar fi trăit njci fel de sentiment faţă de ea; ura însă îi lega i ea. Pentru el nu conta nedreptatea situaţiei! aspect în sine – deşi, în felul acesta, o respinj şi mai mult Singurul gând care o liniş ₕ i întrucâtva era faptul că nu o iubea şi < , probabil, nu o iubise niciodată. Dacă ai iubit-o, situaţia ar fi devenit insuportabilă. ¡

-E timpul sa plecăm, spuse el. Asta în ca în care intenţionezi totuşi să ne însoţeşti L,< tata şi pe mine. Dar te asigur că nu e neva >., -Sunt perfect conştientă de asta, dar ||. invitaţie era trecut şi numele meu. Se aprof î din nou de oglindă, aranjându-şi coafura, încreţi o şuviţă ce-i cădea pe o urecl ţ. învârtind-o puţin pe degetul arătător. Ca Să I în mai spun, continuă Beryl, că sunt foarl curioasa. Vreau sa-l cunosc şi eu pe bărbat care crede că te poate cumpăra dându-ţi-o fiică-sa. Pe care, că veni vorba, vreau s~o văd ⁄ adăugă ea zâmbind răutăcios.

Un muşchi se mişcă pe faţa lui Connor. I v | păru destul de greu să se relaxeze, ,

-Te rog, Beryl, nu-mi înrăutăţi situaţia! -Dar dacă e urâtă ca noaptea? Sau, mai rău \ daca e o scorpie? Ce ştii tu în legătură fl familia aceasta, cu

excepţia faptului că numel | lor pare să fie implicat în orice scandal. D când am venit îa New York tot de ei aud. Ban [

S'2

ii InlmMacKenzie Worth pot potoli zvonurile i ntru o vreme, dar nu pot închide gura uu-nilor. Te-ai gândit vreodată la asta, R i'iinor?

Tuci, Beryl! îi spuse el amenințător. Sunt cei zece mii de acri ide teren în ■ >|i.rado atât de importanţi pentru tine încât ti l»uie să te însori cu o bastardă pentru a-i I iitra?

Dacă aş ştii că, însurându-mă cu tine, aş l ulca păstra terenul, spuse el ceva mai calm, lace-o, deşi numai Dumnezeu ştie cât de mult te dispreţuiesc. Aşa că, vezi, Beryl, că atru minţ nu contează cine este şi ce învârte. 11« târârea mea este deja luată, punând aceasta, se îndreptă către uşă. Probabil regreţi foarte mult pierderea celor i..uasprezece mii de dolari, îl provocă ea în nmp ce Connor deschidea uşa să iasă.

Nici nu-ţi dai seama cât de mult regret, i punse el, privind-o peste umăr.

■ i>nnor nu avea timp să prelungească discuţia i!< pre bani pierduţi şi posibilităţi ratate, Tatăl MI II îl aştepta în hol.

-Ai vorbit cu Beryl? îl întrebă Rushton i jxliday.

Cei ce-i cunoşteau erau deseori izbiţi de I uilastica asemănare dintre tată şi fiu. între ei mi o diferenţă

de douăzeci de ani. Ajunseseră Iu oare la o vârstă la care nu li se jnai părea

deplasat sau surprinzător faptul că străinii considerau fraţi. Amândoi ar fi putut considei remarcile de genul acesta drept flatante, dat n-ar fi avut o cu totul altă atitudine vizavi || această observaţie. Desigur, erau şi unr i asemănări pe care le puteau accepta: păi negru §i des, grizonat la tâmple în cazul li j Rushton; umerii laţi; erau amândoi înalţi t Con nor depăşi ndu-l pe taică-său cu foaii ‹ puţin; în cazul amândurora,, linia maxilarul era aspră, dând o notă de agresivitate chipulu | Dar, din punctul lor de vedere, asemănările | , opreau aici. Connor îi reproşa tatălui său t , are un caracter prea dur şi intolerant. Rushta „ spunea că fiul său e prea cinic. Trăsăturile patrician ale tatălui păreau mult prea seinei t fiului, în timp ce tatălui i se părea că liniii | superb conturate ale chipului lui Connor imprima acestuia aroganţă. Ochii lor nes» lăsau sa se vadă prea puţin din gândurile | sentimentele ce. se ascundeau dincolo de c Semănau atât de mu(t, încât cu greu puteau poliţicoşi unul cu celălalt.

-Beryl e în dormitorul meu, răspunse Conno. Tocmai m-am despărţit de ea.

-Dar nu are ce sa caute în camera ta, spu:> Rushton, studiind chipul fiului său cu o privir pătrunzătoare, dura.

-N-ar fi mai bine să-i spui aista lui Beryl, tai. Nu eu am invitat-o acolo. Conştiinţa mea es curată.

-Dracu* să te ia, Connor, şuieră Rushto 34

„ Ji un spus să nu te apropii de ea. 1 am eiudat, nu crezi? Locuim amândoi sub 1 prrişul tău. Recunosc, e un acoperiş enorm,

i I.... i că mi se impun limite în ceea ce pot

ţfl p i 11 privi pe tatăl său provocator, schiţând 5 н imbet abia perceptibil şi ridicând uşor ı 11' ıı cnele. Rushton avu sentimentul că i se d ıı răsuflarea.] se părea că o are în faţa lui | lidie, care-l privea. Fu doar o impresie care]! i i u şi dispăru cu aceeaşi iuţeală, deşi ı ••■cbit de pregnantă, după care Rushton * i li/ă că priveşte un chip ce nu era decât il ctarea ceva mai tânără a propriei sale imagini.

I În ciuda asemănării dintre el şi fiul lui, fjl .unor era, din punctul de vedere al lui ¡■' I ıı hton, fiul lui Edie şi atât ' ! Mă duc s-o chem pe Beryl, spuse' el văzdit jn u crdat Pe urmă putem pleca. Trăsura ne

ı • 14 captă în faţa casei.

4 -Poarte bine. Vă aştept, spuse Connor,

ıı uiirebându-se ce adusese expresia aceea de om ı li Siluit, bântuit de fantome pe chipul tatălui

I MU.

\ Tot drumul, atmosfera din trăsură fu I încordată. Connor ocupa singur una din I i'inchetele tapiţate, iar Rushton şi Beryl I i.iteau faţa-n faţă cu el. Lumina lămpilor cu j. de pe stradă se strecura prîn ferestruica I iiiisurii la intervale egale de timp, pe măsură

ce aceasta mergea de-a lungul Cent Park-ului. Rushton părea că fierbe, Connor» \ i resemnase, iar Beryl era neliniştita.

îşi trase pelerina în jurul umerilor, încerca t să se apere de frigul ce pătrunsese în trăsui , u s trecu randu-i-se pe sub piele. <

-Rushton, n-ai putea să-l convingi sa fie ccvi n mai rezonabil?

-Fii serioasă, Beryli spuse Connor în îocu ţ tatălui său. Asta a fost ideea lui. Şi oricui crezi că eu aş fi într-o asemenea situaţie da. n-ar avea el nevoie de bani? Ar trebui să I încântată că fac astă. Dacă cu ferele lui sun I pline, asta înseamnă că şi tu vei fi plină d bani, sau nu ţi-a trecut prin minte să vc 1 ucru ri 1 e î n p'erspe ctivă ? I»

-Dar tatăl tău poate face rost de bani vânzân terenul. I |

-îţi pierzi timpul, Beryl, spuse Rushton Connor ştie asta foarte bine. Dacă aven i probleme e din cauză că e mult prc| i încăpăţânat să cumpere terenul ăla.

-Dar acolo e casa mea, răspunse Connor, neputând sa se stăpânească. Ecoul cuvtntelof | lui păru că se izbeşte de pereţii trăsurii. Luai« ■ prin surprindere, Beryl se lăsă pe spate. Buzelt » lui Rushton se subţiară, iar maxilarele i sc încleştară. înjurând în barbă, Connor trase cadrul ce-i despărţea de vizitiu, dându-i lui Hickes un ordin.

Trăsura se opri aproap< imediat şi Connor deschise uşa. -Eu o iau pe jos.

lU-ryl se aplecă în faţă încercând să-l i ir.**iscă, dar Rusliton o trase de mână.**

I ir.ă-l să plece! îi porunci.

I .1 noi vom ajunge înaintea lui. Ce le vom

..... celorlalţi?

[i sa ne învârtim în jurul străzilor până când unj Î şi el. •

II - /amăgită dar potolită, Beryl se lasă pe I i , iar trăsura porni mai departe.

I chiar atât de important să vinzi terenul, ■ .ull?

ha. Valoarea acţiunilor a scăzut, aşa ca e i «.lut necesar să vând. Indiferent de ce crede mior, eu nu fac asta doar ca sa-i fac în ciudă, privi pe Bcryl cu coada ochiului. Dar n-o i nici să-ţi satisfac aspiraţiile tale de natura „ inia, continuă el, sau să te ajut să-ţi menţii un (.mdardde viaţă cu care abia te-ai obişnuit Nu dau doi bani pe aspiraţiile sociale sau | . verea obţinută pe căi necinstite, spuse fltoiyl, apucându-l pe Rushton de braţ şi h j.indu-l mai aproape de ea. I ıı**sliton o privi. O dungă de lumină îi lumina I i i il chipul marcat de durere. Beryl nu făcea mi i un efort să-şi ascundă suferinţa. O bătu** ıı **.ii pe braţ, zâmbindu-i şi vorbindu-i pe un i"ii uşor batjocoritor.**

Ilj cred că îţi pasă chiar mai mult decât i i, draga mea, altfel de ce te-ai fi măritat t ıı **t.ităl când puteai foarte bine să fii soţia I lllui?**

Connor mergea cu paşi repezi, fără a rcu să se calmeze. Simţea nevoia să, lovească,» distrugă, să dea în cineva. Niciodaţă nu fuslj un violent, dar în seara aceasta i-ar fi plai să aibă ocazia să pocnească pe cineva. Ni păsa nici măcar de faptul că ar fi putut 1 bătaie, totul era să apuce să lovească şi el

Mânia imprimată pe faţa lui ar fi putut ţn pe cineva la distanţă, numai că nici unul 1 trecătorii ce traversau Bulevardul 7 de ſ Broadway nu se apropie la mai puţin de ti metri de el. Un câine vagabond se ţinu du, el, dar păstra distanţa astfel încât să nu trezească luat în şuturi. Trei copii îl privii atent când trecu pe lângă ei, intenţionam probabil să-i ceară bani, dar se răzgândir| Connor mergea fără să observe nimic în jur lui.

Vedea cu ochii minţii doar o singură imagin« trăsăturile frumoase, fragile ale un prostituate ce ştia să se prefacă foarte bine părul roşcat al unei vrăjitoare şi doi ochi veni ca jadul, mari şi limpezi. Ea era cea pe cai dorea s-o întâlnească acum şi să-i facă rau Intenţionase să cumpere ferma din Colorad. de la tatăl său cu banii pe care femeia acea îi furase. Dacă ar fi reuşit să o cumpere, n> ar mai fi avut de ce să-şi facă griji că altcinevi i-ar fi putut-o lua. Dar acum tatăl său îi Iu moştenirea de sub nas, vânzând-o. Connor şi simţea"lovit, frustrat, trădat de tatăl său, Ari tui să-şi reverse mânia mai degrabă asupra (lirici care-şi bătuse joc de el decât asupra I (»priului său tată.

(Jonnor se opri în faţa porţii de fier de la intersecţia Broadway-ului cu bulevardul 50. Se prijini de ea, pentru a-şi regla răsuflarea şi ıı ;i limpezi gândurile. Casa din spatele lui invita trecătorul sa intre, având

becurile la mirare. La etaj, draperia uneia dintre ferestre • ia căzută într-o parte. Atenţia lui Connor fu llrasă de o trăsură ce tocmai trecea, aşa că mi-şi dădu seama că era observat îşi îndreptă Apatele, îşi trecu degetele prin păr cu un gest ,il»sentşi nervos, aşteptând ca tatăl său şi Beryl i coboare din trăsură.

în clipa în care ajunse la uşa casei cât un i'.dat, cu ziduri din piatră, respiraţia îi revenise la normal. îşi ascunse neliniştea sub privirea ■ceea întunecată, rece şi distantă. .

Aflat în salonul în care erau primiţi oaspeţii, John MacKenzie Worth o auzi pe menajeră deschizând uşa de la intrare şi poftindu-i pe musafiri înăuntru. Avea trăsături netulburate, iar ochii lui priveau când la soţia sa, când la liica sa cea mică. Era nemulţumit de faptul că i se punea autoritatea la îndoială.

-Cum adică nu coboară la cină? ceru el să i se răspundă. De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

Moira Dennehy Worth facu doar un semn cu capul, iar faţa i sc lumină de un zâmbcll plăcut.

-Dragul meu, mi-a fost teamă că vei avea o I reacţie nu tocmai plăcută. Şi uite că am avui dreptate.

Jay Mac o ţintui pe fiica-sa cu o privire din cele ce îi făceau pe asociaţii lui sa asude. Mary Schyler nu numai că nu se lăsă intimidată, dai îl înfruntă cu aceiaşi ochi.

-Asta s-o crezi tu, spuse el, încântat şi iritat, de atitudinea ei în acelaşi timp.

Sfcye înclină capul zâmbindu-i tatălui ci împăciuitoare. în obraji îi apăruseră gropiţe. I

-Mersi la fel, spuse ea. Tu chiar ai crezut ca Maggie nu-şi va da seama de maşinaţiunil« tale?

-Sora ta trăieşte într-o cu totul altă lume şi nu pare să vadă dincolo de cărţile ei, aşa încât cum era sa-mi dau seama ca... ia stai puţin, Skye... despre ce maşinaţiurii este vorbaîf •Moira? Ce vrea fiică-ta să spună?

-Cred ca e cam târziu sa faci pe nevinovatul, dragul meu, răspunse Moira. Se uită în oglinda atârnată deasupra poliţei şi-şi aranja părul roşcat închis. Trebuie să ne întâmpinăm oaspeţii, mai spuse ea aranjându-şi câteva şuviţe, apoi veni în faţa lui Jay Mac. îi îndreptă umerii jachetei de seară, iar pe faţă i se citea cât de mult îl iubea.

-Sper, dragul meu, continuă Moira, că în timpul cinei te vei abţine să o numeşti pe Skyc °fiicâ mea" iar pe Mary Margaret „sora ei". Ai în obicei foarte prost de a te greva de calitatea l • de părinte atunci când eşti supărat sau preocupat de ceva.

I lictul Jay Mac, chicoti Skye. A fost atât de i| loatat de ceîe cinci fiice ale sale încât ma mir că încă ne mai recunoaşte ca fiind copiii lui. I .

-Vezi ce trebuie să înghit? spuse el, iiuncându-i din nou lui Skye o privire iucruntată, dar adresându-i-se lui Moira. Mi se pune „tată" sau

„tati* doar atunci când le 1« uvine. Şi aş vrea sa ştiu şi eu care dintre ele început să-mi spună Jay Mac gi de ce le-ai permis acest lucru în toţi aceşti ani?

-Sunt sigură că Mary, spuse ea cu voce ••azută §i cu ochi ce-i jucau în cap în momentul iu care uşa salonului se deschise.

-Nu găsesc nimic amuzant în asta, replică el icc. Ca tată a cinci fete, devenite acum femei ţi având toate ca prim nume •Mary*, răspunsul au i se păru de loc satisfăcător. Cu toate .u'cstea, ceva îi spunea că-şi merita soarta. I u tea chiar să recunoască că fusese un pic cam preţios şi mult prea arogant Ani de-a rândul nu putuse decât să-şi recunoască fiicele cu mima şi nu cu numele, aşa că nu-l mira faptul t.» una din ele îndrăznise să-i spună Jay Mac. Toată lumea îl ştia de Jay Mac Worth, aşa că nu vedea de ce trebuia sa le interzică celor din I imilie să-i spună pe nume.

Cineva din afară, nepus în gardă, ar fi putut lonsidera drept lipsă de respect familiarismele

şi conflictele dintre Jay Mac şi fiicele sale. J«|| Mac nu reuşea întotdeauna să se descuiol » onorabil cu cele cinci fiice ale saîe, deşi i» [1] ultimul timp reuşise să se apropie de ele. Joii« • MacKenzie Worth era viclean, nemilos şi ^ •• purta ca un tiran numai atunci când era vorll [1] de afaceri; iar cea mai importantă preocupai a sa era să le asigure uri viitor sigur feteld sale. în seara aceasta, trebuia să ia o hotărâri în privinţa viitorului lui Mary Margaret şi n ' vedea de ce ar fi făcut o excepţie.

Moira se depărta de Jay Mac pentru a-ţl i întâmpina oaspeţii. Se făcură prezentările > | nimeni nu întrebă de ce Maggie nu era de faţa De fapt, nici unul din membrii familiei Holiday nu ştia că de la masă lipsea una din fiicc Tacâmul ei fusese luat de pc masă înainte cu ei să intre în sufragerie. Connor luă loc lâng.t • Skye. în faţa lor, de cealaltă parte a mesei, Beryl şi Rushton. Moira şi Jay Mac stăteau la [1] cele două capete ale mesei.

E prea tânără, gândi Connor, ascultând-o pc Skye sporovăind despre o petrecere pe gheaţa la care fusese împreună cu prietenii ei. Lăsa impresia că e cam prostuţă şi săracă cu duhul şi, pe deasupra, văzând-o cum se joacă cu buclele sale roşii ca focul, Connor o suspectă ca c chiar mai vanitoasă decât Beryl. Oare cum ar fi putut el s-o suporte o viaţă întreagă? Apoi se întreba dacă într-adevăr era obligat s-o facă. Daca ea dorea să rămână la New York, el se putea muta în Colorado. Ar fi fost reversul M

inj »mentului pe care părinţii lui îl făcuseră » uri în urmă – şi poate că l-ar fi mulţumit, i ii aruncă un zâmbet dezarmant, iindu-şi dinţii printre care se strecurase mi Iii de spanac din supă. în clipa aceea îşi l «În seama că nu se putea însura cu cineva l<i de copilăros ca fata aceasta ce credea că I fel face o gluma bună. r iv Mac"îi aruncă o privire lui MarySchyler, I udu-i de înţeles că reuşise să îl convingă pe i ■•unor Holiday, prin comportamentul ei, că im i merita atenţia. Moira îşi stăpâni râsul, I tiuându-şi şervetul la gură şi prefăcându-se că iil un acces de tuse. Pe de altă parte, Reryî I era ca tânăra din faţa ei să persiste în felul i* c 1 a de a se purta. în felul acesta avea i -nranţa că Connor se va

răzgândi în privinţă nii itoriei – mai ales ca nimeni nu se aştepta i n el să îi ceară fetei mâna chiar în seara aceea. Il.'ryl se linişti la gândul că lui Connor nici nu i fi trecut prin minte să-i facă curte acelei liiislarde.

I >cşi dezamăgit, Rushton era la fel de stăpânit •. fiul său, ascuzându-şi sentimentele. Sperase i ;i lucrurile să decurgă altfel. Acum nu mai nvea de ales, trebuia să vândă terenul. Totuşi, im era un subiect pe care să-! discute de faţă u femeile. Ştia căi afacerile se rezolvă mai bine ilupă cină, la un pahar bun de whisky, savurând LUI trabuc.

Jay Mac lua o bucată de carne fragedă şi liine făcută în furculiţă şi o ridică, încercând să salveze ceea ce mai rămăsese din sean aceea.

-Carnea pe care o produci tu la fermă e 1 fel de bună ca asta, Connor? îl întrebă el. *A<* **înţeles că ai câteva sute de capete de vită a col«» -Cu riscul de a-l jigni pe bucătarul dumneavoastră, trebuie să vă spun că la na) carnea de vită are un gust mult mai bun. i**

-Chiar aşa?

-Din cauza transportului şi a distanţei mau carnea îşi pierde pe drum şi din aromă şi di> consistenţă. Carnea de la ferma mea se vimlt la St Louis, dar cred ca are un gust diferit li Denver, Dacă vrei să scoţi o friptură buna, atunci ar trebui să petreci câtva timp ia Doubl« H.

. -Double H? întrebă Moira. Ăsta e numele fermei dumitale?

-E. de fapt numele rasei pe care o creşte, explică Connor. H-ul vine de la Hart – numele de fată al mamei mele – şi de la Holiday. Noi ne însemnăm vitele ca să fim siguri că nu lo fură cineva. Rasa asta e cunoscută pe piaţă. Daca e cineva chiar atât de tâmpit să încerce să fure şi sa vândă vite de-ale mele, negustorul ştie că au fost furate. De obicei, când vindem, ori eu ori oamenii mei sunt prezenţi.

-Şi se întâmplă des? întrebă Skye fără să vrea, după care îşi scoase firul de spanac dintre dinţi,

-Mai des decât aş vrea eu.

-Şi îi prindeţi?

-Uneori.

i pe urmă ce le faceţi? întrebă Skye cu îi ii măriţi de curiozitate. Nu cred că ţi-ar plăcea să auzi asta, cel puţin nu ,»oum şi nici aici, vorbi Rushton, dregându-şi t nul.

A, dar sunt o fire foarte tare, spuse ea. Pot Ierbi despre orice subiect, oricât de neplăcut <i fi, fără să-mi pierd pofta de mâncare. Nici nu mă îndoiesc, spuse Beryl sarcastică, l i, oricum eu sunt sigură că nu doresc să tml asta, inteveni Moira, deşi mi se pare îffilt resant ca ferma dumneavoastră e în <>lorado. Poate că aţi auzit de cele două fiice 1 mele care locuiesc acolo. I -Colorado e un ţinut mult mai vast decât «rc/i tu, Moira, îi spuse Jay Mac zâmbind îngăduitor. E puţin probabil ca Connor să le li cunoscut pe Michael sau Rennie.

Michael? întreba Beiyl. Credeam că aveţi numai fete. Mary Michael, o lamuri Moira. Şi Mary Rennie, adaugă Schyler. Pe toate îir cheamă Mary. Mary Francis. Mary M irgaret în obraz îi apărură din nou gropiţele arăta cu degetul spre ea. Mary Schyler. S-ar putea spune despre noi ca suntem tot un fel rasă.

încântător, rosti Beiyl pe un ton care dădea înţeles că gândeşte total opusul a ceea ce

***pusese.**

Skye se prefăcu a nu observa tonul I ijocoritor al observaţiei lui Beiyl.

-O, dar e la modă la catolici, spuse ea vesela, aranjându-şi şervetul în poală. Mama <- catoloică. Şi irlandeză. S-ar putea să vă fi d i seama de asta din cauza accentului ei. Mă refci la faptul că e irlandeza. Nu cred că accentul ar putea răzba,te din credinţa ei religioasa, Dumneata ce crezi? îl întrebă ea pe Connoj zâmbindu-i inocentă.

-Ca ai dreptate, răspunse el, atent să nu sc înnece.

-N-aş fi crezut, continuă eal Pe de altă parte, tata e protestant în adevăratul sens tl cuvântului. Ca să fiu mai exactă, ţine d presbiterieni. Dar probabil că , ştiaţi asta, Catolicii nu prea reuşesc aşa dc bine în afaceri cum a reuşit tatăl meu, deşi niciodată nu mij s-ac3tplicat,cu motive realmente satisfăcătoare, ce-are a face religia cu cariera. Cred că pe l l-a ajutat şi faptul că familia lui a venit in America cu mult înainte de revoluţie.

Jay Mac avea faţa injectată, amănunt ce nu putea fi ascuns nici de favoriţii lui laţi şi nici de mustaţa stufoasă.

-Ajunge, Mary Schyler! îi porunci el fetei.

Tonul ferm al tatălui ei o făcu pe Skye s,i lase capul în jos, într-o atitudine de penitenţii.

-Vai, dar e fascinant ce spui! interveni Beryl provocând-o pe Skye să le dea şi alte amănunte indiscrete, ignorând astfel avertismentul dir ochii soţului ei şi privirea furioasă pe care i-o aruncă Connor. Continua să zâmbească şi s i mănânce tacticoasă. Era convinsă că Jay Mac

Iu v» găsi un bărbat pentru fiica lui dacă n-o <l.i să-şi ţină gura.

Mary Michael locuieşte în Denver, spuse Mnirn repede, sperând să poată trece la alt

t I BCt.

1)enver e un oraş prosper, interveni şi ʀɪ ɪɪ or, pentru a salva conversaţia. Aţi fost ɪɪ „dată acolo?

t 'oar o dată şi mărturisesc că m-arn simţit || M»ordinar. Pe lângă faptul că am petrecut i va zile împreună cu Michael, Ethan şi

• -poată mea, mi s-a părut că oraşul e mi ;idevărfermecător.

I prima oara dând aud pe cineva din est că Ipiiiic despre Denver că este un oraş Miiccător, mustăci

Connor. Moira clipi des, mirată o clipă, de zâmbetul tarla viclean al oaspetelui ei. În momentul Mit nu mai contă faptul că era încă mli.igostită de soţul ei, că avea cinci fiice şi | li putea fi mamă lui Connor; resimţi efectul Imhctului acela ştrengăresc până în vârful Hi ıoarelor. îi era teamă să nu roşească. • l i bine, răspunse ea, într-un fel sfidându-l, i I am găsit fermecător. E zgomotos, pitoresc I plin de viaţă.

Asta s-ar putea spune şi despre Bowery, piir.c Jay Mac, şi nici nu e nevoie să pleci din

• w York pentru a ajunge acolo.

i tu iubeşti Denver-ul, îl contrazise Moira i* Jay Mac, deci n-are nici un rost să te prefaci I n-ar fi aşa. Soţul lui Michael e şerif federal

ai districtul ui Denver, adaugă ea întorcând" spre Connor.

-Adică Ethan, parcă aşa am înţeles «ti i cheamă. E cumva vorba despre Ethan Storul

-Da, ei e, spuse ea încântată. Vezi, Jay M» Connor îl cunoaşte pe Ethan. La urma urn. am avut dreptate când am presupus că) putea să se cunoască.

-îl ştiu pe şeriful Stone din auzite, ar | reputaţie foarte buna, o întrerupse ConnorH Moira înainte ca ea să se entuziasmeze pn tare. Dar n-am avut motive ca să apelez I serviciile lui.

-Nici măcar din pricina hoţilor de vi întrebă Skye, tăind o chiflă în două şi ungă* o jumătate cu unt.

-Mai cu seamă în privinţa lor. Şi,ce ne pun spune despre cealălaltă fiică a dumneavoasi care locuieşte în Colorado? o întrebă Conna pe Moira.

-De Rennie întrebaţi?Acum o cheam l Sullivan. Ea şi Jarret, soţul ei, se cam mm dintr-unlocîn altul. Lucrează amândoi pemr Compania de Cale Ferată pe care o are Ji Mac; fiica noastră este inginera şi proiectea; poduri şi linii de cale ferată. Jarret constructorul familiei.

Lui Connor îi dispăruse complet zâmbetu Avea din nou o expresie distantă, politicoasi dar rece.

-Am crezut că domnul şi doamna Sulliv.r sunt simpli angajaţi ai companiei Northea.il

Im ci.

i .i să vezi, interveni Beryl. Şi totuşi l»rndo nu este un ţinut chiar atât de vast •mţli chiar pe toată lumea de-acolo, urtor?

\ i se pare, nu? răspunse el pe un ton la I ilft distant din care răzbătea şi dorinţa lui |i i pune capăt subiectului ce-i privea pe • n ii ic şi Jarret Sullivan. li« Mac ciuguli doar din desert în mod nrial, plăcinta cu cireşe a doamnei iiiiaugh avea succes, dar în seara aceasta iu l.iy Mac îi pierise pofta de mâncare. Nimic p ceea ce sperase el pentru seara aceasta nu dcslăşurase conform aşteptărilor. I ity Margaret îşi dovedise atitudinea rebelă În ..Ind sa coboare la cină. Skye îi luase n un fel locul surorii lui. Rushton părea i i Mă tor să încheie afacerea cât mai repede, « îi rup ce Connor nu avea nici cea mai mică louuţă să o discute. Graţia Moirei fusese i

în .»aţă datorită dispreţului prea puţin mascat I lui Beryl faţă de Skye şi comportamentul ei leitrant. Dacă cineva l-ar fi rugat pe Jay W să numească persoana ce se distrase cel nu bine în timpul cinei, atunci el ar fi indicat-o U „iguranţă pe doamna Cavanaugh. Dacă (iuia ei ar fi fost mai expresivă, atunci nu mai Uapca îndoiala ca ceea ce auzise vorbindu-se „>l«> în timp ce servea diferitele feluri de lineare o amuzase teribil. I' u zic să ne retragem §i să-i lăsăm pe bărbaţi singuri să-şi savureze băutura, le invită M -l pe Beryl şi Skye. Noi vom lua cafeaua în sa||I Nerăbdătoare să iasă din sufragerie, SM aproape că răsturnă scaunul când se ridici I picioare.[5] îşi ceru scuze pentru neîndemânaiJ ei, roşind până-n vârful urechilor, şi plJ imediat de la masă. Moira şi Beryl o urm.n deşi nu la fel de grăbite.

Connor aşteptă ca uşa să se închidă în u femeilor, apoi se întoarse spre Jay Mac şi sţi<l tatăl său.

-M-aţi pus amândoi într-o situaţie neplăcuţi I spuse el.

John MacKenzie Worth se ridica de la m • îndreptându-se spre servanta. Nu era de statui lui Holiday, însă emana forţă şi autorit.i« Ţinuta lui era dreaptă şi umerii erau puterni

-Cum vine asta? îl întrebă el pe Connor. 11 moment ce azi ne întâlnim pentru prima oan nu prea înţeleg cum de-am reuşit să... cura ¡<1 spus?... să vă pun într-o situaţie neplăcută.

-Vai, dar n-aţi făcut asta singur, spuse > mutându-şi privirea asupra tatălui său. Aţi fo> ajutat cu prisosinţă.

-Doriţi un trabuc? îl întrebă JayMac i< Connor, oferindu-i paharul cu whisky.

-Nu fumez, răspunse el scurt

-Nici eu, spuse Jay Mac. Adică nu *mai* **fum* Am renunţat la fumat când Michael mi-a fol adusă înapoi vie şi nevătămată. Spunând asi.l îi oferi lui Rushton cutia cu trabucuri, încântai că acesta nu-l refuza. Cu toate că nu fuma, tl 1 să simtă aroma aceea înţepătoare. Dar**

pun că nu asta vă interesează acum, • i uf *a* **el, aprinzându-i trabucul lui Rushton.**

I Nu răspunse Connor sec, cu riscul de-a A**ıı nepoliticos, trebuie sa vă mărturisesc că I** mii **interesează. Dădu paharul peste cap şi, J i -a aştepta să fie servit, se duse lângă**

ı • uantă şi-şi umplu singur paharul, rj I Jrmărindu-l cu privirea pe Connor, Jay Mac fl • în loarse la locul său. J Nici nu beţi prea mult, nu-i aşa? îl întrebă, uiJ (îl dumneavoastră nu s-a plâns niciodată ca 1 p ii vea probleme în privinţa asta. Jl I .itiil meu nu mă cunoaşte atât de bine încât ıı, (vă **afirmaţii la adresa mea, i-o tăie Connor.**

■ ***ti*** **reţinu cu greu amărăciunea din „glas.**

■ 1'lrtiinosc că nu am avut niciodată probleme ■t* pc nul ăsta, cel puţin până acum câteva luni I ftrid

am venit la New York. Se sprijini de I i v.mtă, încrucişându-şi picioarele. Nu ştiam I i doamna Sullivan este fiica dumneavoastră. J Nu văd legătura.

I I >ar eu o văd. Altfel de ce aţi fi întrerupt-o I» -.oţia dumneavoastră atunci când vorbea lilr»p>c familia dumneavoastră din Colorado?

ii^i foarte bine că fiica şi ginerele I ……. îmi sunt mai mult decât simple

I pioştinţe.

licnnie şi Jarret sunt angajaţi apreciaţi ai impaniei Northeast Rail. întâmplarea face ca I – i-mi fie şi rude.

I i »nnor se îndoia de adevărul afirmaţiei lui

Jay Mac, John MacKenzie Worth era ui. | dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oam din ţara. Aga încât nimic legat de influenţii nu era întâmplător. -Tu ştiai despre soţii Sullivan, nu-i aşa'.

-Bineînţeles, încuviinţă Rushton. Dar). Mac are dreptate. Aspectul ăsta contează pi» puţin. Daca n-ar fi fost ei, tot s-ar fi găsit cin să realizeze adevărata valoare a terenului.

-E de ajuns că o cunosc eu. N-am nevoie ingineri şi constructori de căi ferate ca sa n spună ce valoare au proprietăţile piele. --Doar nu sperai că pământul ăla să răm .i un secret pentru totdeauna?

-Numai ca ăla nu-i pământul meu, nu provoca Connor pocnind din degete. -Şi asta e adevărat, spuse Rushton. E al m Jay Mac se juca cu paharul dus pe gândi -Când fiica mea mi-a telegrafiat că a J zonă excelentă pentru calea ferată dinii Cannon Mills şi Denver, mi-a trezit interes Cannon Mills are rezerve incomensurabile argint şi aur care zac acolo numai pentru nimeni nu are cum să transporte minerci Northeast Rail şi-a făcut un renume prin acei că, în zona respectivă, a dat acces minerilor companiilor miniere, la un preţ rezonabil. A am făcut şi ia Queen's Point şi apoi la MadisI Oamenii din Cannon Mills vor acolo o ca' ferată.

-Atunci când fiica dumneavoastră a ven acolo cu oamenii ei să facă prospecţiunile, i-aj

I Lu» că pământul nu e de vânzare. M-a rugat

I .•] is totuşi să studieze zona,iar eu am lăsat-o.

II I cnnie e foarte convingătoare.

« Vcd că vă înşelaţi amarnic, spuse Connor,

lîndu-şi discuţia aceea înfierbântată ce-i

i*lliu-nţase gândirea. Luă o înghiţitură din •li u. Când a plecat cu echipa de la Northeast, tu crezut, că lucrurile se vor opri acolo. Se

I irc însă ca doamna Sullivan e şi foarte i i. tentă, nu numai convingătoare. S-a dus la

I ' *ioul din Denver şi acolo a aflat că nu sunt I icprietarul terenului. Presupun că asta a I ¡*i u i-o sa-şi schimbe părerea. A recunoscut ' „Io numele tatălui meu, şi v-a rugat pe muneavoastră sa-l căutaţi. Nu-mi pot da nuna cum aţi ajuns de la teren la moştenitori, iii care dintre voi a venit primul cu ideea, dar ui cursul conversaţiei aţi renunţat să mai li mii taţi despre căi ferate şi aţi ajuns la

II „blema dinastiilor. Drept să vă spun, domnii <i. 1 spuse Connor lăsând jos paharul, pur şi implu nu mă interesează. Şi, fără a aştepta o un răspuns, părăsi camera.

I' ushton şi. Jay Mac aşteptară sa audă sunetul ulii de la intrare. Dar degeaba. , I înde crezi că s-a dus? întrebă Rushton. I'iobabil că e în bibliotecă, încercând să se «•ihucze. E chiar în capătul holului şi mi se I i că mai devreme am văzut uşa deschisă «»>lo.

Ku sil ton dădu fumul afară din piept, iar acum ipul lui „era înconjurat de un norişor

**albastru-cenuşiu. -Nu prea a decurs bine întâlnirea noastn -Nu, nu prea, îi dădu Jay Mac dreptate, i toate acestea, îmi place fiul tău. Nu se I uşor intimidat. -A fost insolent şi te-a jignit **

-Ştie că e cu spatele la zid, spuse Jay M **ridicând din umeri. îl admir pentru faptul ţine cu dinţii de pământul ăsta. Sorbi o gn> de whisky. Trebuie să-mi cer scuze penii comportamentul fiicei mele. Şi eu am speli ca seara va decurge cu totul altfel.**

-Mărturisesc că m-am aşteptat ca fiica ta fie ceva mai mare. Dar, după cum sl lucrurile, nu cred că ea şi Connor se v înţelege.

-Mai mare? se încruntă Jay Mac. A|. douăzeci şi trei de ani. Cred că e destul d l mare. Câţi ani are fiul tău?... Treizeci? E diferenţa foarte bună între ei.

-Douăzeci şi trei? **întrebă Rushfcon** dus pi **gânduri. Eu nu** i**-am dat mai mult tl** Şaisprezece.

-De unde era sa-i dai, dacă nici măcar nu fost cu noi în seara asta? -N-a fost aici? clipi Rushfcon uimit Dar...

-A, ai crezut ca Schyler era... doamn fereşte... a, păi dacă tu tc refereai la Sky. normal că nu se potrivesc, chicoti el vădi) amuzat. Iar Skye are nouăsprezece, 11 şaisprezece ani. Mă tem că s-a cam dat îti spectacol în seara asta. Dar ea nu a vrut decai mă avertizeze.

-Să te avertizeze?

-Da, spuse Jay Mac Voia să-mi spună că...

-Ţî-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu te-ai «mesteca în viaţa mea, spuse Skye, iruncându-se în scaunul tapiţat din dormitorul ..urorii ei.

-Chiar aşa ¡-ai spus? o întrebă Maggje, ucvenindu-i sa creadă ca soră-sa fusese în stare Je asemenea bravadă,

-Mda. O, Mag, îmi pare atât de rău că nu m-ai văzut! Ai fi fost aşa de mândră de mine!

Maggje era mândră de faptul că îndrăznise să-şi sfideze tatăl şi sa nu coboare !a cină. Acum, pe lângă îndrăzneala surorii ei mai mici, gestul ei nu i se mai părea aşa de nemaipomenit

-Aş fi fost mândră de tine sau stânjenită? o întrebă.

-Şi, şi, presupun, continuă Skye fericită. Afirmând că nu se simte bine, o rugase pe mama ei să-i dea voie să se ducă în cameră iar maică-sa abia reuşise să-şi stăpânească sentimentul de uşurare. Nimeni n-a ştiut cum să se poarte cu mine, mai $(5use ea. Aproape că mi-a fost milă de bietul domn Boliday.

-Tatăl sau fiul?

-Amândoi, cred, spuse ea dând din umeri. Părul i se revărsase peste umeri. Contează?

-Cred că e mai greu să îl compătimeşti pe senior. El şi Jay Mac sunt amestecaţi îl I povestea asta până-n

gât Oftă» închise carlcft i pe care o ci tea,ținând degetul la pagina la cai – rămăsese. Şi Jay Mac ce-a re de câştigat l.i afacerea asta? Vreau să spun, de ce face'asii tocmai acum? Niciodată nu mi-a vorbit d căsătorie. Ştie că vreau să devin doctoriţă. Am şanse mari să fiu acceptată la colegiul de fel din Philadelphia.

-Da' cine ştie ce motive are Jay Mac atunci când face-ceva? Eu ştiu doar ca ne iubeşte şi crede că procedează cura e mai bine pentru noi. Michael §i Rennie au avut curajul să i sc împotrivească.

-Rennie s-a măritat cu cel pe care i-l alesese Jay Mac.

-Da, dar nu împotriva voinţei ei. Iar Maiy Francis a făcut doar ce-a vrut.

-Mary Francis s-a călugărit, spuse Maggie sec. Până şi Jay Mac trebuie să recunoască faptul că influenţa lui arc anumite limite.

-Am vrut să spun că Mary Francis a făcut după cum a tăiat-o capul, spuse Skye râzând. Aşa ar trebui să procedezi şi tu.

Maggie îşi sugea buza de jos. Din ochii ei mari şi verzi răzbătea nesiguranţa.

-Ştiu şi cu... Eu nu sunt ca voi. Pentru mine nu c atât de uşor.

-Uşor? Da' cine-a spus ca e uşor? Tu crezi că mic nu mi-a bătut inima să-mi spargă pieptul? Mi-am băgat firul acela de spanac între dinţi şi am zâmbit cu

gura până la urechi, iugându-mă să mă stăpânesc. Am făcut pe mironosița, am sporovăit în neștire și-am făcut pe proasta, dându-le impresia că nu știu să leg ■ > frază, darămite să gândesc profund. Jay Mac mă privea nervos, mai ales atunci când am adus vorba de religie, iar mama arăta de parcă ar fi vrut să se afle în cu totul altă parte. Rushton lloîiday mă compătimea probabil în gând, dar red că îi părea mai mult rău pentru Jay Mac ți mama, Beryl Holiday – care-mi este profund antipatică, deși este deosebit de frumoasă – părea vizibil încântată de faptul că nu promiteam sa fiu o pereche potrivită pentru fiul ei vitreg. -Și Connor?

-Asta, draga mea surioara, vine sa-ncununeze o seară și-așa destul de neplăcută. Connor Holiday este un bărbat foarte chipeș. Foarte chipeș, Și foarte atent. Politicos. Un pic cam distant, rezervat, ceea ce era de așteptat Făcând pe proasta în fața lui a fost ca și cum mi-aș fi tăiat singura nasul în fața lui pentru a mă poci. I-am dat tatei o lecție despre ce înseamnă să te amesteci în treburile altora, numai că a fost o lecție umilitoare.

-Daca îți place domnul Holiday, atunci poate ar trebui să...

-A, nu, m-ara străduit prea tare să par ceea ce nu sunt, spuse Skye ridicând mâna și întrerupând-o pe sora ei. Și pe urmă, cred că Connor nu m-ar lua nici dacă i-aș fi oferită în dar.

Fiindcă Skye era totuşi o fată frumoasă şi >> companie plăcută, Maggie îşi închipui că, purtându-se aşa cum spusese, sora ei trebuie să fi făcut o impresie groaznică.

-Atunci înseamnă că nici una dintre noi nu-l va lua de bărbat.

-Va trebui sa te ţii tare, Maggie. Jay Mac şi Rushton pun încă ţara la cale.

-De unde ştii?

-Maggie? izbucni Skye clătinând capul uimită. Cum de nu vezi ce se întâmplă?

Rushton Iloliday aruncă, mucul trabucului.

-Şi-acum ce facem?

Jay Mac îşi terminase de mult paharul. Se gândi să-şi mai pună unul, dar n-o făcu. Avea nevoie să rămână, cu mirtfea limpede.

-Tot mai vrei să vinzi pământul?

-N-am vrut niciodată să-l vând, dar ştii cum e piaţa acum. Ara nevoie de bâni lichizi.

Jay Mac făcu un semn afirmativ din cap. Avea noroc că vânduse şi el o parte din acţiuni, anticipând doar cu câteva zile scăderea preţurilor.

-Rennie spune că nu are nevoie decât de fâşia aceea care duce de la creasta munţilor pana 1a vale.

- E cea mai bună porţiune de păşune. De asta se încăpăţânează şi Connor. Fâşia pe care o vreţi voi trece peste apă şi taie proprietatea în două. E adevărat că este o fâşie foarte mică în comparţie cu restul terenului, dar e cea mai v.iloroasă – şi pentru compania ta, şi pentru Nul meu.

-Rennie spune ca ar mai avea o variantă acceptabilă.

-Acceptabilă, dar nu ideală

-E adevărat, dar dacă tu nu vrei să vinzi, va trebui să iau ce mi se oferă.

Rushton îşi frecă nasul.

-Noi am mai făcut afaceri împreună, Jay Mac. Am fost corecţi şi cinstiţi unul faţă de celălalt $i-mi place sa sper că te cunosc ceva mai bine decât te cunosc ceilalţi parteneri. Tu nici măcar nu ştii dacă vrei într-adevăr terenul. Simt asta din glasul tău.

-După cum bine îţi aminteşti, Rush, n-am ţinut niciodată foarte mult la fâşia asta de pământ M-a intrigat însă ceea ce mi-a scris Rennie despre Connor. Era de-a dreptul impresionată de faptul că i-a refuzat oferta, numai că refuzul lui de-a-i accepta preţul nu a impresionat-o deloc. Connor crede că atunci când Rennie s-a dus la birourile din Denver, a facut-o de capul ei, numai că eu am fost cei care am trimis-o acolo. Ştiu că atunci mi-am amintit că tu îmi vorbiseşi de o proprietate din Colorado şi era puţin probabil că numele Holiday să fie o simplă coincidenţă.

Pe urmă, trebuie să-ţi mărturisesc că mă interesează Connor mai mult în măsura în care el i-ar putea fi soţ lui Maggie, ferma mă lasă rece. Dacă s-ar însura cu ea, aş pune-o pe numele lui şi atunci o sa uitam toată povestea asta cu calea ferată.

Rushton îşi umplu iar paharul. Strângea din dinţi. O mică dungă îi apăru între sprâncene.

-Să ştii ca nu sunt chiar atât de disperat după bani şi m-am gândit şi eu la toate variantele. I-am explicat totul lui Connor. Iar el ştie cc se aşteaptă de la el. -Numai că nu s-a supus imediat -Nu, răspunse Rushton zâmbind în colţul gurii. În fond, e fiul meu. L-ai fi respectat la fel de mult dacă ar fi cedat imediat?

-Dar nu mi-ai spus niciodată ce l-a făcut să se răzgândească, spuse Jay Mac, ştiind că Rushton avea dreptate,

-Probabil pentru că n-am crezut că ar conta, spuse el luând o înghiţitură din pahar. După ce am vorbit cu eî s-a înfuriat. Cred că îţi imaginezi cum a decurs discuţia. Ai văzut cu ochii tăi ce relaţii sunt între mine şi fiul meu. Nu ne iubim prea mult. Făcu un gest scurt cu capul, parcă spre a şi-l limpezi. După aceea, a plecat Avea destui bani la el ca să se înhăiteze la un joc de pocher undeva în oraş. Nu mă întreba cum a făcut, dar mi-a spus că a câştigat douăsprezece mii de dolari în noaptea aceea. -Aşa a jurat? Şi tu nu ai văzut banii? -Deloc. Era un pic infatuat, sau poate era încă furios, nu ştiu. S-a dus la un bordel. Spune că femeia cu ^care a -fost în noaptea aceea i-a furat banii, În timp ce vorbea, Rushton îl urmărea atent pe Jay Mac pentru a-i

vedea r. acţia, numai că acesta îl privea contemplativ, ti nu întrebător. Mai târziu, continuă Rushton, . fost de acord să o cunoască pe fiica ta, asta »lupă ce a avut siguranţa că nu-şi va mai vedea banii vreodată.

-înţeleg. Atunci înseamnă că a venit aici liind că nu are altă alternativă.

-Cam aşa ceva. Iar tu ai omis să-mi spui iiumele fetei pe care intenţionai să i-o dai. Până acum n-am mai făcut afaceri la un nivel itât de intim. Mă tem că ara înţeles greşit, trcdeam că e vorba de Skye. Probabil că la fel gândeşte şi Connor.

Jay Mac clatină trist din cap. Copiii pot fi foarte dificili uneori, gândi el.

-înainte de a stabili dacă considerăm istoria .ista ca pe o afacere, hai să vedem cum am [>utea face să-i apropiem pe Connor şi Maggie.

Pe Beryl o încânta compania Moirei, pe care nu o considera aşa frivola şi prostuţă cum era fiica ei.

-Zău aşa, spuse ea râzând, în timp ce-şi savurau cafeaua. Nu înţeleg cum ar putea cineva crede că fiul lui Rush şi fiica ta s-ar potrivi. E mult prea tânără pentru el.

Moira nu se simţi jignită de remarcă, deşi i se părea interesant faptul că Beryl aruncase veninul tocmai în direcţia aceea. Pe de altă parte, Moira -ştia că nu se înşală gândind că diferenţa de vârstă dintre Beryl şi soţul ei era de cel puţin douăzeci şi patru de ani.

De fapt, era sigura că Beryl era chiar mai tânără decât fiul lui Rush.

-Mă îndoiesc că Jay Mac sau Rush ton s-au gândit la aspectul acesta, spuse ea. Când ci vorba de probleme personale, ştiu cam cum procedează Jay Mac, însă nu pot spune acelaşi îucru şi în privinţa soţului tău.

-Iar eu nu ştiu dacă pot spune asta despre Rush. Suntem căsătoriţi de foarte puţin timp.

-Uitasem asta. Dar vă potriviţi foarte bine. Nimeni n-ar spune că nu aveţi nici un an de când v-aţi căsătorit.

-Practic, aproape opt luni.

-Aproape opt luni? Incredibil. Moira îşi mai puse o linguriţă de frişca în cafea. Cum v-aţi cunoscut? o întrebă ea pe Beryl.

Cu toate că era o întrebare inocentă, o luase prin surprindere.

-Cum, nu ştii? întrebă ea, mai mult pentru a trage de timp şi a-şi reveni din uimire. Credeam că toată lumea ştie. L-am cunoscut pe Rushton acum un an, când a venit să-l vadă pe Connor.

-Te rog să mă scuzi, spuse Moira, neînţelegând totuşi de ce se simţea Beryl aşa de stânjenită, pentru că nu-i fu greu să observe că aceasta roşise. Am fost cumva indiscretă?

-O, nu, o linişti Beryl schiţând un zâmbet. Numai că eram aşa convinsă că toată lumea ştie.., încât am presupus...

-Draga mea, dar nu trebuie să te justifici faţă

I- mine. Dacă nu vrei să-mi spui, nu e nimic. | rNu, totul e în regulă. Oricum vei afla şi pe. ni mă nu mi-e ruşine de ceea ce am făcut.

(unei când l-am cunoscut pe Rushton, eram figpdită cu Con nor.

-înţeleg, spuse Moira încet Şi, într-adevăr, înţelegea. Chiar mai mult decât credea Beiyl IWiday.

-Cred că am auzit destui, Skye, îi spuse Maggie. Te-ai descurcat minunat şi sunt invidioasă şi recunoscătoare în acelaşi timp, I Jar asta nu schimbă faptul că nu ştiu ce să fac. Bkyc începu să se strâmbe, dar Maggie o ignoră. Cred c-am să mă duc în bibliotecă. Am I foarte mult de citit Ridică cartea pe care o (mea încă deschisă cu degetul. Dacă vrei, poţi merge cu mine, dar numai dacă taci,

-Nu cred c-am să pot Jay Mac spune că îţi jnerzi prea mult timp cu cărţile şi e pentru prima oară când simt nevoia să.-i dau dreptate.

-Ai grijă, Skye, zâmbi Maggie. Aş putea să folosesc afirmaţia asta împotriva' ta. Râsul tristalin al surorii ei o urmări până pe hol. Coborând pe scara de serviciu pentru a evita a se întâlnească cu cineva, Maggie se strecură în camera de studiu în vârful picioarelor. Aproape imediat, se simţi cuprinsă de

un ventiment de liniște. Mirosul voiumelor legate ni piele, nemișcarea din jurul ei, perspectiva linei noi aventuri în lumea cunoașterii ce se

ascundea dincolo de pagini – totul eftl copleşitor. Aceasta era singura încăpere în c u se simţea cu adevărat acasă şi care avea şi lipsească.

Găsi un semn de carte pe carc-l puse înli paginile cărţii pe care o citise mai devreme ii **camera ei. Focul din cămin o surprinse în nu plăcut. Se aşteptase să fie nevoită sa-l apriml ea. Dorind să înteţească focul, Magyji înconjură cele două fotolii ce se aflau în fu! şemineului. Luă vătraiul şi începu să-l agite în faţa grătarului de marmură.**

Auzi în spatele ei o voce care o luă total p nepregătite.

-Pe Dumnezeul meu, ar trebui să te bat c« vătraiul !

CAPITOLUL AL PATRULEA

I lira exact aga cum şi-o amintea. Simţi o l ¡¿(oara satisfacţie constatând că nu-l înşală în moria. Ştia sigur că avusese de-a face cu o hrlă, aşa după cum ştia că în geanta aceea ivusese douăsprezece mii de dolari.

Aşteptă ca ea să-şi revină din şoc şi să-l) -cunoască, fixând-o cu ochii lui negri. Focul Ulcea ca silueta ei delicată să devină o umbra, mtunecându-i un pic trăsăturile şi umplându-i părul cu reflexe aurii şi roşii ca arama. Avea l'arul pieptănat pe spate, prins lejer cu o. panglica de catifea. Buzele ei pline erau Jcschise acum, iar ochii ei verzi, de pisică, erau mult mai mari. Ţinea vătraiul ca pe o armă, iproape de umăr, de parcă ar fi fost gata să lovească cu el.

Purta o rochie albastru-marin, mai mult comodă decât la modă. Gulerul înalt al rochiei era închis până la ultimul nasture, mânecile erau suflecate, iar în jurul mijlocului avea un

şorţ. Făcu o mişcare bruscă, intenţionând s| ''I fugă din cale. Atunci cl observă că ea ǫᴍ pantofii scâlciaţi. Ajunse ta concluzia că nu | cheUuise banii, cel puţin nu în scopul de ii«|i îmbunătăţi aspectul. Făcu o mişcare înainte 1 o apucă de fustă, împiedicând-o să fujJ Con nor o trase destul de tare, facând-o să | „ piardă echilibrul. Lăsa să-i cada vătraiul şi j \ prăbuşi peste fotoliul în care stătea ConnJ •aterizând la cl în. poală. „

Maggie îl împinse, dar el o ţinea strâii> strângându-i mijlocul în palme. Apoi |il imobiliza mâinile, luând-o de încheieturi, 1 se potoli numai atunci când îşi dădu seama >1 zădărnicia încercării ci de a scăpa. Con nor ci ¹destul de răbdător şi de puternic pentru a (lăsa să se liniştească.

-Vă rog, domnule, daţi-mi drumul, spun Maggie adunându-se.

-Imediat.

Maggje se încruntă, întorcând capul să-l vad. mai bine. Avea o voce plăcută, deşi aspră ţl întrucâtva ameninţătoare. I se păru că o şti dc undeva, dar nu înţelegea de ce at> sentimentul acela. Începu să tremur, neliniştită.

O simţi tremurând. -Focul da destulă căldură, spuse el. M.i îndoiesc că ţi-e frig. Mai degrabă ţi-e frica Te-am speriat?

Maggie realiză faptul ca pe el îl încânta team.i ei, deşi nu pricepca motivul. Abia avu timp sS i

i lipească.

l e cauţi aici? o întrebă.

Am venit să... iau o carte.

-Nu-mi vinde gogoşi, spuse Connor uturând-o.

-Nu înţeleg ce vreţi sa spuneţi, spuse ea i.igându-se,încercând să-gi elibereze mâinile. M i rog, daţi-mi drumul. Ma doare. I -Nu cred. Deşi ar trebui. Ar trebui să te bat niiir şi dacă nu-mi răspunzi la întrebări, chiar I «III s-o fac.

-Tip!

I -Parcă riu aga procedezi de obicei, râse el de

I imenințarea lui Maggie. Tu doar faci anumite lucruri. Sau, mă rog, te străduieşti. la înccarcă!

> Maggie îşi privi mâinile înlănţuite. Se gândi

II ii pentru a o opri să nu ţipe, va trebui să-i i Jca drumul. Oare nu-şi dăduse seama de asta? ■ lîa cum să nu. De îndată ce Maggie deschise

jjura, Connor o trase în poala lui şi-i acoperi j ura cu gura lui. Fujprea surprinsă de gest ca I i încleşteze dinţii. îi simţi limba şi buzele ce H e jucau lacome cu gura ei. Continuă să o irute cu toate că ea nu-i răspunse. Se opri I febia în momentul în care simţi că se lasă în I voia lui, nu supusă, ci resemnată.

Connor se lăsă pe spate gi începu să o tudieze. Cu excepţia buzelor ei pb'ne ca o • iipgună, faţa ci era lividă. în ochi îi apăruseră l.icrimi. Respira cu greu şi, de unde la început lusese doar speriată, acum era îngrozită. (onnor îi eliberă mâinile şi o împinse de lângă

Maggie sc ridica împiedicându-se şi se dfl ^ cât mai departe de Connor. II **privea** tăcui **iar privirea îi era împăienjenită de lacrîmilc vl1 refuzau să cada.**

-Sper ca n-ai de gând să leşini, o întreba (Nici ea nu ştia ce simţea. Nu i se m ^ întâmplase să leşine.
IIm

-Nu ştiu... Nu cred.

Nu înţelegea de ce îi era atât de greu sii recapcte răsuflarea. Abia îi auzea cuvintele ti' [15] cauză ca inima îi bătea nebuneşte.

-Doar n-ai de gând să faci asta din nou?

-Ai de gând să ţipi?

Ea scutură capul într-un gest de negaţie.

-Ei bine, atunci nu mai fac, spuse el pe u ton aspru. îi arătă cu degetul celălalt fotoliu ' Se aşează greoaie în el. Connor înclină capi .încântat şi trase fotoliul lui mai aproape întorcându-l în aşa fel încât să îi poată vede I faţa.

-Spune-mi şi mie ce faci aici. Dar te rog m mai repeta tâmpenia cu cartea. Vreau să ştiu ce cauţi în casa asta.

-Dar aici locuiesc. -Patroana ta ştie că mai practici şi alt meserii?

-Patroana mea? Inima lui Maggie bătea să-i spargă pieptul. Durerea pe care o simţea în frunte aproape că o orbea. Cred că mă confundaţi. Nu cred că doresc să...

-Unde-s banii mei? pretinse Connor un i puns.
j

di Maggie înclină capul şi începu să-şi maseze cti ni piele .cu degete tremurânde. Obrajii ei iie J ţiilizi fură inundaţi de lacrimi.

[Iţenii mei? repeta el aspru întrebarea, fără >a H i i ie lăsa impresionat

mm Maggie îl privea neputincioasă. încercă să se mlice, dar el o apucă din nou de încheietură Hti o **împinse înapoi în fotoliu. Aplecându-se în liţă, Connor îşi sprijini coatele pe genunchi, di I Ochii lui o fixau, iar expresia feţii lui era dură ■I] nemiloasă.** ,

j I Foţi să strigi pe cine vrei, o avertiză el, dacă i

J ti pregătită să înfrunţi ceea ce am de spus ■ ■ tnd ei vor veni aici.

ut ' -Dar... ce vrei să le spui? întrebă Maggie fl nedumerită.

iul | -Că eşti o hoaţă şi o târfă, fl -Cred ca eşti un om îngrozitor, domnule ci | I loliday, spuse Maggie revoltată afundându-se II III fotoliu.

i Connor nu se simţea deloc vinovat pentru ¡11 ccea ce făcuse de când Maggie intrase în I camera aceea. Zâmbi auzind remarca ei

I patetică în legătură cu caracterul lui. I -Deci ştii cine sunt ,

-Bineînţeles că ştiu cine sunteţi, spuse ea I ţtergându-şi. lacrimile cu gesturi nervoase, i Doar toată lumea din casa asta aştepta vizita dumneavoastră, iar eu v-am văzut intrând aici I mai devreme. Am văzut că nu aţi venit cu I trăsura cu tatăl şi mama dumneavoastră

vitregă.

Ochii lui sc îngustară, ţintuind-o. -Dacă speri să eviţi un alt conflict, atunci nţ mai vorbi despre sofia tatălui meu ca despi mama mea vitregă. O cheamă Beryl. -Bine.

-Eşti foarte înţelegătoare,spuse I urmărind-o atent.

-Nu vad ce altceva aş putea face. Avu senzaţi că are o minge în stomac care-i produce greaţ i Se încovoie aducându-şi braţele în junii pante cel ui. Ceafa îl era atât de înţepenită, încâj fu nevoită să se lase iar pe spate. -Ai de gând să-mi faci rău? îl întrebă. -Nu şi dacă îmi iau banii înapoi. Simţi că o podidesc iar lacrimile. Scuturi ' capul muşcându-şi buza de jos. -Nu înţeleg despre ce bani e vorba. - Minţi.

-Nu mint, spuse ea ştergându-şi ochii. Vă rc>& lăsa ţi-mă sa merg în camera mea.

-Probabil că o să-mi spui că nu ştii nimic nici despre casa doamnei Hali, o provocă Connor, ignorând cuvintele ei. Maggie îl privea inexpresiv. - Şi nici nu te-ai prostituat vreodată. [1] . Maggie păli.

-Nici n-ai desfăcut picioarele în faţa mea. nici nu te-ai lipit dc trupul meu, nici nu m-ai sărutat pe tot corpul, şi nici n-ai plecat cu geanta mea, altfel plina cu atâţia bani cât n-o sa fii în stare să produci într-o viaţă întreagă.

De data aceasta, când-Magge se ridică, el nu mai încercă să o oprească. Ea îşi duse mâna În gură, convinsă ca vea să vomite. Realiză că

I'ira pe punctul de a leşina abia în momentul în care totul se întunecă în jurul ei.

Connor o prinse înainte ca să atingă podeaua. Se lăsă moale pe el, iar Connor luă trupul inert ıı ı braţe. în celălalt colţ al bibliotecii se afla o canapea pe care o întinse. îi bătu uşor obrajii tu dosul degetelor. Ea nu făcu nici o mişcare ţi singurul loc în care obrazul ei căpătase culoare era acela în care o atinsese el.

Dând din cap, dezgustat, Connor ieşi pe hol ţi se duse în sufragerie. Băgă capul pe uşa şi văzu că Jay Mac şi Rush discutau încă. îl observară destul de târziu. Primul care îl văzu fu Jay Mac. -

-Connor, intră! Mă bucur ca te-ai hotărât să ni te alături. Tată! tău şi cu mine tocmai...

Connor ridică mâna, întrerupându-l.

-Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Una din angajatele dumneavoastră a leşinat, e în bibliotecă.

Jay Mac se ridică imediat Rush ton îl urmă. Connor îi conduse înapoi în bibliotecă, închizând uşile duble, nu realiza faptul că Jay Mac se oprise după ce făcuse numai câţiva paşi înăuntrul camerei.

-Mi s-a părut mie, sau te-ai referit la o servitoare? întrebă Jay Mac uitându-se atent la chipul palid al fiicei sale.

-Păi nu e aşa? i-o întoarse Connor.

Jay Mac negă din cap şi se duse lângă Maggie.

-Rushton, te rog s-o cauţi pe doamn • Cavanaugh, menagera noastră. Roag-o să ţi dea sărurile, dar n-o speria. Altfel o s-o alarmeze şi pe Moira şi nu e nevoie.

Rushton ieşi din bibliotecă, simţind un sentiment de go! în privinţa identităţii fetei care zăc-ea pe covor inconştientă. Trecând pc lângă fiul lui, îi aruncă o privire tăioasă.

-Ce dracu' s-a întâmplat? ceru Jay Mac d explicaţie. Stătea pe divan, în dreptul mijlocului fetei şi-i luă mâna într-a lui, frecându-i-o uşor. Maggie a avut întotdeaun.i o structură delicată, dar nu i s-a mai întâmplat sa leşine până acum.

-Maggie, Connor se întreba unde mai auzise num el e acesta.

-Cred că eu sunt de vină, domnule, am speriat-o. Nu s-a aşteptat sa mă găsească aici. Connor nu spunea un neadevăr, aşa ca rosti cuvintele fără ezitare.

-Nu e firea ei să facă asta. O bătu uşor pe obraz, aşa cum făcuse Connor mai devreme. Pe de alta parte, continua Jay Mac, trebuie să recunosc că în ultimele şase săptămâni s-a purtat cam ciudat. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea. Ea spune că nu are nimic, dar nu-mi prea vine a credc.

Connor se apropie de divan. Deşi Jay Mac vorbea tare, fără să-şi dea seama, Connor abia

deslușea cuvintele lui încărcate de tensiune, cu fiecare dintre ele parându-i-sc ca i se mai bate un cui în coșciug.

-Totuși nu mă pot-abține sa fiu îngrijorat în privința fiicei meler

Ultimele cuvinte ale lui Jay Mac fură picătura i c umplu paharul, căzând ca un fulger. Connor „ privi pe Mag'gie^ al cărei chip era foarte liniștit acum. Hoața, târfa, era fiica lui John MacKenzie Worth.

în clipa aceea apăru și Rushton cu sărurile. Connor le luă din mâna tatălui său și mgenunche lângă divan. Scoase dopul sticluței în care erau săruri de amoniu și o trecu ușor pe sub nasul lui Maggie. Ea reacționa aproape imediat, încrețindu-și nasul și încercând să evite mirosul acela puternic, înțepător. Connor luă sticla și așteptă. Maggie deschise ochii clipind și, văzându-L pe Connor aplecat deasupra ei, spuse primul lucru ce îi trecu prin mintea amețită: -N-am nevoie de doctor. Jay Mac o lovi ușor peste mână, râzând §i răsuflând ușurat

-Bineînțeles că nu ai. Nici n-am de gând Să trimit după doctor.

-Dar. . .11 privea pe Connor confuză,răscolind În memorie, simțind o oarecare stânjeneală, încercând să-și amintească. El o privea pur și simplu. își putea vedea imaginea în ochii lui negri. Apoi își aminti și alte lucruri, acuzațiile

acelea oribile pe care i le aruncase în faţă, evitând expresia goală a chipului lui.

-îmi pare rău că te-am speriat îi spuse

Connor.

Maggie era convinsă că nu crede ce spune Oare Jay Mac ştia ceva? Era şi tatăl lui acole, dacă îl auzea? Se uită la taică-său.

-Aş vrea să urc în camera mea, spuse c» respirând anevoie. Mă simt penibil. Mama nu Ştie ce s-a întâmplat, nu ? îl întrebă ea pe Ja ₍Mac, strângându-I de mână.

Acesta făcu semn di nu şi o ajută să se ridice Connor se sprijini în coate şi puse dopul la sticluţă. Rushon se dădu la o parte, pentru a-i face loc lui Maggie. Rogi, simţindu-se prost că iusesc pus în situaţia de a face cunoştinţă cu ei în asemenea împrejurări.

-Vă rog să mă scuzaţi, spuse ca lăsând privirea în pământ. Pot sa... pot sa mă du*, singură în camera mea. Şi, ridicându-şi puţin fusta pentru a putea paşi, ieşi repede din bibliotecă.

-Deci ea e Mary Margaret, spuse Rushon îndată ce ea nu-l mai putu auzi. Dar nu mi-ai spus niciodată că ar íi o fire bolnăvicioasă.

-Păi nu e, rostiră Jay Mac şi Connor în aceiaşi timp.

-Nu e, repetí Connor ceva mai încet. Eu sunt de vina ca am speriat-o.

-Cc-mi ascunzi, Jay Mac? îi întrebă Rushton, ignorându-l pe fiul său şi privindu-l întrebător pc Jay Mac. Credeam că jucăm cu cărţile pe faţă, numai că nu ştiu daca mai pot avea încredere. E vorba de ceva mai grav în legătură cu fiica ta, de trebuie sa o măriţi a§a de

mpede? !■
■

-Nu cred ca-mi place foarte mult unde baţi» llushton, pufni Jay Mac. Cred că ar fi mai bine .t-mi spui în faţă ce ai de spus, sau să încheiem ii e fi ni tiv subiectul. -Ba eu am impresia că am fost destul de clar, puse Rushton băţos, dar dacă vrei să ic formulez, atunci, poftim, te întreb: Mary i

Margaret e cumva gra...

-Aş vrea să cer mâna lui Maggie, domnule, u spuse Con nor lui Jay Mac, fara a-l lăsa pe ia tăi lui să duca ia capăt o întrebare care ar fi putut pune capăt unei relaţii de afaceri ce dura de aproape zece ani.

-Connor! tună tatăl lui, uitând pentru o clipa cri nu se amestecase niciodată în viaţa fiului ..tu, iar, dacă o făcuse vreodată, trecuseră de mult vremurile când acesta s-ar fi lăsat intimidat de tatăl lui.

Connor continua să i se adreseze lui Jay Mac. - Să ştiţi că vorbesc foarte serios, domnule. Va

cer permisiunea să vorbesc cu fiica dumneavoastră.

Sprâncenele blond-cenuşii ale lui Jay Mac se uniră într-o singură linie deasupra ochilor. îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul vestei, cugetând asupra celor auzite. Nu înţelegea ce :;c întâmplă. Cu toate că şi el şi Rushton obţinuseră ceea ce doriseră, nu se simţea deloc , [1] satisfăcut, după cum era clar că nici Rushton nu era mulţumit de ce auzea. -Aş vrea să vorbesc eu mai întâi cu Maggie

între patru ochi, spuse Jay Mac,

-Desigur, acceptă Connor, deşi nu-l încânţi ideea.

-Dar nu în seara aceasta. Cred că nu se simte în stare, -înţeleg. . <

-Vino la noi peste două zile. De fapt, ar li mai bine să ne întâlnim la biroul meu din Worth Building. Ştii unde se află?

-Mă descurc, spuse Connor privindu-l pc taică-său. Eu pot pleca acum. Dacă tu şi Beryl vreţi să mai rămâneţi, eu o iau pe jos. ,

-Nu va fi nevoie, răspunse Rushton, mergem şi noi cu tine.

Mult mai târziu în seara aceea, după ce se retraseră în dormitorul lor, Jay Mac îi spuse Moirei despre leşinul lui Maggie şi propunerea lui Connor Holiday. Moira puse peria de păr deoparte şi se întoarse pe taburetul din faţa

mesei de toaletă, căutându-i privirea lui Jay Mac. Pentru prima oara o neliniştea expresia chipului său.

Fiindcă cuvintele tot trebuiau rostite, iar Jay Mac nu părea- dispus să înceapă el discuţia, Moira îndrăzni să-l întrebe: -Crezi ca Maggie e însărcinată? ' -Nu! Se aşează pe marginea patului Adică, nu ştiu. Dar cine să fie tatal, dacă-i aşa? Nu . iese nicăieri, nu vede pe nimeni... nu vede decât cărţile şi tratatele ei de medicina, nimic

nit ceva... pe nimeni altcineva.

De data aceasta realiză că Jay Mac era cel i ire trebuia susţinut moral şi nu ea. Se aşează Iiingă el, pe pat

-La urma urmei, chiar dacă e aşa, nu e d/irşitul pământului, spuse ea cu voce blândă, luându-i mâna. Noi am avut cinci fiice fără a li căsătoriţi. Gândeşte-te că ara crescut cinci c opii şi fără binecuvântarea bisericii.

-E atât de închisă în ea, spuse Jay Mac, abia iiuzindu-i cuvintele.

-Ştii că aşa a fost Maggie întotdeauna.

-Da, dar dacă e gravidă...

-Ce te preocupa, Jay Mac?

-Am o presimţire că bărbatul e însurat. Ştiu asta. Altfel cum îţi explici că nu am văzut-o niciodată cu un bărbat, sau că nu vorbeşte niciodată despre vreun iubit,

-Şi tu erai însurat, îi reaminti Moira cu blândeţe. Am fost amanta ta timp de douăzeci ţi opt de ani şi poate aş mai fi fost încă dacă Nina nu ar fi murit

-Cu noi a fost altccva, se încăpăţâna el.

-într-o zi va trebui să-mi explici şi asta, zâmbi Moira. Dar acum mă duc să vorbesc cu Maggie

ţi ara s-o întreb dacă avem motive să ne îngrijorăm. Iar dacă nu se va simţi jignită, mai târziu îi vei putea spune şi despre oferta lui Connor Holiday.

Maggie stătea în pat, cu o carte nedeschisă

în poală, când mama ei intra în cameră. Ţin i „ cartea aşa de mai bine de o ora, fără a gă < [1] energia necesară sau interesul pentru a o cih Când Moira se apropie de ea, puse cart- deoparte ş.i-şi trase picioarele pentru a-i fa. < loc.

-Credeam că te-ai culcat, îi spuse Maggie. -Aşa am crezut şi eu despre tine. >

-S-a întâmplat ceva? -Ţi-aş pune aceeaşi întrebare. Lui Maggie îi dispăruse zâmbetuL Ochii ei verzi se întunecară,

-Jay Mac ţi-a spus ce s-a întâmplat jos, nu Din expresia îngrijorată a mamei ei îşi dădu seama că avea dreptate. N-ar fi trebuit sa-ţi spună, continuă ea. Nu era nevoie. Acum mi-c bine, pe cuvânt. A fost o prostie din partea mea. Nici nu ştiu cum de s-a întâmplat

Moira o privea pe Sica sa scrutător. Dintre toate fiicele ei, Maggie moştenise cel mai mull trăsăturile neamului Dennehy. Iar din piinct dc i vedere al temperamentului, îi semăna mai muli i Moirei decât lui Jay Mac, Moira se întrebn l dacă Maggie regretase vreodată faptul că nu-i semăna mai mult

tatălui ei, ca celelalte surori ale ei. Probabil că acesta era şi motivul pentru care Moira se simţea mult mai legată de Maggie. Aveau amândouă o tărie ascunsă. Moira trecuse prin foarte multe greutăţi în viaţa; dar Maggie nu era încă conştientă de puterea ce zăcea în ea.

-Poate ar trebui să-I rugăm pe doctorul

I nuiersă te consulte, propuse Moira. îşi dădu itul pe spate, începând să-I pieptene, milenii nu leşina niciodată fără motiv. ■ (>ed că mi-au cedat nervii, mamă. Ştii cum B ».ind Jay Mac îşi pune ceva în cap. Cred că li iun mi-a venit şi mie rândul şi nu ştiu dacă ■tu avea puterea să accept această situaţie. Eu Iticiiu să studiez medicina. De ce încearcă să ■RM oprească? I Tu asta crezi că face?

Maggie se apleca în faţă, luă peria din mâna Iu.iniei ei şi începu să o pieptene. întotdeauna | c păruse că se poate exprima mai uşor dacă lincc ceva cu mâinile.

Dar tu cum vezi obsesia asta a lui în legătură I 11 Connor Holiday?

I Probabil că tatăl tău nu consideră că meseria l i. doctor e potrivită pentru o fată.

-Dar nu e drept Michael e reporteră la un

I I.ir. Rennie e inginer㎠. Nici astea nu sunt ■meserii potrivite pentru o femeie, dacă e sa || iulecam aşa. Vrei să mă călugăresc, cum a

II k ut Mary Francis?

I -Dacă îţi aminteşti, nici pe tatăl tău pu l-a I încântat în mod deosebit hotărârea ei. Moira i i puse mâna pe degetele lui Maggie. Ai făcut | destulă şcoală, draga mea. Patru ani de liceu •,i o diplomă. La fel ca surorile tale. Asta e | > liiar mai mult decât ar permite alţi bărbaţi ce m aceeaşi poziţie ca tatăl tău. Dacă vrei să mergi mai departe, atunci va trebui să te descurci singură şi să nu ceri ajutorul lui Jay

Mac. Dar am pus nişte bani deoparte. Iar d nu-mi ajungvoi munci, nu mi-e frică de mun Dar dacă voi face asta, vreau să ştiu că < ,” binecuvântarea ta. A ta şi a lui Jay Mac. I i . crezi că nu sunt în stare? Asta e? s l$_{U)}$

$_{a}$ Moira scutură capul într-o parte şi în cealali îi strânse cu putere mâna.

-Tatăl tău şi cu mine am discutat asta ■ j, mult, de când ne-ai spus care sunt dorinţei ,(tale. Nici unul dintre noi nu se îndoieşte »1 j capacitatea ta. Nici să nu-ţi treacă prin mini $_{t}$ aşa ceva. Dar amândoi ne îndoim de faptul oi ,, te-ai putea întreţine singură. Nu, nu, lasă-mi $_{v}$ să vorbesc. Nu se poate să nu te fi gândit ţ „ tu la asta. Cine va veni la tine să ceară un slii medical? Cine te va lua ca asistentă? Te v $_{t}$ simţi întotdeauna frustrată că poţi face cev pentru cei din jur şi nu ţi se va da ocazia. I)• asta e îngrijorat tatăl tău §i, ca să fiu sinceri, nici eu nu văd prea” în roz situaţia.

Maggie auzea cuvinte pe care nu dorea sai nu se aşteptase să le audă. I se strânse nodul din stomac. -Deci, ar trebui să mă mărit -Nu, dacă nu asta vrei. Moira respiră adân. Lasă mâna jos şi se întoarse astfel încât să i poată vedea faţa lui Maggie. Sper că nu ai nki un motiv care să te constrângă să te măriţi?

-Vrei să spui în afară de insistenţele lui Ja Mac, spuse ea încruntându-se şi privind-o p< maică-sa dintr-o parte, cu capul înclinat - Da, în afară de asta.

■ -Nu cred că înţeleg ce vrei să spui. De ce " i,.,.Vocea îi deveni din ce în ce mai sugrumată, !P|ifir chipul i se înseninä. De ce, pentru că am [1] Irţinat? O, mamă! Cum ai putut? Asta credeţi

p şi Jay Mac? Că sunt gravidă?

-Ne-am gândit şi la asta, recunoscu Moira, iiilându-se în ochii ei pentru ca simţea ca îi J.itorează fiicei ei deplină sinceritate. Ai fost N ilât de tăcută în ultimul timp. Nici nu pot „ | >une când am constatat asta – cred că eşti aşa •I tara de o lună şi jumătate. Am fost îngrijoraţi

■ iu privinţa ta, Maggie, şi sper că nu ne faci o D vină din asta. Dacă ai fi însărcinată ne-ai spune, I »u-i aşa?

[1] -Dar nu sunt, spuse ea ocolind un răspuns

i Iar la acea întrebare. [1] -Ai avea motive să fii? I -Da* ce crezi că sunt, Fecioara Maria, să am I o sarcină neprihănită ? | -Asta e blasfemie! i -larta-mă.

I -Tu să mă ierţi, Maggie, oftă Moira. larta-mă, I ilar a trebuit să te întreb. îmi pare rău că n-am I avut mai multă încredere în tine. Se aplecă şi I o sărută pe frunte. Acum culcă-te. Să uităm | tot ce-a fost în seara asta.

-Ai regretat vreodată faptul că a trebuit să ne creşti singură? o întrebă Maggie, ţinând-o <ie mânecă şi împiedicând-o să se ridice,

-Asta crezi tu? Că v-am crescut singură? Nu c adevărat, Maggie. Tatăl vostru a fost mereu alături de mine, chiar şi atunci când trăia încă cu nevasta lui. V-a văzut probabil mai des doi v-ar fi putut vedea stând sub acelaşi acopel cu voi. Şi-a petrecut cu noi fiecare mom >• liber. Sa nu uiţi asta. Şi să mai ştii ceva, M it **M îî r ga ret: nu regret nimic din viaţa mea al ăi» de- tatăl vostru. Absolut nimic.**

-Crezi că părinţii tai au fost dezamăgiţi «I tine?

-Ei muriseră deja când l-am cunoscut pe I Mac, dar cred că dacă ar mai fi trăit, ar fi fo foarte dezamăgiţi de modul în care am al. să-mi trăiesc viaţa.

-Noapte bună! spuse Maggie, clătinând uş«* capul, gânditoare. Dădu drumul mânecii ei.

Moira zâmbi. Mai zăbovi câteva clipe lân>*.. patul lui Maggie, privind-o cum se întoar,« pe- o parte şi-şi trage pătura în jurul corpului Ocoli noptiera, părăsi camera, ceva mai puţin îngrijorată decât fusese când a intrat.

Maggie adormi cu greu. îşi amintea cuvintelc lui Con nor Holiday, Cuvintele acelea grei« Târfă. Hoaţă. Şi nu-l putea contrazice. Ştia co făcuse: îşi desfăcuse picioarele, îi cuprinsese corpul cu ale ei, îl sărutase. Era un bărbat primejdios. Un bărbat nebun, cu minte.» bolnavă.

Dar Mary Margaret Dennehy ar fi dormit mai liniştită dacă ar fi avut posibilitatea s«i justifice cele opt ore din noaptea de 24 martie.

Connor Holiday se sprijinea de zidul de cil fi mit aî unei intrări de la Worth Buildings.

3

1 .i o poziţie neglijentă, cu picioarele

miucişate §i braţele aduse la piept. Părea să I L atent la traficul de pe Broadway, la I Boitorii grăbiţi ai New York-ului, ce se I iniroptau spre slujbele tor. Altădată ar fi găsit I licită această agitaţie drept amuzantă. Acum, I pe o stradă înţesată de lume, Connor Holiday

tL II **ii singur.**

Maggie nu vbia să se mărite cu el. Cuvintele îl sunau în cap, repetându-se într-una. .iteodată i se părea că aude vocea lui Jay ' Mac, ca apoi să'audă glasul melodios, răguşit I illui Maggie. Nu dorea să-l vadă. Nu dorea

I i.i aibă de-a face cu el.

II Conversaţia cu Jay Mac fusese de-a dreptul . i urprinzatoare. Connor se aşteptase ca Maggie

I)cnnehy să aibă obiecţii. Dar nu se aşteptase I in însuşi Jay Mac, cel care pornise totul, cel I i are îl lucrase pe la spate urmărind un cu totul l| nil: scop, să-l trateze cu refuz. Connor se | întrebă dacă Maggie îi spusese tatălui ei ceea cc discutaseră în bibliotecă, sau ceva în legătură cu felul în care se cunoscuseră.

îşi scutură capul. Nu şi-o putea imagina pe Maggie mărturisindu-i lui Jay Mac ceea ce i I .se întâmplase sau felul în care fusese tratată I atunci. De fapt, nu credea că ea ar fi putut I supravieţui unei asemenea mărturisiri. Cu

loate acestea, nu simţea nevoia să-şi retragă I cuvintele, jpentru' că tot ceea ce spusese era I adevărat. îşi aminti de seara aceea din casa

doamnei Hali, îşi amintea foarte bine de • «r deşi Maggie Dcnnehy pretindea că el fa«.«- 'I umv confuzie. Categoric, nu regreta nimic din ce-i spusese. | junii

Connor se dezlipi de zid şi-şî băgă mâini l) în buzunar. Trebuia să afle mai mult. Dm ..n spera să recupereze ceea ce-i datora fiica 1 i<ci Jay Mac, trebuia să cunoască mult mai mul mţ lucruri. I s

Coborând treptele clădirii Wortli şi dân C colţul înspre strada Ann, Connor nu avea ni IIM o ţintă. Avea impresia că nu ştia unde să >• întoarcă pentru a primi răspunsurile dorit* l Dacă n-ar fi ajuns în cartierul luminat de becui * roşii, la douăzeci de minute după ce ieşi di I „iu Wortli Building, ar fi crezut că merge fără ţinta | U , fără destinaţie, fără rost. ' l><>

n»<

Lisa Antonia Hali nu primea de obicfl vizitatori înainte de ora prânzului. Fetei' iu dormeau încă, iar ea nu se simţea bine. Atun^ io când Samuel o anunţă cine o aşteaptă în hol t făcu o excepţie. Dacă Connor Holiday er acolo, atunci însemna că dăduse de bucluc. Ar fi fost prea frumos să creadă că nu-î va m;u i vedea niciodată. н

îşi aranjă părul, colierul de perle din jurul (gâtului, îşi îndreptă fusta. Hârtiile ce erau împrăştiate pe biroul ei din lemn de mahon fura înghesuite imediat într-un sertar. Arunca o privire la pistolul atât de mic încât putea fi

e uns într-o palma, întrebându-se dacă nu cc imva o să aibă nevoie de el, după care se cetJ i/^ândi. îl împinse în fundul sertarului, Hpunând deasupra lui registrul de socoteli. ¡"1 Doamna Hali îl aştepta, la biroul ei când y I »nnor intră. îi zâmbi, invitându-l înăuntru, I lij**»orând să poată da impresia că e mult mai ul Liiţioasă, distantă şi stăpână pe situaţie decât ■I simţea.**

în t e pot face pentru dumneavoastră, domnule ii [lloliday? îl întrebă ea, arătându-i un scaun H Jîîar în faţa biroului ei şi făcându-i semn să '■I i loc Doriţi o cafea? Pot să-l rog pe Samuel u i ne aducă. Samuel, care funcţiona acolo ca LI >III **la toate, aştepta ordinele doamnei Hali Hiiând în uşă. Doamna Hali îi făcu semn că H| >oate să plece, atunci când Connor o refuză. I Presupun căNdaca vă aflaţi aici, nu v-aţi găsit mea banii, adăugă ea. 4 -Asta înseamnă că mă credeţi că am avut lf . mtr-adevăr bani la mine, răspunse Connor, Ş realizând faptul că doamna Hali îi- făcea o**

■ ţoncesie rostind acea remarcă.

-în ziua aceea, după o matură chibzuinţă, şi r . u şi doctorul am ajuns la concluzia că

spuneaţi i idevărul. Se lăsă pe spătarul scaunului, 11 înclinând capul într-o parte. Sper totodată că I până acum v-aţi dat seama că acuzaţiile la I .dresa mea erau nefoiidate.

-Nu sunt sigur că vă dau dreptate, dar sunt I dispus să va ascult Aş vrea să ştiu mai multe

■ despre fata cu care am fost în noaptea aceea.

Doamna Hall întinse o mână şi clatină cap

-Nu v-am timiş în camera aceea intenţioiu A fost o întâmplare nefericită, atât penii dumneavoastră cât şi pentru ea, numai că • am avut probleme de orientare întotdeauna, nu prea ştiu care-i stânga' şi care-i dreapt Recunosc că nici nu v-am văzut în ce direcţi aţi luat-o după ce aţi urcat scările, dar eu ai fost ferm convinsă că v-am îndrumat în camei lui Megan. • [1] ■

-De ce spuneţi că a fost ghinionul ei? I întrebă el privind-o atent, fără a face nici » alt comentariu. în fond, mie mi s-au fur," douăsprezece mii de dolari.

-Fetiţa aia era fecioară când a intrat în ca»< asia. Iar.după cum arătau cearşafurile alea, cii **clar că atunci când a ieşit de aici nu mai** er»

Connor clipi, nevenindu-i să creadă ceea c» auzea.

-Bănuiesc ca nu e prima situaţie de acest 1 I în casa asta.

-Eu nu iau decât fete cu experienţă.

-Dar ea nu avea experienţă.

-Nu era o fată de.a mea.

-Cred că am să beau o cafea până la urmi spuse el, încercând să se relaxeze.

Lisa ÎI chemă pe Samuel căruia îi dădu ordine, apoi sc întoarse iar spre Connor.

-După ce aţi. plecat de aici acum şas< săptămâni am ccrcetat fiecare cotlon din cau asta. Am asistat personal la toate căutările. Am căutat şi în pivniţă, şi în pod. Am întors pâni şi saltelele pe dos, am scos toate lucrurile din dulapuri. Geanta şi banii dumneavoastră nu au fost în această casă. Dacă nu aţi mai venit, am crezut că v-aţi recuperat banii. Brăţările de pe mâna ci începură să sune în momentul în care ea facu un gest. Vă invit să căutaţi şi dumneavoastră peste tot. Vă puteţi uita în registrele mele, în caietele mele de contabilitate, puteţi vorbi cu oricare din angajaţii mei până vă veţi lămuri că n-are rost să vă căutaţi banii aici. a Lisa scoase registrul de cheltuieli din sertar. 11 împinse spre Connor.

-Puteţi începe cu acesta, dar vi ie voi pune pe toate la dispoziţie. Când ai de condus un stabiliment aga ca al meu, e nevoie de puţină discreţie şi de oameni care sunt în afara oricărei suspiciuni. Şi de foarte multă încredere. Clientela de aici e foarte pretenţioasă. împinse registrul mai aproape de Connor, invitându-l'să-l ia. Sunt, de asemenea, conştientă de faptul că nu aţi făcut nici o remarcă deplasată la adresa noastră. Dacă aţi fi facut-o, mi-aş fi dat seama până acum. Clienţii mei pot fi loiali numai până la o anumită limită. Dacă n-ar mai fi fost dispuşi să-mi acorde încredere, n-ar mai fi venit aici.

îi făcu semn lui Saniuel să intre cu cafelele. După ce îşi puse frişca gi zahăr după gust, reluă conversaţia de unde o lăsase.

-Ceea ce ma face să cred, domnule Holiday, că în ciuda vorbelor dumneavoastră, sunteţi totuşi conştient de faptul ca sunt nevinovată.

Connor bău cafeaua fără zahăr. Pentru a nu-şi pierde toate a tuurile,rezistă tentaţiei de a-i d dreptate doamnei.

-Spuneţi-mi ce ştiţi despre fată. Ea e singura mea urmă.

-Ştiu foarte ■ puţin, spuse Lisa punându-şi ceaşca pe farfurioară şi împreunându-şi mâinile. Totuşi, am făcut şi eu câteva investigaţii pe cont propriu. Dar, trebuie sa va spun că sursa, mea de informaţii nu este foarte sigură.

-Ascult

-Ceea ce ştiu sigur e că a ajuns în zona aceasta a oraşului de una singură. Şi nici măcar n-a nimerit aici la început S-a rătăcit undeva pe Canal Street înainte de a veni la noi. Se pare că a fost acostată de un grup de marinari care doreau să se distreze. Erau probabil prea beţi ca să observe cum era îmbrăcată sau faptul că avea o oarecare educaţie, altfel şi-ar fi dat seama că nu e de teapa lor. Lisa mai turnă puţină cafea în ceaşca ei, pentru că se răcise.

Harlan Porter, un peşte de cea mai joasă speţă, a „salvat-o”.

-A salvat-o?

-Dacă se poate spune aşa, replică ea sec. A condus-o o bucată de drum, promiţându-i să o ajute să ajungă acasă, apoi a atacat-o şi a încercat să o vândă lui Horace Beale. Beale e un tip în vârstă care apreciază în mod deosebit tinerele fete.

Trăsăturile calme ale lui Connor se întunecară. Degetele lui se încleştară pe ceaşca «le porţelan.

Doamna Hali observă schimbareai lui Connor, ilair nu comentă. Pentru moment o mulţumea faptul că el îşi amintea de fată.

-Samuel, omul meu, a reuşit să afle toate astea de la Harlan folosind metode mai puţin ortodoxe. Tot el mi-a spus ca odată, ajunsă acolo, fata a reuşit să fugă. El a urmarit-o până în curtea mea. Una din fetele mele l-a gonit, iar noi am avut grija de ea. Nu sunt o tâmpită, domnule Holiday. Mi-am dat seama că fata aia nu avea experienţă nici n-am intenţionat să o iniţiez. Am văzut că e bolnava. Avea vânătăi pe gât, acolo unde probabil Harlan sau marinarul acela a strâns-o. Din cauza faptului că fusese strânsă de gât şi a bolii, peste care s-a suprapus şi medicamentul pe care i l-am dat, abia de a putut să îngaime câteva cuvinte. Am dus-o într-o cameră liberă, i-am pregătit o baie fierbinte, i-am dat nişte laudanum şi apoi am trimis după doctor.

Connor tresări. Cafeaua se vărsă din ceaşcă, prelingându-se pe mâini. Lisa îi dădu imediat un şervet, ştergându-l chiar ea şi agitându-se în jurul lui. El luă şervetul, şi puse ceaşca deoparte.

-Nu face nimic, spuse el.

-V-aţi opărit?

-Nu-i nimic, pe cuvânt, repetă eL Nu ştia nici el de ce făcuse gestul acela. Probabil din cauza celor spuse de Lisa; ceva care-i atrăsese atenţi ,i în mod deosebit, trezit în memorie, deşi totul dispăruse imediat cu repeziciune, înainte ca cl să poată spune despre ce era vorba. Deci, cc spuneaţi? o întrebă el după ce Lisa se aşeza pe scaun.

-De fapt, cam asta e totul. Dumneavoastră ştiţi prea bine ce s-a întâmplat mai departe.

Connor îşi recăpătase calmul. Puse şervetul pe tavă.

-Deci am fost trimis în altă cameră.

-Nu intenţionat; spuse ea repede.

-Nu vă contrazic, cedă el, după o pauză. Dai nici eu nu sunt un tâmpit, doamnă Hali. Când am intrat în camera aceea, nimic nu mi-a dat de înţeles ca vizitatoarea dumneavoastră n-ar fi fost ceea ce credeam eu că este. Era foarte înţelegătoare şi supusă şi pe deasupra şi tăcută, aşa cum cerusem eu.

-Se resimţea din cauza medicamentelor §i a bolii.

-Adică ce vreţi să spuneţi? Că eu am forţat-o să faca ceea ce a făcut? întrebă Connor, îngustă ndu-şi privirea.

-N-am fost de faţă. Aşa aţi făcut?

-Habar n-aveţi de nimic, spuse Connor, ridicându-se şi lăsându-se în faţă pe deasupra biroului.

Lisa Antonia Hali nu se lăsă intimidată, ci îl privea calmă.

-Dacă o găsiţi vreodată pe fata asta, de ce n-o întrebaţi pe ea ce părere are? Poate că a considerat că e îndreptăţită să vă ia banii, având în vedere ce i-aţi luat dumneavoastră ei.

Ochii lui Connor străluciră o clipă, înainte de a reveni la expresia aceea gânditoare. Se ridică, se întoarse pe călcâie şi părăsi camera fără să scoată un cuvânt

Skye dădu colţul după ce ajunse în holul de la etaj şi se opri o clipă. Uitându-se jos înspre holul imens de la intrare, o văzu pe sora ei aranjându-şi pălăria de paie în faţa oglinzii.

-Unde pleci? o întrebă ea. Abia s-a crăpat de ziuă.

Maggie tresări, fiind cât pe ce să se înţepe cu acul de păr. Căpşunile uriaşe ce-i decorau pălăria se mişcară.

-N-am vrut sa te sperii, spuse Skye coborând scările în grabă.

-Nu-i nimic. Maggje tresări pentru că se simţea vinovată şi nu din cauză că s-ar fi speriat îşi aranja încă o dată pălăria. Visam cu ochii deschişi, mai spuse ea.

-Poftim? o întrebă Skye plină de speranţă.

-Nu-i treaba ta.

-O, exclamă Skye dezamăgită.

Mulţumită de felul în care îi stătea pălăria, Maggie se îndepărtă de oglinda.

-Vin acasă p^nă-n prânz, spuse ea apăsând clanţa.

-Dar unde te duci?

-La bibliotecă,'răspunse ea strângând clanţa,

dar rămânând calmă.

Skye înclină capul, apoi observă ca sora fl nu avea nici cărţi, nici creioane, nici hârtii m mână. Pe urmă, i se părea absurd ca ea plece aşa devreme de acasă. Se încruntă.

-Maggie, spuse ea, daca e ceva ce...

-Nu începe şi tu! o rugă Maggie, dezamăgii.'! de reacţia surorii ei. Te rog, Skye, nu-mi face şi tu asta. Mama şi Jay Mac sunt aşa de siguri că

s-a întâmplat ceva cu mine, încât nu m.i scapă din ochi. Mă simt spionată în propria mea casă. Nu pot ieşi nicăieri fără să mi se ia un interogatoriu.

-Da' nici n-ai mai fost nicăieri, îi reaminti Skye, De săptămâni întregi n-ai mai ieşit. Dc când i-ai spus lui Jay Mac că nu te măriţi cu Connor Holiday. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că ţi-e teamă să nu te întâlneşti cu el.

-Nu fi ridicola! Cred ca s-a întors deja la ferma lui.

-Chiar dacă s-a întors, nu sta mult Jay Mac e pe punctul de a încheia târgul cu Rushton. Ferma Double H nu va mai fi a lui Connor.

Maggie închise ochii, simţind că. o copleşeşte un sentiment de vinovăţie. Cu câteva săptămâni în urmă acceptase faptul că era, pc undeva, răspunzătoare de pierderea suferită de Connor, deşi nu-şi înţelegea atitudinea.

-Ferma nu a fost niciodată a lui Connor, îi răspunse ea lui Skye tăioasă. Era a tatălui său.

-Eşti ciudata, Maggie. Te-ai schimbat Ceva nu e în regulă, se încruntă Skye,

-Mă duc la bibliotecă, încheie ea discuţia, trântind uşa. _

în aer se simţea parfumul de vară. Era cald, acrul era un pic umed şi încărcat de mirosul

ilorilor ce umpleau grădina. Maggie îşi puse un şal pe care şi-l trase în jurul umerilor, ,:lrăbătută de un fior. Cu toate că ieşise 1a aer, se simţea încă sufocată. De fapt, dorea să fugă de ea însăşi, de propriile ei gânduri, de sentimentul de deşertăciune ce o copleşise în asemenea hal încât abia se putea mişca.

Nu dorea sa se gândească unde merge sau ce o aşteaptă acolo, dar nu avea de ales. Se simţea goală pe dinăuntru..

Maggie Dcnnehy lăsă capul în jos şi-şi aduse umerii în faţă când ajunse aproape de casa aceea imensă dîn colţul de nord-est al intersecţiei Străzii 52 cu Bulevardul 5. Reşedinţa doamnei Restell avea un aspect extravagant. Fusese construită înainte ca oraşul să înceapă să prospere. Faptul că femeile ce locuiau în acel cartier puteau miza pe serviciile celei mai scumpe şi mai cunoscute moaşe din oraş era trecut sub tăcere. Madame Restell nu era niciodată invitată la petrecerile mondene, dar avea propriile ei cercuri intime în care se învârtea. După mai bine de treizeci de ani de experienţă, devenise un personaj de temut, deci respectat şi protejat.

Maggie urca scările în grabă, bucuroasă că era încă foarte devreme şi că strada, de obicei aglomerată, era destul de puţin populată la ora aceea. Sună la uşa şi fu imediat poftita înăuntru. Aşteptă nervoasă în holul decorat în

roşu şi auriu. Abia după o jumătate de oră Madame Restell îşi făcu apariţia.

-N-ar fi trebuit să vii aici, spuse ea înţepată Era o femeie slăbuţă, cu o ţinuta foarte elegantă, care-i dădea distincţie. Chipul ei palid avea trăsături frumos conturate, dar era marcat de câteva riduri, mai ales în jurul gurii, dându-i o expresie acra. Ochii ei limpezi, scrutători, o priveau fix. În ei se citea înţelepciunea şi viclenia. Aici suntem la mine acasă, mai spuse ea. Birourile mele sunt pe Străzile Chambers şi Greenwich. Se ştie asta.

Maggic se ridicase în picioare. Degetele ei frământau nervoase poalele rochiei.

-N-âm... n-am ştiut, spuse ea stânjenită. Ştiam doar ca locuiţi aici.

-Să înţeleg că e o vizită de curtoazie? o întrebă ea rece.

-Nu.

-Nu. Cum altfel! Doar nu ne cunoaştem. Aştepta să audă numele tinerei din faţa ei.

-Chiar e nevoie să vă spun cum mă cheamă?

-Naturellemenfc Doar tu cunoşti numele meu. Cea mai bună protecţie pentru mine e să ştiu numele celor cu care am de-a face.

Lui Maggie nu-i trecu prin cap să mintă, nici nu ştia sa mintă.

-Mâry Mârgaret Dennehy.

Madame Restell nici nu clipi. Cu francheţea ce o caracteriza, spuse: -A, unul dintre bastarzii lui Jay Mac Worth. Mi se pare amuzant să găsesc schelete şi în I udoarele altor persoane, adăugă ea văzând urpriza de pe chipul lui Maggie. Aceasta se lidică imediat şi ochii ei verzi aruncau săgeţi. -Nu cred că am să vă permit sa vorbiţi despre mine şi surorile-mele ca despre nişte schelete, ¡ităta timp cât Jay Mac nu a încercat niciodată îi ascundă existenţa noastră. -Şi, după câte se pare, nici nu a încercat sa scape de voi, spuse Madame RestelL Oricum, unt sigură că nu mama ta te-a trimis la mine. Când auzi de mama ei, Maggie păli. Simţi cli i se înmoaie picioarele.

-Stai jos! spuse Madame Restell, sunând să li se aducă ceaiul. O servi pe Maggie, dar pentru ea nu-şi puse. Bea-l pe tot! îi spuse ea pe un ton poruncitor. Aşa o să-ţi revină culoarea în obraji. Ai pierdut din greutate în ultimul timp? -Câteva kilograme, cred. -Destule, judecând după cum stă rochia pe line. Şi sper să te opreşti aici. Ai încercat să ţii cură de slăbire?

Maggie răspunse scuturând din cap. Ochii vicleni ai doamnei Restell se opriră pe ceaşca ci de ceai, iar Maggie se grăbi să mai ia o gură.

-Mai bine, o încurajă Madame Restelî. Încerci cumva să ascunzi sarcina? -Aşa vi se pare? -Da* tu nu ştii?

-De asta am venit aici. Sorbi din ceaşcă,' de

data aceasta arzându-se cu ceaiul.

-Adică vrei să spui că ai venit aici să afli dacă eşti gravida? o întrebă Madame vorbini rar, nevenindu-i să creadă.

-N-ar fi trebuit?

-Majoritatea femeilor se duc mai întâi I doctor sau aşteaptă până sunt sigure.

-Dar eu nu mă pot duce la doctorul nostru Este prieten de familie şi nu cunosc p< altcineva.

-Şi-atunci ai venit aici!

-Da, spuse Maggie punând deoparte ceaşca Vreţi să mă ajutaţi?

Madame Restell îi aruncă o privire tăioasa Fiica lui John MacKenzie Worth! Ce ironie a soartei! în ultimii .zece ani, bărbatul acela încercase să-i cumpere proprietatea şi s-o facă să se mute de pe Bulevardul 5. Avea cinci fiice în afara căsătoriei şi făcuse publică legătura lui cu amanta pe care o avea de ani de zile, fiind acceptat în societate şi, pe deasupra, făcând parte din protipendada. Mulţumea

cerului pentru ocazia pe care o avea de a-l putea înfrunta. Mary MargaretDennehy. Prea frumos ca să fie adevărat!

-Vino cu mine, fetiţo, şi ia şi ceaşca de ceai cu tine!

Maggie părăsi casa o oră mai târziu, printr-<> uşă de serviciu. Era prea ameţită să poată mişca capul sau să-şi înconvoaie umerii, prea năucită pentru a realiza faptul că risca să fie văzută de cineva. Se gândea numai la pachetul

pe care Madame Resteli i-i strecurase în mână la sfârşitul consultaţiei. Pilule franţuzeşti infailibile! Nu mai ştia dacă îi era teamă să le folosească sau dacă o speria mai mult gândul de-a nu le folosi.

fl

Trecând pe lângă uşa de la intrare, Beryl auzi . | un ciocănit şi se grăbi să deschidă. O deranja faptul că, deşi în casă se aflau cinci servitori, nici unul nu părea vreodată disponibil atunci j

când era realmente nevoie de ei. Era ferm hotărâtă să vorbească din nou cu Rushton jj despre această problemă. Deja i se părea intenţionat comportamentul servitorilor, f nicidecum întâmplător. Pentru că aceştia nu o |j respectau pe noua lor stăpână. |

-Da? întrebă ea. Pot face ceva pentru dumneavoastră?
-Sunteţi cumva doamna Holiday? |j

-Exact, răspunse Beryl, încântată că măcar acea femeie nu o confundase cu o servitoare.

-Eu sunt Maggie Dennehy. Beryl o privi pe Maggie cu ochi total inexpresivi. Abia peste câteva clipe realiză cu cine stă de vorbă, iar în clipa când o făcu, clipi rar, şocata de faptul că fata din faţa ei fusese cerută în căsătorie de Connor. Mary Margart Dennehy era foarte

slabă şi fără forme. Pomeţii îi erau prea proeminenţi, ochii prea mari, iar buzele prea pline. Poate ar fi fost tentată să recunoască faptul că fata avea păr frumos,

numai că umezeala din aer îl încreţise, facându-l să iasă în şuviţe rebele de sui> borurile pălăriei.

-O, da", sigur, domnişoara Dennehy. Vă rog, intraţi! o invită Beryl simţindu-se dintr-o dat i mai stăpână pe situaţie şi deschizând uşa Iar)»

-Domnul Holiday este acasă? întrebă ea, neştiind dacă să accepte invitaţia de a intra Vreau să spun, Connor. Am venit să-f văd pe Con nor.

Beryl era pe punctul de a turna o minciună, numai că nu avu posibilitatea să o facă. Connor tocmai ieşea din biroul tatălui său.

-Sunt aici, Beryl, spuse el. Te rog invit-o pe domnişoara Dennehy înăuntru.

Trebuind să se supună, Beryl o lăsă pe Magic să intre.

-îmi daţi voie să va iau şalul? o întreba ea politicos.

Fără a-i răspunde, Maggie se înfăşură şi mai mult în şal, ca într-o armură. încordarea îi

dispăru în momentul în care surprinse privirea amuzată, de un aer superior pe care Beryl o aruncă în direcţia lui Connor. Maggie ridică fruntea, îşi îndreptă spatele şi se îndreptă mândra spre Connor. Acesta făcu un pas în lături pentru a-i permite s-o ia înaintea lui, blocând-o astfel pe Beryl care părea să intenţioneze a-i urma.

-Nu e cazul să vii, Beryl, spuse el cu voce joasă. Doârai auzit-o pe domnişoara Dennehy. A venit să mă vadă pe mine. înainte de-a închide uşa, se opri pentru a-şi avertiza fosta logodnică: Să nu tragi cu urechea!

-Eşti dezgustător, Connor Holîday, îi reproşa lieryi.

-Ştiu, spuse el, şi cu aceasta îi trânti uşa în nas.

Maggie stătea în picioare lângă scaunul pe care stătuse Connor mai devreme. Ochii îi căzură pe o carte deschisă, pusă cu coperţile în sus pe braţul scaunului. înclina capul, încercând să desluşească titlul de pe margine, scris cu litere aurii.

-Vezi să nu-ţi suceşti gâtul, spuse el. E o carte de Jules Verne, „Douăzeci de mii de leghe sub mări".

Maggie nu încercă să-şi ascundă uimirea.

-Eu nu prea^ştiu ce sa înţeleg din cartea asta, mărturisi ea. îţi place?

-Foarte mult îl urmări faţa îngândurată, mirat la rânduDlui că îl amuza poza aceea serioasă pe care ea o afişa,

-N-aş fi crezut

-Pentru că nu mă cunoşti.

Cuvintele lui fură ca un jet de apă rece aruncat peste ea. Simţi că îi e caid şi frig în acelaşi timp, dar reuşi să-şi păstreze firea.

-N-am fost sigura c-o să te găsesc aici.

-Totuşi ai venit

-Am riscat Credeam că te-ai întors deja în Colorado.

-Plec peste câteva şile.,

-înţeleg spuse ea evitându-i privirea. Sora mea mi-a spus astăzi de dimineaţă că părinţii noştri sunt gata să încheie afacerea cu pământul.

-Aşa e. Connor observă ţă ochii ei priveau fix undeva într-un punct, chiar de asupri umărului lui. îşi muşca buza de jos. De asta ai venit? o întrebă.-

' -Poftim? Maggie îndrăzni în sfârşit să se uite la el, dar numai preţ de-o clipă. Nu, nu de asta am venit.

-Deci nu tu mi-ai luat cei douăsprezece mii de dolari?

Maggie părea că suferă atât de tare, încât lui Connor îi păru rău că rostise cuvintele acelea,

-Nu... nu pot... Nu mai putea vorbi. în ochi îi apărură lacrimi. Clipi des, sperând să şi Ic poată reţine.

-Maggie... ?

-Toate lucrurile acelea pe care mi le-ai spus în seara aceea, la mine acasă, spuse ea evitandu-i ochii şi vorbind repede, înainte de a-şi pierde curajul, lucrurile acelea erau

adevărate?

-Da. Totul a fost adevărat, răspunse Connor, după o oarecare ezitare, surprinzătoare pentru

el.

Cu toate că nu se aşteptase să audă altceva, umerii îi căzură într-un gest de neputinţă. Trase adânc aer în piept şi se întoarse din nou cu faţa la el. Ridică bărbia, găsind de data aceasta tăria să-l privească direct în ochii aceia reci şi distanţi.

-Acum câteva ore am aflat ca sunt gravidă. Cred că tu eşti tatăl.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Con nor Holiday simţi impactul cuvintelor lui Maggie, fizic şi psihic. Era sigur că o auzise bine şi ştia că nu o jignește rugând-o să repete ceea ce spusese.

-De ce nu stai jos, Maggie? o invită el, simţind la rândul sau nevoia să se aşeze,

Maggie se uită în jurul ei şi alese o canapea îngustă aflată în faţa scaunului lui Connor. Se aşeza pc marginea ei, ca o pasăre pe sârmă, cu mâinile împreunate în poală şi cu o expresie calmă pe faţă.

Connor se duse la uşă, deschizând-o şi închizând-o uşor, ca să fie sigur că Beryl nu ascultă de cealaltă parte. Se aşeza apoi pe scaun şi puse cartea deoparte.

-Cum adică, nu ştii cine este tatăl? o întrebă el blând.

Maggie roşi, dar nu-şi întoarse privirea.

-N-a mai fost altcineva... adică nimeni de care t.i ştiu eu. M-am gândit la tine din cauza celor *cc* **mt-ai spus.**

Connor se aplecă în faţă, sprijin în du-şi toatele pe genunchi şi încrucişandu-şi degetele.

-Nu crezi că ajunge cât te-ai prefăcut?

-M-am prefăcut? O, înţeleg. Tu crezi că am inventat toată povestea asta. Scutură capul neputincioasă. Poate că nu vreau să-mi amintesc, domnule Holiday, dar la fel dc idevărat este faptul ca nici nu-mi pot aminti.

Connor cugetă asupra cuvintelor ei, apoi îi dădu un răspuns ce i se păru mai rezonabil în clipa aceea.

-Spune-mi Connor, Maggieî Ar fi mai bine să-mi spui pe nume şi, pe urmă, n-ar exista riscul de a fi confundat cu tatăl meu.

Un gând înspăimântător îi trecu atunci lui Maggieprin minte. în ochii ei expresivi se citea acum panica.

-Adică am... ştii tu... cu tatăl tău?

-Nu, răspunse Connor. Ochii îi sclipită, iar glasul îi era mai rece decât intenţionase. Nu, asta chiar că nu cred că ai fi făcut.

Liniştită, deşi încă tulburală, Maggie dădu drumul rochiei pe care până atunci o strânsese în mână.

-Dar cu tine am făcut-o.

-Da.

-îmi vine foarte greu să cred asta, spuse ea dând din cap mirata, aproape şoptind cuvintele. Mă simt de parcă mi s-ar povesti despre o cu totul altă persoană. Se linişti şi-l privi calm » pe Connor, încercând să-şi imagineze cum s l simţit atunci când l-a atins. Chipul lui era 1 n-.ı fel de inexpresiv şi impenetrabil precum IIu granitul, iar răceala din ochii lui era atât d m.î intensa, încât parcă o ardea. Oare chiar îţ>i trecuse degetele prin părul acela negru? Se >•» jucase cu şuviţele lui, atingându-i ceafa? li »■ sărutase obrajii, simţise căldura trupului « aceluia ars de soare? 'Ic

îl sărutase, oare? îşi aminti de felul în care Jr o sărutase în seara aceea în bibliotecă, atunci când încercase s-o împiedice să ţipe. Totuşi, se întreba dacă nu cumva îl sărutase şi altfel,! neforţată, numai de dragul de a-l săruta. Oare A fusese ea în stare să-l sărute? o

Ochii îi căzură acum pe buzele lui Connor, u lipindu-i-se parcă de form,a lor, până când îşi - i dădu seama că el îi zâmbea. Stingherită, coborî u privirea în poală. II c

-Pur şi simplu nu-mi pot imagina cum de-am „ făcut tot ce-ai spus tu. I
-Dar ai facut-o. I \ [1]
-Dar nu ştiu cum. -Ai învăţat
-Dar... ■ <

-Maggie, spuse el binevoitor, porţi un copil în pântece. De ce mai ai nevoie de o altă dovadă?

Se juca nervoasă cu degetele, iar pielea de pe braţe i se colorase, -Crezi că ar putea fi copilul altcuiva?

| [1] I ui Cbnnor îi dispăru zâmbetul de pe buze. i în cazul ăstaai accepta situaţia cu mai multă

I uşurinţă, nu? Îţi vine mult mai uşor să crezi i ..-ţi s-a întâmplat atâta timp cât ştii ea nu

■ mâinile mele bătătorite de fermier te-au atins,

■ -Da... Nu... răspunse ea, conştientă de faptul Im îl iritase, deşi nu înţelegea motivul. Adică, | I n-am vrut să spun asta. Maggie se ridică,

t uprinzându-şi mijlocul cu braţele. Se apropie tic singura fereastră a biroului şi se opri în dreptul ei, uitându-se afară. -Acum chiar ca nu ştiu despre ce vorbeşti,

II lontinuă ea. Ştii doar că nu mi-e uşor. Şi, I »ricine ar fi fost, tot nu m-aş fi simţit mai bine.

Am colindat ore în şir pe străzi până să găsesc I curajul de-a veni aici şi poate că numai frica I mă face să mă aflu încă aici, unde am venit sa ufiu răspunsuri la ceea ce mă frământă. Am

I nevoie de tine ca sa-mi limpezesc gândurile,

II ca să mă lămuresc, nu să mă adâncesc şi mai mult în incertitudine. Se întoarse din nou cu

■ faţa la el, întrebându-l direct: Tu eşti tatăl I copilului meu?

I-ar fi putut răspunde că nu e sigur, că nu n avea de unde să ştie ce făcuse ea după ce dispăruse de lângă el, sau în săptămânile ce I au urmat, dar refuza să perpetueze lucrurile, I să susţină îri continuare că e o târfă şi că pe ' ! I el nu-l interesează. li

-Copilul e al meu, răspunse Connor. Maggie tăcu, căzând pe gânduri. Nici măcar nu observă felul în care o privea Connor.

-Era pe 24 martie, nu-i aşa? -Deci îţi aminteşti şi ziua, – Nu în felul în care crezi tu. Este singura „ din viaţa mea de persoană adultă pentru caii [1] nu pot da socoteală. Unde ne-am cunoscut? îl mai întrebă ea, uitându-se în ochii lui.

Connor se ridică, făcu un semn spre sofa ţi sună după servitor. H*

-Cred că ar fi mai bine să stai jos, Mag''iu |> Am sa spun să ne aducă ceva de mâncare aici. I S-ar putea să mai dureze. I

în timpul în care prânzul fu pregătit, nu» unul dint re ei nu vorbi. Maggie se uită la cărţii« din biblioteca lui Rushton, în timp ce Connui se

prefăcea că n-o observă. îl captiva, fără 11 [1] face nimic în sensul acesta, îl fascina fără măcar' să fie conştientă de acest lucru. Îi [1] intrigau sentimentele pe carc le avea faţă de ea. Era total diferită de ceea ce cunoscuse «¡1 până atunci. Atunci când o crczUse doar <•> târfă, îi fusese mai uşor s-o înfrunte. Apoi îşi aminti că nu lămurise încă problema celor douăsprezece mii de dolari. Nu ştia de ce, dar gândul acesta îl relaxa.

Lui Maggie nu-i era foame şi nici n-ar ii putut mânca în timp ce ochii lui Connor o fixau. Cu toate acestea, făcu un efort şi ciuguli câte ceva.

-Spune-mi cc-ţi aminteşti în legătură cu ziua de 24 martie, o rugă Connor, întinzând untul pe o jumătate de chiflă pe care i-o oferi lui Maggie.

J.

Am stat la bibliotecă aproape toată ziua. A nit şi Skyc cu prietenii ei şi m-au rugat să merg cu ei să jucăm jocul acela trăsnit, în care I fac mai multe- echipe care trebuie sa giiseascâ un anumit obiect Mușcă din chiflă, Jupă care continuă. Eu n-am vrut să mă duc, l l.ir sora mea a insistat, aşa că până la urmă , un cedat Ne-am despărţit în echipe şi am I plecat fiecare să căutăm obiectele de pe listă. Il'c mine Skye m-a luat mai mult ca pe un I paravan, ca să poată fi cu Daniel, prietenul ei. I Altfel nu ar fi putut dispărea singură cu Daniel. ■ Aşa că m-a pus în faja faptului împlinit

-Aşa că ea a dispărut cu Daniel, iar tu ai | umas singura.

Maggie încuviinţa din cap. Zâmbi, fără să-şi dea seama că ochii i se întunecaseră.

-Eu nu ra-am supărat Nu-mi era frică. Am continuat să adun obiectele care erau trecute | pe lista noastră. Tot necazul meu a început de ia o pereche de mănuşi albe.

-Nu înţeleg, spuse Connor. înţelegea totuşi faptul că pe JMaggie o deranjase să fie lăsată singură să continue jocul,, dar, dacă ar fi recunoscut acest lucru, ar fi însemnat să-şî irădeze sora. Ce-i cu mănuşile alea albe? întrebă el.

-Trebuia să găsesc şi o pereche de mănuşi albe. Am văzut un bărbat care ieşea de la Delmonico şi purta mănuşi albe, aşa că m-am gândit sa ma duc de-a dreptul la el şi să i le cer. Oftă. Numai că nu sunt chiar atât de îndrăznea ţa pe cât pretind, aga că l-am urmiirti pe jos o bună bucată de drum gi-abia ap mt-am dat seama că n-o să am curaj sa-i c»i manugile numai de dragul unui joc tâmpii L-am lăsat să-şi conţine drumul şi cred tifc atunci mi-am dat seama pentru prima oara v m-am rătăcit.

Maggie se uita la farfuria ei, jucându-sc cit o bucată de friptură ce se răcise, apoi rid ii

ochii neliniştiţi la Connor. Altceva nu-mi rnii amintesc. Singurul lucru pe care îl ştiu e ca| doua zi Skye a venit în camcra mea şi m i trezit

Connor o privi lung, apoi Maggie se uită în altă parte.

-Eşti sigura ca vrei să auzi ce am să-ţi spit', Maggîe? Te-ai gândit bine dacă eşti în star. sa suporţi adevărul?

-Trebuie neapărat să ştiu, spuse ea încet 1

Connor observă că. ea nu mai mânca, aşa cft dădu la o parte măsuţa pe rotile care fusent pusă între ci.^O întrebă dacă doreşte ceai, d.n ea îl refuză. îşi turnă puţin whisky pentru el.

-Nu cunosc toate detaliile în legătură cu searn aceea, mă refer la ceea ce s-a întâmplat înainK de a te întâlni, sau după ce ai plecat, dar cred că ştiu suficient de mult ca să te pot lamuri în privinţa acelor ore.

-Te ascult, spuse ea.

-L-ai urmărit pe bărbatul cu mănuşi alb până în cartierul cu lumini roşii, începu cl, pron puţin convins de disponibilitatea lui Maggie d

I ¡i-I asculta. Văzând-o că roşeşte, Con nor ştiu | tă nu mai era nevoie să-i explice despre ce tlistrict era vorba. În timp ce erai acolo, căutând probabil să găseşti drumul cel bun, ai I fost acostată dc nişte marinari.

Maggie îl urmărea uimită, Îi auzea cuvintele, ilar nu reuşea sa facă legătura cu ea însăşi. I Parcă auzea o poveste despre altcineva. 1 se I părea imposibil ca ea să fi cunoscut vreodată un bărbat cum era Harlan Porter, sau să fi încercat să scape de el nimerind într-un I bordel... şi fiind confundată cu o târfă pe deasupra... era cea mai incredibilă şi idioată

I poveste pe care o auzise vreodata.

Ridică mâna, întrerupându-l pe Connor.

-Dar e ridicol. Nu mai vreau să ascult Acum | ştiu de ce îţi place „Douăzeci de mii de leghe sub mări". Pentru tine cartea asta nu înseamnă I o născocire. Nu şi dacă eşti convins că ceea ce îmi spui e adevărat Vru să se ridice.

-Stai jos, Maggie! îi porunci I -Nu poţi...

-Stai jos!

Ea se supuse, dar în ochii verzi i se citea mânia.

-N-am nici un motiv să te mint

-Ba ai douăsprezece mii de motive, i-o reteză ca. Şi înccrci să mă faci pe mine răspunzătoare.

-Porţi un copil în tine, spuse el dur. Şi ai venit aici ca să cauţi un ţap ispăşitor.

-Am venit să caut răspunsuri.

-Atunci sunt sigur că nu cauţi adevărul. De data a cc as ta Con nor fu cel care se ridic Faptul că-Maggic se trase speriată înap«•> atunci când umbra lui o acoperi, îl înfurie ţi mai tare.

-Cum crczi tu că s-a întâmplat totul, Maggi. Cum îţi imaginezi tu întâlnirea noâstrâ?

-Nu ştiu, nu m-am gândit la asta... n-am putui -Minţi. Pun pariu că ai crezut că ne-am întâlnit în Central Park. Că ne-am plimbat pc alei şi în jurul lacului. Probabil îţi imagincll că, la un moment dat, nu ne-am mai putui stăpâni şi ara sărit unul în braţele celuilalt Aţa crezi tu ca te-ai pricopsit cu un copil?

Maggie ÎI privea fără să vorbească. -E adevărat că a fost un moment în car< ne-am simţit amândoi copleşiţi, dar de dorinţă animalică, nu de un sentiment frumos Eu am crezut ca te afli acolo pentru mine ţi am fost convins ca şi tu ştii de ce te afli acolo, Şi nu s-a întâmplat o singura dată. De dou i ori, a doua oară a fost mult mai bine decât prima oară. S-a întâmplat în bordelul doaran i Hali, nu pe un pat de iarba în Central Park S-a întâmplat cu mine, nu cu unul dintre pretendenţii tai din lumea bună. Şi ăsta e purul adevăr, domnişoară Dcnnehy. Poţi să t împotriveşti cât vrei, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Şiiîici nu schimbă faptul că eşti gravidă.

-Nu, dar poate Madame Restell mă va ajuta, spuse ea ridicându-sc în picioare şi lovindu-l în trecere, din greşeală. Se îndrepta spre uşă.

Connor o prinse de încheietura mâinii. Ea se smuci, dar fără succes. Connor o ţinea la tel de strâns şi în clipa în care ea îl privi

sfidătoare.

-Ce-ai spus? o întreba Connor pe un ton tăios, cu o privire de gheaţă. Ochii aceia căprui închis ar fi putut părea aproape negri dacă ar fi fost mai blânzi. Probabil din cauza răcelii lor nu putea ea vedea dincolo de ei. Simţea arsura mâinii lui care o strângea atât de tare încât nu mai putea mişca nici degetele. Repetă ceea ce spusese mai devreme încet, accentuând fiecare cuvânt pentru a fi mai sigură că o înţelege bine.

-Am spus că poate Madame Restcll mă va putea ajuta. Şi acum dă-rai drumul. Mă doare mâna.

-Cine e Madame Restell? întrebă Connor, eliberând strânsoarea, dar ţinând-o încă de mâna.

-E una din vecinele noastre, explică Maggie, uitând faptul că el nu fusese crescut în New York.

-Ăsta nu e un răspuns.

-Şi totuşi e singurul răspuns pe care-l vei primi de la mine. Dă-mi drumul. Frica o făcea sa găsească puterea de a i se împotrivi. Pe de altă parte, i se făcuse greaţă, iar ideea de a se umili vărsând în faţa lui îi dădu o putere pe care nu §i-o bănuia. Connor o privea ca pe o insectă deosebit de interesantă. Senzaţia de greaţă era din ce în ce mai pregnantă. Se aştepta ca dintr-o clipă în alta să-i frâng.i oasele. Totuşi îi dădu drumul.

Maggie îşi frecă mâna în care simţea acum numai ace.

-Vreau să plec, îl anunţă ea obosită.

-Nu te opresc.

-Mulţumesc ca eşti în stare să faci măcar atâi

O conduse până la uşă.

-Sper să te găsesc acasă atunci când voi trece pe ia voi, o avertiză el.

Maggie nu înţelegea de ce dorea să o mai vadă, dar>înclina capul cu o mişcare scurta, începuse să-şi muşte din nou buza.

-Plec la Denver peste câteva zile, spuse el deschizând uşa biroului. înainte de a pleca, vreau,să lămurim situaţia dintre noi.

-Să lămurim situaţia, îl îngână Maggie muşcându-şi buza mai tare şi înclinând capul mai covinsă de data aceasta. Da, cred că ar trebui să facem asta.

Moira îşi surprinse fiica în timp ce aceasta se strecura în casă.

-Slcye spunea că vii acasă până la prânz. Văd însă că n-ai ajuns la timp.

Maggie îşi scoase pălăria şi o puse pe o măsuţa chiar lângă uşa de la intrare. îşi trecu degetele prin păr.

-Îmi pare rău, mamă. Eu aşa am crezut, sper că nu v-aţi făcut griji.

-Sora ta te aşteaptă în salon, o anunţă Moira

fără a-i răspunde la întrebare. -Skye? De ce mă aşteaptă... ? Glasul îi deveni ugrumat în timp ce un alt gând îi trecu prin minte. încercă sa se prefacă ceva mai vioaie, deşi nu simţea decât spaima şi panică. -A venit Mary Francis? întrebă Maggie. -îhâm. A venit azi de dimineaţă şi a tămas la masă la prânz. N-a vrut să se întoarcă la mănăstire fără să te vadă.

-Ce drăguţ din partea ei, spuse Maggie, convinsă că tatăl şi mama ei aranjaseră totul. Mary Francis venea rareori neanunţaţă; avea responsabilităţi prea mari la organizaţia de caritate din care făcea parte pentru a putea pleca şi veni când

poftea. Şi pe urmă, Mary prefera să rămână acolo. Prezenţa ei acasă însemna că Moira şi Jay Mac o chemaseră să-i ajute.

Maggie intră în salon, preocupată de aceste gânduri; Dar nimic din înfăţişarea lui Mary nu îndreptăţea îngrijorarea surorii ei. Toate celelalte surori ştiau că Mary Francis era de departe cea mai frumoasă dintre fiicele Moirei. Perfecta simetrie a trăsăturilor îi dădea chipului ei o detaşare liniştită, făcând-o să pară uneori ca venită de pe altă lume. Impresia I aceasta era întărită şi de veşmântul de I călugăriţă. Era înalta, subţire, graţioasă în mişcări. Nici măcar hainele ei nu puteau I ascunde aceste lucruri. Dar nu înfăţişarea lui Mary o făcu pe Maggie să se gândească la ceea ce avea să urmeze.

Mary Francis vorbea mereu răspicat, era rareori reticenta şi, după părerea lui Maggie, locul ci nu era de fapt acolo unde alesese sa se retragă. Ar fi fost mai bună de general.

-îmi pare bine că te văd, începu Maggir grăbindu-se să îşi îmbrăţişeze sora. Braţele lui Mary o cu prinseră, iar Maggie se întrebă daca nu cumva nu se înşelase în privinţa motivului pentru care sora ei se afla acolo. Simţi cum o împresoară o linişte sufletească atunci când sora ei o îmbrăţişa. Era într-adevăr fericită ca o vedea pe Mary Francis.

•Nu mi-a spus nimeni că vii astăzi.

-Probabil făcea parte din plan, răspunse Mary cu francheţea-i caracteristica. Lui Jay Mac i-a fost teama sa nu te sperie.

Maggie râse. I sc părea ciudat sa audă aşa ceva şi în clipa aceea realiză ce mult trecuse de când nu mai simţise nevoia sa râdă.

-S-ar putea sa fi avut dreptate, spuse ea aşezându-se pe sofa, alături de Mary Francis. Să înţeleg că ai venit să-mi smulgi câteva secrete?

-Cam aşa ceva, zâmbi Mary. Nimeni din casa asta nu mai înţelege ce se întâmplă cu tine, Mag. Un lucru este lotuşi clar pentru toată în mea. Că eşti mai tristă decât oricând.

Pe Maggie o deranja să afle ca se" discutase în spatele ei. Cu toate acestea, afişă un zâmbet forţat.

-Ţie ţi se pare că aş fi tristă sau nefericită?

-Da. Şi mi se pare ca nici zâmbetul acesta nu ţi-a prea reuşit Categoric lucru, Mary citea în ea ca într-o carte deschisă.

-Presupun că ai şi o teorie. Mama şi Jay Mac cred că la mijloc e un bărbat Nu-i venea să creadă că, vorbind, putea părea atât de detaşată. Dacă se putea menţine pe această poziţie, ar fi reuşit s-o păcălească până şi pe Mary Francis. Skye crede ca sunt încă supărată pe ea pentru că mi-a jucat o festă acum câteva săptămâni, mai spuse ea.

-E vreuna din bănuielile acestea justificată?

-Nu.

Mary studia chipul lui Maggic cu ochi calmi, verzi ca pădurea, netul buraţi.

-Şi care e explicaţia ta?

-Nu am nimic.

-Tţţţ, dădu Mary Francis din cap. Ţinea una din mâini pe şiragul de mătănii. Fără să-şi dea seama, acestea îi alunecară printre degete. Uite, vezi, aici greşeşti tu, continuă ea. Ce rost are să pretinzi că n-ai nimic când e clar pentru toată lumea că ceva nu e în regulă cu tine. E prea vizibil dacă toţi au observat înţelegi ce vreau să spun?

Maggie nu ştia ce să înţeleagă. Oare Mary o învăţa să se eschiveze de la un răspuns, sau o ajuta să aibă tăria de a-şi ascunde starea? Sau poate puţin din amândouă?

-Cred că gtiu ce vrei să spui.

-Nu ştii, dar eşti drăguţă ca încerci, spuse Mary Francis lăsând mătăniile şi luând-o pe Maggie de mână. Ştiu că ne vei spune adevărul atunci când vei crede de cuviinţă. între timp, să ştii că mă voi ruga pentru tine.

Numai durerea înţepătoare provocată dc lacrimile ce i se adunaseră în ochi şi nodul pe care-l simţi în gât o împiedicaseră pe Maggie să pomenească numele doamnei Restell, î se părea greu să înghită sau să scoată o vorbă.

-Spune-mi cum merge cu învăţătura? Ce mai Ştii de colegiul de medicină? o întrebă Mary strângându-i mâna.

-Voi primi un răspuns cât de curând, răspunse Maggie, făcând efortul de a se aduna. Am studiat foarte mult, aşa că sunt pregătita dacă voi fi acceptată.

-Mama spune ca petreci foarte mult timp la bibliotecă,

-îmi place acolo. E linişte, e plăcut Am impresia ca seamănă cu o mănăstire.

-O, Maggie, nu poate fi ca la mănăstire, o contrazise Maty, iar faţa i se însenină de un zâmbet, făcând sa-i strălucească ochii. Acolo nu se aud decât rugăciunile şi liniştea nu e niciodată tulburată de zgomote vesele. Eu aş putea spune că mă duc la bibliotecă să petrec câteva clipe de visare.

-Mama şi-ar freca mâinile de satisfacţie dacă te-ar auzi vorbind aşa, chicoti Maggie.

-Biata Mama. Cred ca îi e teamă că dacă nu dovedesc mai multă evlavie, nu voi putea să ispăşesc greşelile ei. Eu tot încerc s-o conving că bunul Dumnezeu a absolvit-o deja de păcate, mă vede ca pe un miel sacrificat -Mary Francis! Dar ce spui e o blasfemie!

-Ai dreptate, răspunse ea ridicând din umeri. Şi oricum nu mă pot abţine să nu gândesc aşa. Sau să nu o spun. Asta e. Uneori mă întreb dacă nu cumva mama nu şi-a sacrificat intenţionat prima fiică născută,- aşa încât toate celelalte şă facă ce vor.

Ochii lui Maggie se măriră de uimire, pentru că nu je aştepta să o audă pe Mary vorbind aşa.

-Acum să nu crezi că vorbeşte gura fără mine, sau să-mi răstălmăceşti cuvintele,

spuse ea bătând-o uşurel pe mână. Dar orice ai face, vezi de te fereşte, ca pe uriiia Jay Mac şi mama tot la mine vor veni. Probabil că eu tc înţeleg ceva mai bine, pentru că şi eu am problemele mele. Ar trebui să-mi fi recunoscătoare. Altfel, nu mi-ar fi trebuit mai mult de două minute să-ţi aflu secretele.

-Ce-i vei spune mamei? o întrebă Maggie.

-Că ar trebui să se implice şi ea în acţiunile de caritate precum celelalte doamne din înalta societate.

-Nu cred !

-E, bine, spuse Mary Francis privind-o lung pe soră-sa, n-o s-o fac. Deşi în felul acesta mama n-ar mai fi avut timp să se gândească la tine, cel puţin pentru o vreme.

-Pot să-mi port singura de grijă, Mary.

-Ştiu. Este tocmai ce-j voi spune şi eu.

Con nor nu încercă să o vadă pe Maggie în seara aceea, lucru pentru care ea îi fu recunoscătoare. Aproape toată scara şi-o' petrecuse privind lung pilulele acelea franceze de la Madame Restell. înainte de a se culca, încerca să găsească o ascunzătoare cât mai bună pentru ele, dar, nereuşind, dormi cu ele sub perna.

A doua zi dimineaţa briza îi mângâie faţa. Clipi, aproape încrucişa ndu-şi ochii în încercarea de a se concentra asupra obiectului pe care Skye i-l flutură prin faţa ochilor.

-Ce e asta? întrebă ea.

-O scrisoare, răspunse Skye entuziasmată. Dansa fcricita, arătând de vârsta pe care i-o dăduse Beiyl Holiday văzând-o prima oară. • Scrisoarea! Scoală-te !

Maggie se ridica, reuşind să-i smulgă scrisoarea din mână.

-E de la Colegiul de Medicină din Philadelphia, jubila Schyler.

-Vad şi eu asta. Maggie examina ştampila de pe plic şi îl desfăcu cu grijă, cu degetul.

-Ce faci, nu-l deschizi odată?

Plicul i se părea prea uşor pentru a cuprinde o scrisoare de admitere. Probabil că plicul conţinea un răspuns negativ. Dacă ar fi fost o adresa prin care i sc comunica faptul că era admisa 1a coicgiu, trebuia să conţină şi nişte instrucţiuni. Apucase sa desfacă plicul într-o parte, dar se opri.

-Cc este? Nu eşti curioasă? Crezând că ştie

n motivul ezitării lui Maggie, Skye se bosumflă. il Înţeleg. Nu vrei sa fiu şi eu de faţă. Asta e,

, nU?L

-îmi pare rău, Skye. Trebuie să fiu singură. II Nu eşti tu de vină, nimeni. Cred că mi-e un I l»ic teamă. Parcă în ultimele zile trăise cu o paimă permanentă în suflet Mă înţelegi, da? ■ Vă voi spune tot la micul dejun. Oricare ar fi vestea, simt nevoia să fiu singură.

-Sper ca sunt veşti bune, spuse Skye I ,iplecându-se să-şi sărute sora. Din cele mai I hune. Apoi fugi din cameră, ţinând degetele H încrucişate în semn de noroc.

-Maggie aşteptă să i se liniştească bătăile inimii. Rupse plicul, scoase scrisoarea şi o despături cu grijă. Trase aer în piept şi începu I sa citească.

După ce termină de citit, îi apărură lacrimi I în ochi. Le lăsă sa curgă. îi ajunseră până pe dosul palmei; căzură şi pe foaia de hârtie, I întinând cerneala. Hotărârea -ei era luată.

Acum ştia ce avea de făcut Era exact ceea ce, I cu o zi în urmă, nu ar fi făcut, chiar dacă ar I fi amenințat-o cineva cu moartea. Ciudat, gândi I ca, cum poate o singură scrisoare să-ţi schimbe I viaţa.

Maggie băga mâna sub pernă şi găsi | pachcţelul cu pilulele doamnei Restell. Se ridică de pe pat cu mişcări lente şi se duse la baie în picioarele goale.

Trei chipuri curioase o aşteptau la micul dejun. Jay Mac îşi amânase puţin plecarea 1 birou pentru a afla ce veşti primise Maggi. Ea le zâmbi reţinut, suficient pentru ca ei să• dea seama ce se întâmplase.

-Ei, hai, că nu-i sfârşitul pământului, spu. ea veselă. O să fac din nou cerere de admitei pri mă va ra vi i toa re.

-Dar ai avut rezultate foarte bune la examene, interveni Schyler. Şi ai avut numai note mau -Dar ei nu ţin seama numai de note. Eu ni am fost o studentă foarte sociabilă. Nu am fosi înscrisă la nici un club şi nid nu m-am zbatul să ies în faţă. Oricum, nu erau decât douăzeci şi doua de locuri, iar în scrisoare se arată clafl ca au primit peste o suta de cereri de înscriere -O sută de femei care vor să devină doctorițe? întrebă Jay. Mac uimit de ceea ce auzea. Dai asta e o sfidare la adresa bunului simţ.

■Jay Mac, îl potoli Moira severă. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Se ridică, punând fiecăruia în pahar suc de portocale.

-3ar$5-mă, Maggie, o ruga Jay Mac, vizibil ruşinat. Nu contează ceea ce cred eu. Ştiu c;i eşti hotărâtă să faci asta.

-Nu-i nimic, tată, spuse ea, .fără să-şi dei scama ca i se adresase astfel. în schimb, toţi ceilalţi auziră. Era dovada cca mai grăitoare că Maggie suferea cumplit. Şi pe urmă, poate că e mai bine aşa. Nu-mi pusesem speranţe prea mari. Poate că din cauza asta am fost mai abătută în ultimele luni, probabil am presimţit că voi fi respinsa, -îmi pare rău, Mag, spuse Skye, aplecându-se ileasupra mesei cu coatele depărtate, cu ochii tncer îndureraţi. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit să fii admisă. Aş vrea... Nu mai putu vorbi şi o podidiră lacrimile. Simţea tristeţea şi dezamăgirea surorii ei ca fiind ale ei. Era cu tot sufletul alături de Maggie.

-Nu-i nimic, o linişti Maggie cu blândeţe, (ransformându-se în susţinătoare a surorii ei. Ku am fost poate ceva mai pregătită sufletește decât tine. Dar m-am gândit deja la ce anume aş putea face în schimb. -Ai dreptate, încuviinţă Jay Mac. Nu se poate să te dai bătuta. Ai putea...

Moira îl întrerupse înainte ca el să apuce să înşire toate lucrurile la care el se gândise că ar fi bune pentru fiică-sa. îl privi pe Jay Mac

cu înţeles. -Aş vrea să aud părerea lui Maggie. Aceasta se uită la tatăl ei, ce părea surprins de întreruperea Moirei. Cu toate acestea, îi respectă rugămintea. Maggie luă borcanul cu gem şi începu să îşi pună un strat pe pâine,

-Mă gândeam că poate între timp aş putea încerca să capăt ceva experienţă practică, spuse ca. Nu ştiu dacă mi-ar fi trecut asta prin minte dacă Rennie nu mi-ar fi sugerat în scrisoarea ei, dar s-a întâmplat să mi se pară o idee bună.

Jay Mac rămase cu furculiţa suspendată în aer; o fcliuţa de şuncă atârna la jumătatea distanţei dintre farfurie şi gură. îl interesa

I

foarte muít propunerea luí Rennie. Dar era ţl | foarte îngrijorat. Pentru ca atunci când fiicei» lui îşi împărtăşeau una alteia ideii N influenţându-se, atunci deveneau un adversai •> greu de stăpânit.

-Presupun că... recomandarea pe care ţi i J făcut-o nu are nici o legătura cu Connoi Holiday şi cu măritişul tău. li

-Papá, protestă Maggie, lăsând cuţitul jv i masa şi fixându-l pe Jay Mac cu privirea, toal. lumea ştie că asta a fost ideea ta şi cu cât ¡ discutăm mai puţin despre ea, cu atât mai bine

Moira îşi ascunsc zâmbetul sub şervet văzâml , că lui Jay Mac îi scăpă furculiţa din mână. Skyc râse satisfăcută de curajul lut Maggie de a-şi înfrunta tatăl.

-Ceea ce vreau să fac, îi lămuri Maggie, e sa studiez cu Dancer Tubbs.

Acum sprânceana lui Jay Mac se rid i cast până aproape de şuviţele de par de deasupra frunţii, Era peste măsura dc uimit. Moira pus-.- şervetul pe masă. Nu mai zâmbea. Pe chipul lui Skye se citea nedumerirea. Şi, la fel d şocaţi, loţi trei întrebară în cor: -Dancer Tubbs?

Ga şi cum nu le-ar fi observat reacţia, Maggi* conţin uă nestingheritä;

-Bineînţeles că nu ştiu încă dacă domnul Tubbs e dispus să ma ajute, dar ştiu în ce relaţii eşti tu, Jay Mac, cu el, aşa că sper ca asta sa atârne foarte mult. -Dar Dancer Tubbs locuieşte în Colorado,

puse Moira.

-Da, ştiu. Dar tot acolo locuiesc Rennie şi Michael. Practic, o parte din familia noastră e

¡icolo.

-Eu credeam că Dancer Tubbs trăieşte destul de izolat, spuse Skye.

-Aşa c, o aproba Maggie. Dar asta nu mă deranjează. Rennie ştie unde să mă găsească dacă vrea să mă vadă.

-Dar vei trăi în nişte condiţii mai mult decât primitive, interveni Moira.

-M-aş putea obişnui, o linişti Maggie, Oricum, gândiţi-vă la cât de multe lucruri aş învăţa acolo. Chiar Jay Mac spunea că domnul Tubbs c foarte priceput în vindecarea bolnavilor. El ţi-a salvat viaţa după ce a deraiat trenul acela la Juggler Jump; el ţi-a reparat picioarele şi tot el te-a readus la viaţă. Rennie îl respectă foarte mult El l-a vindecat pe Jarret atunci când a avut probleme cu umărul şi nici un alt doctor n-a fost în stare sa intervină, Rennie | spune că acum Jarret îşi poate folosi braţul fără probleme şi are foarte mare încredere în domnul Tubbs.

-Nu ştiu daca e bine, fu Moira de părere.

-Dar de ce? o întrebă Maggje. Nimeni nu-l deranjează. Locuieşte singur. Sunt sigură că nu voi păţi nimic.

încă şocată de ceea ce auzea, Skye dădea încet din cap.

-Eşti sigură că ai citit bine scrisoarea lui Rennie? Chiar era serioasă când îţi propunea asta? o întrebă ea.

-N-am spus că a fost numai ideea ei. De fapl ea doar mi-a scris ceva ce mi-a sugerat să ple< acolo.

-Ei, bine, atunci gândeşte-te că nu ţi-a sugem nimic, pentru ca nu pleci nicăieri, spuse Jay Mac pe un ton ferm.

Camera în care luau micul dejun se cufund;« în tăcere. Skye se uita în farfurie. Moira studi i şervetul din poală. Maggie simţi cum

o învăluie căldura §i cum i se ridică sângele în obraji şi nu făcea decât să-l privească pe Jay Mac.'L< rândul lui, acesta începu din nou să mănâncc, în timp ce analiza în minte problema. Da> pentru el lucrurile se lămuriseră deja.

-Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Maggie încet. Se ridică, îşi puse şervetul pe scaun şi ieşi din cameră înainte ca ei să-i vadă lacrimile.

-Unde te duci? îl întrebă Beryl pe Connor, strecurându-se în dormitorul lui.

-Nu te priveşte, răspunse acesta, punându-şi haina.

Beryl închise uşa şi se sprijini cu spatele dc ea.

-Ce-a vrut fata aia de la tine ieri?

-Mă mir că ţi-a trebuit atât de mult timp să te hotărăşti să-mi pui întrebarea, spuse el.

Ochii lui Beryl se îngustară, iar buzele i se strânseră. Connor ştia prea bine de ce aşteptaseatâta să-l întrebe. Motivul era simplu:

[Connor făcuse tot posibilul să se facă de

pcgăsit.

-Deci? repetă ea întrebarea. Ce a vrut? I -Nu te priveşte, răspunse el, îndreptă ndu-se l .pre uşă. Beryl îl împiedică să iasă,] încăpăţânându-se să rămână în uşă. [1] -Dă-te la o parte, Beryl!

-Te duci s-o vezi? întreba ea, nemişcată.

-De ce nu vrei să înţelegi că nu e treaba ta? Tu eşti soţia tatălui meu, nu soţia mea. Dă-te la o parte, Beryl!

-De ce ţii neapărat să mă faci să cred că nu I mă mai vrei? îl întrebă Beiyl, refuzând să-i accepte explicaţia.

-Dar nu mă prefac, răspunse Connor, stăpânindu-se cu greu.

-Rushton e sigur că încă mă mai doreşti.

-Asta îţi place ţie să crezi. Numai că nu e nimic adevărat în asta.

Beryl întinse mâna fără ezitare §i-i atinse arcada.

-Nu e nimic adevărat? întrebă ea, plimbându-şi degetele pe faţa lui şi simţind că atingerea are efect asupra lui. Atunci de ce mi se pare că minţi?

Un muşchi se mişcă pe faţa lui Connor. O apucă pe Beryl de încheietură şi-i dădu mâna la o parte.

-Lasă-mă să trec, Beryl!

Duritatea din ochii lui, a căror culoare devenise mată, o înspăimântă. De data aceasta, îl ascultă. Connor ieşi pe hol, fiind gata să se

lovească de tatal său.

-B aici, spuse el, îndreptându-şi bărbia căli camera lui şi arătându-şi profundul dezgust S* ştii că mî-ai salvat probabil viaţa, însurându-i- cu Beryl Walker, Pe a ei sunt însă sigur ca i salvat-o, spuse ei, continuându-şi drumul.

Ieşind în stradă, Connor evită să opreasca i birjă. Ura bitjele pentru că simţea că se sufix i în ele, că n-are spaţiu suficient Nu-i plăceau nici cele deschise. Abia aştepta să se întoaro < la ferma lui, să călărească. Nici unul dintre caii tatălui sau nu era crescut şi antrenat pentru munca la care erau supuşi caii de la ferma lui Connor. Armăsarii lui Rushton erau superbi cai

crescuţi de amorul artei, pentru frumuseţea spectacolului. Erau iuţi. Pe când caii lui Connor puteau urca orice munte, aveau picioare puternice şi era folosiţi pentru mânarea turmelor de vite. Erau foarte rezistenţi.

Când Connor ajunse la casa familiei Worth, era abia ora şapte. Menajera îi deschise uşa.

-Mă numesc Connor Holiday şi am venit s-o văd pe domnişoara Mary Margaret

-Da, poftim. Ştiu cine eşti, tinere, spuse doamna Cavanaugh, Mă bucur că ai venit Cred că toţi se vor bucura. Pot să bag mâna în foc, deşi e pentru f>rima oară când vorbesc în numele altora. îmi place să văd tineri aşa frumoşi ca tine.

Complet dezarmat, Connor stătea încă în pragul uşii, neştiind ce să facă.

-Ei, hai, intră! Doar nu vrei sa vorbeşti cu ca în uşa. Doamna Cavanaugh închise uşa în patele lui. Totuşi, s-ar putea să nu vrea să-ţi vorbească. E în bibliotecă. Mă duc să-i spun c-ai venit

Simţind că s-ar putea să-şi fi câştigat un aliat Connoroopri pe menajeră, prinzând-o de braţ.

-Ştiu unde este biblioteca. Poate că ar fi mai bine dacă m-aş duce la ea neanunţat.

Doamna Cavanaugh se uită la el, raăsurându-l, strâmbându-şi gura într-o parte.

-O să se enerveze, dar am mai trecut prin asta. Hai, du-te, spuse ea făcându-i un semn cu degetul. Să ştii că stau pe-aproape!

Maggie stătea pe colţul canapelei, cu picioarele aduse turceşte sub ea, privind în gol. Pe covor, lângă pantofii ei, se afia o carte închisă. Draperiile erau trase,

împiedicând lumina de amurg să pătrundă în, încăpere. Camera întunecată nu era decât vag luminată de o singură lampă cu petrol de pe o măsuţa de lângă canapea.

Maggje ridica privirea abia când auzi că se închide uşa.

-N-am crezut că eşti tu, spuse ea, apoi continuă să se uite prin rafturile de cărţi înşirate pe peretele opus ei.

-îmi dai voie să mă aşez? întrebă Connor arătându-i un scaun aflat în raza ei vizuală.

Fără să-i răspundă, Maggie dădu din umeri. Connor se aşeză. Ea se uita la un punct dincolo de umărul lui. Connor nu încercă să-i atragă atenţia. Profita de ocazie s-o privească m 11 atent. Aşa cum stătea, era doar puţin atinsă d marginea cercului de lumină, iar trăsăturile ii erau p,e jumătate ascunse în umbra. Jumătat din părul ei părea de un castaniu închis, iai cealaltă jumătate ardea în nuanţe de roşu f| auriu. Pleoapele păreau umflate şi ochii îi erau injectaţi. În ochi i se citea o imensă tristeţe.

-Menajera mi-a dat voie să intru, spuse ! liniştit.

-Nu e nimeni altcineva aici, înclină ea capul, vorbind fără a se uita la el.

-Nu mă aşteptam să te găsesc singură.

-Jay Mac e încă la birou. El... a trebuit s. plece mai târziu azi de dimineaţă. Mama s-a dus s-o conducă pe Mary Francis la mănăstire ier Skye e plecată cu prietenii ei. Vrei să bei ceva să te mai răcoreşti? O rog pe doamna Cavanaugh să...

-Nu, nu-mi trebuie nimic. Maggie se închise din nou în ca. Se ghemui, făcând o mişcare aproape imperceptibila, înclinând uşor capul şi aducându-şi puţin umerii în faţă. Dar Connor ştia ce înseamnă acest gest

-După ce m-ai vizitat ieri, am făcut şi eu unele investigaţii pe cont propriu, spuse el. Am aflat cine este Madame Restell.

Maggie nu era deloc surprinsă, ci părea mai degrabă resemnată.

-N-ar fi trebuit să-ţi spun.

-Dar ai făcu t-o.

-Eram furioasă.

-Şi speriată, cred.

-Şi cum a rămas cu ameninţarea ta? Ai făcut ceva? o întrebă Connor.

-Te interesează dacă mai port încă copilul în mine? îl întrebă Maggie uitându-se în ochii lui.

-Da, răspunse el, asta mă interesează.

-Nu, răspunse ea studiindu-l atentă. Pilulele doamnei Resteil sunt descrise drept infailibile.

Privindu-l, nu ştia ce să citească în ochii lui, întunecaţi şi exprimând îndepărtarea. Durere? Linişte? Sclipirea aceea dispăru atât de repede încât Maggie începu să se îndoiască de faptul că ar fi văzut ceva în ei. Singura expresie pe care i-o cunoştea era aceea de indiferenţă. I-ar fi plăcut să cunoască şi ea sentimentul acela.

-înţeleg spuse el. Acum cred că voi bea totuşi ceva.

Ce făcea omul ăsta? Sărbătorea sau bea de necaz? Maggie se ridică de pe sofa cu mişcări elegante şi se duse la servantă, îi arătă cu degetul sticlele de cristal în care se aflau diverse băuturi şi se opri la cea în care se afla whisky. îi turnă o cantitate apreciabilă în pahar, după care i-l dădu.

-Tu nu bei nimic? o întrebă Connor după ce ea reveni pe canapea,

-Nu. Nu băuse niciodată alcool. Sau cel puţin nu fusese în stare să bea. Simţea că i se iasă până în picioare şi-i golea capul dc orice judecată. Atunci nu mai putea să gândească limpede. Fu tentată să-i spună că se aşteptase ca el să ştie acest lucru despre ea. Nu beau nimic, mai spuse Maggie.

îşi încălzi paharul învârtindu-l între palme.

-Când ai de gând sa te măriţi cu mine? o întreba.

Maggie clipi, îl privi o clipă, apoi clipi din nou.

Con nor repetă întrebarea.

-Te-am auzit, spuse ea. Dar mă întreb dacîi tu ai fost atent când ţi-am vorbit. Ţi-am spus că pastilele doamnei Restell şi-au Ucut efectul. Nu sunt gravidă, N-ai nici un motiv să te însori cu mine.

i-După cum bine îţi aminteşti, te-am cerut de nevastă înainte de a afla că porţi un copil.

-Şi după cum bine îţi aminteşti, am spus „nu".

-De ce?

-De ce?! Pentru că nu te iubesc! i-o reteză Maggie, uimită de pasiunea din vocea ei.

Con nor era fascinat de strălucirea pe care o căpătaseră ochii ei.

-Şi ce dacă? o întrebă el fără a-şi schimba părerea.

,-Nici măcar nu-mi place de tine.

-Ştiu. Sentimentul e reciproc. Făcu o pauză, privind-o. în colţul gurii îi apăruse din nou zâmbetul acela rece, viclean. Sau te~ai

aşteptat să am alte sentimente faţă de o femeie care-mi spune că tocmai a scăpat de sarcină. Că tocmai a scăpat de copilul meu.

De data aceasta, Maggie începu să tremure văzând ce se citea în ochii lui. îşi dădu seama că, pe lângă faptul ca nu o plăcea, mai era ceva. O dispreţuia. în mintea ei începuse sa se contureze un gând, ce i s-ar fi părut imposibil cu câteva minute în urmă.

-Vrei pământul, nu-i aşa? îl întrebă

-Da, răspunse Connor, privind-o fix şi rostind adevărul.

-Nu cred că eu ţi-am luat banii în seara aceea.

-Iar eu nu cred că ar fi fost altcineva.

-Eu nu fur, spuse ea sec. N-am furat niciodată nimic.

-După cum îmi amintesc, spuse Connor ridicând umerii indiferent, în seara aceea ai íacut o grămadă de lucruri pe care în mod obişnuit nu le faci.

Spunând acestea, Connor răscoli memoria lui Maggie, care avu o senzaţie fizică inexplicabilă, de neînţeles. Plăcerea o copleşea din nou. Văzu cu ochii minţii cum i se măreşte pieptul, cum i se întăresc sfârcurile. Simţea o mâna pe corpul gol. O gură. Limba aceea îi umezea buzele, îi depărta maxilarele. Te rog, auzi ea o voce. Propria ei voce. Te rog, spunea ea. închise ochii.

Se ridică brusc în picioare, muşcându-şi pumnul. Plăcerea dispăru o dată cu amintirea acelei nopţi, iar Maggie fu copleşită de un sentiment de ruşine. îşi cuprinse mijlocul cu braţele şi se depărtă de conul de lumina în carc se aña.

-Maggie, te simţi bine?

Ea dădu din cap. Nu putu face decât acest' gest Abia îşi recăpăta respiraţia, dar nu-i putu spune ceea ce trăise. Nu-i putea împărtăşi sentimentele ei atâta timp cât nu-şi pute « explica nici ei ce se întâmplase.

-Vrei- s-o chem pe doamna Cavanaugh? o întrebă el.

-Nu. Se aşează cu grjă pe sofa, în aceeaşi poziţie în care o găsise Connor, aranjându-şi picioarele sub rochia de culoarea mărgeanului. Mă simt foarte bine.

Connor nu se lăsă păcălit de vorbele ei. Ridică paharul, sorbi din el, apoi o privi pe Maggie pe deasupra lui.

-Am senzaţia că nu te pot convinge în privinţa banilor, spuse Maggie.

-Nu, nu prea cred că mă poţi convinge.

-Dar ştii că nu-mi pot aminti ce s-a întâmplat în seara aceea.

-Dă-mi voie să fiu încă sceptic, o contrazise el. Cu toate acestea, sunt dispus să mă las convins.

Desigur, gândi ea, tocmai acum când nu putea să-i dovedească cu argumente, el se hotărâse s-o asculte.

-Dacă accept sa mă mărit cu tine, vei obţine pământul.

-Asta e un aranjament sugerat de tatăl tău. Taica-meu îl vinde lui Jay Mac şi, în felul acesta, pământul devine zestre pentru tine.

-Şi, implicit, în cazul ăsta, al tău.

-Corect.

-Iar eu ce satisfacţie voi avea?

-Aceea că ţi-ai plătit datoria pe deplin,

răspunse Connor fără a mai sta pe gânduri.

-Nu uita că tu eşti cel care susţine că eu aş avea vreo datorie, spuse Maggie. Eu nu mă pot baza decât pe ceea ce afirmi tu.

-Iar eu afirm ca am avut nişte bani care mi-au dispărut, spuse Connor, întinzând picioarele înainte.

-Chiar dacă te-aş crede, ăsta tot nu e un motiv care să mă facă sa mă mărit cu tine.

Dacă mai avea sau dacă mai avusese încă îndoieli în privinţa lui Maggie, acestea dispărură complet în clipa aceea în care Connor realiză că ea este, într-adevăr, fiica lui Jay Mac. Iar Maggie făcea tot posibilul pentru a-i demonstra asta. Connor se întrebă daca Maggie ştia în clipa aceea cât de mult îi semăna tatălui ei. Din punct de vedere al aspectului fizic, nimic nu se schimbase. Trăsăturile ei rămăseseră la fel de gingaşe, expresia ochilor ei era la fel de nevinovată, chipul reflecta o oarecare pace sufletească. Până aici era copia fidelă a mamei ei. Dar, dincolo de fragilitatea ce o caracteriza, Maggie punea la cale un fel de târg cu aceeaşi iscusinţă pe care Jay Mac o dovedise în afaceri.

-Ce vrei de fapt? o întrebă Connor.

-Un divorţ.

De data aceasta afirmaţia ei îl şocă atât de mult, încât nu fu în stare să-şi controleze reacţiile. Puse paharul jos.

-Adică... tu te măriţi cu mine, şi-apoi divorţăm.

-Exact, spuse ea pe un ton cât se poate <!• firesc. Tu obţii pământul, iar eu primesc cee» ce vreau.

-Divorţul? întreba el nedumerit

-Nu, spuse, ea clătinând capul, ăsta e doa< mijlocul prin care-mi voi atinge scopul. Eu nu vreau decât o escortă, un paravan care să m i ajute să ajung în Colorado, mai exact la un bărbat pe nume Dancer Tubbs. Vreau să învăi de la el tot ceea ce.ştie în privinţa leacurilor. Am motivele mele să cred ca mă va lăsa să stau cu el şi îmi va împărtăşi din cunoştinţele lui.

-Dancer Tubbs? întrebă Connor, râzând cu pofta. Crezi că te va primi cu braţele deschise? Dădu din cap, încă zâmbind, apoi luă paharul şi sorbi o gură zdravănă de whisky. Nu ştiu cum de i-ai aflat numele, cum de ţi-a ajuns la ureche ceva despre el, dar e ciar ca nu ştii aproape nimic de-ţi închipui că vei fi bine primită acolo.

-Cu câţiva ani în urmă, am crezut că tatăl meu a murit într-un accident de tren în Colorado, la Juggler Jump, spuse ea ridicând capul mândră.

-Ştiu şi asta. Tatăl tău e un personaj important Veştile în legătură cu accidentul acela au ajuns şi ia ferma mea. Juggler Jump e la vreo douăzeci dc mile de Double H. Eu am făcut parte din primele echipe care au plecat să caute supravieţuitori.

-Atunci cred c-ar trebui să-ţi mulţumesc, spuse Maggie, surprinsă să afle acest lucru, dar vorbind din inimă.

-Pentru ce? Nu eu l-am găsit

-Pentru că l-ai căutat. Pentru că ai vrut să ajuţi. în trenul acela nu era numai tatăl meu. Probabil că ai avut ocazia să-i ajuţi şi pe alţii.

Connor respinse recunoştinţa ei care nu-şi avea locul în acea discuţie. Făcu un semn a lehamite cu mâna.

-Niciodată nu am aflat cum a fost ţ^sit tatăl tău, ci doar că într-o buna zi a apărut

-A fost găsit de Rennie şi soţul ei. De fapt, n-a fost chiar aşa. Primul care l-a găsit a fost DancerTubbs, l-a îngrijit şi l-a ţinut o perioadă la el. Rennie a fost tot timpul convinsă că Jay Mac e

încă în viaţă. L-a convins pe Jarrct s-o ducă la locul accidentului, iar de-acolo au mers o bucată de drum pe jos, până la casa lui Dancer. L-au găsit pe Jay Mac lucrând într-una din minele lui Dancer.

-Cam greu de crezut

Ea zâmbi. Imaginea tatălui ei, în genunchi, căutând o vână de aur, era cam greu de conturat în minte.

-Ştiu. Dar e adevărat în lunile ce au trecut până ca el să fie găsit, între el şi Dancer Tubbs se legase o strânsă prietenie.

-Asta c şi mai greu de imaginat Se aplecă în faţă. Uite ce, Maggie. Dancer e un fel de personaj legendar prin părţile ţinutului Colorado. Oamenii ştiu despre el, dar puţini oameni se pot lăuda ca-l cunosc. Iar lui îi convine starea aceasta de lucruri.

-Sunt perfect conştientă de asta. Dar a făcui o excepţie pentru tatăl meu. Rennie spune c:i până acum a salvat foarte multe animale rănite. Are toţ felul de leacuri, şi-aşa i-a vindecat şi umărul lui Jarret Dacă eşti sănătos şi voinic, nu se apropie de tine, dar daca ai nevoie de el, dacă depinzi într-adevar de el, atunci nu-ţi întoarce spatele.

-Eşti bolnavă?

-Nu.

-Atunci ce te face să crezi...

-Am nevoie de el. Cred că va înţelege. Văzu din expresia lui Connor că acesta nu prea pricepea cuvintele ci. întotdeauna mi-am dorit să devin doctoriţă, îi explică Maggie, simţind încă durerea visului ei neîmplinit Numai că realiză prea târziu că nu trebuia să se destăinuie lui Connor Holiday.

Indiferent de ce ar C făcut vreodată cu el, Maggie nu-şi putea permite să-şi deschidă sufletul cu mărturisiri de altă natură. Ea i se

dăruise cândva, iar el o dezbrăcase doar de haine, dar acum ar fi însemnat să îl lase să-i citească gândurile, să rămână fără apărare.

-De fapt, las-o baltă! Nu e important Connor înțelesese. Maggie încerca să se închidă din nou în ea. Respectându-i dorința, nu o mai sâcâi cu întrebările.

-Se spune că Dancer Tubbs e cam... Connor nu-și găsea cuvintele. Se spune că nu are o înfăţişare prea plăcută.

-Aşa am auzit şi eu. Dar nu cred ca m-ar deranja. Pe Jay Mac nu î-a deranjat. Şi nici pe Rennie.

-înseamnă că nu i-ai văzut niciodată.

-Niciodată n-am fost mai departe de Pittsburgh, Tu l-ai văzut vreodată?

-Nu. E un pustnic şi-i ameninţă, pe majoritatea celor ce îi încalcă proprietatea, cu puşca. Dacă te interesează, suntem chiar vecini, însă eu i-am respectat totdeauna dorinţa de singurătate.

Maggie simţi nevoia să facă o glumă.

-Probabil că hotărârea ta n-arc nici o legătură cu felul în care-şi întâmpină „oaspeţii".

-Nici una, răspunse Connor, fără a se lăsa . atras de gluma ci.

între ei se lăsă din nou tăcerea. Maggie îşi aminti că Holiday junior îi era antipatic, că îi era teamă de el şi că antipatia era reciprocă. Connor o văzu că se încovoaie din nou.

-Ai spus cuiva despre dorinţa asta a ta?

-Cui sa-i spun?

-Surorii tale.

-Lui Skye? întreba Maggie, amintindu-şi reacţia surorii ei la micul dejun. Nu, pentru că n-ar înţelege şi, pe urmă, nu-i împărtăşesc chiar totul. De fapt, continuă ea în gând, n-am împărtăşit niciodată nimic 1a nimeni.

-Eu mă gândeam la cealaltă soră a ta, care e călugăriţă.

-Mary Francis? Nu, cred că n-ar fi de acord cu mine daca i-aş spune că vreau să divorţez, mai ales ca e un pas premeditat

-Oricum, divorţul e o uşoara gluma pe lâng.» avortul pe care l-ai făcut, spuse Connor cu vocr tăioasă.

Maggie îşi împreunase degetele în poala Reuşi să-şi păstreze calmul.

-E adevărat, admise ea. Ochii ei verzi păreau bântuiţi de o fantomă. Şi va trebui să mă împa. cu faptul că am luat o asemenea hotărâre.

Connor se ridică în picioare, copleşind-o pc Maggie cu statura lui impunătoare. Era singura ocazie în care se simţea deasupra ei, pentru cn până atunci Maggie reuşise să-l facă să se simtă mic, umilit în toate felurile. -Deci numai noi doi ştim despre planul tău? -Exact Şi trebuie să rămânem singurii oameni care vorfi şti despre asta. El încuviinţă, făcând un semn scurt din cap. -Deci eşti de acord? spuse ea nerăbdătoare. Cu absolut totul? Cu faptul că va trebui să mă ajuţi s-ajung la Dancer? Cu divorţul? -Da.

-Şi nu va mai trebui să te văd niciodată? N-ai să mă mai cauţi? N-am ştiut că locuieşti atât de aproape de domnul Tubbs. -La o aruncătură de băţ. -Mult mai aproape decât am crezut, spuse ca sincera.

-Presupui că aş mai vrea să te văd după aceea? o întrebă el la fel de deschis. îţi faci singură complimente şi ai o părere prea bună despre tine.

-Jartă-mă, spuse ea roşind. Ai dreptate. Ştiu că te vei purta în continuare ca şi cum ne-am ifla la o distanţă de două mii de mile unul faţă de celălalt, şi nu la douăzeci.

-Exact, îi confirmă el, având încă aceeaşi privire distantă din ochi. Deci, domnişoară Dennehy, daţi-mi voie să va mai întreb o dată. Vreţi sa vă măritaţi cu mine?

-Da, domnule Holiday, vreau.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

Lui Maggie nu-i venea sa creadă că acceptase cererea lui în căsătorie. 31 privea pe Connor Holiday, aşteptând ca acesta să-şî retragă propunerea. Dar el nu făcea decât să o studieze la fel de atent, până când o făcu sa se simtă prost şi sa se uite în alta parte. Acum că obţinuse în sfârşit ceea ce dorea, nu mai ştia cum sa procedeze în continuare. Connor, parcă pricepând preocuparea ei preluă frâiele.

-Mă întorc acasă peste patru zile, spuse el. Deja am fost nevoit să-mi amân plecarea o dată. A doua oară n-o mai fac. -Şi cu nunta cum rămâne? -Cum adică? întrebă el, ridicând o sprânceană. Sper că nu vrei o nuntă cu fast, la care să-i invităm pe toţi prietenii părinţilor noştri?!

-N... nu. Voiam doar să ştiu când o facem. Nesiguranţa din voce îi confirma şi mai mult amărăciunea din suflet

-Ce-aî zice s-o facem poimâine? în felul acesta n-am mai avea de petrecut decât o singura noapte în New York şi-apoi plecăm în vest ;

-Poimâine, repetă ea calmă. Da, nu văd de ce n-am face-o poimâine.

-Bun, atunci am aranjat

-Nu, ne căsătorim la biserică, îl avertiză ea,

-Oricum, nici n-ai putea. Eu nu sunt catolic. Observă că Maggie îşi muşca buza de jos. Cred ca în felul acesta eşti şi mai liniştită.

Maggie se gândea să se ducă la confesor. Dar părintele Flynn îi va recunoaşte vocea şi o va obliga sa asculte o predică despre excomunicare. îi ardeau obrajii. Oricum, nu credea că va găsi curajul necesar de a se duce să se spovedească.

-Nu-mi găsesc liniştea în absolut nimic. Nu văd ce motive aş avea.

Connor luă paharul în mână, îndreptându-se către servantă. Turnă jumătate din câtîi pusese Maggie prima oară. Politicos, îi întinse paharul.

-Nu e nevoie să-l dai peste cap, îi spuse el. Soarbe doar câte puţin.

Maggie lua o înghiţitura doar pentru a-i face plăcere. Connor părea sa se fi liniştit, pentru că se aşeză din nou pe scaun.

-Cine va oficia slujbă?

-Nu m-am gândit la cineva în mod special.

-Judecătorul de pace Halsey a oficiat căsătoria surorii mele Michael. El e şi naşul ei. Poate că ne va căsători şi pe noi,

-Vrei să aranjez eu cu el?

-Te rog!

Connor îi arata încă o dată paharul cu degetul, semn că o îndemna să mai ia o guri de whisky. De data aceasta nu se mai mulţumi să-şi umezească doar buzele.

-Să ştii că nu încerc să te îmbăfc, o linişti Connor, ci sa te fac să te relaxezi, eşti foarte încordată.

Maggie înclină capul în semn că înţelegea, deşi cuvintele lui nu păreau sa aibă vreo influenţă asupra ei. Ţinea în continuare paharul, dar nu se mai atinse de el.

Connor se lăsa pe spătarul scaunului.

-Dar cu noaptea nunţii cum rămâne? o întrebă el.

Maggie tresări puternic, făcând să i se verse paharul într-o parte. Fără să-şi dea seama, linse picăturile de whisky ce îi căzură pe mână. Connor o urmarea. Pupilele i se fixaxeră asupra mişcărilor ei neîndemânatice, amintindu-şi de fapt senzaţiile pe care le trăise atunci când ea îşi plimbase buzele pe trupul lui gol. în clipa aceea, dorinţa îi inundă tot corpul. Nici nu fusese nevoie să-l atingă pentru a-l face s-o dorească. Lui Beryî nu i-ar fi plăcut să ştie acest lucru. Connor se ridică şi luă paharul din mâna lui Maggie.

-E păcat să iroseşti un whisky atât de bun,

Maggie observă că nici el nu se atinse de băutură, ci o puse deoparte.

-Ce spuneai? îl întrebă ea, dregându-şi glasul,

-Te întrebam cum va fi noaptea nunţii, spuse el, aşezându-se de data asta pe canapea, lângă ea, simţind-o cum îşi trage şi mai muît picioarele sub ea. Fiindcă tot plecăm a doua zi, mă gândeam că ar fi mai bine s-o petrecem în casa tatălui meu.

-Iar eu mă gândeam să o petrecem aid.

-De ce?

Tentru că aici mă simt mai în siguranţă, de aia[1]", răspunse ea în gând.

-Pentru că în dormitorul meu se mai afla un pat. Poţi dormi acolo, îl lamuri ea.

-Pe dracu*. Poate ca ăla e bun pentru prietenele tale, numai că mie o să-mi atârne picioarele pe jos.

Văzu din zâmbetul ei că nimerise. Pe de alta parte, fotoliul din camera mea e foarte confortabil, are să-ţi placă.

Nu prea îi surâdea ideea de a dormi într-un fotoliu, dar măcar era liniştită că nu va fi obligată să împartă patul cu el. Evită să-l privească.

-Atunci... rămâne aşa.

-Perfect

-Vreau sa mai vorbim în legătură cu divorţul, îl ruga ea.

-Imediat Eu vreau să-ţi vorbesc despre călătoria noastră spre vest. Eu nu m-am gândit să iau bilete la clasa întâi. Aşa că probabil vom merge câteva zile §i nopţi firă a putea...

Maggie scutură capul, Întrerupându-I.

•Jay Mac o sa ne pună la dispoziţie trenul lui personal de la Northeast Rail. De fapt sunt.

sigură că o sa insiste să facem aşa, deci nu văd ce rost are să-î contrazicem.

-Deci e un tip încăpăţânat şi reuşeşte să se impună,

-Cam întotdeauna, răspunse Maggie privindu-şi absentă mâna şi gândindu-se la pasul pe care urma sa-! facă. De obicei, face ceea ce spune.

-De data asta nu mă deranjează.

Maggie îi aruncă un zâmbet „forţat, un pic cam trist.

-Jay Mac e greu de respins atunci când te acoperă cu bani. Cred că nu te poţi supăra pe el. Nu, nu trebuie sa-mi explici, se repezi Maggie, crezând că Connor avea de gând s-o întrerupă. Te înţeleg, crede-ma. Ştiu că banii lui Jay Mac au o putere foarte mare de seducţie.

„Acelaşi lucru se poate spune şi despre fiica lui Jay Mac", comentă Connor în gând, displăcându-i total că era pus în situaţia de a recunoaşte în sinea lui acest lucru. Ochii îi căzură pe talia zveltă a lui Maggie. Gândindu-se la copilul ce ar

fi putut creşte în pântecul ei, Connor găsi înţelepciunea ce îl părăsise preţ de câteva clipe.

-Parcă doreai să vorbim despre divorţ

Maggie îi înţelese greşit răceala, crezu că l-a deranjat vorbindu-i despre bani. Probabil că nu-i plăcea să i se amintească în felul acesta de cei douăsprezece mii de dolari.

-Cred ca va trebui să începem formalităţile imediat ce ajungem la Denver, spuse ea. S-ar putea să dureze o vreme şi n-aş vrea să prelungescsituaţia mai mult decât este necesar.

-Nu crea c-ar fi mai bine sa aşteptăm să zicem un an, doi, înainte de a divorţa? -Nu!

-Nu mă flatează deloc faptul că eşti atât de pornită împotriva mea.

-Mă bucur, spuse ea băţoasă. Nici nu încercam să te flatez.

-Va trebui să-ţi stăpâneşti această aversiune faţă de mine măcar pentru o zi, spuse Connor, judecând cuvintele ei. Cei din familia mea nu vor crede că m-am îndrăgostit aşa, dintr-o dată, de tine, iar Jay Mac va deveni suspicios. El crede că dragostea apare în timp. Tot ce-ţi cer e să ne purtăm politicos unul cu celălalt

-Bine, se lăsă el convins. în felul acesta şi mie îmi va fi mai uşor.

Maggie clipi uimită. Uitase că aversiunea era reciprocă, -înseamnă că ne-am Emurit -Vorbesc cu tatăl meu în seara aceasta, iar mâine voi vorbi cu Jay Mac, spuse Connor, ridicând u-se.

Maggie îl urmă. îl privi nedumerită atunci când el îi întinse mâna.

-Hai să batem palma, doar am încheiat un târg.

Degetele ci subţiri fură cuprinse pe de-a-ntregul în mâna lui. Mult timp după plecarea lui, mâna o mai ardea acolo unde el i-o atinsese.

Făcuse un târg cu un bărbat Oare de ce se simţea de parcă ar fi făcut un pacl cu diavolul?

Timp de trei zile Maggie trăi cu spaima că cei din jur îi vor citi gândurile. Toată lumea, inclusiv Jay Mac, o întrebase ce o făcuse sa se răsgândească în privinţa lui Connor Holiday, dar fură nevoi ţi să accepte explicaţia ei conform căreia Connor însuşi ar fi convins-o, Şi, fie pentru că în parte spunea adevărul, fie că celorlalţi li se păruse uşor de crezut faptul că se găsise cineva care să-i bage minţiîe-n cap, nimeni nu-i mai puse nici o întrebare.

Jay Mac se felicita singur pentru clarviziunea pe care o dovedise în estimările sale privindu-i pe Connor şi Maggie. Cunoscând faptul că avea să-i zădărnicească planurile, lui Maggie aproape că îi părea rău pentru el. Timp de trei zile îşi îngădui mica satisfacţie de a simţi gustul răzbunării. Şi se cunoştea la fel de bine pe ea însăşi pentru a şti că sentimentul de vinovăţie nu va C atât de copleşitor şi persistent încât sa nu poată trăi cu el.

În acele zile îl văzu rar pe Connor. îşi vorbiră, mai mult de formă, în ziua în care acesta veni să-I vadă pe Jay Mac. Conversaţia lor se învârtise numai în jurul acelui eveniment Fu invitată să cineze la Rushton. Seara aceea fusese pentru ca un calvar, dar se simţise într-un fel protejata de prezenţa lui Connor.

Apoi el o căută să meargă împreună la o plimbare cu trăsura în Central Park. Se plimbară într-o trăsură deschisă, mai mult pentru a fi văzuţi împreună, încercând să potolească o serie din zvonurile ce se iscaseră pe seama căsătoriei lor pripite. Zâmbeau amândoi. Dar mâinile lor nu se atinseră.

Stând alături de Connor, în faţa judecătorului Halsey, Maggie îşi aminti plimbarea aceea liniştită. Ultima oară când se văzuseră nu-şi adresaseră nici un cuvânt, iar acum îşi jurau unul celuilalt credinţă veşnică. Partea pe care ea o bănuise a fi cea mai grea,

anume cea cu sărutul, îi ieşise cu desăvârşire din minte.

Maggie ridică privirea, întâlnind ochii aceia aproape negri care-i studiau fruntea, dunga abia vizibilă dintre sprâncene, obrajii palizi şi ochii speriaţi, oprindu-se asupra gurii. Ea îşi muşca încet colţul buzei de jos. El dădu uşurel din cap, iar ea puse capăt gestului acela nervos. Aproape inconştient, vârful roz al limbii ei ieşi puţin în afară, înmuindu-î buza. Aplecându-se asupra ei, ochii lui Connor scânteiară.

O, sărută apăsat Buzele ei îl primiră, dar sărutul nu păru insistent, ci cast, iar Maggie era convinsă de acest lucru, pentru că avea termen de comparaţie în sărutul pe care şi-l amintea şi care promitea plăceri carnale.

Un fior o străbătu în momentul în care o copleşiră din nou amintirile. îi simţea iar gura aceea fierbinte, lacomă, căutând-o pe a ei. Aproape că îi simţea gustul; îi desfăcuse dinţii cu limba, iar ea se supuse, deschizând gura şi mai mult. Se juca cu buzele ei, o ataţa. După care îi dădu drumul. Iar buzele lui îşi continuară joaca, în jos, pe corpul ei. O atinse...

-Maggie?

Aceasta tresari, revenindu-şi din visare şi clipind des. Feţele lor erau foarte apropiate. Când îi rostí numele, Maggie îi simţi răsuflarea caldă pe piele.

-O, ce e? întrebă ea, năucită.

-A, da, spuse judecătorul Halsey. Aruncă un zâmbet larg către Jay Mac şi Moira, care-i răspunseră în acelaşi feî. Skye chicotea. Mary Francis rânjea. Rushton dădea încet dîn cap, încântat. Numai Beiyl părea ca-i tună şi-i fulgeră.

Stânjenită, Maggie făcu un pas înapoi, dezlipindu-se de lângă Connor care o ţinea de braţ. îi mulţumi în gând că-i dăduse drumul. Acesta o privea la fel de rece şi distant ca întotdeauna. Maggie se întoarse cu faţa spre familia ei. Aproape că o sufocară cu îmbrăţişările

şi cu felicitările lor zgomotoase. Jay Mac şi Moira o îmbrăţişară, în timp ce Skye dansa fericita în jurul lor. Mary Francis era ceva mai stăpânită, deşi simţea aceeaşi afecţiune faţa de ea ca şi restul familiei. Judecătorul Halsey nu se lăsă mai prejos. Făcu în aşa fel încât sa sărute şi eî mireasa. Rushton se- apropie/ de Maggie, felicitând-o şi spunându-i că e binevenită în noua ei familie.

Beryl se apropie de Connor. Igi strecură mâinile pe sub braţele lui, ţinându-l cât putea de strâns, astfel încât acesta sa nu facă vreo scenă în încercarea de a se elibera.

-Se pare că mireasa este în centrul atenţiei, spuse ea şoptit, pe un ton provocator. Poate că şi ginerele îşi doreşte să fie sărutat.

-Nu neapărat

-Ştiu asta. Cu toate acestea, nu vreau să scap ocazia de a te felicita.

-Eu sper totuşi c-ai s-o scapi, spuse el, fără a catadicsi s-o privească. Se uita la Maggie şi la familia ei, realizând pentru prima oară dificultatea situaţiei în care se implicase, dar din care fata reuşea să iasă cu capul sus. Nu era uşor să-ţi permiţi să te împotriveşti unei forţe ca Jay Mac, iar acum, că-şi atrăsese întreaga familie în toată aceasta mascaradă de căsătorie, avea sa-i fie şi mai greu. Connor ştia ca totuşi Maggie nu era o fire prefăcută. îi spusese verde în faţă despre avort, într-o situaţie în care ar fi putut la fel de bine minţi. Maggie îi întâlni privirea ce insista asupra ei, făcând-o să roşească şi să-şi îndrepte atenţia asupra tatălui ei.

-Doamne, dar e demnă de milă, spuse BeiyJ, urmărind direcţia în care se uita Connor. O văzu pe Maggie coborând privirea, stingherita.

-Aşa ţi se pare? o întreba Connor.

-Nici măcar nu suportă s-o priveşti. Ce-ai sa faci când ai să ajungi în dormitor?

-Voi stinge lumina, presupun.

Constatând că e imposibil să-l scoată din ale

lui, Beryl aproape ca dădu din picior, văzând cât e de neputincioasă. Apoi observă că, din partea opusă ei, Mary Francis n-o scăpa din ochi.

-Călugăriţa mi-e antipatica, îi şopti Beryl lui Connor.

-E uşor să-mi închipui de ce.

-O, Dumnezeule, se apropie de mine, Beryl reuşi să producă un zâmbet forţat spre Mary Francis, care venea către ei.

Mary Francis fu la început izbită de felul posesiv în care Beryl îl ţinea pe Connor de braţ,şi-apoi de completa indiferenţă a acestuia faţă de situaţia în care se afla.

-Mi se pate că nimeni din familia noastră nu te-a felicitat încă cum se cuvine, îi spuse ea lui Connor, cu glas blând.

-Mulţumesc, răspunse Connor, eliberându-şi braţul din mâna lui Beryl, ciupind-o de încheietură, acolo unde pielea e foarte sensibilă. Odată liber în mişcări, se aplecă ceremonios §i o sărută pe Mary Francis pe obraz. Zâmbetul ei cald impresiona plăcut pe oricine. îmi pare rău că nu vom avea mai mult timp la dispoziţie să ne cunoaştem mai bine, îi mărturisi Connor.

-Connor, îi rosti Beryl numele pe un ton dojenitor. Ruşine sa-ţi Ce că o minţi pe sora Mary Francis în halul ăsta. Ochii ei albaştri aruncau săgeţi spre Mary, care afişa acum o faţă placidă, gânditoare. Mie mi-a spus cât de bine îi pare că se întoarce la fermă, mai spuse nd Beryl.

lin Mary Francis continuă să i se adreseze lui lin Connor, fără a se lăsa provocată.

-Te înţeleg foarte bine, spuse ea. Chiar şi lui atunci când faci scurte vizite la New York, e imposibil să nu ţi se pară sufocant

-Eu cred ca, atunci când a mărturisit că îi ty! pare bine ca se întoarce la fermă a vrut de ry

fapt să spună că e preferabil decât să mai petreacă un singur minut în compania familiei ui dumneavoastră, spuse Beryl, furioasa că fusese le ignorată, lucru cu care nu era obişnuită, ta

Mary Francis începu să râdă. lai râsul ei nu

■ era nicidecum cristalin şi discret, aşa cum u cineva ar fi putut bănui. Mary Francis avea un a râs sănătos, colorat, care-i lua de obicei prin I surprindere pe cei din jur, pentru ca era în ji totală discordanţă cu aspectul ei de călugăriţă, e Văzu că trăsăturile chipului lui Beryl se e schimonosiseră de uimire, lucru care o făcu sa ı râdă mai cu poftă. Râdea deja cu lacrimi, pe ı care nu se obosi să le[1] şteargă. De partea ; cealaltă a încăperii, Skye începu să râdă şi ea *t* fără a şti măcar ce era atât de amuzant , întotdeauna, râsul lui Mary Francis fusese de-a

dreptul contagios, i Connor observă că soţia lui zâmbea, îi aruncă

şi el ceva ce semăna mai mult a rânjet, văzând că Maggie aproape că rădea. Era primul moment spontan pe care îl împărtăşeau în ziua aceea.

Mary Francis reuşi să se potolească. Găsi o

batistă sub mâneca veşmântului ei. Le zâmbi încă o dată lui Connor şi lui Beryl, pe care o onoră cu câteva cuvinte.

-Te rog să mă scuzi. Probabil ai crezut că râd de tine?

-Eu... eu... complet buimăcită de francheţea lui Mary, Beryl începu să se bâlbâie.

-Dar cum nu, asta ai crezut Nici nu puteai crede altceva, nu?

Beryl îl căuta pe Rushton din priviri. Simţea nevoia de nestăvilit de a scăpa de acolo.

-Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, dar soţul meu vrea să-mi vorbească.

-Dar vă rog, spuse Mary Francis, calmă. O urmări cum se depărtează de ei, apoi sc întoarse din nou cu faţa la Connor. Zâmbetul îi dispăruse complet de pe buze, iar ochii ei verzi ca pădurea îl scrutau nemiloşi.

-Femeia asta e o vrăjitoare, spuse ea încercând să-şi înăbuşe revolta. Care este relaţia dintre voi?

Connor era impresionat de felul direct de a fi al cumnatei lui,

-Este soţia tatălui meu, răspunse el, urmărind reacţia lui Mary Francis şi sperând să înţeleagă cuvintele aşa cum le spuse el. Totuşi, ca să fie sigur ca a fost corect înţeles, adăugă: Atât şi nimic mai mult.

-Ar putea să-i facă rău lui Maggic, spuse Mary Francis, continuând să-l privească cu ochi mici, scrutători.

-N-am să-i dau voie.

Maggje veni lângf el Ochii ei se plimbau de la soţul ei la sora sa, încercând să găsească natura divină a conversaţiei pe care tocmai o întrerupsese.

-Maty Francis te-a ameninţat cumva că-ţi rupe picioarele?

Connor ridică uşor o sprânceană, privind-o pe Mary cu şi mai mult respect,

-Tocmai ne pregateam sa ajungem şi !a asta, admise Mary Francis fără jenă,

-Bănuiam eu că despre asta e vorba când v-am văzut discutând, înclină Maggie capul în semn că înţelegea, întorcând apoi privirea spre Connor. Asta se întâmplă probabil din cauză că e cea mai mare dintre surori, iar ea şi-a asumat mereu rolul de protectoare a noastră, pe care îl ia foarte în serios.

-Cred că încep să înţeleg, spuse Connor, având grijă să nu zâmbească. Dacă ar fi zâmbit în clipa

aceea, ar fi părut condescendent şi în plus, ar fi riscat să nu mai poată merge vreodată.

-Mary Michael şi Ethan s-au căsătorit tot aici, iar ea l-a amenințat şi pe el că-i rupe picioarele daca nu se poartă cum se cuvine.

-A, deci aveţi un fel de tradiţie în familie, spuse Connor. În cazul ăsta, chiar că mă simt binevenit

Mary Francis nu-şi putu reţine un zâmbet

-Atâta timp cât n-o faci să sufere pe sora mea, n-ai de ce să te temi. După o scurtă pauză, adăuga : Altfel... Apoi plecă de lângă el.

\

Maggie se întoarse astfel încât sa stea cu spatele la familia ei. Chipul ei, atât de expresiv cu câteva minute în urma, era acum lipsit de culoare. Nu putea accepta acea ironie a soartei care o făcea să se poarte firesc numai în prezenţa lui Con nor.

-Te rog, n-am putea pleca mai repede? Simt că nu mai fac faţă, îl ruga ea.

-Plecăm acum, spuse el luându-i mâna şi punând-o la braţul său. Maggie avea degetele reci, iar pielea îi era ca de gheaţă. Cu toate acestea, era de mirare faptul că nu tremura. Am rezervat un apartament pentru noi la St. Mark,

-Dar spuneai ca... Panica o făcu să paralizeze pur şi simplu pentru o clipă.

-A fost ideea tatălui meu. De fapt el consideră asta un fel de cadou.

Maggie se linişti imediat, nu datorită cuvintelor lui Connor neapărat, ci felului în care el le rostise. Reuşise să-i dea de înţeles, prin tonul vocii, că nici el nu era încântat mai mult de aranjamentul acela. Aflând asta, se simţea deja mai bine. Deja avea sentimentul ca mai poate rezista.

-în seara asta suntem aşteptaţi la cină, ai mei au invitat pe toată lumea, chiar şi pe judecător.

-Eşti sigură că vrei să mergem? o întrebă Connor, sesizând imediat o schimbate în comportamentul ei, pentru că Maggie părea să-şi fi recăpătat forţa şi stăpânirea de sine, altfel destul de bine mascate. Să ştii că putem găsi un motiv să nu ne ducem.

-Ba, vreau să mergem, îi rugă ea. Bineînţeles, daca nu ai nimic împotrivă.

Cu zece ani în urmă, când era încă foarte tânăr, Con nor fusese nevoit să aleagă între colţii flămânzi ai uni lup şi o prăpastie ce se deschidea dincolo de peretele abrupt al unei stânci. Ştia exact de ce îşi amintise tocmai acea întâmplare în momentul acela. Nici una din variante nu-l încânta în mod deosebit, deşi, spre deosebire de situaţia în care fusese pus cu ani în urmă, ele nu prezentau un risc mortal, O văzu pe Mary Francis stând de vorbă cu tatăl ei şi reveni asupra ultimului gând.

-Facem cum vrei tu, spuse el, adăugând totuşi cu înţeles: Dar nu întotdeauna. De data aceasta nu mă deranjează sa mă supun.

Cina nu fusese deloc aşa de îngrozitoare cum crezuse Maggie. Tensiunea ce plutise mereu în aer atunci când Rushton şi Connor se aflau în aceeaşi încăpere părea să fi scăzut la un nivel suportabil, iar Beryl devenise foarte îndatoritoare cu soţul ei. Mary Francis şi judecătorul de pace întreţinură conversaţia cea mai mare parte a timpului, iar Skye redevenise măscăriciul familiei. Moira avu grija ca farfuriile să nu fíe goale nici o clipă, iar Jay Mac umplu paharele cu cele mai bune vinuri pe care le avea în pivniţă.

Maggie şi Connor se retraseră după numai două ore, fără a se pierde prea mult în formule de rămas bun, dat fiind faptul că a doua zi aveau să fíe conduşi la gara de toată familia. Ploaia începu să cadă în picături mărunte deasupra acoperişului trăsurii. Când ajunseră la hotelul St. Mark, ploua deja cu găleata.

-Vrei sa alergăm până la intrare, sau mai ai răbdare sa mă aştepţi? o întrebă Connor. După

cum văd, portarul n-are de gând sa vina cu umbrela.

-Nu cred ca o umbrelă ne-ar fi de prea mare folos, spuse ea. Hai să alergăm!

-Nu-i bine, o avertiză Corinor, clătinând capul. Ai sa-ţi strici rochia.

Maggie îşi privi rochia al cărei corsaj era brodat cu mărgele minuscule, de culoarea safirului. Rochia, inclusiv trena ce mătura pământul, era de satin de culoare bleu deschis. Până şi pantofii ei delicaţi aveau aceeaşi culoare ca rochia.

-Eşti sigură că nu te superi? Hai să mai aşteptăm! îmi place foarte mult rochia asta.

Lui Connor u plăcea rochia, sau cel puţin îi plăcea cum îi sta lui Maggie îmbrăcată în ea. Ştia că ea nu bănuia acest lucru. Reuşise să-şi ascundă admiraţia sub o privire absentă, experienţă ce i se păruse la fel de grea ca tot restul acelei zile.

-Bine, atunci vom aştepta, Lăsă capul pe spate astfel încât să vadă cerul mai bine. Era acoperit cu nori cenuşii, motiv pentru care se şi întunecase mai devreme.

-Trebuie să se termine o dală şi-o dată, mai spuse el

Maggie îşi aranja trena şi se aşeză din nou pe Jocul ei din trăsura. Pieptenii ce-i susţinuseră coafura o deranjau acum din cauză că erau prea strânşi. îi scoase şi-şi pieptănă părul cu degetele.

-Mult mai bine, spuse ea, sprijinindu-se de pernele de piele şi închizând ochii.

Ochii lui Connor căzură pe linia expusă a gâtului ei alb, simţind nevoia să-şi umple degetele cu el. Bagă mâinile în buzunarele hainei, încercând să nu se mai gândească la nodul ce i se pusese în gât, dar fără succes. Cu ochii minţii nu vedea decât degetele lui Maggie jucându-se în păr.

îşi- scoase jacheta.

-Poftim! spuse el aspru, întinzându-i haina. Pune asta pe tine!

Vocea insistentă a lui Connor o trezi pe Maggie din reverie. Se încruntă, lăsând capul într-o parte.

-Dar...

-M-am răzgândi^ spuse el. De fapt te-am şi avertizat că n-o să facem întotdeauna cum spui tu.

' Maggie era sa scape pieptenii pe jos, încercând grăbita sa şi-i prindă din nou în păr. Connor îi smulse din mână şi o obligă să-şi pună haina. Imediat ce o îmbracă, Connor coborî din trăsură şi se întoarse s-o ia pe Maggie în braţe.

Maggie aşteptă să fie pusă jos imediat, pregătindu-se sufleteşte să fie udată până la piele. Numai că asta nu se întâmplă. Connor Holiday o duse în braţe până la uşa hotelului, având grijă ca nici trena să nu-i atârne pe jos. Deşi el fusese cel care o cărase în braţe, Maggie ajunse în faţa hotelului fără răsuflare.

Odată ajunşi înăuntru, el o puse jos. Maggie era conştientă de faptul că oaspeţii hotelului ce umpleau holul zâmbeau semnificativ, făcându-şî semne unul altuia. Presupuse ca spectacolul pe care ea şi Connor îl dăduseră era romantic, la modă^şi total opus adevăratelor lor sentimente. îşi scoase jacheta **Şi i**-o dădu lui Connor. Uitându-se în oglinzile imense ce decorau holul hotelului St. Mark, constată că ploaia nu o atinsese, în timp ce Connor arăta de parcă ar fi ieşit din baie.

Picături mari de apă cădeau din părul lui des, care .i se 'încreţise la spate, udându-i şi gulerul. Cămaşa albă i se lipise de corp. Până şi genele îi erau îmbibate cu apă. Se învălui în haina la fel de udă.

-Aşteaptă, spuse ea văzându-l că se îndreaptă spre recepţie. Se ridică pe vârfuri şi

şterse o picătură de apă de pe obrazul lui, cu degetul. Aşa. Acum e mai bine.

Nu era deloc mai bine, dar Connor nu putu spune asta. O apucă de încheietura mâinii, dându-şi seama din expresia chipului ei că o strângea mult mai tare decât ar fi vrut Zâmbi forţat, slăbi din strânsoare şi, de dragul audienţei din jurul lui, îi sărută mâna.

Maggie nu avea de ales; trebuia să meargă acolo unde o conducea el, deşi nu i se părea deloc că o conduce, ci mai degrabă că o târăşte după el. Se dezlipi de el în timp ce acesta discuta cu directorul hotelului, roţindu-şi curioasă ochii în jur.

Hotelul St Mark se caracteriza printr-o oarecare grandoare ce imprima teamă §i confort în acelaşi timp. Tavanul şi pereţii lambrisaţi atrăgeau privirile în sus, în timp ce reflectarea acestora pe parchetul şi în mobila lustruite făceau vizitatorul să rămână ţintuit pe pământ Maggie intrase de multe ori în acest hotel, în special când sora ei Michael locuise acolo. Hotelul găzduia familii întregi şi clienţi ce stăteau acolo pe timp nelimitat. Restaurantele şi saloanele sale erau mari, ca şi apartamentele.

Maggie întoarse ochii spre directorul hotelului, care îi dădea asigurări lui Connor că totul va fi pe placul său. înţelegea cuvintele lui numai pe jumătate. Atenţia îi fu atrasă de registrul de rezervări, în care văzu scris „Domnul şi Doamna Connor Holiday".

în acea clipă, avu sentimentul că încetase sa mai existe.

Cufundat în propriile sale ginduri negre, Connor nu observă atitudinea gânditoare şi retrasă a lui Maggie, în timp ce urcau cu liftul la etajul cinci al hotelului. îi deschise uşa, invitând-o în apartament Imediat după ei intră

şî băiatul ce căra bagajele.

Apartamentul spaţios era decorat cu mult gust, cu mobilă din lemn de nuc, închisă la culoare, Camera de zi avea două fotolii şi o canapea lungă, tapiţată. Covorul era în ton cu restul camerei, fiind lucrat în nuanţe de crem, maro şi verde închis. Sufrageria conţinea o mică masă din lemn de nuc şi două scaune cu spătar, atât de lustruite, încât reflectau imaginea ca într-o oglindă. În mijlocul mesei trona o imensă vază de cristal, plină cu trandafiri roşii, al căror parfum îmbătător umplea camera. O oglindă cu ramă aurită şi foarte măiestrit lucrata era pusă deasupra poliţei căminului. Oglinda reflecta lumina lămpii de gaz, amplificând-o.

Băiatul lăsă bagajele în dormitorul aflat în stânga sufrageriei. Le arătă şifonierul, camera de baie şi balconul care dădea înspre Broadway.

Rămasă în pragul uşii dormitorului, Maggie observă doar în parte ceea ce o înconjura. Atenţia îi fu atrasă de pat Când băiatul plecă şi Maggie îşi dădu seama că rămăsese numai cu Connor, îi spuse un lucru ce o preocupa de când intrase în apartament

-E numai unul.

-Poftim? o întrebă Connor după o scurtă pauză, privind-o mirat.

-E numai unul, repetă Maggie.

După ce îşi ¡scoase haina şi o atârna de cuierul aflat chiar pe uşă, Connor începu sa-şi treacă mâna prin par. îşi smuls« cămaşa de pe el.

-Am auzit ce-ai spus, dar nu înţeleg ce înseamnă.

-Un singur pat, explică ea. Un singur dormitor! Când ar fi trebuit să fie două. Şi sora mea a avut un apartament în hotelul ăsta şi îmi aduc aminte ca erau două dormitoare.'

-Nici nu ma îndoiesc, spuse Connor pe un ton plat Dar ea a locuit aici, nu? Şi nu era măritată pe vremea aceea,

-Şi ce-i cu asta? se înfurie Maggte, mai mult din cauză că el afişa prea mult calm. Nu văd legătura. Hotelul St Mark are apartamente cu câte două dormitoare şi eu doresc sa mi se dea un astfel de apartament Spunând acestea, ramase uimită de felul în care vorbise; se purtase ca un copil răsfăţat în jpragul unei crize de personalitate.

Connor rămase o clipă pe gânduri, o privi, apoi ridica umerii.

-Bine, se arătă el de acord. Dar va trebui să faci tu acest aranjament

în ciuda tonului său indiferent, Magge îşi dădu seama că vorbele lui erau o provocare. -Bine, spuse ea. Aşa am sa fac» îşi aranja părul în oglinda de deasupra policioarei, apoi, mulţumită de felul în care arăta, se întoarse cu spatele, gata să iasă pe uşă. Connor stătea în uşă, blocându-i trccerca.

-Toată lumea ştie că abia ne-am căsătorit, spuse ci pe un ton cât mai dulce. Era un aspect pe care Maggie l-ar fi luat în

consideraţie dacă s-ar fi gândit puţin la el.

-Ei şi? întrebă ea nepăsătoare, prefăcându-se că pentru ea acest aspect nu contează.

-Daca nu te deranjează prea mult să ceri două dormitoare chiar în noaptea nunţii, atunci n-am de gând sa te opresc, spuse Connor, făcând un pas într-o parte.

-Dintre doua rele, o alegi pe cea mai puţin rea, spuse Maggie hotărâta să-l înfrunte.

-Eşti invitata mea, o pofti Connor, deschizându-i uşa. Abia aştept să văd ce explicaţii le vei da.

Maggie trecu pe lângă el pufnind şi ţintuindu-l cu o privire atât de acră, încât aproape că îl pufni râsul. Luă liftul, dar îl rugă pe liftier să o lase la etajul doi. Se dădu jos plină de încredere, prefăcându-se că ştie clar. în ce

direcţie se îndreaptă. Când auzi uşile închizându-se în spatele ei, iar liftul urcă din nou, Maggie se opri pe holul slab luminat, sprijinindu-se de perete.

Nu ştia ce explicaţie îi va da recepţionerului. Oare era bine să-i spună că era prea surescitată? Sau că unul dintre ei nu se simţea bine? Că toată nunta lor fusese, o farsă? Ca singura dată când se simţiseră bine împreuna fusese într-un pat de bordel?

Maggie avu o reacţie aproape isterică, începând să râdă. Uşa unei camere se deschise, iar un bărbat ieşi pe hol. Maggie lăsă capul în jos, acoperindu-şi gura cu mâna şi prefăcându-se că tuşeşte. începu să meargă, cu capul aplecat, simţind ochii acelui străin aţintiţi asupra ci. Ajunse până la'capătul holului şi deschise uşa ce dădea spre scări. Odată ieşită din raza vizuala a acelor ochi curioşi, Maggie se aşează pe trepte, sprijinindu-se de balustrada de fier. Se uită în jos. Douăzeci şi patru de trepte o despărţeau de etajul unu. îşi aminti zâmbetul amabil al directorului hotelului şi urările de bine ale portarului şi recepţionerului, „Domnul §i Doamna Connor Holiday". Trei etaje deasupra ei. Şaptezeci şi două de trepte. ,

Probabil că dacă le va urca pe îndelete, va avea timp să-fi inventeze vreo scuză până va ajunge sus.

Când ea se întoarse, Connor nu era în salonaş, Se gândi cu groază că ar putea fi în dormitor, şi pe deasupra şi dezbrăcat Trecând peste teamă, făcându-şi singură curaj,^Maggie intră în dormitor. Nu-l găsi nici acolo. ÎI strigă, la început mai încet, apoi ceva mai tare. Nu primi nici un răspuns. Bătu la uşa băii. Nimic, Oare plecase după ea atunci când constatase că lipseşte prea mult? Maggie se încruntă, dându-şi seama că asta ar fi complicat lucrurile iar povestea pe carc o inventase nu mai stătea în picioare. Aprinse lămpile de pe noptiere. Aşezându-se pe marginea patului enorm, Maggie îşi scoase pantofii şi ciorapii. Deschise valiza, constatând că e goală. Şifonierul era plin de

lucrurile ei – şi ale lui. Simţi un nod în stomac văzând cămăşile lui lângă rochiile ei, ciorapii eî lângă ai lui. Panglicile ei colorate, cu care-şi strângea parul erau aşezate frumos lângă cravatele lui. Vesta lui îi atingea corsetul.

Maggie scoase cămaşa de noapte şi o aşează la capătul patului. De dimineaţă, fusese ajutată de mama şi sora ei să se îmbrace. Acum se chinuia să-şi desfacă singură şirul de nasturi minusculi de la spate.

Connor era pe balcon, simţindu-se ca un cerşetor aşa cum stătea cu nasul lipit de fereastra glasvandului, ca un copil privind lung prin geamul unei brutării. Numai că nevasta lui nu era un corn aburind, deşi se putea spune că era măcinat dc poftă. Aerul rece al nopţii nu avea totuşi acelaşi efect pe care I-ar fi avut un duş rece, iar Connor nu avea chef să-i întoarcă spatele soţiei lui doar pentru a admira priveliştea de pe Broadway, Stătea în picioare, încordat,sprijinîndu-sede balustrada de piatră, cu braţele încrucişate la piept. Ochii lui, de obicei reci, căpătaseră o expresie somnoroasă, melancolică, privind-o pe Maggie.

Maggie se tot foia de colo-colo, întorcându-se, răsucindu-se, încercând sa-şi desfacă nasturii rochiei. Deşi' mişcările ei păreau neîndemânatice, din ele răzbătea un fel de graţie înnăscută. Reuşise să-şi scoată un umăr, iar lumina se reflectă în linia goală a pielii. Nuanţe şterse de portocaliu îi defineau linia umărului. Tot zbătându-se să-şi scoată rochia, ea reuşise sa-şi desfacă pieptenii din păr. îi puse deoparte şi-şi strânse părul în aşa fel încât, căzându-i pe spate, păru o uriaşă şuviţă de culoarea aramei. În clipa aceea părea prea tânără pentru a fi soţia cuiva.

Maggie scoase rochia. Cămaşa pe care o avea pe dedesubt îi scotea formele în evidenţă, cu toate că avea o croiala foarte simplă, ce nu se modela pe linia sânilor sau a şoldurilor. Trase de o panglicuţă, făcând ca furoul sa cadă pe lângă ea, dezgolindu-i braţele, talia, pulpele, oprindu-se în jurul picioarelor ei desculţe.

Connor se lăsă cu toată greutatea pe balustradă, în timp ce Maggie duse mâna la spate, pentru a desface şireturile corsetului. Din cauza mişcării pe care o făcu, sânii îi ieşiră şi mai mult în evidenţă. O văzu cum suspină în momentul în care scapă de corset Băgă mâna sub bustieră, masându-şi pielea cu podul palmei. Connor se întrebă la ce-i mai trebuia corsetul, din moment ce nu-i vedea nici un rost, în afară de acela de-a o face să sufere. Aproape că-i simţea mijlocul între palme. Corsetul nu făcea decât să-l împiedice să şt-o imagineze aşa cum o ştia, cu pielea aceea catifelată. Dar poate că tocmai de aceea îl purta.

Connor se ridică şi se depărta de balustradă când o văzu pe Maggie că se pregăteşte să-şi scoată bustieră. Bătu uşor cu degetul în geam. O simţi cum paralizează de frică.

Ca o căprioară ce simte primejdia, Maggie ramase nemişcată, ascultând în jurul ei cu atenţie. Deşi sunetul nu se repetă, asta nu schimba cu nimic convingerea ei că-l auzise şi că ştia şi din ce parte vine.

Ridică capul încet, luând degetele de pe bustierl. Aceasta îi acoperea din nou pieptul, dar nu mai conta. Se simţea goală, expusă privirilor. îi văzu umbra pe balcon, văzu profilul acela pe care încă îl considera primejdios şi amenințător, în ciuda faptului că îi cunoştea identitatea. Nu era nevoie să-i vadă ochii pentru a ghici hăul rece, incomensurabil ce se ascundea dincolo de ei, nici să-i vadă faţa pentru a deduce zâmbetul ironic.

Maggie reuşi săŢşi ţină firea; nu ţipă, aşa cum îi dictase instinctul. întorcându-se cu spatele la el, ridică de jos cămaşa de noapte §i o trecu pe cap.

Connor bătu din nou în geam. Apăsa într-una clanţa glasvandului. întorcându-se cu faţa la el, Maggie zâmbea. Uşa se blocase. Ce ironie delicioasă, ce sentiment plăcut, sa se simtă din nou mai stăpână pe situaţie. Se îndreptă spre uşa cu mişcări lente, zâmbindu-i satisfăcută.

-Să ştii că n-o să fie mereu câte o uşă între noi, îi reaminti el. Ştia că Maggie nu i-ar fi aruncat o privire atât de încântată, dacă nu s-ar fi simţit în siguranţă şi în avantaj faţă de el.

-Ai dreptate, aprobă ea. Dacă alegi cumva să sari de la balcon, eu aş deveni văduvă şi aş fi scutită de prezenţa ta pentru totdeauna.

-Nu conta pe asta!

Chiar şi înăbuşită de geam, vocea lui era la fel de ameninţătoare. Se aştepta chiar ca el să sară doar pentru a-i face în ciudă sau, mai rău, să moară şi s-o chinuie cu fantoma lui. Maggie îi deschise uşa.

-Mulţumesc, spuse el rece, intrând în dormitor.

Magge îl ignoră. Se duse la şifonier, scoase de acolo o rochie şi dispăru în camera de baie.

Ochii lui Connor se îngustară văzând ţinuta mândră a umerilor ei. Degetele se strânseră în pumn, iar el se abţinu în felul acesta să-şi înfigă mâna în coama ei şi s-o tragă lângă el. Ştia că, odată ajuns lângă ea, şi-ar fi pierdut minţile. I-ar fi plăcut să creadă că n-avca decât s-o scuture bine, dar, pe de altă parte, ştia că s-ar fi simţit tentat să o sărute, chiar fără ca ea să-l provoace.

Blestemând în barbă, Connor se duse la şifonier şi-şi scoase pijamaua. Pentru el era clar faptul că Maggie intenţiona să petreacă cea mai mare parte a serii în baie.

O oră mai târziu, pentru a doua oară în acea seară, Maggie se opri în pragul uşii, într-o atitudine mândră. Connor era întins exact în mijlocul patului şi citea „Cronica”, arătând de parcă ar fi vrut să spună că patul îi era rezervat numai lui.

-Nu recunosc dreptul primului venit, spuse ea, după ce-şi drese glasul.

-Ce-ai spus?

-Nu m-aî auzit foarte bine?

-Ba te aud mereu foarte bine, spuse el răbdător, fără a ridica ochii de pe ziar. Numai că nu înţeleg ce vrei să spui.

Enervata de lipsa lui de respect, Maggie se aplecă peste pat şi-i smulse ziarul din mână. Privea fix ziarul mototolit dintre degetele ei încleştate,în aparenţă şocată de gestul ei. Când ridică ochii, Connor se uita la ea uimit, măsurând-o din cap până-n picioare, ceea ce o făcu să se simtă complet dezarmată.

-Te rog să mă ierţi, îşi ceru ea scuze, fără a lăsa însă să se înţeleagă din tonul ei cât de rău îi părea de fapt Despături ziarul, ÎI puse pe cuvertura patului şi Încercă să-l netezească, fără prea mult succes.

-Dă-mi" voie, o rugă el, luându-i^ziarul din mână, n-aş vrea să mi-l rupi de tot îl împături cu grijă şi-l.puse pe noptiera, cât mai departe de Maggie. Apoi se uită atent la ea. -Ce spuneai? o întrebă. -Ca nu recunosc dreptul primului venit, repetă ea, făcând câţiva paşi înapoi şi arătându-i cu degetul că se referă la pat Numai pentru că te-ai suit primul în el, nu înseamnăxcă e doar al tău.

-Nu e? întrebă el ridicând sprâncenele. Adică trebuie să mă duc să depun o cerere?

-Nu e deloc amuzant

-Dar nici nu votam să fie. Eu vorbesc serios. Trebuie să mă duc la recepţie şî să fac cerere scrisă să pot dormi în pat?

-Faci asta intenţionat, ridică Maggie vocea simţindu-se frustrată. Şi eu unde o să dorm?

-Da' tu crezi că eu vreau să dorm singur în pat? întrebă el privind în jur, părând a fi remarcat pentru prima oară că ocupa singur tot patul. Sunt gata să-l împart cu tine, încercă el s-o momească, bătând uşor cu mâna pe saltea. Poţi să dormi pe care parte vrei.

Nevenindu-i să creadă că l-a auzit bine, Maggie îl privi lung.

-Să te ia dracu" l spuse ea într-un târziu. Privind-o cum pleacă de lângă el, lui Connor îi-dispăru zâmbetul acela batjocoritor. Maggie trânti uşa în urma ei, tresărind din cauza zgomotului. Era a doua oară când se purta copilăreşte în seara aceea. Se uita la sofaua din salonaş de parcă ar fi avut în faţă un duşman. Trebuia să se duca din nou în dormitor să-şi ia pernă gî pătură, dar se încăpăţâna. Stinse lumina şi se ghemui în colţul, divanului, constatând cu tristeţe că este tare şi incomodă. îşi scoase halatul, încercând mai întâi să-l folosească drept pernă, apoi ca pătură. Nici una din variante nu o mulţumi.

Se răsuci pe canapea, dar în ciuda faptului că era totuşi scundă, nu-şi găsi o poziţie comodă. Zgomotul şi luminile străzii se strecurau în cameră. Nu putea face nimic în privinţa galăgiei, dar pentru ca lumina de afară să nu, o mai deranjeze, se ridică şi trase draperiile. încerca să unească cele două fotolii, sperând să poată dormi în ele. Nici aşa nu-i plăcu.

întorcându-se pe sofa, se lovi la deget, trecând pe lângă un scaun, apoi îşi suci glezna tot orbecăind prin cameră. Enervată, dădu cu piciorul în scaun, ceea ce nu făcu decât să-î amplifice durerea.

-La dracu\ înjură ea, prăbuşindu-se pe sofa. Luă piciorul lovit între palme, masându-l. Categoric, Connor Holiday nu era nici pe departe un gentleman.

Uşa dormitorului se deschise. Connor se sprijini de tocul acesteia.

-Ai terminat? o întrebă eL

-Ce să termin? îl întrebă §i ea la limita răbdării.

-Cu zgomotele pe care le faci.

Cu toate că nu le făcuse intenţionat, Maggie îl întrebă;

-Da' tu de ce să dormi când eu nu pot?

-Chiar aşa, de ce? întrebă el pe un ton sec. Se depărtă de uşă, intrând în salonaş. Reuşi să-şî adapteze ochii la întunericul din cameră, observând că Maggie se lovise la picior. Ce s-a întâmplat, o întrebă.

-Nimic.

Connor se aşează pe braţul unui fotoliu, strângând cordonul halatului de casă.

-Ai de gând să te porţi la fel de prosteşte tot drumul spre Colorado? Pentru că dacă vei face asta, s-ar putea să mă răzgândesc şi să nu te mai însoţesc.

-Am făcut un târg spuse ea, ignorând ameninţarea din vocea lui.

-Oamenii calcă deseori învoielile pe care le-au făcut.

-Nu şi tu. Nu avea o impresie bună despre el, nu-l considera un gentleman, dar nici nu-l credea lipsit de cea mai mică urmă de onoare. Connor o privi lung.

-Bine, spuse el într-un târziu. Eu nu-mi încalc învoielile. Dar asta nu înseamnă ca n-o să mă port şi cu la fel de urât cu tine.

-întotdeauna ai dovedit ca te pricepi la asta, i-o trânti ea, simţind că se sufocă de nervi.

-Chiar ai de gând să călătoreşti două mii de mile în felul acesta? o întrebă Connor, ignorând comentariul ei deşi îl auzise prea bine.

Punând orgoliul înainte de toate, Maggie îi făcu plăcerea de a judeca asupra spuselor lui, ca în final să-l contrazică, făcând un semn scurt din cap.

-Prea bine atunci Poţi să-mi spui şi mie cum te-ai lovit?

-Am dat cu piciorul în piciorul scaunului

-Şi? insistă el, fără a se arăta mulţumit de răspuns. Maggie nu înţelegea de unde ştie că lucrurile nu se opreau acolo.

-Şi mi-am sucit glezna, recunoscu ea cu jumătate de gură.

Connor aprinse una din lămpile cu petrol. Văzu scaunul răsturnat, îl puse în faţa lui Maggie şi se aşeză pe el. Fără să-i ceară permisiunea, îi luă piciorul şî-l puse pe genunchii lui. Se uita mai întâi la deget, mişcându-l uşor cu mâna, apoi îi atinse laba piciorului şi glezna. Cu un gest reflex, Maggie tresari şi vru să-şi tragă piciorul în momentul în care el atinse punctul sensibil. O ţinu suficient de strâns, aşa încât nici să n-o scape, dar nici să n-o facă să sufere mai rău. Simţi cum se relaxează, părând să-i arate mai multă încredere decât îi arătase la început

-Aşa e, ţi-ai luxat glezna, spuse el, atingându-i pielea piciorului absent, mângâind fără să-şi dea seama laba piciorului. Ce-ai de gând sa faci în legătură cu asta?

-Da' de ce mă-ntrebi pe mine? îl întrebă ea aproape fără voce, sperând să-şi ascundă îngrijorarea cât mai bine.

-Vrei să devii doctoriţa, nu-i aşa? o întrebă Connor, simţind cum se încordează din nou, la fel de suspicioasă ca la început, deşi din cu totul alte motive,'ceea ce-l înfurie. Doar tu mi-ai spus asta, continuă el. Am întrebat-o şi pe Skye azi dupa-

amiază. Mi-a mărturisit că nu ai fost admisă la colegiul de medicină. De asta ai venit la mine?

-Vrei să-mi aduci nişte gheaţă să-mi pun la picior? îl rugă Maggie.

-Te-ai dus la Madame Restell înainte sau după cc ai aflat ca ai fost respinsă?

-Nu contează, spuse ea, îndreptându-şi spatele. O să-mi iau singură gheaţa.

Fără să-şi dea seama, Connor apăsă mai tare pe piciorul vătămat

-Te-ai gândit vr£o clipă şi la altcineva în afara de tine atunci când ai luat hotărârea aceea?

Din cauza durerii ascuţite, lui Maggie i se tăie pur şi simplu respiraţia. Durerea o străbătu până pe şira spinării, explodându-i în creier.

-Te rog, spuse ea cu voce sugrumată. Mă doare!

Connor îi dădu diurnul, deşi mult prea târziu. Reacţiile fuseseră. înregistrate parcă cu încetinitorul; gestul lui, lacrimile ei, întrebările acelea ca un cuţit în rană, teama ei.

„ -lartă-mă! îi spuse el.

Se ridică de pe sofa şi se îndepărtă de el, Şchiopătând.

-Să nu mă atingi, spuse ea cu glas la fel de răguşit. Să nu mai pui vreodată mâna pe mine. Urăsc când faci asta. întotdeauna mi-ai Scut rău. Tu nu ştii să te porţi altfel. Acum tremura, iar privirea ei era ca o acuzaţie. Nu-mi pasă dacă mă urăşti şi nu mă interesează ce crezi despre mine, vorbi ea din nou. Ai obţinut ceea ce ai vrut căsătorindu-te cu mine. Şi pe urmă, nu sunt singura ticăloasă din încăperea asta!

Văzând că Connor se ridică în picioare, Maggie se făcu mică.

-Maggie, o chemă el pe nume, blând. O vedea cura se lipeşte şi mai mult de perete. Nu ştia ce

să-i spună. O dispreţuia pentru ceea ce făcuse, Dar nu o dispreţuia chiar în totalitate. Daca n-ar fi dorit-o, daca nu s-ar fi simţit atât de atras de ea, n-ar fi trebuit să-şi reamintească în fiecare clipa cât de antipatică îi era. Se ura

în clipa aceea, şi ura întuneca culoarea ochilor lui. Erau negri, maţi şi reci precum o noapte de iarnă.

-Mă duc să-ţi aduc gheaţă. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă schimb. Ieşind din dormitor la câteva minute după aceea, Connor văzu că Maggie nu mai era lipită de perete, deşi se mai sprijinea încă de el. Sentimentul de teamă îi dispăruse. Trecând pe lângă ea, o văzu, cu coada ochiului, că se mişcă.

-Nu cred că ne vom înţelege vreodată, spuse el încet

Odată rămasă singură, Maggie simţi că sc prelinge pe perete, atât era de vlăguită. Ochii ei erau uscaţi, deşi simţea nevoia acută de a plânge. Avea un nod în gât, nu putea înghiţi şi simţea o presiune pe piept, ca o ghcariLcare o împiedica să respire. Oare ce vrusese Connor să spună? Vorbea cumva despre căsnicia lor? Cu siguranţă că nu, pentru că ei porniseră de la bun început pe ideea că ea nu va ţine. Se căsătoriseră având clar în minte gândul de a divorţa. Nici nu încăpea vorbă să poată rămâne împreună.

Maggie îşi trase picioarele la piept şi le cuprinse cu braţele. Se gândea dacă nu cumva Connor avea de gând să-şi încalce promisiunea. Mai devreme, văzuse că Jay Mac îl ivitase pe Connor în bibliotecă. Nici unul dintre ci nu vorbise despre asta, dar Maggie ştia sigur că avuseseră o discuţie, Jay Mac îi oferise din nou frâiele în ceea ce privea ferma Double H.

Pământul reintrase în stăpânirea lui Connor. Acum nu mai trebuia să se teamă de amestecul lui Northeast Rail sau al altor magnaţi. Şi, pentru a-şi vedea dorinţa împlinită, nu trebuise decât sa ia o nevastă de care n-avea nevoie, pe care nu o dorea §i pe care nu o plăcea.

Connor se întoarse repede cu gheaţa. Cei de la restaurant o înfăgurasera în şervete de bumbac, dându-igi o frapieră pe deasupra. Toţi cei de la St. Mark păreau bucuroşi să poată face ceva pentru perechea de tineri căsătoriţi.

Puse frapiera cu gheaţa pe grătarul de marmură al căminului.

-Vino aici! o chemă el întinzându-i mâna.

Maggie ezită, dar Connor ţinu încă mâna întinsă. Nu avu ce face şi-l luă de mână, lăsându-I s-o ajute să meargă. îi Seu semn să se aşeze pe sofa. De data aceasta, în loc să ia un scăunel pe care sa se. aşeze, Connor îngenunche pe covor la picioarele ei, ridicând doar piciorul lovit al lui Maggie pe taburet Ridică poala cămăşii de noapte şi puse şervetul cu cuburi de gheaţă pe glezna ei.

-E prea rece? o întreba văzând ca schiţează o grimasă.

-Suportabil.

-Nu asta fce-am întrebat Dacă e prea rece mai aduc un prosop să înfăşurăm gheaţa în el.

-Mi-e bine aşa, răspunse Maggie, încercând să fie politicoasă.

Connor rămase pe vine.

-îmi pare rău pentru ce ara făcut mai devreme, spuse el. N-am vrut sa te fac să suferi.

Maggie ştia că el se referă la durerea fizică. Altfel, tot ceea ce făcuse fusese intenţionat.

-Ştiu. Nu face nimic.

-întotdeauna îi ierţi uşor pe oamenii care îţi fac rău?

-Nu înţeleg ce vrei să spui, admise Maggie, cu ochii măriţi de uimire.

-Nici eu, răspunse el, uitându-se atent la ea. Fiindcă ţinea capul aplecat într-o parte, forma alungită a ochilor ei de pisică era şi mai accentuată acum. îşi sugea buza de jos, apucând-o între dinţi, într-un gest ce devenise deja tic şi care trăda preocuparea sau neliniştea. Incruntându-se, între sprâncene îi apăru iar dunga aceea subţire, verticală. Brusc, Connor o revăzu în patul acela imens din bordelul doamnei Hali, cu trupul ridicat, într-o poziţie ce putea fi interpretată ca prăbuşire sau dorinţă.

-Dacă aş fi ştiut atunci... Nu mai putu sa vorbească. Oare ar fi procedat altfel? se întrebă. S-ar fi băgat lângă ea în pat? Ceruse o fată tăcută, o fată care să nu pună prea multe întrebări şi

căreia să nu-i treacă prin cap să-l plictisească cu poveşti despre existenţa ei nefericită. Nu dorise să ştie nimic despre femeia de lângă el, despre necunoscuta ce-i accepta corpul şi care păruse dispusă să-i aline sentimentele de frustrare, dăruindu-se şi acceptându-l.

-Sau, mai bine, lasă, se răz^ndi Connor.

Masca ce-i ascundea adevăratul chip îi revenise. Se ridică în picioare. Ce ţi-au spus cei de la recepţie când ai cerut să ţi se dea doua dormitoare?

Mag^e era luată prin surprindere, deşi era o întrebare la care se aşteptase. Aproape că uitase ce trebuia să răspundă.

-Mi-au spus ca hotelul e plia Directorul regretă, dar nu mai are camere.

-Chiar nici una? o întreba el, iar în colţul gurii îi apăruse din nou un zâmbet Îmi pare rău că n-am ştiut §i eu asta.

-De ce? se încrunta Maggie.

-Pentru că nu m-aş mai fi deranjat să mă duc până jos să cer altă cameră. Spunând acestea, dispăru în -dormitor. Se întoarse imediat, trăgând după el o valiză. Mâneca unei camaşi ieşea dintre ramele geamantanului pe care-l făcuse în grabă.

-Camera 313, o lămuri el. Directorul hotelului a fost foarte amabil atunci când i-am

cerut o cameră, pe motiv că nu vreau să te deranjez. Ca să fiu sincer, m-a lăsat să-mi aleg singur camera, dintr-un număr respectabil de alte camere. Foarte multe dintre oferte erau apartamente cu două dormitoare, dar i-am explicat că, din cauză că eşti lovită la picior, nu arc rost să te mut de colo-colo.

Maggie gemu imperceptibil, roşind până în vârful urechilor pentru că fusese prinsă cu minciuna.

-Sper că aveai o faţă suficient de nemulţumită şi frustrată atunci când ai vorbit cu el, spuse Maggie, făcând eforturi de a se menţine dreaptă. Gândul ca însuşi Connor s-ar fi putut arăta încântat, chiar nerăbdător să scape de mireasa lui, tocmai în noaptea nunţii, era umilitor.

-Să ştii că cel mai uşor mi-a fost să ma prefac a fi frustrat, mărturisi Connor, dar pentru sine, abia după ce ieşi pe hol, unde Maggie nu-l.mai putea auzi.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

Dimineaţă, Connor veni în apartamentul în care era Maggie, pentru a lua împreună micul dejun.

-Ai dormit bine? o întrebă el» gândindu-se la noaptea albă pe care o făcuse.

-Da, răspunse ea repede, nefiind în stare sa-l privească în ochi.

-Nu te-a mai durut piciorul?

-Poftim? A, da... Maggie uitase de durere. Stătuse trea2ă aproape toată noaptea, dar nu din cauza durerii de gleznă. Nu... nu m-a mai supărat., nu m-a durut aproape deloc. Nu mai şchiopătez.

Connor ridică capacul argintiu ce acoperea tava cu costiţe şi oua şi începu să se servească.

-Te simţi în stare să porneşti la drum?

-Da, sigur.

-Vrei costiţă? o întrebă el neconvins de adevărul spuselor ei, deşi i-ar fi plăcut să ştie că e bine.

229

-O feliuţa, te rog!

Connor îi puse în farfurie două felii de costiţa şi o cantitate generoasă de ouă cu jumări. Rupând în doua un biscuite şi ungându-l cu unt, îi făcu ei bucata mai mare. Nu lăsă să i se răcească cafeaua în ceaşcă, având grijă să i-o umple de fiecare, dată când observa că lichidul mai scăzuse.

Grija lui, atenţia cu care o trata o făcea să se simtă agitată. Cu toate că aroma micului dejun îi gâdila simţurile în mod plăcut, Maggie simţi că-i piere pofta de mâncare din cauza felului în care o privea Connor.

în loc să mănânce, se juca cu furculiţa în farfurie, mutând bucăţile de omletă de colo-colo.

-Va trebui să guşti totuşi cate ceva. B adevărat ca vom călători cu tot confortul, dar şi-aşa va fi epuizant Trebuie să mănânci să prinzi puteri.

Maggie lăsă capul în jos, privindu-şi în continuare farfuria.

-Nu pot să mănânc dacă mă studiezi atât, spuse ea. Te porţi de parcă ai fi o cloşcă ce-Şî supraveghează puii. După ce rostise aceste cuvinte, în jurul lor se lăsă o tăcere atât de adâncă şi dejungă, încât Maggie avu impresia ca-I jignise. îndrăzni să ridice ochii.

Connor pufni în râs, iar Maggie fu atât dc vizibil şocată, încât nu făcu decât să-i stârnească râsul şi mai mult Până la urmă, Connor fu nevoit să-şi şteargă lacrimile care-i .»păruseră în colţurile ochilor cu şerveţelul.

-Nu mi s-a părut chiar aşa de amuzant ce-am spus.

-Nimeni nu m-a acuzat până acum de aşa ceva, spuse el devenind iar serios. Asta e tot Mi s-a spus

în toate felurile, mi s-a spus – mă rog) foloseşte-ţi imaginaţia. Chiar şi tu mi-ai adresat câteva epitete usturătoare,

Maggie simţi cum o învăluie căldura.

-Numai cloşca nu mi-a spus nimeni. Da, nimeni nu s-a gândit să mă califice în felul acesta. Duse furculiţa cu jumări la gură şi mai luă o feliuţă de şuncă de pe tavă, apoi se ridică de la masă. Mi-am lăsat lucrurile în camera cealaltă, spuse el. Mă duc acum să le iau, ca să-ţi poţi termina mâncarea în linişte. Trebuie să fim în gară la ora unsprezece, aşa ca avem destul timp la dispoziţie.

Când Connor ieşi, Maggie îşi dădu seama cât este de prefăcută. De fapt, îi lipsea compania lui. Şi pe urmă, acasă lua mereu masa în familie, cu excepţia cazurilor în care era bolnavă şi nu putea cobori. îi plăcuse întotdeauna atmosfera însufleţită din jurul mesei, conversaţia, impresiile, poveştile pe care le auzea. Toate acestea aveau să-i lipsească, deşi rareori era ea cea care deschidea vreo discuţie sau care să fie neapărat în centrul atenţiei. îi plăcuse mai degrabă să asculte ce se discuta în jurul ci. Surorile ei spuneau despre ea ca era poate cea mai introvertită locuitoare a New York-uîui. Un zâmbet nostalgic apăru pe buzele ei amîntindu-şi copilăria.

Dădu u§or din cap, râzând de ea, apoi începu să mănânce.

Connor fu surprins în momentul în care auzi uşa apartamentului său deschizandu-se. Nu bănuise ca pierduse atât de mult timp făcându-şi bagajele.

-Deci ţi s-a făcut dor de cloşcă în sfârşit? strigă el din dormitor.

-De cloşcă? auzi el vocea lui Beryl de dincolo. Să nu-mi spui că bietei tale nevestici i s-a făcut deja dor de mămica.

Connor lăsă să-i scape valiza pe pat şi se întoarse spre uşă. Nu făcu nici un efort să-şi ascundă gândurile şi sentimentele. Ochii lui negri aruncau săgeţi spre Beryl.

-Ce dracu' cauţi aici?

Beryl îşi desfăcu panglica roşie de la pălărie. Pe frunte îi căzu o şuviţă de păr castaniu, începu să-şi facă vânt cu borul pălăriei.

-N-ar trebui să-mi vorbeşti în felul acesta, îl avertiză ea impasibilă. Poate ca am venit pentru că s-a întâmplat ceva cu tatăl tău.

-De asta ai venit?

-Nu, răspunse ca zâmbind şi trccând în dormitor. Se văzu în oglindă. Era destul de întântată de înfăţişarea ei, aşa că nu-şi mai dădu osteneală să §i-o îmbunătăţească. Indiferent ce ar fi spus Cpnnor, ştia că el se simte încă atras de ca. Culoarea rochiei era aceeaşi cu cea a panglicii de la pălărie. Corsajul rochiei îi accentua linia gâtului

şi umerii înguşti. Era atât de strâns pe corp, încât îi scotea în evidenţă sânii frumoşi şi talia zveltă. Lăsa pălăria pe un balansoar şi rămase în picioare la capătul patului, la mică distanţă de Connor.

-Rushton e perfect sănătos, îl linişti ea, zâmbind cu ochi vicleni. Chiar foarte sănătos aş putea spune.

Condor nu înţelese imediat sensul cuvintelor ei. Ar fi vrut să ştie că taică-său face amor cu Beryl cât era ziua de lungă. Era cea mai bună cale de a o ţine departe de propriul lui pat

-Ştie că ai venit aici?

-I-am spus că s-ar putea să trec să te văd. El a plecat la biroul de la fabrică. Va veni la gară să te conducă, împreună cu toţi ceilalţi.

-Şi tu?

-Eu intenţionez să-mi iau rămas- bun acum. Degetele ei delicate desfăceau acum nasturii îmbrăcaţi în mătase ce-i închideau gulerul, Nu-ţi face griji! spuse ea. Ştiu că soţia ta e în alt apartament Am aflat asta la recepţie. îmi pare rău că şi-a scrântit piciorul. Oare o fi facut-o intenţionat? Ca să fie sigură ca n-o s-o chemi în patul tău?

-Beryl, ţi-am mai spus asta de muit, atunci când te-ai măritat cu tata, că între noi totul s-a

terminat Nu poţi să profiţi şi de banii lui şi de
corpul meu în acelaşi timp. Cu toate ca

Rushton §i cu mine nu murim de drag unul pentru celălalt, cu-i pot face una ca asta. Recunoaşte că am măcar o singură calitate cu care, fie vorba între noi, tu nu‚te poţi lăuda – simţul onoarei, moralitate.

Se întoarse cu spatele la ea, continuând să împacheteze.

-Dar sunt gata să-ţi dau dreptate, spuse ea, desfăcându-şi încă un nasture şi lăsând să i se vadă dantela ce-i decora bustiera. Tu te întorci în Colorado §i probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. Aşa că ne putem lua acum la revedere, Connor.

-Nu te vreau, Beryl!

-Şi vrei să te cred că o doreşti pe cealaltă? pretinse ea un răspuns. Râsul lui Beryl fu scurt şi înveninat Nu-mi vorbi tu mie dc morală, ipocritulei Recunosc că l-am luat pe Rushton pentru banii lui, dar nici tu n-ai sărit prea departe de mine ieri. Presupun că Jay Mac te-a invitat în biroul lui pentru cu totul alte motive şi nu ca să-ţi mulţumească printr-o afacere de douăsprezece mii de dolari că ai catadicsit să te însori cu insipida aia cu ochi verzi ca iarba Şi plină de ea? Hai, scuteşte-mă! Beryl îşi desfăcuse complet corsajul, dezvelindu-şi sânii, ispitindu-l în continuare. La dracu', Connor, crezi c-o să-mi pese dacă te culci cu ea? E ca **şi** cum ar râde ciob de oală spartă... în fond îl am pe Rushton cu care mă culc când poftesc. Niciodată n-am vrut să stau în calea plăcerilor tale. Nu ţi-am cerut decât să le împărţi cu mine. Ce vezi rău în asta? Suntem amândoi căsătoriţi. E ca şi cum am împărţi împreună

un păcat

Connor prelungi un pic momentele în care îşi împacheta cămaşa, în mod deliberat

-Să împărţim păcatul? Nu cred că aşa stau lucrurile, Beryl. Asta s-a întâmplat cândva în rai, oile negre nu-i cunosc semnificaţia,

-Nu-ţi bate joc de mine, Connor! se răsti ea scuturând furioasă capul,

-Nu pot face decât să-mi bat joc de tine sau să te jignesc, spuse el scos din sărite.

Beryl Hoîiday se ridică în vârful picioarelor şi îi cuprinse gâtul cu braţele, Se lipi de el şi-fi îngropă faţa în curbura dintre gât şi umăr.

-Atunci, jigneşte-mă! îi şopti ea atingându-i pielea. Nu mă supăr.

Connor îi puse o mână în jurul taliei, iar cu cealaltă îi cuprinse gâtul. Când încercă s-o îndepărteze, Beryl ridică capul, arătându-i buzele desfăcute, umede, pregătindu-i plăceri ascunse şi invitând să fie sărutate. îl privi cu îndrăzneală, hipnotizându-I cu ochii aceia de vrăjitoare.

-Fir-ai tu să fiii spuse el strângând din dinţi.

Beryl se lipi din nou de el. Buzele ei începută sa-l sărute pe gură, experte. Degetele ei se jucau în pletele lui Connor, ţinându-l destul de strâns ca el să nu poată scăpa din îmbrăţişarea ei lacomă. îi simţi sânii pe piept, aproape să spargă corsetul. Degetele lui se încleştară pe încheietura mâinii ei şi în păr, la ceafă. Se simţea prizonieră în îmbrăţişarea lui brutală, vulnerabilă, deşi ea era de fapt agresorul. Pielea şi buzele lui erau fierbinţi. Se lăsa furată de apăsarea trupului lui, iar între pulpe simţi deja dorinţa lui Connor.

Maggie făcuse tot cei stătuse în putinţă să le atragă atenţia, dar fără sa izbutească. Connor ar fi putut

argumenta că era suficient să fie în aceeaşi încăpere cu ea pentru a o vedea. Nu îl întrebă cc-l făcuse să se uite spre uşă şi nici nu-i dădu ocazia să se explice. Până să se smulgă din braţele lui Beryl, Maggie fugise deja din cameră.

Ridică boneta lui Beryl gi i-o aruncă.

-la asta şi cară-te! spuse el aspru.

Ameţită, Beryl se lăsă pe pat Se uită în oglindă. Era ciufulită şi avea buzele umflate. Se îmbujorase la faţă iar ochii îşi accentuaseră culoarea, devenind mai languroşi.

-Ce ai?

Auzi uşa trântindu-se. Se lungi pe spate, se întinse ca o pisică, arcuindu-şi spinarea într-o mişcare de felină. întoarse din nou faţa spre oglindă. Uşa dormitorului era în raza ei vizuală. Beryl zâmbea satisfăcută.

Ajungând în celălalt apartament Connor nu o mai găsi pe Maggie acolo. Dispăruseră şi bagajele ei. Blestemând, preferă să o ia pe scări decât să aştepte liftul. Ajunse în holul hotelului abia trăgându-gi răsuflarea. Connor se linişti văzând că ea îl aştepta calmă într-un loc ceva mai retras, prin aranjamentul scaunelor şi prin

hivecele uriaşe cu fiori.

Puse valiza lângă geamantanele ei, apoi se aşează pe scaunul din faţa ei, trăgându-l mai aproape pentru a putea vorbi cu ea fără să itraga atenţia. Maggie îşi studia mâinile aşezate în poală de parcă nu ar fi fost ale ei.

-Uită-te îa mine, Maggie, o rugă el, fără a se răsti la ea ca de obicei, ci luând-o cu binişonil. Crezi că nu ştiu de ce ai coborât aici?

Maggie îl privi. Era atâta deşertăciune în ei, încât păreau în total contrast cu zâmbetul care îi contura acum gura.

-Mă bucur că ai[A] o asemenea putere de observaţie, Connor. în felul acesta mă scuteşti de o explicaţie.

-M-ar bucura dacă şi tu ai dovedi puţin simţ de observaţie, insistă el. Pentru că văd că ai totuşi nevoie de o explicaţie. Ceea ce ai văzut sus nu era...

Maggie îl întrerupse, scuturând capul.

-Nu doresc nimic de la tine, spuse ea calmă. Cu atât mai puţin o explicaţie.

Connor se uită în jur. Maggie se orientase foarte bine atunci când preferase acel loc. N-ar fi putut facc o scenă în plin centru al hotelului St Mark.

-Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să mă asculţi, o avertiză el.

-Aş prefera să te ascult cât mai târziu.

Deşi nu-i plăcea ceea ce auzea, cedă, văzând că maxilarul i se încordase într-un gest de f încăpăţânare.

-Prea bine, spuse el ridicându-se. Mă duc să caut o birjă ca să plecăm la gară.

Totul fu aranjat de către directorul hotelului. Bagajele fură duse în faţa hotelului, iar birja veni ta câteva minute după aceea. Connor îi oferi braţul lui Maggie, dar ea^prefăcându-se că nu observă, ieşi înaintea lui. îl lăsă pe birjar s-o ajute şi se aşeză într-un colţ, cât mai departe de Connor. Spera ca acesta să nu aibă îndrăzneala de a se aşeza lângă ea. Iar el ştia că, cel puţin deocamdată, Maggie nu dorea să aibă de-a face cu el.

Până la gară călătoriră în tăcere. Maggie era preocupată de felul în care trebuia să se comporte de faţă cu familia, iar la sfârşitul drumului luase deja hotărârea de a-i acorda atenţie noului ei soţ, fără riscul de a i se face greaţă sau de a avea sentimentul că îi scade din demnitate.

Evenimentele din acea dimineaţă făcură ca ei să ajungă la gară mai devreme decât preconizaseră.

Două vagoane particulare ale companiei Northeast Rail fuseseră cuplate la tren. Un hamal deosebit de îndatoritor începu să le încarce bagajele, împreună cu cuierele care sosiseră cu o noapte înainte.

Connor arătă cu degetul spre stiva de sacoşe, valize şi cufere.

- Toate acestea sunt ale tale? o întrebă el pe Maggie, ştiind dinainte răspunsul, dar «cvenindu-i să creadă că era adevărat -Mama şi Skye au împachetat totul. Le-am pus că e prea mult, dar n-au vrut să mă asculte.

Connor avu impresia că această stare de lucruri era perfect normală din punctul ei de

vedere.

-Dancer Tubbs n-are atâta loc cât să-ţi intre toate astea.

Maggie stătea pe unul din cufere, ^sindu-şi poziţie cât mai comoda. Purta o rochie făcută dc comandă; croiala bărbătească şi culoarea închisă a corsajului dădeau impresia că în sus Maggie purta o vestă şi o jachetă dc bărbat

-Am să las câteva lucruri la Denver, la Mary Michael. Dacă mă întâlnesc cu Rennie, am să-i dau şi ei o parte din bagaje. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa bagajelor mele, n-am să te oblig să le plimbi prin Colorado. N-am să-ţi fiu o povară.

-Dar cum de ţi-a venit o asemenea idee? Am spus doar că Dancer nu are mult spaţiu. Vom merge cu trenul până la Queen's Point, iar de acolo vom avea căruţe şi cai. Nu drumul e problema, ci căsuţa în care stă Dancer.

-Iartă-mă, am înţeles eu greşit Magge îşi mută privirea dc la el, concentrandu,se acum asupra agitaţiei din gară. Peroanele şi ghişeele de bilete se aglomeraseră. Băncile ce mai rămăseseră libere fuseseră ocupate de oameni cărora le făcea o deosebită plăcere sa privească trenurile, făcând uneori pariuri mai mult pentru a se distra, în privinţa trenurilor care aveau să întârzie şi a celor care vor veni mai devreme de ora stabilită. Navetişti îmbrăcaţi

în culori închise, ignorând moda de primăvară sau de vară, preocupaţi numai de fumul,i funinginea şi praful ce-i înconjura. Femei care-şi strângeau copiii laolaltă, numărându-î în timp ce alergau grăbite pe peron. Bărbaţi ce se îndepărtau puţin de restul familiei pentru a nu-i scăpa din ochi pe hamali şi pentru a-şi mai clăti privirile cu femeile neînsoţite şi atrăgătoare. Comis-voiajori ce-şi ţineau strâns valizele cu produse, apărându-şi astfel existenţa. Un artist având sub braţ scăunelul şi şevaletul, trecea pe acolo în căutare de clienţi, amatori dispuşi sa-şi rupă câţiva bănuţi din buzunar pentru a li se face portretul.

Pe Connor îl enerva toată atmosfera aceea. Acolo găsea de fapt tot ceea ce ura mai mult în New York: aglomeraţie, zgomot, grabă. îşi aminti cât de mult îi seamănă mamei lui în privinţa asta. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ferma din Colorado nu l-ar fi interesat decât ca sursă de venituri, aşa cum o vedea de fapt Rushton.

Se uită la Maggie ce părea a fi fascinată de ceea ce el detesta, respirând pulsul nervos al gării, contopindu-se cu mulţimea şi cu confuzia din jurul ei, de parcă toate acestea ar fi fost vitale existenţei ei. Era sigur că nu va rezista nici două săptămâni la Double H, darămite la Dancer – asta în cazul în care i-ar fi îngăduit să locuiască acolo. Con nor era cel puţin liniştit de faptul ca Maggie îi propusese cea dintâi divorţul, altfel s-ar fi văzut nevoit să facă el această propunere oneroasă. îl ajutase să-şi ia ferma înapoi, dar nu putea supravieţui acolo.

Maggie îi simţi privirea şi se întoarse cu faţa la el. O descurajau ochii aceia ce o priveau atât de intens, mai ales că el nu-i spunea nimic,

-La ce te uiţi?

în acea clipă el îi privea ^tul. Sub corsajul rochiei, Maggie purta o cămaşă de culoare albă, cu platcă pîisată, cu năsturei ca nişte perle, legată la gât cu o cravată din mătase neagră. Era extrem de feminină în ciuda veşmântului bărbătesc, care ar fi trebuit să o înăsprească. Connor arăta cu degetul spre cravată.

-Aia e a mea, spuse el, pe o voce ce trăda surprinderea. Chiar mă întrebam ce-oi fi făcut cu ea.

Maggie mângâie încet cravata, îndreptând-o.'

-Aseară ţi-ai strâns lucrurile în grabă, spuse ea. Iar azi dimineaţă, continuă ea zâmbind indiferentă, nu mă surprinde că nu te-ai gândit la ea. Vrei să ţi-o dau înapoi?

El neagă din cap. Faptul că Maggie purta un lucru ce îi aparţinea crea o oarecare intimitate între ei. Mai mult îl surprinse însă alegerea ei şi faptul că, după ce asistase la scena cu Beryl, încă mai continua s-o poarte.

Era pentru prima oara când o privea altfel, iar ochii îi devenirii mai lesne de pătruns.

-Se potrivea cu rochia mea mai bine decât celelalte panglici pe care le-am adus, îi explică ea.

-Atunci păstreaz-o!

Maggie bănuia ca gestul Iui$_{A}$ nu avea la bază ' numai o pornire generoasă. în clipa aceea, îi trecu prin minte că, odată ajunsă dincolo de Hudson River, Con nor nu va mai purta oricum cravată.

-Mulţumesc, spuse ea politicoasă.

Connor vru să mai spună ceva, dar apariţia hamalului care venise sa ia şi cuiarul pe care stătea Maggie îl făcu să se răzgândească. Maggie se ridică.-Connor se uită în jur, să găsească o bancă pe care s-ar fi putut aşeza, dar nici una nu era liberă.

Văzându-l că intenţionează să-i dea pe câţiva din cei ce căscau gura la o parte, Maggie îi puse o mană pe braţ, oprindu-l.

-Nu e nevoie, spuse ea, arătând cu degetul către un grup din capătul îndepărtat al peronului, ce urca scările. Cred că au venit ai noştri. Mi se pare că o aud pe Mary Francis râzând.

Connor recunoscu şi el râsul colorat al surorii lui Maggie. îi întinse braţul.

-Nu-ţi face griji, spuse ca aruncând un zâmbet către familia ce se apropia. Dacă tu sau Beryl nu-i spuneţi ceva lui Mary Francis, atunci secretul tău va fi bine păstrat., iar picioarele

îţi vor rămâne nevătămate.

-Prinzi curaj atunci când eşti cu ai tăi, răspunse el cu răutate în glas.

Maggie îl ignora, deşi ştia că spune, adevărul. Se apropie de mama ei, îmbrăţişând-o aproape cu disperare. Peste umărul Moirei, îi văzu pe Rushton şi Beryl apropiindu-se. Simţi cum o trec fiori de gheaţă. Moira făcu câţiva paşi înapoi, pentru a o vedea mai bine.

-Arăţi superb, draga mea.

-Mamă, interveni Skye, dându-şi ochii peste cap. Abia v-aţi despărţit ieri. Eu aş spune că e cam palidă, deşi îmi place cravata, îi stă bine. De unde o ai? o întrebă ea pe soră-sa, sărutând-o pe obraz

Fericită de întorsătura pe care o luase conversaţia, Maggie îl arătă cu degetul pe Connor.

-De fapt, i-am şterpelit-o. -Ai furat-o? întrebă Skye, uitându-se ia cumnatul ei perplexă. ,

-Nu, ştrengăriţo, râse Connor. Sora ta a furat-o de la mine.

Mary Francis îi dădu un ghiont lui Skye.

-Nu-j nevoie să mai faci pe proasta cu el. Acum e soţul lui Maggie, nu un prezumtiv pretendent la mâna ei.

-Fetelor, le dojeni Moira, oftând. Nici una nu dădu semne că ar vrea să se potolească. Cum e hotelul St Mark? La fel de frumos cum mi-l amintesc eu? o întrebă apoi pe Maggie.

-Foarte fnimos, mamă.

Jay Mac îl bătu prietenește pe Connor pe spate, dar fără să-şi dea seama îl lovi cam tare.

-Abia aştepţi să scapi de noi, ai?

Connor se întrebă cât putea fi de sincer cu Jay Mac, fără a-l jigni. Alese un răspuns plin de tact:

-Abia aştept să ajung la fermă. Mi-e dor de spaţiul acela vast şi de liniște.

Rushton se apropiase între timp de ei. Răspunsul fiului său îl făcu să-şi amintească de Edie, soţia lui care nu şi-ar fi părăsit ţinutul pentru nimic în lume. Apoi, se uită la Maggie. Era subţire şi delicată, cu trăsături frumos conturate şi o piele catifelată. încercă să şi-o imagineze la Double H, călărind un armăsar alături de Connor, pregătind masa pentru lucrători, dând naştere copiilor în acelaşi pat în'care Edie îl născuse pe Connor. Nimic din toate acestea nu i se părea posibil lui Rushton.

Maggie nu semăna deloc cu Edie, cu excepţia unui singur lucru: era new-yorkeză sadea, menită să se ofilească în ţinuturile sălbatice din Colorado, aşa cum Edie se ofilise în aerul ostil al New York-ului.

Rushton strânse mâna fiului său, întrebându-se în permanenţă ce credea de fapt acesta despre proaspăta lui soţie. îl trase pe Connor deoparte, lăsând-o pe Bcryl sa se descurce singura, ţintuindu-l cu privirea.

-Să n-o laşi să se prăpădească pe acolo, îi rugă el.

Privirea distantă a lui Connor nu se schimbă, 244

cu toate că simţea că ÎÎ străbate un fior de gheaţă din cap până-n picioare.

-Ce vrei să spui?

-Vorbesc de.soţia ta, repetă Rushton. Nu va supravieţui la Double H. Las-o sa plece de acolo înainte de a fi prea târziu.

-Adică s-o las să fugă în mijlocul nopţii aşa cum ai făcut tu?

Culoarea dispăru din obrajii lui Rushton. Se încruntă.

-Asta crezi tu că am făcut? Nu pot să cred că Edie te-a învăţat să crezi asta, că ţi-a întreţinut părerea asta în toţi aceşti ani.

-Mama nu mi-a spus niciodată că ai fi părăsit-o, spuse Connor rece. Oamenii de bine din jurul meu au făcut tot posibilul ca eu sa aflu acest lucru.'

Rushton nu mai spuse nimic Preţ de câteva clipe dădu numai uşor din cap, resemnat, obosit

-Mda, eram sigur, spuse el într-un târziu, mai mult pentru sine decât pentru a fi auzit de Connor.

-Ai cumva altă variantă? Poate n-ai plecat în toiul nopţii? Poate chiar îţi plăcea viaţa la

fermă?

Rushton se uită la el, apoi la nora luL

-Nu, răspunse el privind-o^ pe Maggie. N-am de gând să-ţi spun altceva. în orice caz, nu de la mine ai să afli. Şi mă rog la Dumnezeu să nu afli nici de la soţia ta,

Connor fu nevoit să accepte răspunsul **enigmatic al tatălui sau pentru că Beryl tocmai se apropia de ei.**

-Rushton, îl dojeni ea, l-ai acaparat de-a dreptul pe Connor. Mai sunt §i alţii care vor să-şi ia rămas bun de la el.

Rushton Holiday zâmbi, luând mâna lui Beryl §i bătând-o uşor. Era convins că făcuse o alegere bună însurandu-se cu ea. Era o floare frumoasă, dar nu fragilă, obişnuita fără a fi grosolană, o supravieţuitoare prin natura ei. Uneori îi spunea „Daisy", fără a-i explica de ce.

-Hai, îi îndemnă el. Sa mergem lângă ceilalţi. Cred ca fiul meu a ascultat destule sfaturi părinteşti până acum. Plecară de lângă Connor, . lăsând u-l singur.

-îţi, plac vagoanele? o întrebă Jay „Mac pe fiică-sa, ţând Connor apăru în spatele ei. îşi puse mâinile pe umerii ei, făcând-o să se încordeze un pic, dar prea puţin vizibil ca s-o observe cineva, Mirosul părului lui Maggie îi aţâţa simţurile. Din câte simţea, era levăirţică. Subtil, delicat miros. 1 se potrivea.

-N-am fost încă înăuntru, vorbi Maggie. Sunt sigură că o să ne placă, adăugă ea, punându-şi mâna pe pieptul tatălui ei. Ştiu că-ţi place confortul atunci când călătoreşti.

Jay Mac plesnea de încântare văzându-îe pe Moira şi celelalte fiice ale lui râzând. îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele, John MacKenzie Worth era un om foarte bogat, numai că era la fel de modest. Singura excepţie o 11 ni.iu vagoanele personale; avea însă iii i t l **de mult bun simţ pentru a simţi o i * a stânjeneală.**

ti spune nimic, Rush, îl avertiză el pe t 11 n iul lui de afaceri. Ţi-am văzut trăsurile l i echea aceea de cai superbi, ti tre cu viciile lui, răspunse Rushton. i ml l.ingă soţul ei, Beryl nu-şi putea lua ochii l 11 Connor.

[1] 113lorii ce mergeau cu trenul 454 erau fti iu sa urce în vagoane,-iar însoţitorii erau iu ¿i »ţi să coboare. Moira se duse mai aproape 1 1 iy Mac.

u-mi vine să cred ca pleacă, îi spuse ea. 1 it întâi Michael, pe urmă Rennie şi-acum I .t. ucea întruna o batistă,în mână. Şi toate, i ii dc departe. Aş vrea.. îşi muşca buza de I . .. I.icând un gest care o facea să-i semene ! ii de mult lui Maggie, încât Connor rămase ml mnit.

[1] > să-ţi scriu, mamă, îi promise Maggie, În indu-i mâinile în mâinile sale. Ştii că voi

' să am eu grijă să se ţină de promisiune, amestecă Connor.

1 ntru a nu strica cheful celorlalţi, Moira se • iată satisfăcuta de cuvintele lor. O'sărută pe

Maggie,

Vom fi mereu acolo pentru tine, eşti oricând Iu icvenită acasă, îi şopti ea la urethe.

-Ştiu, mamă, ştiu, spuse Maggie închizând ochii, simţind că i se frânge inima.

Următoarele câteva cuvinte trecură pe nesimţite, în timp ce Maggie îşi lua rămas bun de la toată lumea, despărţindu-se <le ei cu durere în suflet Abia când ajunse pe platforma vagonului, realiză că pleca.

Connor era lângă ea, iar restul familiei rămăsese pe peron. îl apucă de braţ din instinct, de teamă să nu se dezechilibreze când trenul porni. El o luă de umeri. Răinase aşa până când trenul se îndepărtă suficient de mult pentru a nu mai fi văzuţi de nimeni.

Maggie deschise uşa compartimentului şi intră înaintea lui Connor. Ea călătorise foarte rar cu trenul, dar Jay Mac îl folosea destul de des. Deşi avea două vagoane personale, Jay Mac le folosea rar pe amândouă atunci când călătorea singur. Vagonul în care se aflau acum Maggie şi Connor fusese aranjat pentru a satisface toate pretenţiile de confort ale lui Jay Mac, dar şi pentru a fi folosite în interes de afaceri.

Totul era construit sau lucrat potrivit unui anume stil. în capătul vagonului trona un birou imens de lemn de mahon, care fusese lustruit până când lemnul devenise roşcat Un scaun masiv, tapiţatîn piele, se afla dincolo de birou, între două ferestre, era atârnată o hartă a Statelor Unite, pe care erau indicate toate liniile feroviare, existente şi pe cale de dispariţie. O porţiune a peretelui din spatele

Im >ului era ocupată de rafturi de cărţi, ce se ridicau din podea până în tavan. Lângă o mică • .hă de lemn, doua fotolii. Partea de vagon ' /ervată aşa-zîsului birou era mobilată în aşa

I, încât sa lase loc liber şi pentru alte îmbunătăţiri. O masă ce se întindea pe I ngimea unei. ferestre sub care era bine i,.igurata în podea, lăsa să se înţeleagă că Jay Mac prefera să ia uneori masa singur. Pe jos era întins un covor cu motive orientale, care mi numai că ţinea de cald, dar înviora ilmosfera prin culorile lui vii. Sub patul de mărimea unei cugete, erau câteva sertare, iar pe unul din pereţi se sprijinea un cufăr în care erau pături dc schimb.

Maggie observă imediat ca tatăl ei făcuse unele modificări în onoarea acelei călătorii mai' speciale. De o parte şi de alta a vagonului, fuseseră ataşate, în rame de alamă, vaze uriaşe, care alternau cu globuri albe ca laptele, ce acopereau lămpile cu petrol. Vazele erau pline cu garoafe, verdeaţă. în frapieră era o sticlă cu şampanie-. O panglică lată fusese prinsă de la un capăt la celălalt al vagonului, anunţând că erau proaspăt căsătoriţi, iar prosoapele şi aşternuturife de pat, frumos împăturite fuseseră deja brodate cu monograma „H*. Lui Maggie nu-i fu greu să-gi închipuie că tatăl ei angajase câteva femei care să lucreze zi şi noapte la aceste broderii, astfel încât acestea să fie gata înainte de plecarea lor. Totuşi, refuza să-şi imagineze că Jay Mac fusese atât

de convins că ea se va căsători cu Connor încât să aranjeze totul cu-luni în urmă. Oftând se întoarse, fiind cât pe ce să se ciocnească ci soţul ei. li urmări privirea.

Connor nu se uita la aşternuturi. Examin; cu ochi critic dimensiunile patului.

-E cam mic, spuse ea.

-Mie-mi place,

-Am crezut că e ceva mai mare.

Connor se uita acum la ea. Categoric, nu gândeau problema patului în aceiaşi termeni.

-Am impresia că avem o problemă, spuse el calm.

-Nu cred, răspunse ea nepăsătoare. Eu voi dormi în pat, iar tu pe canapeaua din vagonul din faţă.

-După cum spuneam, cred că avem o problemă.

Maggie refuză să se certe cu el. Dădu prosoapele la o parte de pe pat şi le puse în dulapul de lângă camera de baie, mascată cu o perdea. Apoi îşi scoase pelerina şi o atârnă de uşa vagonului. Trenul prinsese viteză şi vagonul începuse să se legene uşor. Maggie avu brusc o sen2aţie de greaţă şi se sprijini de noptiera din lemn de mahon.

IIlVIIV

***■O* M trea< •prij N**

-Ţi-e rău? o întrebă Connor. Era pentru prima oară când ştia că merită privirea aceea acră pe care Maggie i-o aruncă. Era o întrebare tâmpită, având în vedere că nu mai încăpea îndoială că Maggie nu se simţea bine. Pălise, ochii erau marcaţi de durere, iar buzele i se învineţiseră.

Ce s-a întâmplat?

Maggie nu răspunse imediat. Aşteptă să îi n -..că senzaţia de vomă. Se îndreptă şi se prijini din nou de masă.

Nu-i nimic, spuse ea, fără a se întreba dacă merita privirea încărcată de dezgust; pur şi implu îl ignoră. Vrei să vezi şi celălalt vagon? îl întrebă ea, şi, fără a aştepta vreun răspuns,

0 lua înainte.

Ca să treacă în celălalt vagon, trebuiră să ii iverseze o singură pasarelă, asigurată cu un

1 I de balustradă pe ambele părţi. în timp ce i limul vagon era aranjat pentru uzul personal a! lui Jay Mac, cel de-al doilea era destinat întâlnirilor cu investitorii şi partenerii lui de .if.iceri,pentru scurte călătorii în afara oraşului. În mijlocul vagonului trona o masă rotundă, i< I din lemn de mahon, la care puteau sta opt ■ ameni lejer. în centru, o fructieră. Soba din 1 -mn era ornamentată cu alamă, iar suportul de sticle conţinea o duzină de sticle de vin. 1 itru fotolii şi două canapele mici erau dispuse astfel încât oaspeţii să poată conversa iicstingheriţi, iar măsuţele din jurul lor erau

•hipate cu scrumiere şi lămpi cu petrol. Pe podea erau două covoare orientale, unul sub masă, iar celălalt în porţiunea ce semăna a don.

Connor se uită în jurul lui, fluierând încântat,

-E un loc nemaipomenit pentru un joc de pocher, spuse el, arătând masa din mijloc.

-Ai dreptate, îl aprobă Maggje zâmbind, privindu-I dintr-o parte. Jay Mac spune că e l pentru mesele pe care le oferă partenerilor lui, dar nimeni nu-l crede. Din când în când îşi ia ' câţiva prieteni pe care-i invită la o călătorie în j afara New York-ului, pasămite în interes de serviciu. Singura înţelegere la care ajung, după[1] părerea mea, e să facă o partidă. Şi tatăl tău î-a însoţit pe Jay Mac de câteva ori.

-Nu mi-a spus niciodată.

-Nu sunteţi prea apropiaţi, nu-i aşa ? întrebă ea fără a se arăta surprinsă.

-Nu ne cunoaştem aproape deloc, răspunse el, ridicând indiferent din umeri.

Felul în care Connor rostise ultimele cuvinte voia să însemne că subiectul era încheiat Maggie îşi roti privirea în jur.

-Deci, ce părere ai? Ţi se pare suficient de confortabil? Cele două vagoane sunt mai mult decât spaţioase pentru noi doi, şi pe urmă mai e restul trenului, Ai acces şi în celelalte vagoane. Nu văd de ce ne^am împiedica toată ziua unul de celălalt

Connor scoase un fel de mârâit în loc să dea un răspuns clar. Era preocupat de dimensiunea divanului în raport cu statura lui. Condiţiile în care avea să călătorească erau mult superioare aranjamentelor pe care le-ar fi putut face el, dar nu putea scăpa din vedere faptul că era nevoit să renunţe la un pat confortabil pentru o sofa destul de incomodă.

-Dacă nu te'deranjează, spuse Maggie, aş vira să ma duc înapoi în vagon să-mi ik' s pachetez 1 ucrurile.

Şi dacă m-ar deranja? o întrebă Connor.

-Oricum mă duc, răspunse ea băţoasă. Nu încercam decât să fiu politicoasă.

Mi-am dat seama.

Vazând-o că pleacă, puse o mână pe braţul

i, pentru a o opri. O simţi încordată, iar ochii lui deveniră din nou reci şi goi când ea făcu ini pas înapoi.

-Voiam doar să-ţi spun că nu e nevoie să-ţi dai osteneala să fii politicoasă. După câte văd, îţi este destul de greu să respecţi până şi înţelegerea asta.

Maggie se simţea penibil pentru că reacţia ei de dezgust fusese atât de ostentativă; pe de altă parte, era şi o dovadă de slăbiciune din partea ei. Lăsă ochii în jos şi se grăbi să iasă din vagon.

Connor se întinse, pe canapea. După cum se aşteptase, picioarele îi atârnau în afară. Dacă avea să doarmă pe ea până la Denver, ar fi ajuns acolo înţepenit. în cazul acesta, aţr fi fost preferabil să doarmă pe jos, variantă mult mai plauzibilă. Era clar că soţia lui nu avea nici cea mai mică intenţie de a împărţi patul cu el.

Soţia lui. Connor îşi trecu degetele prin par şi-şi masă ceafa. îşi aduse aminte de zilele în care singurul sentiment pe care Maggie îl cunoscuse faţă dc el fusese timiditatea. Acum se întreba ce aşteaptă

de fapt de la ca. Şi, mai cu seamă, ce aşteaptă de la el însuşi.

Se uită peste umăr, privind uşa pe < Maggie tocmai ieşise. O clipă se gândi urmeze, dar nu ştia ce să-i spună. Nu-i putes aminti aversiunea pe care o simţea faţă de ea, din cauza avortului pe care îl făcuse, pen; că, de câte ori venea vorba despre asta, în ochi i se citea spaima, se comporta de parcă ar fi fost bântuită de o fantomă. Pe urmă, îi datorai totuşi o explicaţie în legătură cu postura în care îl găsise, alături de Beiyl, la hotelul St Mark. Oare era bine să deschidă subiectul acum? Ce Dumnezeu dorea fata asta de ia el?

Nimic.

Ura indiferenţa lui Maggie faţă de el şi se ura pe sine, pentru faptul că se implicase mai mult decât bănuise.

ignoră stativul cu sticle de vin şi se duse la vagoanele de pasageri, sperând să găsească o băutură mai tare şi pe cineva cu care să poată •sta de vorbă.

După ce termină de despachetat, Maggie era mult mai obosită decât ar fi trebuit sa fie după o sarcină relativ uşoară. Nu dormise bine cu o noapte în urmă, iar întâlnirea din gara, cu familia, o obosise peste măsură. Dar mai era Şi **altceva. Dându-şi seama că o năpădesc iar gândurile, făcu un efort de a le ignora, făcându-şi de data aceasta de lucru cu valizele** şi **cuferele lui Connor. Ceea ce avea de gând să facă avea un caracter mai intim; începea să**

poarte ca o soţie, lucru de neconceput

I iitru ea, deşi nu atât de neplăcut aşa cum

II r/u se. Descoperi surprinsă, dar cu inima (ansă, că îi plăcea să-i aranjeze lucrurile. Se

f .nîdi că daca ar fi făcut asta pentru un bărbat I' care l-ar fi iubit, atunci ritualul împăturirii, 11 • tezirii şi aranjării hainelor în dulap ar fi fost < Itiar amuzant. Hainele lui aveau un parfum tpecific, iar Maggie era convinsă că, dacă ntimentele ei ar fi fost altele, atunci le-ar fi i mut chiar mai mult în mână, strângându-le, lipindu-le de faţă pentru a le savura aroma.

Scutura capul în încercarea de a alunga toate a este închipuiri ciudate ce o nelinişteau. Puse lucrurile lui Connor la întâmplare, în şifonier, .ipoi aruncă o privire spre patul nefăcut. în loc *a* se bage sub cearşafurile proaspete şi ipretate, Maggie se trânti pe el aşa cum era. Scoase un cearşaf de sub ea pentru a se înveli i adormi în drum spre pernă. Aşa o găsi Connor o oră mai târziu. Parul desfăcut se revărsase peste gât, umeri, încurcându-se în năstureii ce-i închideau rochia. Nu-şi scosese cravata, care stătea într-o parte acum, mototolită. Rochia i se ridicase, dezvelindu-i picioarele; acoîo unde nu era învelită, „Connor putu vedea linia eleganta a piciorului, îşi pusese o mâna sub obraz, iar cealaltă era întinsă pe cearşaf, exact unde fusese brodată monograma H. Razele soarelui se rcflectau jucăuşe în verigheta de aur. Trenul traversa acum câmpurile din Pennsylvania,

Connor alesese verighetele fără a le cer. părerea, ei sau tatălui său. Verigheta pe cart o purta Maggie fusese a lui Edie. Connor m putea spune de ce ţinuse să poarte inelul mamei lui. Nu-i spusese ce semnificaţie ar pentru el, nici nu-l avertizase pe Rushton asupra a ceea ce va face; în ziua cununie scoţând cutiuţa cu inelul din buzunar, văzus zâmbetul blând, reţinut al lui Maggie apoi, peste umărul ei, faţa îndurerată a lui Rushton. în clipa aceea se simţise puternic, capabil d a imprima tatălui lui o anumită emoţie. După aceea, luă mâna lui Maggie, o aşează pe palmi lui şi, punându-i verigheta, îi trecu prin minte că se folosesc unul de celalalt, iar Maggie era cea care înţelegea cel mai puţin comportarea lui. Dintr-o dată, nu se mai simţi puternic, ci josnic.

O înveli mai bine pe Maggie. Pleoapele i se mişcau imperceptibil, o dată cu genele dese. îi atinse fruntea cu dosul palmei. Se mişcă, încreţindu-şi nasul.

-N-am vrut să te trezesc, spuse el aproape în şoaptă. Cu toate că găsise şi băutură şi un partener de conversaţie în vagoanv'e din faţă, renunţase la ele. în fiecare din cele trei vagoane de clasa a doua se încinsese câte un joc de pocher. Connor fusese şi el invitat să joace, dar preferase să privească doar. Se întrebase cum l-ar fi privit eventualii lui parteneri de joc, dacă le-ar fi povestit de cei douăsprezece mii de dolari câştigaţi şi pierduţi în aceeaşi seară. O privea în continuare pe Maggie. Poate ca tipii l-ar fi crezut că a câştigat o avere, dar nu l-ar fi crezut dacă le-ar fi povestit cum îi dispăruseră banii.

-Parcă ai fi un îngeraş, îi mai spuse el.

Convinsă că încă visează, Maggie zâmbi fără să-şi dea seama. Se întoarse uşor pe-o parte, atingându-şi obrazul cu mâna, într-o mişcare leneşă, care avea ceva de felină în ea.

Connor luă un scaun şi se aşeză, sprijinindu-gi picioarele de rama sertarelor ce susţineau patul. Se lăsă pe spate, ca într-un balansoar, aşa **încât scaunul nu se^ mai sprijinea decât pe picioarele de dinapoi. îşi încrucişă picioarele, întinzându-se.**

Maggie se trezi destul de greu, descoperind, atunci când deschise ochii, că visul ei nu fusese decât o cruntă realitate. Zâmbetul îi dispăru.

-Ce faci? îl întrebă, dezamăgită că glasul îi era răguşit şi că aproape se sufocase de iiidignare. Connor nu se lăsă intimidat şi nici nu .se arătă prea grăbit să-i răspundă.

-Ascult! pretinse ea, de data aceasta pe un ţon mai ferm.

-întotdeauna împungi aşa când te trezeşti?

-N-aî să afli niciodată, răspunse ea cu dulceaţă în glas. Se ridică şi începu să-gi frece tâmplele. Somnul nu-gi făcuse efectul; o durea cumplit capul. Şi asta pentru ca, atunci când mă voi trezi, tu nu vei fi niciodată aga de aproape de mine, adăugă ea. Vrei să te dai la o parte ca să mă pot ridica din pat? Trebuie să iau ceva pentru durerea asta de cap, oftă ea._

-îţi aduc eu.

Maggie nu-i contrazise, pentru că nu dorea să se mişte. Se întinse din nou pe spate, arătându-i cu

mâna unde găseşte medicamentele. Sub lighean era un vas cu apă proaspătă. îl auzi cotrobăind prin dulăpioare pentru a găsi un pahar şi o linguriţă. Imediat după aceea veni cu prafurile. Maggie se ridica' într-un cot pentru a-şi putea lua doctoria.

-Ţi-e rău din cauza trenului? o întrebă Connor.

-Cam aşa ceva, răspunse ea închizând ochii.

-Ar fi trebuit să-mi spui.

-Nu mi-am dat scama, spuse ca obosită. Călătoresc foarte puţin.

-Dar, de data asta, traversezi aproape jumătate de ţară, alături de un bărbat pe care abia îl cunoşti, pentru a învăţa medicina de la unul pe care nu l-ai văzut în viaţa ta. Călătoria asta trebuie să fie foarte importantă pentru tine.

Maggie nu-i dădu un răspuns pe ldc. Erau anumite lucruri în legătură cu ea, pe care nu dorea să le dezvăluie nimănui, cu atât mai puţin lui Connor Holiday care o dispreţuia, o considera târfă şi hoaţă pe deasupra şi, mai nou, şi criminală, din pricina veştii pe care i-o dăduse, legat de Madame Restell.

-Da, este, răspunse ea într-un târziu.

Connor luă paharul din mâna ei şi se aşează pe marginea patului. Maggie intră imediat în panică, deşi el nu făcuse nici o mişcare spre ca. Nu dorise nici să o atingă, nici să o împiedice sa se tragă aproape de perete.

-N-am să-ţi fac nici un rău, spuse el calm. Vreau să văd doar dacă ai temperatură, eşti încă îmbujorată. Lasă-mă să-ţi pun mâna pe frunte!,

Cu un gest reflex, Maggie îşi atinse faţa cu mâna, dar degetele ei erau încă reci din cauza paharului, dându-i senzaţia că pielea îi arde mai taredecâtîn realitate. Se apropie cu teamă de Connor. Se afla într-o situaţie care obliga la o ciudată familiaritate între ei, ca şi cum soţul ei ar mai fi făcut asta cândva. îşi aminti că atunci când îl cunoscuse, în camera aceea de bordel, era bolnava. Oare senzaţia că-I cunoaşte mult mai bine era cumva imprimată de amintirea aceea în mod special?

Connor o privea răbdător. Să fi fost o mânza, ar fî ademenit-o cu 'o bucată de măr sau o bucată de zahăr fărâmiţat în palmă. Dar era o femeie, speriată, neştiind dacă sa-i acorde încredere; singurul lucru care înlocuia mărul sau zahărul era răbdarea. Connor o privea în tăcere, fără a spune nimic, fără să se mişte, aşteptând ca ea să vină la el.

Maggie veni până în mijlocul patului. Cearşaful şi rochia i se încurcaseră -între picioare; le împinse, apoi îşi trase rochia peste picioare. Se lăsă pe spate, uitându-se în ochii lui.

-Nu aşa ţi-ai imaginat tu viaţa de femeie măritată» nu? o întrebă el. întrebarea lui îi adusese parca un zâmbet pe buze. Eu cred că nu.

-Niciodată nu m-am gândit că mă voi mărita.

Afirmaţia ei îl surprinse. în ochi îi apăruse o licărire şi deveni brusc curios.

-Eu credeam că toate fetele se gândesc la măritiş.

-Nu şi eu. Maggie nu-şi mai ţinea degetele încleştate pe cearşaf şi respira ceva mai bine. Connor se întrebă ce o făcuse sa se relaxeze, dar mai ales ce o făcuse să-i facă o asemenea mărturisire. Fu şi mai surprins când ea îşi continuă ideea.

-Cred că nici surorile mele nu s-au gândit la asta.

-Vorbeşti serios?

-Probabil că asta îl face pe Jay Mac sa ne împingă aşa de la spate.

Connor ridică mâna şi atinse uşor obrazul lui Maggie, apoi fruntea. Faţa nu-i mai ardea.

-Văd că ţi-ai recăpătat suflul, spuse el luându-i mâna de pe faţă. Cred că nu mai ai nimic.

-Asta puteam să ţi-o spun şi eu. M-a durut doar capul şi mi-a fost rău din cauza trenului.

-Vrei să trag jaluzelele?

Maggie scutură din cap. Mişcarea aceasta făcu să-i revină senzaţia de greaţă.

-O să mai stau puţin întinsă. îmi trece imediat -Lasa-mă să-ţi masez fruntea, o rugă Connor, < l ptându-se ca ea să-l refuze. Faptul ca-l >< • cpta acum demonstra cât de rău se simţea,

u loate că ezitase o clipă. încercă sa se ridice.

Nu, rămâi aşa! Vin eu lângă tine. Se aşează în aşa fel încât să-i poată lua capul în poală. Maggie îi simţi degetele în par, mişcându-se uşor pe creştet Cutele

din jurul ochilor, !>iovocate de încordare, dispărură aproape imediat'închise ochii.

-Vorbeşte-mi de Beryl, îl rugă ea, simţind că degetele lui devin mai rigide. îşi dădu seama că l-a luat pe nepregătite. Nu sunt geloasă, să ştii.

-Ştiu. Ai fi fost geloasă dacă între noi ar fi fost vorba de o căsătorie în adevăratul înţeles al cuvântului. Degetele îşi reluară ocupaţia. Bănuiesc ca ai crezut ca vreau să te pun într~o situaţie proastă.

-M-am gândit şi la asta, deşi sunt convinsă că cea care a urmărit să mă umilească a fost Beryl. Mama mi-a spus că ai fost logodit cu ca.

-De unde ştie asta?

-Probabil că i-a spus Beryl

-Nu mă surprinde, comentă Connor,. strâmbându-se a dezgust

-O mai iubeşti?

El făcu o pauză, îngăduindu-şi un moment de reflectare. îl surprinse felul în care Maggie pusese întrebarea. începu să se întrebe dacă o iubise vreodată cu adevărat pe Beryl Walker.

-Nu, răspunse el într-un târziu.

Ezitând, Connor pierduse şansa de a fi crezut; în felul acesta, nu făcuse decât să întărească convingerile lui Maggie privitoare la înţelepciunea pe care o dovedise procedând aşa. *Ar* fi fost intolerabil pentru ea să se mărite cu un bărbat îndrăgostit de o altă femeie. Ce fel de soţ ar fi fost acela? Ce fel de tată ar fi fost copilului său? Luase nişte decizii dureroase, dar nu-i părea rău. Era mai bine aşa. Mai rău ar fi fost dacă s-ar fi îndrăgostit şi ea de el, dacă !-ar fi judecat cunoscând numai comportamentul de care dădea dovadă chiar în acea clipă. Şi-atunci ce s-ar fi întâmplat cu ea?

-Mai vrei sa mă întrebi şi altceva în legătură cu Beryl?

-Nu, nu cred, răspunse ea.

-Nu vrei să ştii ce a căutat la hotel? insistă el, vizibil iritat de indiferenţa ei. Nu vrei să ştii dacă nu cumva şi-a petrecut noaptea acolo?

-Cred că ştiu de ce a fost acolo. Şi nu mă interesează dacă ţi-ai luat dinadins încă o cameră ca să poţi C cu ea. Ţi-am spus că nu sunt geloasă.

Cu toate că ea nu se arătase curioasă, Connor simţea nevoia să-i explice. Dorinţa lui de-a vorbi se năştea din perversitate, pe când tăccrea îl făcea mândru. Continuă să-i maseze capul. Cu câteva clipe înainte de a adormi, Maggie şopti:

-Mă bucur că ne putem purta totuşi frumos unul cu celălalt.

Connor oftă şi se sprijini cu spatele de tăbliapatului. Magge întoarse capul punându-şi obrazul pe coapsa lui. Se întrebă cât timp va mai trebui sa se poarte frumos sau câtva dura această minune.

Minunea dură până la cină.

Trenul se opri în gara Philadelphia, iar Connor se înţelese cu cei de la restaurant să le aducă cina în vagonul personal. Maggie era impresionată de preocuparea lui de a o face să se simtă bine §i, pentru că el făcuse atâtea eforturi, iar ea se simţise tău aproape toată ziua, se simţi datoare sa-i arate acccaşi consideraţie, aranjându-se pentru masă.

Nu observă privirea chelnerilor în momentul în care intră în vagonul ce servea acum drept restaurant, şi nici faptul că ochii acestora se lipiseră de ea. Era convinsă că rochia ei de catifea roşie ca sângele era deosebit de elegantă; nu ştia însă că, îmbrăcată cu ea, părea ceea ce nu era de fapt

Connor realiză imediat impresia pe care ea o făcuse asupra chelnerilor. Le dădu bacşişul, le spuse să revină mai târziu să-i servească, apoi îi concedie. Maxilarele i se încleştară văzând ce priviri schimbaseră aceştia între ei. Simţi ca i se urcă sângele la cap în momentul în care unul dintre ei îl privi şmechereşte. . -Ce dracu' ţi-a venit să pui aşa ceva pe tine?

o întrebă el aspru.

Maggie încremeni auzind întrebarea aceea grosolană, pe care nici chelnerii nu o scăpaseră. Incruntându-se, se uită la rochie, apoi la propria ei imagine reflectată în geamurile vagonului. îi plăcea decolteul rotund, îi plăceau mânecile scurte,

bufante. Garnitura corsajului îi subţia şi mai mult talia, accentuându-i linia şoldurilor. Trena era susţinută de căptuşeala de muselină. în faţă, era decorată cu panglici' de catifea şi mătase. Culoarea ei scotea în evidenţă şi reflexele roşcate ale părului, dând obrajilor prospeţime fără a mai fi nevoie să folosească pudră. ^

Puţina încredere' în sine pe care o câştigase îmbrăcându-se astfel, îi pierise cu desăvârşire. Clipi de câteva ori, stăpânindu-şi lacrimile, apoi ridică bărbia şi se aşează la masă.

-Nu m-am îmbrăcat ca să-ţi fac ţie plăcere, spuse ea încăpăţânată, fără a-l privi în ochi. M-am îmbrăcat să-mi placă mie.

„Iisuse", spuse Connor trecându-şi disperat mâna prin păr, „fata asta nu înţelege. Ce dracu' o fi văzut când s-a uitat în oglindă? E clar că nu şi-a dat seama". într-un acces de furie, puse o mână pe spătarul scaunului şi-l trânti de podea, făcând covorul valuri.valuri. îl aranjă cu piciorul, apoi se aşează în stânga lui Maggie. Ridică capacul uneia dintre tăvi şi-i întinse platoul cu friptură de miel gata tăiată. Maggie luă o felie, apoi îşi puse şi sos de mentă. Cu coada ochiului, Connor o văzu întinzând mâna

după coşuleţul cu pâine. Aştepta să vadă dacă d. «olteul i se desface şi mai mult. Văzând că mi se întâmplă nimic, nu ştiu dacă sa se i hixeze sau să se simtă dezamăgit

S:« ştii ca femeile care populează cârciumile 111 acoperă sânii mai bine decât o faci tu, spuse I pe un ton tăios.

M.iggie nu-şi amintea să mai fi auzit pe cineva i >> tind cuvântul „sâni" în faţa ei. Nu auzise I cât de „pieptul" de găină sau de curcan. Era tiât de umilită încât îşi încleşta degetele pe 1i1 rcuîiţă ca să n-o scape de indignare. Îşi înghiţi în dul din gât şi-i răspunse calmă:

-Nu ştiu ce fac femeile ce populează , rciumiie. Ştiu însă ca rochia asta e foarte la modă în New York. Fu cât pe ce sa îi spună di nici nu intenţionase să ia rochia aceeâ cu ■ i, pur şi simplu pentru că nu vedea unde ar li avut ocazia să o poarte. Skye fusese cea care insistase şi atunci Maggie cedase. Şi să nu-mi pui că am ieşit de mult din New York, spuse , pentru că sunt perfect conştientă de acest spect Nu" voi avea ocazia să o mai port şi... -Sânii!

-Pe viitor voi avea griji să-mi acopăr cum se cuvine pieptul. Din punctul ei de vedere* conversaţia era încheiată.

Connor era de altă părere. O luă de bărbie şi o obligă să se uite la el. Trăsăturile sale'bine definite erau acum aspre.

-Să nu cumva sa uiţi asta, Maggie. Şi să mai ştii că trebuie să te obişnuieşti cu ideea că,

înainte de a divorţa, vom împărţi acelaşi pat | Răceala ochilor lui o ardea <;a un fier înroşit. Iar dacă rămâi iar gravidă, atonei am să facp4 dracu'-n pâtru să rămâi aşa până naşti !

CAPITOLUL AL OPTULEA

Maggie se smulse de lângă Connor şi se ridică «le la masă. Mâna ei se arcuise pe spate şi p irnisedeja spre el. Când mai rămaseră câţiva ntimetri până ca ea să-i atingă faţa, Connor prinse de încheietura, apucând-o strâns, l urculiţa căzu pe farfurie.

Zgomotul făcut de ea în cădere îi atrase itcnţia lui Maggie. Se uită la ea şi la farfuria dc porţelan. în faţa ei era o furculiţă şi nu o irmă ce i-ar fi lăsat lui Connor cicatrice adânci pe viaţă, sau mai rău, l-ar fi putut orbi. Tremura de groază. Iar el tremura de furie. -Iartă-mă, spuse ca înecându-se, mai mult în ţoapta.

Nu se uita în ochii lui. N-am vrut să... Se opri pentru că nu mai ^era lângă ea. Uşa vagonului se trânti atât de tare, încât Maggie simţi că îi vibrează tot corpul.

Se aşeză. De sub capacele de argint ce acopereau platourile se strecura aroma felurilor de mâncare. De unde, la început îj| era foame, Maggie simţea acum că vomită Lăsând la o parte eticheta, păsându-i prei puţin de rochie, se încovoie pe scaun ci genunchii aduşi la piept, încercând să-şi liniştească senzaţia de vomă. Rămase aşa mult timp, privind fix înainte, fara a se gândi la nimic, străină de tot ceea ce o înconjura.

Când vru să se scoale, era deja înţepenită din cauza poziţiei incomode în care stătuse. Şchiopăta, abia trăgându-şi picioarele până în celălalt vagon.

Acolo nu găsi pe nimeni gi, fără să-şi dea seama, respira uşurată. Nu se mai gândi unde ar putea fi Connor, sau cum alesese să-gi calmeze nervii; mulţumea cerului că era singura.

Aprinse una din lămpile cu petrol şi trase jaluzelele la toate geamurile. Ochii îi căzură pe panglica pe care scria 'Proaspăt căsătoriţi". O smulse de acolo, o făcu ghem şi o băgă sub masă.

încă se dezbrăca când îl auzi pe chelneri întorcându-se. Din râsetele şi chicotelile lor îş» dădu seama ce crezură ei văzând că cina era neatinsă. Apoi, cu ochi tulburi, văzu paţul. Patul acela gol. Doamne, cât de mult se înşelau oamenii de dincolo! .

După ce se dezbrăcă, îşi îuă cămaşa de noapte şi halatul, Seu patul şi scoase aşternuturi pentru Connor. Le duse în celălalt vagon şi le puse pe o canapea. După o scurtă ezitare,

I iggie aranja cearşafurile şi păturile pe ea, p"'î găsi şî nişte perne. Verifică divanul să dă cât era de comod, întinzându-se pentru a • – .Htrola cât era de lung şi de lat. Nu-i trebui ituilt să-şi dea seama că nu se putea dormi

-lOlO.

gândi la pat ş» la ceea ce-i spusese Connor ut.ii devreme. Nici nu se punea problema să-l ilnpartă. Unul dintte ei trebuia să cedeze. Maggie luase deja hotărârea fără sa-şi dea ima, copleşită de somn, în timp ce căuta, să l' ixească o soluţie.

Când Connor se întoarse în gară mai erau .iteva minute până la miezul nopţii şi doar «„teva secunde până la plecarea trenului 454. Imediat ce se urca în el, acesta se puse în mişcare. Rămase pe terasa din capătul vagonului, întrebându-se dacă să doarmă pe canapea sau să intre direct în vagonul de dormit, riscând să se certe din nou cu Maggie. I nmina ce se strecura printre jaluzele îi dădu dc înţeles că Maggie era încă trează şi-l aştepta. Oare o îngrijorase faptul că el ar putea pierde trenul? Sau se rugase ca el să-l piardă? [• rămân tot de aceste gânduri, Connor privi lung uşa vagonului de dormit îi trecu prin minte că va trebui chiar să doarmă îmbrăcat, că nu se va putea spăla, că nu se va putea dezmorţi dacă va dormi pe canapea, sau că nu va dormi deloc dacă va alege podeaua. Apoi îşi aminti

de umilinţa şi spaima din ochii lui Maggie, de durerea aceea născută din sentimentul trădării. Se întoarse la stânga şi intră . în vagonul restaurant.

înăuntru era întuneric. Nu aprinse lampa.
 Mirosul de mâncare plutea încă în aer, dar, uitându-

se la masă, văzu că totul fusese luat de pe ea. Simţi o durere în stomac şi saliva, Se aşeza pe una din canapele şi-şi scoase pantofii. Zâmbea ironic, autoironie, gândtndu-se că nu era pentru prima oară când nevoile lui nu erau satisfăcute.

Pantofii lui loviră podeaua cu un zgomot surd. îşi scoase ciorapii, apoi se ridită pentru a-şi dezbrăca haina gi vesta. Le aruncă pc amândouă pc un fotoliu. Prima căzu pe el, a[1] doua pe lângă. îşi scoase cămaşa din pantaloni, îşi desfăcu nasturii §i-şi suflecă mânecile. Se uita în jur după nişte perne, dar nu găsi nimic. Nu găsi nici paturi, nici cearşafuri, dar nu-l miră pentru că nu se aşteptase ca Maggie să se îngrijească de confortul lui.

Se întinse pe canapea,' întrebându-se dacă' cealaltă nu era cumva mai bună, apoi adormi, cu regretul că nu o încercase şi pe aceea.

Razele soarelui se strecurau printre liniile jaluzelelor. Maggie simţi lumina mângâindu-i pleoapele, jucându-se cu genele ci, îşi schimbă poziţia şi îşi aduse o mâna peste ochi. Mişcarea legănată a trenului era plăcută, iar zgomotul

c pi >r pe şine, liniştitor. Cască, apoi şe întinse, i. MI sa se ridice.

,1 >nnor se întoarse pe o parte. Umărul lui I o poziţie incomodă, aşa cum stătea , i njinit de braţul arcuit al canapelei. Gâtul . I « un unghi ciudat cu capul. Un picior îi , i na într-o parte, iar celălalt era pus peste tul opus al canapelei. Se întinse, se întoarse ; în nou şi căzu cu faţa în jos pe covor.

M.iggie se ridică brusc auzind mormăitul lui |] o»nor. Alunecă de pe sofa §i îngenunche I > tip,.» el, punându-i o mână pe spate.

A 1 e-ai lovit? îl întrebă ea, speriată că nu i sc 111 . punde. Pot să te ajut cu ceva? 1 I■ .ină a se ridica, fără a întoarce capul, Connor ı ıı l.icu un semn că n-are nimic.

Maggie îi atinse ceafa cu vârful degetelor, f irul lui părea aproape negru în contrast cu I mâinile ei albe. De teamă să nu o respingă, I Maggie îşi plimba degetele încet prin părul lui, I autând să vadă dacă nu are vreun cucui.

nnor rămase nemişcat Atingerea mâinii ei I ra ca o şoaptă pe pielea lui, dar îi provocă t irnicături în tot corpul. Rezistă cât putu de I mult, apoi se întoarse pe spate şi o fixă cu I privirea. Mâna ei rămăsese suspendată în aer, hiar deasupra obrazului lui, apoi încercă să I i-o retragă. Dar el o prinse de încheietura şi >> trase înapoi. I

Maggie tresări simţind degetele lui pe piele. i¹I îi dădu imediat drumul, urmărind-o cum îşi »duce mâna la piept, parca pentru a .o proteja.

-Te-am lovit? o întrebă el, ştiind că, & . gestul lui fusese ferm, nu-i putuse provoc durere, la să văd, spuse el ridicându-se.

-Nu, n-am nimic ' Connor îngustă ochii. Somnoroşi cu câtet clipe în urmă, acum erau larg deschişi muşcători.

-Chiar nu suporţi să te ating, nu-i aşa? J Luată” prin surprindere <U această acuzaţii fâţişă, Maggie deschise gura. Vru sa seAaper să-i explice, dar nu

putu rosti un cuvânt Intin s mâna, lăsându-l să i-o vadă. Nu merita să-l scutească de consecinţele actelor lui.

Ochii lui se mutară pe mâna întinsa încheietura era marcată de o dungă vânătă. S< i deosebeau pe ea urmele degetelor lui, c< lăsaseră pete întunecate pe pielea ei albă. Ştia că semnele acelea fuseseră făcute cu ore în urmă, atunci când ea ridicase mâna asupra lui Maggie îşi luă mâna din faţa lui şi se ridică. Scuzele nu-şi mai aveau rostul. N-ar fi făcut decât să se insulte iar, ceea ce ar fi însemnat că ar fi avut mai mult de suferit decât dacă s-ar fi luat pur şi simplu la bătaie. -Ai dormit aici? o întrebă el. -D,a. Am vrut sa-ţi las ţie patul. Nu-i mai spuse că adormise acolo fără să vrea. .

Connor se sprijini de canapea. îşi frecă ceafa, închizând şi deschizând ochii. -N-o să mai am nevoie de el, -Prea bine, acceptă ea decizia lui, fără sa-i ceată explicaţii. Tonul ei era din nou înţepat

Nu se putea abţine.

-S-ar putea să schimb trenul la Pittsburgh.

-Nu e nevoie sâ faci asta.

-O sa ajung la Denver doar la câteva zile după tine. M-ai putea aştepta la sora ta.

-Va trebui să te aştept la hotel, spuse ea, legându-şi mai bine cordonul halatului. Nu mă pot duce la Michael fără tine. [1]

-Să înţeleg că nu vei spune nimănui din familie despre divorţ decât după ce va fi un fapt împlinit? o întrebă el după un moment de tăcere.

-Exact-

-Eşti sigură ca asta vrei?

-Foarte sigură, răspunse ea rece.

-Atunci rămân cu tine.

Maggie nu păru să ia în seamă hotărârea lui. Vru sa plece. Era pe punctul de a ieşi din vagon, când îl auzi iar.

-Însă pentru asta va trebui să stabilim câteva reguli, o avertiză el ridicându-se de pe covor şi trăgând jaluzelele. Acestea ţâşniră în sus, cu zgomot Soarele pătrunse nestingherit în vagon. Trenul cobora ultima colină a munţilor Allegheny, îndreptându-se spre centrul Pennsylvaniei. Uitându-se peste umăr, Connor o văzu pe Maggie în uşă, cu mâna pe clanţă. Aştepta^ ca el să-i cxplice despre ce reguli era vorba. În loc să vorbească, Connor îi oferi fructiera.

-Mi-ar fi plăcut sa o vad aseară, spuse el, întinzându-i o portocală. Văzând că ea nu se mişcă de-acolo, Connor ridică din umeri şi începu să o cureţe. Trase un scaun de sub masă cu piciorul şi se aşeză. Mor de foame!

Maggie luă mâna de pe clanţă, dar rămase nemişcata. Se juca cu o şuviţă de păr.

-Pe fotoliul de acolo o să găseşti un coşuleţ pentru picnic, îi arătă ea. Acesta era ascuns sub haina lui mototolită. Se miră că el nu-l văzuse cu o seară înainte. Cred că a fost pregătit pentru noi, în cazul în care am fi vrut să mâncăm la prânz.

-O să mă uit mai târziu, acum mi-ajunge portocala,spuse el, desfăcând-oîn felii. Picături mari i se prelinseră pe degete, iar el le linse.

Privindu-l, Maggie simţi că ceva se răscoleşte în ea, Avu senzaţia că i se usucă gura, deşi normal ar fi fost să saliveze de poftă.

-La ce fel de reguli te refereai? îl întrebă ea cu glas răguşit

-Păi, în primul rând să petrecem cât mai puţin timp împreună, dacă se poate. Apoi, să eviţi să mai îmbraci rochii de genulăleia de aseară. Să nu mai stai în poziţia asta, jucându-te cu părul şi privindu-ma cu ochii ăia languroşi. Sa faci în aşa fel încât să nu mai arăţi la fel de frumoasă şi apetisantă. Să nu mă mai atingi, sau să mă laşi să... Se oprise, pentru că Maggie teşise din vagon. Nu auzise tot ceea ce spusese el, nu avusese răbdare să îl asculte până la capăt, dar spera că pricepuse mesajul. Se uită la mâinile-sale. îi tremurau.

Maggie iegi rareori din vagonul ei pe tot Iimpui restului călătoriei. Devenise vagonul ei în virtutea faptului că, profitând de una din bsenţele lui Connor, îi mutase* toate lucrurile în celălalt vagon. Cu excepţia cearşafurilor monogramate, reuşise să înlăture orice urmă i-ar fi putut aminti de el. Mâncau împreună atunci când trenul făcea câte o escală, dar Connor nu mai ceru ca masa să le fie adusă în vagonul personal. Luară masa la hoteluri din Columbus, lndianapolis, St Louisşi Kansas City. Micul dejun şi prânzul le erau aduse de către hamali, dar, de îndată ce aceştia ieşeau pe uşă, Maggie se retrăgea în vagonul ei, laşându-l singur pe Connor,

în drum spre Denver, Maggie se luptă cu singurătatea. Fusese întotdeauna o fire mai retrasă, căreia îi plăcuse să rămână singură uneori, dar acum se simţea de-a dreptul însingurată. Avusese mereu pe cineva alături de ea, care o. aştepta cu nerăbdare, care o accepta bucuros în preajma lui. Dar acum nu mai era acasă, ci cu Connor, care ñ dăduse clar de înţeles că nu dorea sa aibă nimic de-a face cu ea, că, din punctul lui de vedere, era un fel de paria. Pentru prima oară în viaţă, ruptă de familia ei, Maggie simţea fizic durerea despărţirii de cei dragi.

Se simţea izolată, dar singura persoană căreia i-ar fi putut mărturisi asta nu dorea să o asculte. Maggie ştia că deseori Connor se ducea la vagoanele din faţă. Juca pocher cu călătorii de la clasa a doua» găsea parteneri de conversaţie la clasa întâi, ba se juca până şi cu bieţii copii de imigranţi de la clasa a treia. Chiar el îi ¡spusese în treacăt acest lucru şi, cu toate că ar fi vrut să audă mai mult despre oamenii pe care îi întâlnea, nu îl întreba niciodată nimic.

Uneori plângea, aparent fără nici un motiv. II învinuia pe Connor, apoi, .părându-i-se nedrept să facă asta, prelua povara asupra ei, acceptând situaţia ca efect al hotărârii dureroase pe care singură o luase.

Atunci când Connor era în preajma ei, Maggie avea foarte mare grijă în privinţa rochiilor pe care le purta. Alegea numai rochii de zi, simple, cu croială modestă, chiar şi atunci când ştia că îl întâlneşte seara. Purta numai nuanţe de gri şi maro, punându-i câteodată câte o panglică sau un guleraş în culori mai vii. îmbrăcându-se aşa," nu ţinea neapărat seama de avertismentul lui în privinţa garderobei, ci făcea în aşa fel încât sa se simtă cât mai bine. în general, purta rochiile pe care şi le alesese deja pentru a le lua cu ea la Dancer Tubbs. îşi strângea

părul des într-o coamă, uneori înfăşurându-l într-un coc. De cele mai multe ori, însă, îl lăsa să-i cadă pe spate. în zilele în care ştia că nu avea să-l vadă pe Connor, nu se mai îmbăca, ba chiar nu se mai dădea jos din pat

Sentimentul de autocompătimire era ceva ii u pentru Mary Margaret. Uneori o îngrozea gândul că va trăi cu acel sentiment o viaţă mtrega. Alteori, nu-i păsa.

Erau la o distanţă de mai puţin de-o zi de Uenver când Connor îi făcu o vizită neaşteptata. Stătea ghemuită în scaunul de piele de la biroul tatălui ei, citind o carte. Era târziu după-amiază, prea devreme totuşi pentru cină; cu toate acestea, se uită la mâinile lui Connor, crezând că acesta îi aduce ceva de mâncare. Nu îşi putea imagina alt motiv pentru vizita lui.

Urmărindu-i privirea, Connor îşi dădu seama la ce se aşteptase Maggie.

-îţi pare rău? o întrebă el. Oricum n-ai fi mâncat nimic.

Părea nervos, cel puţin aşa crezu Maggie.

-Daca ai venit să cauţi sămânţă de scandal, atunci mai bine pleacă, îi răspunse ea,încântată de tonul ei,

încântată de faptul că putea fi atât de indiferentă. Deschise din nou cartea şi începu sa citească. Parcurgea paginile fără să înţeleagă nimic, dar era cel puţin liniştită că el nu ştia acest lucru.

-Mâine ajungem la Denver, o anunţă Connor, agezându-se pe braţul unuia dintre fotolii. L-am rugat pe conductor să-i telegrafieze surorii tale în următoarea staţie, ca să ştie când sosim. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci cu propria ta persoană?

Rostind această întrebare, Connor îi atrăsese atenţia, în ciuda dorinţei ei de a-i ignora, închise cartea şi o puse pe birou. Gestul fusese suficient de brutal pentru a face cartea să alunece până la jumătatea biroului lustruit

-Cum adică?

Connor se întrebă care dintre ei căuta de fapt gâlceava. încercând să-şi păstreze calmul, o lămuri:

-Să-ţi spun drept, Maggîe, arăţi îngrozitor.

Faptul că ceea ce spunea el era adevăraţ nu făcea situaţia mai acceptabila. Ar fî vrut să poată spune acelaşi lucru despre el, dar realitatea era că, pe măsură ce se îndepărtau de New York, Connor Holiday părea că întinereşte. Nu mai purta hainele

acelea sobre. Cămăşile nu mai erau la fel de apretate şi renunţase la butonii de aur. Renunţase şi la pantalonii de stofă în favoarea jeanş-ilor. Cămăşile de mătase fuseseră înlocuite cu cele de bumbac şi cu vestele din piele-maro. Cea mai vizibilă transformare în înfăţişarea lui Connor avu Joc undeva între St Louis §i Kansas City. începuse să poarte pistol.

Maggie era în stare să jure că dacă I-ar fi cunoscut în această ipostază la New York, nu s-ar fi măritat cu el. înţelesese că soţul ei nu era un adept al vieţii la oraş, dar nici prin cap nu-i trecuse că era un fermier sadea. II auzise în gară că simte lipsa spaţiului şi a liniştii. Acum, uitându-se mai bine la el înţelegea cât de încorsetat se simţise de toate convenţionalismele, cât de sfâşiat între dorinţele lui şi ale tatălui său.

încercă să-şi imagineze ce înţelegea el prin ■paţiu şi linişte şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi întărea convingerea că divorţul era singura cale de a i le reda pe deplin.

Fiindcă Maggie nu-i răspunse, Connor crezu că nu îl auzise.

-Maggie? o strigă el. Trebuie să repet ce-am

spus?

-Nu, oftă ea. Te-am auzit Ai dreptate. Se învârti în scaun, aruncându-i o privire descurajată. Ai de gând să mă împuşti?

-Să ştii ºcă aia din Kansas le împuşcă pe femeile urâte, spuse el şi un zâmbet ironic îi apăru în colţul gurii. Dar aici suntem în Colorado şinoi obişnuim să le spânzurăm.

Maggie îi privi fix Apoi clipi, încercând să prindă sensul cuvintelor lui. După care izbucni în râs.

Connor nu se aşteptase la această reacţie. Râsul ei avu asupra lui efectul înviorător ai unei ape de munte. Râdea din suflet, stârnindu-i toate simţurile, atingându-i faţa, gâtul, palmele, trimiţându-i fiori pe-şira spinării. în acele momente, Connor fu tentat sa-şi schimbe părerea despre ca. Maggie era absolut superbă, râsul îi transformase total chipul, dând, strălucire ochilor ei verzi, descoperindu-i dinţii frumoşi într-un zâmbet larg, readucând culoarea în obrajii ei.

Fără să-şi dea însă seama, o privea oarecum critic, drept pentru care Maggie se opri. îşi puse mâinile în poală.

-Presupun că te îngrijorează faptul că sora mea ar putea bănui că nu ne înţelegem.

-Credeam că asta te preocupă pe tine, spuse el. Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că ea ar putea crede că te bat. Se ridică de pe braţul fotoliului şi se apropie de Maggie, Ea încercă să-i dea la o parte mâna ce-i apucase bărbia, dar Connor era mai puternic. Nu i se împotrivi, ci îi înfruntă privirea întunecată şi rece,

-Cam cât ai slăbit? o întreba el.

Maggie nu era sigură că ar fi slăbit, pentru că fusese atât de leneşa în ultimul timp, încât credea mai degrabă că s-a îngrăşat

-Nu ştiu.

-Cel puţin cinci kilograme, spuse el. Şi asta într-o situaţie în care eşti şi-aşa destul de slabă. Nu eşti suficient de viguroasă ca să rezişti de la Queen's Point până la coliba lui Dancer. O ridică în picioare şi o duse până la oglindă, Ultă-te la tine, spuse el, rămânând în spatele ei. Ai obrajii supţi şi ai cearcăne sub ochi.

Trase de rochia ei gri, aratându-i cât stătea de lăbărţată pe ea. Ce-i vei spune surorii tale?

Ea dădu din umeri. Din cauză că Connor o mai ţinea încă de rochie, uitându-se în oglindă avu senzaţia că vede o marionetă. Ce efect stupid! Dându-i mâinile la o parte, Maggie se depărtă de el.

¡asesc eu ce să-i spun lui Michael. I Mcă nu iaci ceva în privinţa înfăţişării tale, m i (cm că sora ta o să creadă că ai ciumă!

lîcălosule, se răsti ea. Tu eşti cel care mi-a i ■ că...

«.nnor ridică mâna, reducând-o la tăcere. Nu ţi-am spus niciodată sa te ascuţi ca un ¡ -n. Daca n-ai fost în stare să pricepi până . um la ce viaţă te înhami alături de Dancer I nl>bs, n-ai nici o scuză pentru felul în care ai Mtuis. Ţi-am spus sa nu-mi ieşi în cale, nu să f ui tot posibilul sa te ofileşti şi nici să te imunzi. Niciodată n-ai vrut să vii cu mine să Ni.ii cunoşti şi alţi oameni. Oamenii cred că ti vreo europeană de viţă nobilă, cu nasul mult prea sus pentru a le acorda atenţie până i celor de la clasa întâi. Chiar credeai că o să viu de fiecare dată să te smulg din pat sau din tarea asta de autocompătimire în care te „■mplaci?

c vrei de la mine?, ţipă ea, iar ochii ei verzi 1 ...ară să se vadă toată durerea din ei.

Ceva se rupse în Connor. Se apropie mai mult de ea. O cuprinse de mijloc şi o trase I nigă el. Maggie îşi pierdu echilibrul şi se prijini de Connor, lipindu-se mai t^re de el. I)cgctele lui îi ţineau strâns mijlocul, lipindu-i i'icptuî şi coapsele de trucul lui, Maggie dădu apul pe spate, dar el o ţinu strâns.

-Vreau să începi să-ţi aminteşti, spuse el *k* urt, după care buzele lui îi acoperiră gura. () săruta cu patimă, apăsându-i buzele pentru

a o face sa le despartă. Maggie rămas aer şi, fiind nevoită sa respire, deschise pJ Era ceea ce aşteptase Connor.

Mâinile îi atârnau fără vlagă de-o parte- pM alta a corpului. începură să se u încet-încet, atingând mai întâi umerii ' , Connor, fără a-l împinge sau a-l trage IM aproape. Până la urmă, îi înlănţuiră *y<I* Degetele ei simţeau acum atingerea mo il pielii din care era făcută vesta. Buzeh lij fierbinţi îi ardeau gura, iar mişcările limbii I îi făcură inima să-î bată nebuneşte. Simţi < u»| i se întăresc sânii. Se lipi de el, copleşita M un val de căldură ce i se ridică dinspre coap»»

Connor o săruta lung, lacom. începuse să se lase în sfârşit în voia I instinctele i se treziseră. Făcu câţiva j n|| înapoi, se sprijini cu spatele de birou şi o 11 îu| pe Maggie lângă el, luându-i coapsele îm- pulpe. Era la fel de supusă lui aşa cura fu&4fl în prima lor noapte, trupul modelându-i »• după al lui.

Palmele lui Connor îi cuprinseră fc • 1 trăgând-o cât mai aproape de el. Geamătul I fu înăbuşit în gura ei. îi mângâie braţul cuprinzându-i mâna în palmă. O aduse i piept apoi o duse mai jos, pe şolduri, c;i sfârşit să ajungă cu ea între picioare. O lini acolo, dându-i timp să-l

cunoască, să-i înţelegi I dorinţa, apoi o întoarse cu spatele la, i făcând-o să se aplece deasupra biroului.

Maggie încercă să întoarcă capul şi îl împin -«

♦ • ti putu de tare. EI se dădu imediat i pîrând anevoie, privind-o cu ochi » t în timp ce îpcerca să-şi recapete r«iiii*u de sine. Maggie se lăsă în jos, cu I în tini. Se uita la covor, al cărui model i t începea să-şi piardă contururile sub

r> imediat în fire, dar nu din cauză ca i li f»it teamă să nu rămână gravidă. Se

• • la gândul că i s-ar putea dărui lui

11 liday tocmai pe biroul tatălui ei. I l”»i. i ruşinos gândul că fusese pe cale de I i tocmai ruşinea îl dăduse puterea de im (unge departe de ea.

i mdu-se, îşi dădu seama că Connor îi l aproape toţi nasturii corsajului, iul i r ridica şi cobora cu fiecare răsuflare. Im liric **nasturii cu degete nesigure.**

• Mior o privea Era îmbujorată şi avea 1« umflate. Maggie refuza să se uite la el. j rase ca ea să-şi amintească ce se

iMîijse între ei în prima noapte, dar era ui Maggie ştia ce se aşteaptă de la ea.

' se mai repete, spuse Connor printre t «ii glas aspru din cauza sentimentului de »ii«re pe care îl încerca, N-ar fi trebuit să întâmple nimic nici acum. i lin vagon, plecând să caute nişte whisky, t iKj'je se aplecă pe marginea biroului şi pn să plângă.

Stateau amândoi pe o bancă din afara gării Denver, înconjuraţi de valize. Din când în când, Connor se mai uita la ea, fără a descoperi' vreo urmă a încercării sale impulsive §i negândite de a face dragoste cu ea. Chipul ei nu exprima nimic. 31 ascultase în privinţa aspectului şi felului de a se purta, arătând mult mai bine şi fericita. Chiar de-ar fi vrut, n-ar putut face nimic în legătură cu faptul că slabis* deşi, judecând lucrurile dintr-o altă perspectivă, Connor îşi dădu seama ca poal greşise. Atunci când o luase în braţe, fuses< placutsurprins de rotunjimea formelor ei; dacă stătea sa se gândească mai bine, sânii ei erau chiar mai plini de cum §i-i amintea, iar şoldurile mult mai rotunde. Cu toate acestea, obrajii erau supţi, iar acolo unde gulerul îăsa sa se vadă linia gâtului, îi ieşea în evidenţă linia claviculei. Nici cearcănele de sub ochi nu-i. dispăruseră, dar părul îi strălucea, iar zâmbetul părea mai puţin prefăcut

-Michael nu întârzie de obicei, îl asigură Maggie, scrutând peronul în sus şi-n jos. Trenul lor ajunse ceva mai devreme. Vagoanele personale fuseseră decuplate şi trase pe o linie secundară.

-Poate că nu a primit telegrama mea, spuse Connor.

Maggie se lăsa pe spătarul băncii, încercând să se relaxeze.

-Ai fost des la Denver? îl întrebă ea, .
-Nu prea des.

!tj place oraşul?

Nu în mod special.

Încerci cumva să mă provoci? îl întrebă ea 11 ivindu-l chiorâş.

N-am facut-o intenţionat, o linişti el, l mdu-şi seama cât de sec fusese răspunsul lui ut ii devreme.

Maggie începu să râdă,'stârnită de rânjetul Ini Connor. Râsul le transformă feţele. Cârid Ury Michael se apropie de ei, trăgând-o pe fiicii-sa după ea, nu se mira că nimeni nu o crvase. Văzându-i râzând, se mai linişti j ii (în. Vestea căsătoriei lui Maggie o cam n liniştise.

-Madison, se întoarse ea spre fetiţă, am impresia ca deranjăm.

Maggie şi Connor întoarseră privirile iproapeîn acelaşi timp. Maggie era stânjenită, ou Connor avea o expresie pierdută.

Revenindu-şi imediat, Maggie sări în l>î< ¡oare repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe sora Se strânseră cu putere, sufocând-o pe M idison între fustele lor.

-Michael, îmi pare atât de bine că te văd! •puse ea din inimă. Amândouă stăteau să

l>lângă. Cineva însă le trase de fuste, I spărţindu-le.

-E cineva aici care se simte nebăgat în seamă, »puse Michael, râzând. îşi şterse lacrimilc şi o luă în braţe pe fiica ei. Vrei să te duci la mătuşa

Maggie?

Micuţa avea părul roşcat ca focul şi era foarte îndrăzneaţă. Se zbătu să scape din braţelo mamei ei, pentru a se duce ia Maggie.

-Trădătoareo, şopti Michael Maggie o aştepta cu braţele întinse.

-Vrei şi dumneata să fii remarcat? îl întrebi Michael pe Connor, întorcându-se cu faţa la el, iar zâmbetul ei jucăuş semăna cu o invitaţie. Ochii ei verzi închişi radiau căldură, Ceva din atotstăpânirea lui Connor păru să estompeze.

-Cred că mi-ar plăcea să mi se acorde pu atenţie, răspunse el în glumă.

Pe deasupra capului lui Madison, Maggie îl urmărea pe Connor, auzind răspunsul acela spontan. Simţi o strângere de inimă, gândindu-se că ea nu reuşise niciodată să-l facă să zâmbească aşa de uşor şi că nu încercase niciodată

asta. Se întoarse cu spatele la ei, concenţrându-şi toată atenţia asupra lui Madison.

Mary Michael era mult mai înaltă decât Maggie. Nu fusese nevoie să se ridice pe vârfuri pentru a-l săruta pe Connor pe obraz -Fii bine venit, spuse ea sinceră, după care continuă cu aceeaşi franchețe: Dreptsă-ţi spun, nu ştiu ce să cred despre căsătoria asta, dar cred că voi fi în stare să pun câte ceva cap la cap în astea câteva zile.

ţină

-Să înţeleg că voi fi supus unui fel de interogatoriu? o j întrebă Connor de data aceasta pe un ton mai sec, -Cam aşa ceva, răspunse Michael râzând. Hai,

»iu i mai mcrunta la el, spuse ea, întorcându-se 11 Maggie. îmi place că ştii să-ţi ascunzi, uimirea, dar ştiu că o cunoşti pe Rennie şi, ln| cum văd, nimeni nu ţi-a vorbit despre

[1] «>nnor înţelese imediat ce voia să spună.

Ai dreptate, confirmă el, nimeni nu s-a ndit sa-mi spună că eşti soră geamănă cu loiimna Sullivan. -De fapt, ea e sora mea geamănă, spuse i liael, făcând gropiţe în obraji, numai că n-o «cunoască niciodată asta, [1] '.iteva clipe, Connor

continuă să o studieze 1« Michael, Maggie îşi dădu seama că încerca i o compare cu Rennie, căutând deosebirile .iiiitre ele. Şi mai ştia unde se va opri i „mparaţia. La fel ca toată lumea, Connor îşi da **seama că Maggie nu era decât o replică palidă, nereuşită ale celorlalte surori ale ei. rurul lor era roşcat închis, foarte creţ, în timp < <** al **ei era doar roşu. Ochii ei aveau o nuanţă** mult **mai deschisă de verde în comparaţie cu •I lor, §i, în timp ce ochii ei aveau culoarea •liclei, ochii surorilor ei aveau reflexe de imarald. Toate trei semănau la gură, ce inspira « oarecare tentă de seriozitate, numai că Kcnnie şi Michael făceau gropiţe atunci când aibeau, în timp cc ea avea un zâmbet cât se poate de obişnuit Maggie simţi că îi vine sângele în obraji după Connor termină de studiat chipul surorii ei. Nemulţumită de faptul că putea gândi în felul**

acela, Maggie se uita îa ea sfidătoare. Oh' lui se îngustară, aga că ea trebui sa se prefac preocupată de Madisqn, pe care o folosi ca un scut.

-Deşi semeni foarte bine cu sora ta, nu te-« confundat cu ea, îi spuse Connojr lui Michacj care era obişnuită să audă de la cei din jur ci asemănarea dintre ele două efa izbitoare.

-De fapt, şi eu şi Rennie suntem foan. încântate, deşi, atunci când ni se spune că *t* deosebim la fel de mult, suntem şi mai flatat Până acum n-am reuşit să-i păcălim deloc p| soţii noştri.

-Nu-mi vine să cred că aţi încercat asta, spu: < Maggie, lăsându-şi nepoata jos;

-O singură dată. Dar a fost un plan rău gândii de" la bun început

-înseamnă ca a fost ideea lui Renni j comentă Maggie.]

-Bineînţeles. Numai că eu nu mi-am băg.ii minţile în cap şi am făcut cum a spus ea,

Madison nu se arăta deosebit de interesaţii de conversaţia adulţilor din jurul ei. Fusese d<- faţă atunci când mama ei şi Rennie hotărâseră să facă

schimb de locuri şi mai văzuse şi cum tatăl ei şi unchiul Jarret lăsaseră impresia ca sunt păcăliţi. Numai că nu-i plăcuse atunci cân .1 unchiul Jartet o sărutase pe maică-sa într-un fel în care numai tatal ei o făcea. Nici mătuşa Rennie nu păruse prea încântată. După aceastt scenă urmase o mică discuţie, apoi toţi au începutsă râdă. întâmplarea aceea derutase pc iniilă lumea şi fusese oricum dar nu amuzantă.

Connor nu era prea atent la ceea ce-i povestea Michael. Se lăsă pe vine, aşteptând i I dator ca Madison să se apropie de el. Micuţa în vârstă de doi ani răspunse printr-un imbet timid îndemnului său de a veni la el. (»chiieierau umbriţi de gene lungi, mai închise l,i culoare decât părul ei de un roşcat irălucitor. Lăsase capul într-o parte, niăsurându-l pe Connor, Acesta o chemă din l.(u făcându-i uh semn cu degetul, iar Madison repezi în braţele lui, mai-mai să-l trântească pe spate. Râzând, Connor se ridică în picioare, luând fetiţa în braţe şi aducând-o deasupra < .ipului său. Ea chicoti veselă, rochiţa îi flutură în vânt

-Văzându-i, Michael dădea amuzată din cap, -îi place să flirteze, ceva de speriat, îi spuse ea lui Maggie. Aş putea da vina pe Skye din pricina asta, dar Madison nu a

văzut-o decât de câteva ori. Deşi, dacă stau să mă gândesc bine, au stat împreună destul cât să înveţe câte ceva de la ea..., Michael se opri văzând privirea îndurerată a lui Maggie. -Ce ai?

Maggie abia de-o auzea pe soră-sa. Atenţia îi era total acaparată de Connor şi Madison. „Aşa ar trebui să fie şi cu copilul nostru*, îşi spuse ea, îl văzu aruncând-o din nou în sus pe Madison, jucându-sc cu ca cu atâta sinceră plăcere; simţi că i se rupe inima în mii de bucăţi. „Nu mi-a dat niciodată de înţeles că ar fi vrut să avem totuşi copilul". Connor continua s-o gâdile pe Madison, Ultimul gând al lui Maggie văzând scena aceea fu că, de fapt, nici ea nu-l întrebase niciodată ce ar fi dorit.

-Maggie? Ce ai? o întrebă Michael, apucând-o de braţ şi scuturând-o un pic.

îngrijorarea acesteia îi atrase atenţia lui Connor. O lua pe Madison în braţe şi se apropie de cele două surori: Soţia lui era palidă, iar cearcănele de sub ochi i se accentuaseră. II privea de parcă îl vedea pentru prima oară în viaţa ei, cu ochi acuzatori, aproape îngroziţi, fapt ce-l jigni profund. îi trecu prin minte că Maggie şi-ar fi putut aminti brusc de scena primai lor întâlniri.

-Maggie? îi rostise numele pe un ton blând, deşi ochii lui împungeau, erau destul de ameninţători.

Avu prezenţa de spirit să-şi mascheze suspinul ce-i pornise din gât, dând impresia că de fapt râde. Sub privirea dură a lui Connor, reuşise să iasă din visare. Dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea, şi surâse.

-Ierta ţi-mă, se scuză ea, încercând să găsească repede o explicaţie pentru comportarea ei ciudată. Mă uitam la voi şi am crezut că o să scapi fata din mână. Am îngheţat de frică. „Realiză faptul că soţul ei nu o crezuse, dar ştia că trebuie să se mulţumească cu acea explicaţie. Maggie răsuflă uşurată când Michael interveni în conversaţie, muşcând momeala.

înseamnă că n-ai să fii în stare să te uiţi i funci când se joacă Bthan cu ea, spuse Michael, sărutând obrajii lui Madison, Mie îmi A.ire inima de fiecare dată când o aruncă în u s, şi ea râde şi râde într-una. Nu-i aşa M.iddie? Râzi de te prăpădeşti... spuse ea îmbrăţişând fetiţa.

Madison chicoti, ştiind că mama ei are dreptate.

-Unde e soţul tău? o întrebă Connor, <pucând-o pe Madison uşor de bărbie. Ea vru 1 -i dea mâna la o parte spunându-i

din ochişori că. de fapt îi place. Maggie spunea că S-ar putea să vina şi el la gară.

-Ethan e plecat la Stillwater să depună mărturie într-un proces. E vorba de-o crimă. Sper să se întoarcă până plecaţi la fermă. Apoi, »rată bagajele. Numai aţâţaţi adus cu voi. Doar n-aveţi de gând să plecaţi după două zile? -Abia aşteptăm să ajungem la Double H, Michael, răspunse Maggie imediat Connor a lipsit de mult timp de-acolo, iar eu ard de neräbdare să-mi văd noua casă.

Connor observă că Michael o privea ceva mai atent pe sora ei de data aceasta şi deduse că nu prea credea cuvintele ei. în glasuf lui Maggie se citise mai multă disperare decât entuziasm, iar Michael era suficient de inteligentă pentru a nu se lăsa păcălită.

-îţi mulţumim pentru invitaţie, spuse Connor strecurând o mână pe după mijlocul- lui

Maggie, dar are dreptate. Vreau să ajung cât mai repede la Double H. O să fac tot posibilul să o mai aduc o data pe Maggie la voi înainte de venirea iernii.

-Adică în octombrie, o avertiză Michael pe Maggie, făcându-i un semn cu degetul. Iarna se instalează destul de devreme în munţi.

-Ialna vine lepede la noi, o îngână Madison pe maică-sa, arătându-i şi ea un deget lui Connor.

-Iar cochetează, spuse Connor, râzând.

-Numai Skye e de vină, categoric, oftă Michael. Eu nu am fost niciodată aşa uşuratică; O luă din nou pe Madison în braţe şi se uită în spate, la bagaje. .Nuavem mult de mers până acasă, dar cred că nu aveţi de gând să căraţi astea cu voi. O să plătesc un hamal să le aducă.

-Mai am. nişte cufere în vagon, spuse Maggie. Nu duc toate lucrurile la Double H. Vreau să mai las ceva la tine.

-Nu-i nevoie să-mi explici, răspunse Michael înţelegând-o perfect Pun pariu că mama şi Skye **ţi-au Scut bagajele. Mai am încă în pod câteva dintre lucrurile lui Rennie, dar asta pentru că ea şi Jarret se mişcă mereu dintr-un oraş în altul. Pot să-ţi pun cuierele acolo până te hotărăşti să le iei, O lăsă pe Madison jos, luând-o de mână. O porni înainte, apoi se opri o clipă aruncându-i lui Connor o privire şmecheră, ce o făcea să semene foarte mult cu fiică-sa. Spune-mi, te-a ameninţat cumva Mary Francis că-ţi rupe picioarele? îl întrebă.**

Problema s-a rezolvat, răspunse el pe un ton •cri os.

-A, bun! înseamnă că ai fost deja primit în l.nnilie.

în spatele lui Michael, Maggie gi Connor i liimbară priviri serioase..

Denver era un oraş fascinant pentru Maggie. iu timp ce Connor şi Michael nici nu se uitau iu jur, Maggie îşi rotea ochii în toate direcţiile, lungindu-gi gâtul să cuprindă toată strada, în sus şi-n jos, oprindu-se la fiecare vitrina sau prăvălie de pe strada principală. Se aşteptase ca oraşul să fie ceva mai puţin civilizat, în comparaţie cu New York-ul, dar, din câte vedea, nu era aşa de elegant Clădirile nu erau la fel de înalte, faţadele magazinelor nu erau la fel de impunătoare, dar, la fel ca în New York, existau o grămadă de magazine, servicii şi săli de spectacol, inclusiv un teatru gi o sală de operă. Michael îi scrisese că rareori se întâmpla ca oamenii să se împuşte în plină stradă, ziua-n amiaza mare, dar, nu ştia de ce, undeva în străfundul sufletului crezuse că va asista gi ta aşa ceva. Din băncile pe lângă care treceau nu ieşeau, aşa cum s-ar fi aşteptat, grupuri de tâlhari; iar oamenii ce ieşeau din salonul „Lucky Seven" nu erau deloc beţivi. Bărbaţii salutau ducând mâna la pălărie sau înclinând capul şi

zâmbind prietenește, atunci când se întâlneau cu cunoscuți. Majoritatea dintre ei nu purtau arme, iar cei ce aveau totuși pistoale la brâu, nu păreau deosebit de nerăbdători să le folosească. Femeile și copiii nu aveau fețe înspăimântate, ca și cum s-ar fi așteptat oricând la un atac din partea indienilor sau la apariția ufiei turme de vite ce fug care-ncotro. Oamenii se bucurau pur și simplu de ziua aceea caldă și însorită.

Maggie era puțin dezamăgită.

Casa lui Michael se afla la două străduțe de birourile soțului ei. Scăpând din mâna maică-sii, Madison o luă la fugă pe lângă gardul alb ce împrejmuia curtea casei lor, oprindu-se la poartă, urcându-se pe ea și începând să se legene, făcând exact ceea ce nu avea voie. Crezuse că va fi scutită de dojeneală din cauza faptului ca avea musafiri, dar se înșelase. Michael îi aruncă o privire severa, iar Madison se dădu jos, luând o față mult mai spășita decât ar fi cerut realitatea. Toți trei se abținură cu greu să nu râdă. *

-O actriță în adevăratul sens al cuvântului, remarcă Connor, reținându-și un zâmbet Cam cu cine seamănă așa talentată?

-în nici un caz cu neamul meu, spuse Michael pe un ton glumeț, deschizând'

poarta şi împingând-o uşurel de ta spate pe Madison să intre. Talentul ăstaîl moşteneşte de la taică-su, Ţin minte că o dată a făcut pe tâlharul. Cum, Maggie, nu i-ai spus? o întrebă ea, ridicând sprâncenele de uimire, văzând expresia curioasă şi interesată a lui Connor.

Nu, n-am avut ocazia.

^Bineînţeles că n-ai avut ocazia, o îngână Michael râzând. Sunt sigură că aţi avut alte lucruri mai bune de făcut decât să vorbiţi

I .»pre cum ne-am cunoscut eu şi Ethan.

Maggie roşi, incapabilă sa se uite în ochii MU orii ei. Connoro strânse drăgăstos în braţe,

dvând situaţia.

-Da, mult mai bune.

-Haî să intrăm, îi invită Michael, dându-i un mic ghiont lui Madison pentru a o face să urce Ircptele de lemn şi să traverseze ^veranda. 1 cmnăria casei era vopsita în alb. în stânga uşii, pe verandă, un mic balansoar legănat uşor •icum de vânticelul ce bătea. Michael deschise uşa şi-i conduse înăuntru.

Nimic din interiorul casei nu-i amintea lui Maggie de casa imensă a părinţilor ei de pe Broadway. Maggie nu cunoscuse numai luxul pentru că nu locuiseră mereu acolo. înainte ca Jay Mac să-şi cheme amanta şi copiii să locuiască împreună cu el, trăiseră într-o căsuţă drăguţă, modestă, de lângă Piaţa Union. Iar acum Maggie constata că Michael reuşise să imprime noului ei cămin farmecul căsuţei copilăriei lor.

Madison îl luă pe Connor de mână, invitându-l la un tur în doi. Maggie rămase în urmă cu Michael.

-E frumos, spuse ea, traversând holul de la intrare şi ajungând în salon. îmi aminteşte de.;.

-Ştiu, o întrerupse Michael, dându-i de înţeles că îi ghicise gândurile, Aşa spune şLRennie. Şi-aşa a spus şi mama când a venit în vizită. Deşi să ştii că nu am făcut nimic intenţionat, ci aşa s-a nimerit O parte din mobilă seamănă cu cea pe care am avut-o noi când eram mici, iar efectul e dat probabil de culorile pe care le-am folosit în fiecare cameră.

-Hai, lasă-mă, spuse Maggje, nevenindu-i să creadă.

Se uită înspre poliţa de deasupra căminului, încărcată cu fotografii în rame

aurite. Mobila era garnisită cu perniţe decorative împrăştiate pe canapea şi scaune; o stivă de perniţe aruncate la întâmplare pe jos completa decorul. Câteva numere ale ziarului. „Rocky Mountain News” zăceau în dezordine, unul peste altul, pe o măsuţă de la capătul canapelei. 'Deşi, conţină Maggie, zâmbind, e mai mult decât ce spui tu. Se simte ceva în casa asta. Nu e vorba de ceea ce e în cameră, ci de felul în care arată camera,

-Adică te referi la dezordinea din cameră? o întrebă Michael cu gura strâmbată caraghios într-o parte şi arătând în jurul ei cu mâna.

-Presupun că şi la asta, spuse Maggie. Oare cum o fi reuşit mama să ne crească singură pe toate cinci, fără să fie nevoie de doamna Cavanaugh?

-Şi mama îşi pune aceeaşi întrebare, dar a fost foarte fericită văzând că cu continui tradiţia. Ea spune despre casa asta că este un „haos domestic”. Jay Mac foloseşte cuvântul

MU – lie şi chiar i-a sugerat lui Ethan să iieze o menajeră. Auzind aceasta, ochii lui Maggie se măriră l uimire.

'.r.ii, că nu s-a oprit aici, spuse Michael luând i le de pe măsuţă şi punându-le deasupra

.....iezii de pe covor. Ştii doar că Jay Mac nu

H l.isa cu una, cu două. I-a ordonat de-a li ptul lui Ethan să-mi impună să renunţ la <• ul meu de la „Rocky Mountain News*, •«•imal că apoi mi-a ordonat mie acelaşi lucru. I ui mă ne-a spus ca el consideră mai potrivit l iitru noi sa ne construim o casă în altă parte . oraşului, departe de biroul lui Ethan şi de judecătorie. Spune el că este prea periculos i ntru un şerif federal să fie atât de accesibil, Mima nu l-a putut face să tacă. Cred ca «l'ioape o zi întreagă nu i-a vorbit nimeni, llietul tata.»

Vezi, asta e, îl iertăm mereu, chiar dacă asta nu înseamnă că! şi cedăm în faţa lui, râse Michael. Văzu un nor întunecând chipul lui M.iggie. Din instinct, apucă mâna surorii ei şi n duse la bucătărie, în spatele casei. Hat să-ţi I > un ceai şi pe urmă îmi povesteşti tot Soţul tnu este, cel puţin pentru un timp, prizonierul lui Madison.

Chipul lui Maggie se schimonosi de durere ţi iu luată prin surprindere, mai mult decât »ora ei, de propriile ei suspine. Michael îi dădu un scaun, o ajuta să se aşeze, şi, fără să încerce . o linişteasc㠎 îi dădu o batistă şi începu să facă ceaiul. Maggie îşi reveni. Michael îi pu în faţa ceaşca cu ceai şi se aşează şi ea la ma De

sus se auzeau zgomotele pe care Coni şi Madison le făceau jucându-se în cam< fetiţei.

-Îmi face un mare bine obosind-o în hal ăsta, îi spuse Michael. Mi-era teamă că di cauza agitaţiei nu va putea dormi, la prânz.

-Îţi place cum se poartă cu ea, nu? o întrel Maggie cu zâmbetul pe buze, deşi între gem i se mai deslușeau câteva lacrimiv

-Unii oameni au un anumit fel de a se aproj de copii, spuse Michael. Aşa e Ethan. Iar încerc să învăţ câte ceva de la el.

-Tu sa înveţi de la el? se miră Maggie.

-Mda... Să nu mă înţelegi greşit. O iubei foarte mult pe Madie, dar, spre deosebire d mine, Ethan pu e chiar aşa de nervos, e muh mai relaxat în preajma ei. Mie mi-e teamă uneori să nu greşesc. Ethan nu se teme d nimic, e foarte stăpân pe sine, în schimb eu nu am niciodată siguranţă. Iar ea se deschide în prezenţa lui ca o floare după soare. Oftă, Uneori mi-ar plăcea să fie şi mama aici să ma ajute, sau măcar sa mă susţină. Eu nu am răbdarea ei. Tu eşti singura care a moştenit-o din punctul ăsta de vedere. -Eu?

-Da, tu, confirmă ea cu glas ferm, fără a-i da şi alte explicaţii. O rugă pe Maggie să

bea ceaiul. Deci, povesteşte-mi cum ai ajuns să te măriţi. Când am văzut-o ultima oară pe Rennie

311 H i*i tenia singura pentru că i-a vorbit tui Jay [a] I. tic Connor Holiday şi pământul lui. Habar [in] i »vut că nişte comentarii nevinovate legate [lc] i I vor declanşa mecanismul de influenţă al li i l.iy Mac. Se teme că n-o vei ierta niciodată. [al] S i) gie ridica ceaşca. în felul acesta îşi putea n li mâinile reci, iar căldura îi dădea şi o I mu'care siguranţă, oprindu-i tremuratul Hi ni lor. Trase aer în piept, apoi întâlni ochii [a] ii ei.

Nu e vorba de aşa ceva, spuse ea pe un ton «Ui. Totul a ieşit cum nu se poate mai bine. [c] -ninor şi cu mine ne. iubim foarte mult. I Michael o privi pe soră-sa în tăcere.

Aşa mi s-a părut şi mie când v-am văzut [s] |n 1111,1 oară în gară. Am aşteptat numai să-mi V ¡infirmi.

' I adevărat, spuse Maggie sorbindu-şi ceaiul. [1]1 I li fel de adevărat că am pornit prin a nu ne iifcri unul pe celălalt Nici unul din noi n-a M nit sa asculte propunerea lui Jay Mac.

Propunerea? pufni Michael ironică. Trebuie J| . .idmit că eu aş fi folosit alt termen în locul

-Da, numai că eu sunt fericită acolo unde [l]. aflu.

Atunci de ce plângeai acum câteva minute? I i reaminti Michael fără menajamente.

I îumnczeule, Maggie, încă ai ochii roşii de I <i f.îta plâns.

Maggie lăsă ceaşca jos şî se mai şterse o dată ıı batista la ochi.

-E mai bine acum? o întrebă ea.

-Ceva mai bine. Deşi Connor o să-şi seama că ai plâns. Va trebui să găseşti o s< pentru asta, dar eu începea cred că îţi ascur adevăratele sentimente. Nu spun că o faci bii **dar pari a-ţi da silinţa.**

-Nu e drept ce spui, Michael, spuse ea în< dând batista la o parte.,Spun adevărul.

-Atunci de ce plângeai? o întrebă Mici deloc convinsă.

-Nu ştiu, răspunse ea, rostind de data aceas un adevăr. Probabil că din cauză că totul e at de nou pentru mine. Mi-e puţin teamă.

-Te bate? -Nu!

-Pentru că dacă aflu că te...

-Nu! ţipă Magge ridicându-se de la mau cât pe ce să verse ceaşca. Niciodată! N-ar fac asta!

-Bine, încercă Michaei să o potolească bătând încetişor masa cu mâna pentru a convinge pe sora ei să se aşeze din nou. Cred ce-mi spui. Dar cum rămâne cu visele tale? Al renunţat la medicină pentru a deveni soţia lui Connor Holiday?

-Ai înţeles greşit. Am devenit soţia lui Connor pentru că mi s-a refuzat cererea d admitere la colegiul de medicină.

-Oh, îmi parc rău, Mag. N-am ştiut

-Nu-i nimic. Totul s-a petrecut atât de repede, îiicât n-am avut timp să-ţi scriu toate amănuntele.

Atunci spune-mi-Je acum, o înghionti ea cu 4?1l|t>>sfc.

■ •mior rămase în camera lui Madison până ml micuţa adormi. Tânăra se predase cam înmătate de gură, căscând cu atâta poftă, i. ii Connor era cât pe ce să o urmeze şi el. nnbind, atinse căpşorul acela ca focul, i> itidu-se-cu cârlionţii. Oare copilul pe care

i r fi avut cu Maggie ar fi fost la fel de roşcat? i i scoase imediat gândul acela din

minte şi ridică de pe pat Strânse câteva din lucrurile

lt ii în neorânduială, apoi ieşi încet din m era copilului. Baga capul în camera I Jurată, deducând că aparţinea lui Ethan §i tichael. Toate lucrurile, lor personale erau ni inse pe noptieră, iar şifonierul deschis lăsa

ii *c vadă hainele. Connor o luă înainte pe Hol Următoarea uşă dădea spre o scară nterioară, în spirala, foarte îngustă, ce onducea în pod. Dădu din cap, nemulţumit

tl ptul ca, pentru a urca acolo cuierele grele I tui Maggie, era nevoie ori de ajutorul lui I ilian, ori de un sistem gen scripete. Ultima a . din capătul holului era cea a camerei de

0 i ;peţi. Connor intră.

1 rima oară îi trecu prin minte că a omis ceva: Apoi, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia i nici pe Maggie nu o preocupase acea problemă.

I a dracu', gândi el, cale de două mii de mile

1 uşiseră să se evite unul pe celălalt, numai I ntrua fi puşi într-o situaţie neplăcută pentru

următoarele două nopţi, care nu promii nimic bun.

: Da

-Maggie, strigă el din capătul scărilor, trebi să-ţi vorbesc. Între patru ochi, dacă se poal adăugă el, amintindu-şi că nu erau toti singuri.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Mflggie amână cât putu (le mult să se ducă la iiloare. Era deja miezul nopţii când ea şi luliad epuizaseră deja toate subiectele de – nvcrsaţie posibile. Madison se dusese în

• micra ei imediat după lăsarea serii, iar

• 'nnor se retrăsese înainte de douăsprezece în» iptea. Maggie îi promisese că va veni şi ea |m< diat în camera lor, dar reuşi să facă în aşa (• I încât conversaţia ci cu Michael să se 11 lungească. Dar, dincolo de dorinţa ei de a

• viu dormitorul pe carc trebuia să-l împartă i ıı Connor, mai exista şi nevoia de a sta de v<>rbă cu cineva.

I *a* un moment dat, Michael căscă cu poftă, fin ii a pune măcar mâna la gură.

A mai rămas cineva pe care nu l-am tocat mărunţel? întrebă ea, prăbuşindu-se într-un i teatral pe pernele împrăştiate în jurul ei.

• 'Ât e ceasul?

-Trei şi douăzeci, spuse ea uitându-se la ceasul de pe policioară §i dându-şi seama i nu mai ;putea. evita inevitabilul. Pe de ah parte, avea toate motivele să creadă că so^i ei adormise buştean. în fond, păruse să t resemneze cu situaţia; ea însă se simţ* frustrată, lartă-mă^îi mai spuse ea lui Michad n-am vrut să te ţin aşa de mult.

-Nu ştiu care dintre noi e de vină, îi răspund Michael căscând încă o dată, după care începi să râdă, şi se ridică în picioare cu o vioiciui greu de bănuit cu două minute în urma. | întinse mâna lui Maggie. Hai, Mag, hopa-suil Maggie se ridică cu o mişcare fluidă, graţioas| Doamne, ce n-aş da să mă pot mişca aga i tine, constată Michael uşor invidioasă.

-Tu eşti cea care dansează superb, nu eu, răspunse Maggie ridicând din sprâncene. Şin prea bine că eu am două picioare stângi.

-Ai două picioare stângi atunci când devi, prea severă cu tine însăţi, o contrazise Michael Atunci când nu-ţi dai seama ce faci, te mişti ca o căprioară. (

Maggie era prea obosită să se gândească în acel moment la cuvintele surorii ei. O ajută sa stingă luminile, apoi urcă scările înaintea ei Ajungând în capătul scărilor, se strânseră în braţe.

-Noapte bună, îi ură Maggie.

-Noapte bună, îi răspunse Michael, împingând-o uşor de la spate să intre în dormitor, apoi închise uşa.

Inevitabilul se produsese. Maggie fu nevoită

I it »c cep te ideea ca se afla în aceeaşi cameră I vu (onnor. Dormitorul era luminat numai de • I lunii ce se strecurau printre perdelele I dantela. Lui Maggie nu-i trebuiră decât llleva clipe pentru a se acomoda cu întunericul, astfel încât să poată merge prin meră fără să se lovească de mobile. Connor f i.ı în pat, întors pe o parte, cu spatele la ea. I i i uşor de bănuit unde va dormi pentru ca •ni .ivea altă alternativă. Şi să fi ales podeaua, i >t îi rămânea prea puţin spaţiu între ligheanul .!• spălat, noptieră, dulap şi balansoar. Până şi > pisică ar fi găsit cu greu un loc în care să se i 'licărească cât

mai confortabil pe covor. Deci, ii .itât mai puţin ar fi putut Connor sau Maggie i .ileagă podeaua drept pât. Deşi dormea adânc, Connor o simţi pe N1 iggie când aceasta intră în cameră. Cu toate ncstea, nu se mişcă, controlându-şi respiraţia }1 bătăile inimii în timp ce ea se pregătea să ınvc în pat. Maggie făcea eforturi să nu-l t t /easca, mişcându-se aproape hoţeşte, ■liimbându-se în cămaşă de noapte şi i - ându-şi toaleta de seară. Deşi nu o putea urmări în timp ce făcea toate acestea, Connor • mulţumi să-şi imagineze gesturile ei. După i iieva minute îşi dorea deja s-o poată vedea ı n adevărat, spunându-şi în gând că realitatea mi poate egala totuşi imaginaţia.

În timp ce se spăla, Maggie aruncă totuşi o privire peste umăr pentru a se asigura ca nu privită. Respira cât putea de încet,

studiindu-şi fiecare gest, conştienta ca orie mişcare greşită l-ar fi putut trezi pe Connor Traversă încăperea în vârful picioarelor, pân ajunse lângă pat. De fiecare dată când păşea podeaua scârţâia sub picioare; atunci ea s oprea puţin, aşteptând, aproape leşinată d spaimă, având convingerea ca soţul ei se v întoarce rânjind cu faţa la ea şi-i va spune : de fapt a fost treaz tot timpul. Fiindcă nimi. din toate acestea nu se întâmplară, Maggi' «răsuflă uşurată şi dădu cu grijă la o parte cuvertura de pe jumătatea ei de pat.

Deşi era uşoara ca un fulg, salteaua se lăsii un pic în momentul în care ea se sui cu ui genunchi pe pat Se strecura sub pătură într- poziţie destul de ciudata, fără a încerca să se aşeze cât mai comod.

Rămase nemişcată, pe marginea patului, trăgându-şi cearşaful şi pătura cât mai aproa[de bărbie. işi dădu seama, nu fără oarecai dezamăgire, că dacă oboseala nu-şi va spun< cuvântul, nu va avea nici o şansă să adoarmă.

După câteva minute, Connor înţelese că Maggie nu putea să închidă ochii. Cam în aceeaşi clipă, Maggie deveni brusc conştientă (de faptul că lângă ea Connor era treaz.

Fără a scoate un cuvânt, se întoarseră cu faţa unul la celălalt, aproape în acelaşi timp.

-N-am de gând să te atac, o linişti Connor.

-Ştiu.

„-Chiar ştii?

Maggie minţea. Adică, pe undeva, nu era

A

{ ni i de ceea ce simţea. Fără să-şi dea seama, i> »11 ceea ce o preocupa cu voce tare: N i e frica de tine, mărturisi Maggie, pentru rv.ict în aceeşi clipă să-şi dorească să nu fi I» nimic, mai speriată acum că-i demonstrase »Ui că are o putere pe care o poate folosi împotriva ei.

J i e frică de mine? se mira Connor. Sau ţi-e i a i de ceea ce doreşti de la mine? Nu vreau nimic de la tine. I'imp de câteva clipe, lungi cât o eternitate, [1] umor nu făcu decât să o privească. Chipul

I rra mângâiat de o rază palidă de lună, care

II »cotea în evidenţă conturul obrazului, linia • lieata a nasului, forma plină a buzelor ei. •Fii măcar de data aceasta sinceră, spuse el

mir-un târziu. Crezi că mie îmi convine mai niiilt situaţia asta? o întrebă Connor, mtorcându-se cu spatele la ea. Maggie îşi 'u11 .că buza de jos. Connor dădu câţiva pumni i pernă pentru a o înfoia, băgă o mână sub ■ ' şi-şi trase pătura până la umeri.

-Nu înţeleg, şopti Maggie după ce Connor iuru că se instalase comod. Ce nu-ţi convine? u doresc decât Să divorţăm. - Culcă-te, Maggie, spuse el obosit N-am să i« ating.

Şi, aşa cum bănuise, până la urmă o doborî
l>oseala şi reuşi să adoarmă.

Picioarele lor se atinseră pe sub pătura.

Cama§a de noapte i se ridicase până la şoldun iar piciorul ei gol se lipise fierbinte de al Im) t senzual contrast de piele catifelată şi cal!» t Unul din braţe se odihnea acum pe pieptul lut| iar celălalt se strecurase pe sub pemll susţinându-le amândurora capetele. Palma lu luase forma pulpei. Degetele lui apăsau uş< I pielea neteda a şezutului. Răsuflările lt|| deveniseră una singură. Maggîe făcu o mişcaill ce făcu dulcele parfum de Icvănţica al păruit ei să umple aerul din'jur, Connor simţi cumi se accelerează bătăile inimii. O dulce senzaţii îi inundă tot trupul. Era deja stârnit, simţea o greutate apăsătoare, nici plăcere, nici durere; doar să se elibereze.

Trupul ei se lipi mai mult de trupul 1 Connor când acesta Seu o mişcare. Buzele lu apăsau uşor gâtul, iar limba' urmărea linia maxilarului. Simţindu-i buzele, Maggi< deschise gura. Se sărutau," cu patimă, cu curiozitate, cu lăcomie.

Sub sărutarea lui, Maggie crezu că rămân« fără suflu. întoarse capul, încercând să respire. Mâna lui îi cuprinse sânul, care se întărea acum sub blânda mângâiere a palmei lui. Gura ei îl cauta lacomă, flămândă. îi apucă părul cu mâinile, ţinându-l captiv, în timp ce buzele ei atingeau colţul gurii lui, obrazul, ajungând apoi la lobul urechii.

Se lipi mai mult de ei, iar mişcările îi devenirii mai insistente; înnebunită, Maggie părea ca vrea să-i intre sub piele, să simtă ceea ce simţea

'" I il. p.t rea ar fi dorit să afle totul, să trăiască ' |y|, Îi simţi gura fierbinte şi umedă pe gât. M|J < mili.i se plimba acum pe claviculă, coborând ' jurul sânilor şi atingând sfârcul roz. Dinţii Im începură să muşte uşor şi, cu fiecare ' iîngere,

fiori de plăcere îi străbăteau tot l irpiil, înfiorându-i pielea, ca nişte valuri ce V ir pargeau înăuntrul ei. '9 ''„„l* ° durere între pulpe, mai mult adâncă

■ il»10.11 intensă; mâna lui era acolo, apăsând,

■ mlând insistentă. Maggie mişca pulpele o 9 l,iiii cu palma lui, dorind acea atingere. Îi simţi ' | t getele înăuntru şi începu să geamă, dorind r xi.ii mult.- Cămaşa de noapte începuse s-o ▎iu< omodeze, era ca o greutate ce-i apăsa I irupul, o barieră împotriva dorinţei ei de a-i I timţi mâna pe trupul gol.

I rase de cămaşă. Connor o ajută scoţându-i-o ᐟ I cap. Eliberată, vru să sa încolăcească în im ul lui, dar îşi dădu seama că între ei era o li a piedică: pantalonii lui de pijama. Trase de l istic, strecurându-şi mâna pe sub. material. I i ' - nnor se arcui în momentul în care Maggie I ii trase în jos. Se pierdură printre cearşafuri.

O luă de mână şi-i conduse palma până între I picioare. Maggie îl atinse, apoi îi simţi mâna I Jcasupra palmei, strângând, făcând-o sa- i unoască întreaga dimensiune a dorinţei. în I < lipa aceea, Maggie îl trase spre ea, făcându-l a geamă. îl săruta pe piept Se mişcau la I unison,arcuîndu-se,căutându-se. Era ceva orb, I nebunesc în dorinţa lor, efeva aproape inconştient. Simţeau plăcerea în adevăraţii sens al cuvântului, împartăşind-o fără a t înţelege.

În momentul în care simţiră că îşi pieri minţile, o bătaie insistentă la uşă îi Seu să м opreascâ. * . I

Connor urlă atunci când, ceea ce cu o clip» în urmă fusese plăcere, se transformase i durere. Cu privirea înceţoşată, încercă să s* ridice, dar constată că Maggie îl acoperea cu

trupul ei uşor. Ea ridică capul; ochii i se măriri de groază în momentul în care conştientizJ situaţia, simţind parcă o săgeată cu vârful otrăvit pătrunzându-i corpul şi luând locul plăcerii. Se simţea umilită.

Bătaia din uşă se auzi încă o dată şi în ace;» clipa realizară amândoi despre ce era vorba.

Maggie era paraliza ta,, ţeapănă peste trupul lui Connor, pierzând brusc supleţea dinainte. El o ajută să se dea la o parte, luând-o d>- mână. Un icnet de durere îi scapă din gât, dându-şi seama unde avusese mâna şi ce făcuse.

Nu mai avu timp să-şi ascundă faţa în pernă. Uşa dormitorului se deschise încet Connor aruncă pătura peste Maggie şi-şi trase cearşaful în jurul mijlocului. Pantalonii lui de pijama căzură lângă pat împreună cu cămaşa de noapte. Se aplecă şi-i împinse sub pat Uşa se deschise larg, dar nu mai avea rost ca ei să se prefacă a dormi. Maggie se ridicase, trăgându-şi pătura peste piept „

Iu liael băgă capul pe uşă. îi era foarte clar mtrerupsese ceva. Chipul lui Connor era ni i <(de frustrarea neîmpliniriî, iar Maggie

I ı.i de parcă ar fi vrut să se ascundă sub

jtMurii.

Iertaţi-mă, se scuză Michael, vizibil 1 Injcnită. Nu putea decât să spere că ceea ce întâmpla în momentul acela avea să fie doar Jjii subiect de domeniul anecdotei în viitor. I ir, judecând după feţele îor, acel viitor părea l< irte îndepărtat • Maggie? Poţi să stai cu Madison cât mă duc

II Jupa doctor?

■La doctor? Dar ce s-a întâmplat? o întrebă M.iggie, trezită complet

Michaeî intră m cameră. îşi strânse halatul ti jurul taliei şi-şi trecu o mână prin. bucle. Între sprâncene îi apăruse o dungă, iar ochii rxprimau îngrijorare, teamă.

Nu cred că e nimic grav, minţi ea. E aprinsă ! i faţă şi cred că are temperatura. Sunt eu prea rxagerata, asta e.

Connor se ridică, strângând cearşaful mai hine pe mijloc. -Stai tu cu Madison, spuse el începând să.şi irângă lucrurile. Mă îmbrac şi mă duc eu după doctor, -Dar tu nu ştii...

-îmi spui tu cum ajung, o întrerupse el calm. Michacl ezită.

-Hai, ce stai, se râs ti el. Sau poate vrei să mă schimb,.. Nu-şt termină fraza. Michae!

ieşise din cameră. Con nor se uită peste um ¡a Maggie, care părea să dorească să se jos din pat, dar îi era ruşine.

-Cămaşa ta de noapte e sub pat, pe pa mea, spuse el, apoi se întoarse cu spatel aruncă cearşaful şi începu să se îmbrace.

Maggie privea spatele lui Connor cu ochi gheaţă. îşi găsi cămaşa de noapte şi o puse ea, luându-şi şi halatul. Trecu repede pe lân Connor, atingându-I în mers.

-Nu s-a întâmplat nimic, îi şopti el can Maggie puse mâna pe clanţă. Şi nimic nu lămurit

Maggie nu se prefăcu că nu înţelege cuvintel lui. Simţea încă între picioare un gol şi căldură umedă. îşi simţea sânii tari şi mai grei Simţea conturul buzelor fără a fi nevoie sa atingă cu limba; atunci când o făcu simţi gustul pielii lui Connor.

-Ştiu ca s-a întâmplat totuşi ceva, îl contrazise ea, privindu-l îngrozită. Dar, ai dreptate, s-a lămurit nimic.

Maggie se duse lângă sora ei şi Madison, timp lipsi Connor. înmuie un burete într-amestec de apă cu alcool pentru a răcori pielea fetiţei §i pregăti un ceai de muşeţel pentru a o calma pe Michael, Aceasta îşi trecea uşor degetele prin părul lui Madison, în timp ce Maggie o ştergea cu buretele, -îmi pare rău că am dat aşa buzna, spuse ea.

im ştiut ce să... E »Nn c nevoie să mai spui nimic, o întrerupse • i.. i'i., ocolindu-i privirea. îi era teamă ca nu ui i sora ei să-şi dea seama că nu avea de ᵛ.ı-şi ceară scuze, că îi era recunoscătoare lucrurile se întâmplaseră aşa.

«•nnor se uita la mine de parca ar fi vrut tu.) strângă de gât

•Mai bine să te strângă pe tine decât pe mul spuse Maggie în gând. Cu capul în jos, ii li din umeri şi continuă să vorbească, •l-a trecut supărarea imediat ce şi-a dat nuia despre ce e vorba. I fapt nu pot spune ca-mi pare chiar foarte , recunoscu Michael, făcând-o pe Maggie lidice ochii. Mi-era teamă ca... ştii... aveţi o 11 oblema, ca nu vă înţelegeţi. într-un fel m-am liniştit, pentru că ştiu că m-am înşelat.

Dar ce fce-a făcut să crezi că am avea o problemă? o întrebă Maggie furioasă, cu ui rajii „îmbujoraţi. Mâinile ei strânseră lunetele cu putere, dar când se întoarse să-i umezească

fruntea nepoatei ei, mişcările sale I – veniră din nou blânde. Şi chiar dacă am avea vreo neînţelegere, continuă ea, nu văd ce-are i» tace asta cu tine. Eşti sora mea, dar nu eşti iu măsură să te amesteci în relaţia dintre soţul MICU şi mine!.

-Maggie! exclamă Michael, păstrându-şi ■ .ilmul, deşi degetele i se încordaseră în parul I ţiţei. lartă-ihă dacă te-am jignit, dar ştiu că t şi Connor nu staţi chiar pe roze. Condiţiile în care v-aţi căsătorit sunt un motiv destul >l< întemeiat ca între voi să existe o stare' <1 tensiune.

-Ţi-am mai spus, i-o reteză Maggie, că al reuşit să depăşim greutăţile de la începui Amândoi am obţinut ce am vrut prin aceasi căsătorie. Chiar nu poţi înţelege acest lucru?

Michael tăcu. în ciuda mângâierilor ei ty atenţiei pe care i-o acorda Maggie, ceva di tensiunea apărută între ele se transmise ţi fetiţei. Madison era agitată, se uita neliniştiţi când la una, când la cealaltă.

Când Connor veni cu doctorul, Maggje s< duse să le deschidă uşa.

-Cred că are vărsat.de vânt, îi spuse ca medicului. Are doar câteva pete pe fundulcţ, atât de puţin vizibile, încât, dacă nu m-aş li uitat cu atenţie, nici nu le-aş fi observat. I

Doctorul Hamilton înclină din cap, îi mulţumi lui Maggie şi se duse în camera lui Madison Maggie intenţiona să-l urmeze, dar Connor <■ opri.

-S-ar putea ca asta să fie singura posibilitat« pentru noi de a vorbi între patru ochi, îi spuse el. Hai în bucătărie!

Maggie îşi răsucea degetele în păr, împletindu-l în timp ce-l urma pe Connor spre bucătărie.

-Mai e încă apa caldă, a rămas de când i-arn făcut lui Michael ceai. Vrei să bei şi tu? îl întrebă.

-Nu, clătina el capul, şi nici tu n-ai să bei...

ı ıı mu, spuse el aratându-i un scaun să se aşeze. I loc! Connor se aşteptă ca Maggie să-i [monteze ordinul, dar ea se supuse, dacă nu i ittc convinsă, cel pyţin fără să obiecteze. I i feri nor scoase un scaun şi se aşeză pe el,

I ujinindu-şi coatele de spătar, lăsându-se cu

II | tul în faţă pe el. O fixă pe Maggie cu 11 ivirea. Constată că, spre deosebire de alte iliti, Maggie îl înfrunta.

N-am de gând să-mi cer scuze pentru ceea I i • s-a întâmplat în dormitor, spuse el după I 16leva clipe.

Nici nu te-am rugat s-o faci, replica Maggie

Îi ilină.

-Când am spus că nu s-a întâmplat nimic, ■ m am referit la faptul că nu am...

•Consumat actul? termină ea fraza, pe un ton | »liticos. Ştiu ce-ai vrut să spui. Cu toate acestea, pentru mine nu a fost chiar „nimic[0]. Niciodată n-am... Se opri, simţind că-şi pierde vocea, pentru că ceea ce avea de gând să spună |u era adevărat. Ştia foarte bine că mai făcuse ta înainte, cu acelaşi bărbat Nu se mai putea

•scunde la nesfârşit dincolo de aparenta ei amnezie în privinţa unei anumite nopţi. Ce vreau să spun, reluă ea, e că n-am vrut ca asta i.i se întâmple din nou.

-Nici eu, răspunse Connor, respirând adânc. Şi nu vreau să mai rămânem încă o noapte aici doar pentru ca aşa trebuie.

-Uite că se mai întâmplă uneori să fim de acord, înclină Maggie capul, zâmbind tristă.

Dacă mâine vorbeşti cu un avocat, m-aş put. duce la gară să vorbesc cu şeful de acolo u ne ataşeze vagoanele la primul tren care pleao|| din Denver spre Queen's Point.

-Aranjez eu totul, spuse Connor. Unde (certificatul de căsătorie? S-ar putea să am nevoie de el pentru înaintarea divorţului. I

-Sub biroul lui Jay Mac se află o casă di bani. Cheia e în sertarul din mijloc.

-Maggie, îţi dai seama că, oricât de mul ne-am dori noi ca totul să se termine cât mai repede, nu poţi divorţa chiar aşa, peste noapte!

-Ştiu, răspunse ea, ţinând în continuare privirea în jos, pe mâinile aşezate cuminte în poală. Tonul ei exprima o durere ascunsă. Tc rog să te grăbeşti, totuşi! Mă duc să văd cc face Madison, spuse ea, ridicându-se. Vreau să aud părerea doctorului, apoi mă duc să mă culc.

-Vin şi eu imediat

Era pentru prima oară când Connor Holiday dormi în balansoar, pentru simplul motiv că nu se putea abţine sa nu o atingă pe soţia lui,

Amânară plecarea până la întoarcerea lui Ethan din Stillwater. Oricât de mult ar fi ţinut sa plece, Maggie nu putea face nimic atâta timp cât Madison era bolnava. Înţelegerea şi bunătatea de care Connor dădu dovadă în toate aceste zile o uimiră şi mai mult pe Maggie, complicând situaţia în sufletul ei. Avu ocazia

! vadă apropiindu-se de Michael, I vcuindu-i prieten, ataşându-se de Madison, iuţclegându-se foarte bine cu Ethan. Nu mai K| fti i-e să creadă despre acest bărbat ce nu mai IM să-i fie soţ. Era distant şi necruţător cu l- iopriul său tată, rece faţă de Beryl, arţăgos n .i, dar Maggie îşi dădu seama că ştia să se miporte cu totul alţfel cu ceilalţi oameni din jui Începu sa creadă că, nici dacă ar fi rămas

i viaţa întreagă alături de Connor, tot n-ar fi ijuns să-I cunoască şi să afle răspunsuri la toate iniîi bările.

I neori acest gând erí o mângâiere pentru ' i, alteori îi frângea inima.

Maggie stătea pe mica platformă de la capătul igonului, sprijinindu-sede balustrada de fier. I u deja la mile întregi depărtare de Denver, tliir nu se putea hotărî să intre în vagon. îşi lu iseră rămas-bun de la Ethan şi Madison

ii asă, iar Michael îi condusese până la gară.

Despărţirea fusese dureroasă pentru niândouă surorile. Maggie fusese cât pe ce să • implore pe Michael să o lase să rămână la ■, dar se abţinuse, iar acum simţea că îi curge Mnge din buză, acolo unde şi-o muşcase. La ■ indul ci, Michael simţise suferinţa surorii ei i a pc propria ci suferinţă, deşi nu cunoştea idevarata cauză a frământării lui Maggie.

Connor ieşi din vagon, oprmdu-se exact în »patele lui Maggie. Trenul începuse să urce muntele. Copacii erau înşiraţi de-a lungul căii ferate. Aerul devenise deja mai rece, în stângi lor, molizii ţâşneau din pământ în unghiuri imposibile, iar în dreapta, muntele era atâtd abrupt încât, dacă ar fi fost să coboare atunci din tren, era ca şi cum ar fi păşit pe nori. I

-Îţi pare rău că n-ai rugat-o sa mai rămâi? o întrebă el încet. Era suficient de aproape d ea ca să-i poată simţi mirosul părului.

Maggie nu se întoarse şi nici nu se feri atunci când simţi mâinile lui pe umeri.

-Ţi-ai dat seama?

-Cred că toată lumea şi-a ftat seama de asta,

Maggie închise ochii. Nu asta-gi dorise. Simţi ca o podidesc lacrimile.

-Maggie? Degetele lui o strângeau încetişor, era felul lui de a o riiga să se întoarcă cu faţa la el, fără a-i impune asta.

Trenul îşi continua urcuşul, ducându-i aproape de momentul inevitabil al despărţirii. Maggie se întoarse gi se sprijini de Connor, fără a se teme de trupul lui puternic, ci dorindu-şi protecţia lui. Lacrimile îi curgeau din colţul ochilor. O ţinea la pieptul lui, într-o blândă îmbrăţişare, încercând să-i aline durerea, lăsând-o sa plângă.

Dând colţul pe holul de la etaj, Moira Worth fu cât pe ce să se lovească de menajeră. Doamna Cavanaugh avea cârpa de praf în buzunarul şorţului, ţinea într-o mână o mătura, iftf în cealaltă o geantă de piele neagră.

t >c unde veneai, din camera lui Maggie? o triirebă Moira.

■Sijţur că da, răspunse doamna Cavanaugh. Vni.im să mai fac oleacă de curăţenie pe acolo,

• i nu mai are cine să aibă grijă de când a 11 i ,it fetiţa noastră. Nu prea am avut timp V în.i

acum. Faţa îi fu luminată de un zâmbet I i . la
uite ce-am găsit când am luat totul la

.....w. Lăsa măturа jos, sprijinind-o de perete.

[1] a vezi, ştiţi unde am găsit-o? Sub pat Da*

«tu, şi era atât de mult băgată că a trebuit să

• icot cu coada măturii,

Îmi place ca eşti foarte atentă, doamna <
>v.inaugh, spuse Moira uitându-se la geantă. I i
nu-mi amintesc să o fi văzut vreodată pe I i}',gie
cu geanta asta. Parcă ar fi o servietă t tnedic.

am zis şi io. Credeţi ca mititica a luat-o ■ıı ţinte
de a afla vestea de la şcoala de doctori? Tot ce
se poate. Ai deschis-o? Mnuu! Io nu fac aşa
ceva, spuse doamna i v.tnaugh, ţuguindu-şi
buzele, Tocma' voiam » v-o aduc.

Nu se deschide, spuse Moira, luând
geanta i încercând să o desfacă.

Şl iu, mărturisi doamna Cavanaugh,
dându-şi >< una prea târziu de gafa pe care o
făcuse. Cu t • de acestea, afişă o privire tâmpă.
Ştiu eu că l.»j',gie nu se supără dacă mai arunc
şi eu un «Iii.

I şti incorigibila, râse Mpira, dându-i geanta 319

înapoi doamnei Cavanaugh. Nu contează cel înăuntru. E a îui Maggje. De ce nu împachetezi ca să i-o putem trimite prin pogti S-ar bucura. Poate că va avea ocazia sJ folosească pe unde se duce.

-Da' unde să i-o trimit? La Double H?

-Trimite-o în Denver, la Michael, spun Moira. Ea va ştii cum să facă să ajungă 1 Maggie.

-S-a făcuta spuse doamna'Cavanaugh luând geanta într-o mână şi mătura în cealaltă, ap coborî.scările.

Connor îşi lăsase calul la grajdurile di Queen's Point pe perioada călătoriei sale îp est. Acum Maggie stătea în uşa grajdului, privind amuzată scena revederii dintre stăpân Şi animal. Nu putea spune care dintre ei ei < mai fericit, Connor Holiday sau calul. Făcu î| aşa fel încât sa se dumirească. îl am p Tempest de trei ani, începu Connor să-i explice, fără a-fi cere scuze că o ignorase. Estf cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată §i. Din acel moment Connor vorbi în şoaptă astfel încât numai Maggie să-l poată auzi: Iar iepelr mele sunt înnebunite după el. Maggie se înroşi **j** auzindu-l, lucru pe care Connor îl intuise, începu să râdă. Acum du-te şi aşteaptă-m i afară până mă înţeleg eu cu proprietarul grajdului în privinţa plăţii.

Spunând acestea, o împinse pe Maggie afară

!'«)ııte de teamă, poate din alte motive, I . i e nu dăduse atenţie legăturii de ni iraderie ce se înfiripase între ea şi soţul ıı Acceptase starea de lucruri ce se instalase t mici când Madison se îmbolnăvise, ndindu-se că oricum tensiunea dintre ei nu ın cum să dureze la nesfârşit.

Gheaţa fusese p.iilă atunci când Connor o ţinuse la pieptul

• ii' lăsând-o să plângă, fără a-i pune nici o mi»'bare.

M mentul acela reprezentase pentru Maggie adevărata eliberare. Nu ştia dacă, între timp, I onnor îşi schimbase părerea despre ea; „i cum, nu conta. Important era faptul ca nu mai temea de el.

Connor cumpără o căruţă şi două iepe. U gajele lor, reduse considerabil la Denver, luni încărcate într-o clipă. Connor mai

< umpără provizii pentru drum, pentru fermă şi

• 'ilcva mărunţişuri de care Maggie ar fi avut ii'-voie la Dancer Tubbs. îl priponi pe Tempest I patele căruţei, pentru că Maggie nu avea I %tulă forţă să mâne caii, iar dacă l-ar fi călărit i Tempest, acesta ar fi putut-o arunca din şa.

I ită-te bine la oraşul ăsta de mineri, o sfătui I în timp ce se pregăteau de drum. De aici pună la Dancer Tubbs nu mai e nici o aşezare <• meneasc㠀. Vom merge ca într-un pustiu. -Sunt gata de drum, răspunse Maggie, Tot

< cea ce-mi doresc se află la capătul drumului.

■Bine, spuse Connor Holiday, întrebându-se în acclaşi timp dacă nu cumva Maggie se refera şi la el. Dar dacă te răzgândeşti cumva, să nu-ţ(fie ruşine să o recunoşti.

Maggîe nu avea nici o intenţie de a al răzgândi. Connor agită hăţurile iar can începură să meargă la pas pe drumul prafuii ce avea să-i ducă la Queen's Point.

Cabana lui Dancer Tubbs se afla la trei ale de mers de orăşelul de mineri. Connor o avertizase pe Maggîe că trebuia să se aştepta la o .călătorie dificilă. Odată porniţi la drum, nu-i mai spuse nimic în această privinţă, Connor considera că, încercnd să o protejeze pe Maggie împotriva consecinţelor propriei ei decizii ar fi reprezentat o lipsă de respect. Şi, cu excepţia faptului că nu avea de gând să-i pretindă să mâne caii, Connor îi puse în vedere că vor împărţi toate greutăţile drumului.

Maggie nu-şi putuse imaginarea drumul va fi totuşi chiar atât de obositor. în cazul.în care Connor ar fi avut timp să-i explice toate fazele călătoriei, nu l-ar fi crezut Lui Maggie îi fu de ajuns o singură oră de mers, aproape înţepenită pe capră, pentru a-şi da seama că nu era pregătită pentru aşa ceva. O dureau spatele şi şezutul din cauza legănării căruţei şi, în ciuda faptului că hainele de pe ea ar fi trebuit să o protejeze, se simţea de parcă ar fi avut vânătăi pe tot corpul. Pălăria cu boruri largi îi acoperea aproape toată faţa şi totuşi nasul i se înroşise şi începuse să o usture. Corsetul o incomoda, dar îi susţinea pieptul. Dacă nu l-ar fi avut, era sigură că i s-ar fi il chis pe rând nasturii, cu fiecare hârtop pe i nrc-l treceau. Când opriră să lase caii să se (».lihnească, Maggie îl ajută pe Connor să Ijoată apă şi să-i adape. Se caţără pe stânci |i ţi croi drum cu greu printre firicelele de apă, %«>lo unde caii nu puteau ajunge, în timp ce i nitnor îi înhăma din nou. Se lăsă în genunchi I malul unui pârâiaş, făcându-şi palmele cupă; I- ui apă, apoi se spală pe faţă şi gît, ,i .-orindu-se după o jumătate de zi de mers. 1 :şi părea a nu-i acorda atenţie, Connor o ни marea cu privirea. Nu Seu nici un pas să o ijutc şi nici nu lăsă să se îriţeleagă că ar fi l<irit

acest lucru. Judecând însă după oasele Ini înţepenite §i muşchii încordaţi, înţelese cât hebuia sa sufere Maggie. Ea nu se plânse nici miicar o dată de durere în timpul călătoriei. Nu o făcuse prima oară şi nici nu avea să o fecă.

Când o anunţa ca trebuiau să se oprească din nou să înnopteze, nu observă nici un semn de mulţumire sau de încântare pe chipul ei. 1 upă ce se dădu jos din căruţă, cu mişcări cam i udate, Maggie începu să adune vreascuri pentru foc şi, la rugămintea lui Connor, ramuri ile pin pentru a-şi face culcuş. Apoi, în timp cc cl pregătea masa, încălzind şunca afumată i fasolea, Maggie aduse apă pentru cafea. îl privi pe Connor făcând o turtă de porumb; îl urmări stând în picioare, în timp ce el se iplecase deasupra focului.

-Poţi să te aşezi, Maggie, .ĸ spuse el.

Deocamdată nu mai ai nimic de făcut

-Dacă mă aşez acum, n-am să mă mai poi ridica să te mai ajut mai târziu.

-Şi ce-ai să faci, ai să mănânci în picioare? o întrebă el atent în continuare la foc dar schiţând un zâmbet

-Nevoia te învaţă, răspunse ea pe un ton filozofic. Cuvintele fuseseră astfel spuse încât» lăsară loc de compromis, drept urmare se sprijini de trunchiul unui pin pentru a mânca. I în scurtul timp ce trecu până mâncară, Maggie înţepeni atât de tare, încât i se păru o muncă titanică să spele vasele. Când Connor îi spuse pe un ton aspru să se culce, Maggie se supuse fără a mai băga în seamă atitudinea lui. Adormi aproape imediat.

A doua zi dimineaţă, Connor fu trezit de aroma de cafea ce-i gâdila nările. Maggie

îngenunchease lângă el Chipul ei proaspăt era luminat de un zâmbet îi întinse cana de cafea, în clipa aceea îi trecu prin minte că i-ar fi plăcut să ştie că va fi trezit în felul acela în fiecare dimineaţă – fie şi fara cafea.

Se ridică încet, frecându-se la ochi şi la nas. Luă cafeaua cu o mână, iar cu cealaltă îşi aranja puţin părul ciufulit -Te-ai gândit cumva să mă răsfeţi?

-Nu, răspunse ea, vizibil surprinsa de întrebare şi de maniera nepoliticoasă, aproape iritantă în care fusese pusă. Vreau doar să fiu drăguţă cu tine. Aşa cum ai fost tu cu mine ieri, mai spuse ea, ridicându-se în picioare şi

i ! indu-şi fusta. îţi mulţumesc că ai terminat în tr eaba şi m~ai lăsat să dorm. Mi-arfî plăcut ţi pot fi de mai mult ajutor. •Ai făcut şi-aşa de ajuns, spuse eî, sorbind Im cafea şi ridicând nepăsător din umeri. Astăzi sper să pot face mai mult | , Singurul răspuns pe care-l primi de la el fu un mormăit slab, dar care exprima scepticism.

I 'iindcă Maggie se trezise foarte devreme şi pregătise totul din timp, porniră la drum cu i It înainte de răsăritul soarelui. De fiecare il.it ă când opriră, îl ajută pe Con nor la treabă, lină a avea nevoie să i se spună ce să facă. La prânz, ea pregăti masa, iar Connor spălă vasele. ' ira, făcură toată treaba cot la cot Din cauza v .i tot trupul îi era înţepenit din pricina poziţiei în care stătea în căruţă, Maggie se mişca ceva mai încet Urcând sau coborând din căruţă, se întindea şi îşi arcuia spatele, masându-şi din ,tnd în când gâtul pentru a-şi destinde muşchii. (onnor fu nevoit să admită în sinea lui că a doua zi Maggie se descurcase în toate cu mai multă graţie şi energie decât s-ar fi aşteptat el, în acea seară făcură un foc mic,,

mai mult pentru a ţine departe vieţuitoarele pădurii dccât pentru a se încălzi. În tufişurile întunecate, Maggie putu desluşi zgomotul pe care îl făceau animalele mici în căutarea hranei. Se întinse pe o parte, cu spatele la foc. II putea vedea pe Connor din profil. Acesta .vtătea pe spate, la câţiva paşi de ea, cu mâinile aduse la ceafă, sprijinindu-şi capul în palme,

privind imensitatea cerului întunecat. Urmau punctul în care el îşi fixase privirea şi simţi ci I i se taie răsuflarea în faţa nemărginirii ce se deschidea înaintea ei; stelele alcătuiau contururi ciudate, luminoase, pe care ea nu le mai văzuse decât în cărţi.

-Stelele nu se văd la fel deasupra New I York-ului, constată ea fermecată.

-Ştiu, zâmbi Connor, înţelegând exact ce vrea ea să spună. Mie mi-a fost dor desele, În oraş, toată strălucirea e de suprafaţă. În oraş totul e fals.

Maggie tăcu. Simţea cum se cufundă încet-încet în spaţiul şi liniştea din jur. începea sa înţeleagă mai în profunzime de ce era Connor atât de legat de peisajul acela maiestuos. în aceste ţinuturi, apa curgea limpede şi rece, şofiotind şi mângâind stânca lină. Frunzele plopilor de munte tremurau în bătaia vântului, strălucind, de un verde curat pe o parte şi argintii pe cealaltă parte, tresărind la fiecare adiere. Molizii acopereau panta muntelui, dând stâncilor o tentă bogată, strălucitoare de albastru. Connor se întoarse pe o parte, punân4u-şi un braţ sub cap. Silueta subţire a lui Maggie se profila în lumina flăcărilor. Părea că părul ei adunase toată lumina focului, tnconjurându-i capul de sclipiri roşu-aurii. Era prea nemişcată pentru a da impresia că doarme, prea tăcută, astfel încât

Connor îşi dădu seama că o preocupă ceva. Nu era pentru prima oara când constata că era ín foarte interiorizată şi se întreba care fu de fapt relaţia acestei femei însingurate ıı familia ei de guralivi, lune-ţi o dorinţă, şopti Connor. M iggie zâmbi şi întinse o mână spre el, cu i'iitmii în sus. Connor o privi o clipă, apoi, ıı 1 gând ce dorea, băgă mâna în buzunar,, jöouíie un bănuţ şi îl lăsă să scape în palma ei. I petele lui Maggie se strânseră imediat şi ea ii i.c mâna.

t'resupun că ai învăţat în familia ta că tăcerea plăteşte, spuse el.

Aşa e, răspunse Maggie senină. Jay Mac punea că singura dovadă că aş fi moştenit nulul lui de afaceri este că strâng câte un l» muţ pentru fiecare gând pe care-l am. Ţinea ui' neda în lumina focului pentru a o vedea unii bine. Am strîns deja opt dolari şi douăzeci i şapte de cenţi.

-Mamă-mamă! Păi asta înseamnă că te preocupă o mulţime de gînduri, fluieră Connor.

Da, înclină ea din cap. Iar bănuţul asta are «-valoare deosebită pentru mine, pentru ca eşti pi ima persoană din afara familiei mele care a nsiderat că gândurile mele ar putea valora feva.

-Numai că eu nu am auzit nici un gând de-al l.iu până acum, îi aminti el. Nu ştiu dacă nu cumva ar trebui să mă consider jefuit. Nu îţi *(ă în fire să rambursezi banii, nu?

-Nu dau niciodată nimic înapoi, spuse ea, punând bănuţul în buzunarul fustei.

Nu fusese nevoie să o privească pentru a-f da seama că zâmbea şmechereşte.

-Eu aştept, totuşi, o avertiză Connor.

-Prea bine, răspunse ea după o clipă Mi gândeam cât de greu ţi-a fost să părăseştiil aceşte locuri, fie şi pentru a te asigura că vor rămâne ale tale.

-De ce spui asta?

-Uitându-mă la tine am impresia că aparţii acestui ţinut şi că nu are nimeni dreptul să t< oblige să trăieşti în altă parte. Ar fi prea crud.

-Nu crezi că ţi-ai format o idee cam prea fantezistă, prea romantică?

-Tot ce se poate, recunoscu Maggie. Dar §i tu te-ai gândit ia acelaşi lucru în legătură cu mine, nu-i aşa?

încă o dată Connor fu luat pe neaşteptate • de intuiţia şi inteligenţa de care Maggie dădea dovadă, realizând în acelaşi timp că era greu să-şi ascundă gândurile în faţa ei.

-Probabil că asta am făcut, se eschivă el, recunoscând în felul lui faptul că Maggie avea dreptate. Dar situaţiile noastre nu se aseamănă chiar atât de mult cum crezi tu. Am mai fost în est de câteva ori până acum, uneori lipseam ani de zile de la fermă şi an* reuşit să supravieţuiesc. Pe când tu nu poţi spune acest lucru despre tine. Odată mi-ai spus că nu ai fost mai departe de Pittsburgh,

-Ai spus că ai lipsit ani în şir? întrebă Maggie, uimită să afle acest lucru. Am crezut că singura ta casa este ferma Double H.

I i nud am împlinit paisprezece ani, mama m | tiimis să locuiesc cu tata, începu el să-i I Iu , fără a-şi da seama că în voce i se fii o rn ase o nuanţă de amărăciune. Războiul ift» icrminase şi drumurile deveniseră libere, ftiiir.itn călători fără teamă. Lui Edie îi intrase (li ţap că ar trebui să îl cunosc mai bine pe i il meu. La început fusese vorba să rămân I un an de zile, dar am Scut în aşa fel ■HAI am fost expediat după numai trei luni la i < • i lă cu internat. După ce am terminat anul •l «r, m-am întors la fermă.

Vnnor nu vorbise nimănui despre acea noadă, păstrând tăcerea mult timp. \i!ucându-şi aminte de anii aceia, realiza acum i de răspunzător era pentru ceea ce urmase, i rând să se ducă la internat Fusese un >l>îl şi un tânăr rebel, încercase ani la rând gc împotrivească tatălui său, acesta l<monstrându-i că nimeni nu îl dorea şi nu .1 nevoie dc el.

Aş fi putut sta mai mult la acea şcoală, ouiinuă el, dar între timp bunicul meu murise i mi s-a dat voie să mă întorc acasă. I încolo de cuvintele lui Connor, Maggie mai nţ lese şi altceva- faptul că el s-ar fi întors •i .isă, Ce că i s-ar fi permis sau nu. încercând

i l ţină lângă el, Rushton ar fi făcut o mare i' ţeală şi, judecând după puţinul pe care îl

ii i despre el, Maggie era departe de a-I >'«.videra un om care face greşeli.

•L-ai iubit pe bunicul tău?

-Bătrânul Sam a fost cel mai bun prieten *t* meu.

Maggie înţelese ca povestea se termina acod Existase o oarecare intenţie de a în cheu subiectul în vocea lui Connor, un fel d*

avertisment asupra faptului că nu mai av- nimic de spus. Era ca şi cum, prin acea scurţi propoziţie, comunicase esenţialul în legătuH cu relaţia dintre el şi bunicul sau.

-Mi-ai spus ca ai fost în est şi cu alte ocazii trecu ea la alt subiect, înabuşindu-; curiozitatea.

-Patru ani mai târziu, părinţii mei au aranj ca eu să studiez mai departe la Princeton. Ed>< dorea ca eu sa fiu capabil sa discern întn lumea ei şi a tatălui meu. Spunea că, având ■ educaţie temeinică, voi răzbate şi în est şi în vest. În est, porţia mea de experienţă a fo mult prea mare, pe când în vest mi s-a părui că am mereu câte ceva de învăţat

-Adică ai făcut patru ani la facultate U j Princeton? îl întrebă ea.

-Şă ştii că uimirea ta nu mă flatează deloc

-Ăsta nu e un răspuns.

-Bine, cedă el. Am făcut doi ani. Le-am cre.ii atâtea greutăţi, încât m-au rugat să părăsei şcoala.

-Te-au rugat?

-Mi-au arătat uşa.

-Ce să înţeleg, că te-au dus de mână pân afară?

-Că mi-au dat un şut în fund.

[1] ui ¡i c uşor de crezut, începu ea sa râdă. Şi »• ti rină ce ai făcut?

I im dus la New York şi mi-am desăvârşit ci»! li. i(ia estică -nu tocmai în maniera în care ■I h(* Icsesc mama mea, dar...

i nici în maniera pe care tatăl tău ar fi
[1] ,<••(> t-o? termină ea fraza în locul lui. fl i un
aşa ceva, recunoscu el după o mică ■ ii irc. Am
început să lucrez pentru William | lUni.iby,

I'iind fiica proprietarului companiei HNix
iiicast Rail, Maggie ştia şi cu ce se ocupă i
ţlliam Barnaby. Era producător de oţel şi, li una
cu Andrew Carnegie făcea echipă, I u< urându-l
la sânge pc Rushton Holiday.

t i ai fost iniţiat în afacerile tatălui tău cu
'I .iii>.rul altcuiva, spuse Maggie, pe un ton »M
i i, fără menajamente. I V-;la am făcut.

M.iggie se întinse iar pe spate şi începu
să [:] (м ivească cerul.

Ce ironie a soartei, şopti ea. Noi doi VI •
ni anăm într-un fel, pentru că Jay Mac mi-a
influenţat viaţa la fel de mult cât ţi-a ■
luflucnţat-o Rushton pe a ta. Cine ar fi crezut li \
un tată pe care îl vedeam rareori poate juca laşi
rol în viaţa unui copil ca un tată ce im ane în
preajmă tot timpul?! Nu înţeleg ce vrei să spui.
I Ha ştii foarte bine, răspunse ea, arătându-i I tf
uu îl lasă să se eschiveze. **I t** >nnor se ridică în
şezut

T Atunci să mă ia dracu* dacă ai înţeles ci până acuml Până să mă însor cu tine, n făcut nimic din ce-a spus Rushton. A fost pri oară când i-am făcut pe plac.

-Şi tu cum numeşti asta dacă nu „influenj îl întrebă ea zâmbind ironic, perfect conştii de ceea ce afirma. Ce spui?

Connor o privea fix. Jumătate din chipul era luminat de flăcările galbene ale focului

-Spun că data viitoare o să am grijă să păsf bănuţul pentru mine.

Maggie încuviinţă din cap.

într-un acces de furie, Connor se ridici« picioare şi se duse să se plimbe. Când întoarse, o văzu pe Maggie dormind.

Era la fel de furios a doua zi. Nu-i adi lui Maggie mai mult de zeceAcuvinte în I ce se pregăteau de plecare. îl înfuria şi mult faptul că ea părea total indiferentă, daca îi păsa cumva de el, nu lăsa să se vad Aproape toată dimineaţa, merseră în tăcefj Abia când se opriră sa se odihnească, Magd rupse tăcerea. Iar când o făcu, aduse vorba d' divorţ.

-De ce te interesează asta acum? o între! el abia stapânindu-şi nervii, bătând uşor cal pe spate. Am vorbit cu avocatul acum aproap o săptămână.

-Dar nu mi-ai spus ce ai vorbit cu el.

-A spus că mai durează.

-Cât timp?

Connor ridică din umeri.

I MI L-ai întrebat? ceru ea sa ştie, ridicând ⌡ *i*
¡>nîncene.

Nn, pentru că nu mă grăbesc, asta e!
I»nnse el răspicat. Ce mai contează? Tu o I li ni
oricum la Dancer. Iar eu voi fi la Double I

Miiggie nu era mulţumită de răspuns. Aranja
1 .l.i pe unul din cai, dar în ochii ei se citea Rit
iu a iar colţurile gurii i se lăsaseră în jos.

(Iile ce e, Maggie, oftă Connór, se vor
face fl!|<r acte pe care va trebui să le semnezi.
■i.Vte? Dar cum facem sa le primim?

[1] «>nnqr se încruntă. Maggie era vizibil

I iriiită. îşi tot răsucea verigheta pe deget, de
m a ar fi vrut să o smulgă de acolo.

N vor fi trimise la Queen's Poiint Se va Im
cineva de la fermă sa le ia atunci când vi l.ioc
aprovizionarea. [.'a asta când o să se întâmple?
'

Având în vedere că am cumpărat deja
•rovi/iile, bănuiesc că nu voi trimite pe nimeni
în oraş până pe la sfârşitul verii. Sfârşitul verii?

Exact, spuse el urcându-se în căruţă, Iar
'liij'.i ce le semnăm va trebui să le trimitem I 11;
Denver să fie înaintate judecătorului. Va ii «i
dura încă vreo câteva luni. Apoi urmează 1«.
lioadă de aşteptare de şase luni. Maggie urcă şi
ea şi se aşează pe capră, I ndu-se pe ca cu toată
greutatea. Mine, dar asta înseamnă că la anu*
pe vremea

II vom fi tot căsătoriţi.

-Probabil. -Dar...

Connor întoarse brusc capul. -Atâta timp cât hu intenţionezi să t< cu Dancer Tubbs, nu văd care e problema -N-am de gând să mă mărit cu nimeni! trânti ea. Asta e, nu-mi place să fiu mărita

-Dă-mi voie să fiu de acord cu tine pentru că nici mie nu-mi place să fiu însur Spunând acestea, Connor îi dădu de înţc că discuţia era încheiată. După „câteva minii de tăcere penibilă, Connor îndemnă caii hăţurile şi porniră la drum. -Te rog să mă ierţi, spuse el încet -Nu trebuie să spui asta, dădu ea din cap, te rog să mă ierţi. -Eşti speriată, aşa e? -îngrozită, recunoscu ea, muşcându-şi bu de jos. Nu mai rămăseseră decât câteva până la întâlnirea cu Dancer Tubbs §i, cu tot că nu credea ca-i va întoarce spatele, Ma^ nu putea prevedea reacţia acestuia. Spaimi era amplificată de zeci de ori de gândul că fi totuşi nevoită să se ducă cu Connor I Double H §i să suporte luni întregi de ieşi nestăpânite şi lungi tăceri. Cu toate acest râse forţat

-O să-ţi pară bine că scapi de mine, spu ea,

-Iar tu te străduieşti cât poţi de mult să r faci să-mi doresc să scap de tine. -Nu ştiu la ce te referi, spuse ea politicoa:

■vi»du-l în ochi. 1 ştii, zâmbi ci.

M.iggie îi răspunse cu un zâmbet reţinut, IfHin mdu-şi în sinea ei ca aşa o fi. Mai trecu

tv timp îu care, călători amândoi prin * •> < I ■ i spaţiu, se reobişnuiră unul cu celalalt, l> ind de tensiune. Cu toate acestea, Maggie *i> linişti pe deplin.

I >< • ce ai fost în noaptea aceea la bordel? îl 1l)i i c bă, constatând că îl luase prin surprindere.

. despre asta nu tc-am întrebat niciodată nimic. Tu ştii de ce eram eu acolo. Mi se pare |*n f ct să ştiu şi eu ce te-a adus pe tine în casa iMitinei Hali. uicpând să rădă cu pofta, Connor agită.faiă I vi ca hăţurile, iar caii iuţiră pasul. T<Cc altă explicaţie ai vrea să primeşti cu м» «-jiţia celei mai evidente dintre ele? Voiam 1 meie.

Ai mai fost şi înainte acolo? îl întrebă ea, i • ind până în vârful urechilor. Adică, erai lientde-al casei? Da, am mai fost acolo, recunoscu el. I|i plăcea vreo fată în mod deosebit? Nu, răspunse el enervat Iar dacă vrei sa ştii -il- vârâtul motiv pentru care mă aflam acolo, II vei afla. În dimineaţa aceea, eram încă pe jumătate adormit când m-am trezit cu Betyl în l «l. lângă mine. Am dat-o jos, dar în noaptea t ca, după ce am câştigat la pocher, nu aveam Iu minte decât târfe. Şi atunci m-am hotărât • – rezolv cumva situaţia.

-Aha, exclamă ea încet.

-Tu ai vrut să ştii, ridică ei din umeri.

-Da.

Connor se uita în faţă, scrutând drum şerpuitor.

-Tu erai foarte tăcută, reluă eî. A fost prin Îucru care mi-a plăcut la tine. I-am sp» doamnei Hali că n-am nevoie de o mod stricată, iar ea jn-a trimis la tine. Bineînţek din greşeală, dar în momentul acela mie nu (s-a părut deloc o confuzie. Erai exact ceea t cerusem.

-Putea să fie oricine altcincva acolo. Pun să fie orice alt trup.

Connor nu răspunse. Maggie avea dreptai. în clipa aceea, în noaptea aceea, nu-! interesa • nimic şi nici nu dorise să-i pese dc ceva. I

pusese doar o condiţie sau, mai bine avusese o singură pretenţie.

-Ştiu că ţi-am făcut un mare râu, mărtun ei calm,

-De ce spui asta? se încruntă Maggje. Pentr ca eram virgină?

Connor nu-şi putea explica de ce rostise acc\ cuvinte. Ea nu-şi amintea mare lucru şi poati că nu avea nici un rost să-şi amintească.

-E vorba şi de asta, spuse el, dorindu-§i nu fi vorbit, să nu fi trezit din nou viermek îndoielii în sufletul său. Dar nu putea să nu-ţ amintească mişcările trupului ei, mâinile ei p> umerii săi, picioarele ei încolăcite în jurul trupului său. Oricât de mult ar fi vrut să cread| numai pasiunea o făcuse atunci pe Maggie

poarte aşa, nu era convins. Iun amintesc că prima oară nu ai fost foarte ti i mea, aşa cum aş fi vrut eu poate să fii, ' ¹)chii lui Maggie se întunecară, iar între priîncene îi apăru o dungă de încruntare. I se I . iu că inima i se oprise, apoi începu să-i bată i ii de tare, aproape să-i spargă pieptul. ^ c vrei să spui? îl întrebă ea, speriată de

ce avea să audă. Adică m-ai forţat? tonnor continua să se uite înainte. Simţi i petele lui Maggie pe încheietura mâinii, Îi r deasupra palmei; ţinea cu tot dinadinsul •ʍ se uite în ochii ei.

Nu ştiu ce a fost atunci în mintea ta. Luascşi l .iidanum... băuseşi whisky... probabil că nu îţi •I ideai seama ce faci...

I 'rima oara? îl mai întrebă ea. Da, prima oară, răspunse Connor. A doua $•($... nu mai ştiu. -

De ce îmi spui toate astea? (onnor ridică bărbia, de parca ar fi vrut sa «rate ceva în faţa lor.

Vezi creasta aceea din faţa noastră? îi Seu 1 semn. După ce trecem de ea, intrăm pe p imânturile lui Dancer. Divorţul pe care tu îl li reşti atât de mult e pe cale să aibă loc. Nu «■ cel legal, dar c foarte adevărat. Probabil ca nu ne vom mai vedea şi am vrut să ştii, în caz î-ţi vei aminti vreodată. N-ar fi fost cinstit să t las să crezi că eşti de vină pentru ceea ce » ¡1 întâmplat

Maggie nu răspunse. Ridică privireţ| uitându-se fix îa creasta indicată de Connor.l

Dancer Tubbs văzu o căruţă cu doi oameni I apropiîndu-se. Prin ochean desluşi chipul I nepotului lui Sam Hart, proprietarul fermei Double H.

-Aha! exclama el, cu voce guturală, aspra.

' Lui ăsta, cât o fi el de rudă cu bătrânul Sam, I nu i-am dat voie să treacă pe pământul meu I Orientă ocheanul astfel încât să o poată vedea I mai bine şi pe femeia de lângă Connor. I sc părea foarte frumuşică şi destul de cunoscuta.! deşi nu ştia de unde. Dancer scuipă pe lentila ocheanului şi apoi o şterse cu mâneca jachetei.! Se mai uită încă o dată, măsurând-o pe femeie cu un ochi critic de data aceasta, având un sentiment mai puternic că o ştie de undeva. 1 Aproape în aceeaşi clipă, Maggie îşi scoase pălăria de pe cap, scuturându-şi părul şi făcându-şi vânt cu borurile ei largi. Abia în momentul în care părul ei roşu străluci în bătaia soarelui, Dancer Tubbs o recunoscu. îşi dădu seama ca e una dintre fiicele lui Jay Mac, nici nu mai încăpea îndoială. Era singura] explicaţie pe care o putea da faptului că cineva îndrăznise să-i calce pământul, în spatele lui, calul păştea. -

Nu e Rennie, spuse Dancer, privindu-şi calul peste umăr, pentru că bărbatul nu e Jarrct, iar Rennie nu e chiar aşa de delicată. Şi nu e nici

Mjâliael, că doar ea §i Rennie sunt gemene. Nu (Hiate fi nici călugăriţa, că doar n-o fi fugit I mănăstire. Cum le cheamă pă celelalte I ui.i? Calul continua să hornăie. Hai, că tiu ajuţi deloc, îi spuse Dancer, apoi strânse < libanul, coborî de unde se cocoţase şi m.ilecă. Trase de hăţuri şi îndemnă calul li »colo de creasta muntelui, aşa încât să nu l'odta fi văzut de nimeni.

I ».incer îi lăsă să treacă, apoi merse în urma I arătându-se numai atunci când ei ajunseră în dreptul colibei sale.

V-aţi rătăcit cumva? îi întrebă eL Vocea lui I l icută era în contrast cu atitudinea pe care o «v. faţă de ei. îndreptase arma în dirccţia lor. ndcmnă calul să meargă până aproape de .laviţă.

onnor linişti caii şi rămase pe loc, fără a jm-erca să-şi ia şi el arma. Se uita la mâinile li i Maggie. Le ţinea calmă în poală şi, în ciuda i (eptărilor, nu tremura.

-Nu ne-am rătăcit, domnule Tubbs, îi ui punse ea lui Dancer. Numele meu e Mary M.irgaret Dennehy. îl simţi pe Connor itu rdându-se lângă ea, probabil ca reacţie a I ptului că se prezentase folosindu-şi numele I fată.

Ţinând ci* grijă arma într-o mână, Dancer se j>„cni peste şold cu cealaltă.

-Al dracu* să fiu dacă n-am ştiut cine eşti, • aclamă el. Eram sigur că eşti una din ale mici nle lui Jay Mac. Da' nu-ţi ştiam numele.

-Ai mei îmi spun Maggie.

Dancer repetă numele. Zâmbetul îi cr» I deformat de cicatricea de pe obraz. îşi mut ochii de la Maggie la Connor.

-Şi mata trebuie să fii nepotul bătrânului Sam. Puştiul lui Edie.

Connor rămase surprins de faptul că Dancct îl cunoştea.

-Connor mă cheamă. Connor Holiday.

-la te uită, spuse Dancer. Ştiam că Edie arc un copil, da' n-am ştiut că a fost măritată. Toţi anii ăştia am crezut că te cheamă Hart

-Holiday, repetă Connor. La fel ca pc Maggie; sau, mai bine-zis, pe Maggie o cheamă ca pc mine, deşi mi se pare că a cam uitat asta.

Maggie se încruntă, ceea ce nu-i scăpă lui Dancer. Lăsă Winchester-ul jos.

-Hai să intrăm în casă şi să stăm de vorbă N-o să vă împuşc pe nici unul... încă.

Le înfruntă privirile uimite cu o faţă satisfăcută, râzând cu poftă până când intra în cabană,scoţând nişte sunete ascuţite, ce păreau să se spargă în fundul gâtului.

(APITOLÜL AL ZECELEA

i 'oliba lui Dancer era construită pe o movilă, j un loc ce fusese defrişat special pentru a Milica acolo căsuţa de lemn. Era înconjurată l< pini §i plopi pe trei din laturile sale, iar cea I patra era situată pe malul unui pârâiaş. I îndată ce caii fură legaţi §i adăpaţi, cei trei în (rată în colibă.

I 'ancer le arătă două scaune cu spătar înalt, l«>ftindu~i să şadă.

Staţi, le spuse eî. Eu mă aşez aici după uşa. Nu lăsase puşca din mână, dar o ţinea cu ţeava în jos.

Maggie î§i roti privirea în jur. La prima dere, totul era aşa cum le descrisese Jay Mac di ani în urmă, întorcându-se la New YorL O „bă de lemn părea să fíe singura îmbunătăţire ..dusă de vraci interiorului descris de Jay Mac. Judecând după mărimea pânzei de păianjen ce întindea de la pirostrii până la coşul sobei, minul de piatră părea să nu fi fost folosit de

mult Nu exista nici o pompă de apă, ceea • însemna că Dancer scotea încă apa din **râu t** Mobila era foarte frumos lucrată, din lemn <l (pin. Atingând suprafaţa mesei cu degetek < Maggie constată că era foarte netedă şi fuseM tăiată în unghiuri perfecte. Tot felul de va şi ibrice atârnau pe perete lângă sobă, iar cuierul era gol. Patul îngust era acoperit cu < cuvertură groasă §i viu colorata, o scară duccj spre pod, loc în care Maggie ştia ca doarme Dancer.

Totuşi, pe Magie nu o interesau dec.i rafturile pline cu borcane cu tot felul d ierburi, aşezate undeva lângă fereastra co dădea în spatele casei. În cămara a cărei uş- era deschisă, văzu duzini întregi de sticluţe amestecate la întâmplare cu pungile de fain 1 zahăr, sare, borcanele de marmeladă şi untură Maggie îşi îngustă privirea, încercând sii citească ce scria pe etichete. Esenţă de ulm Răşină de brad. Mentă. Coajă de salcie. Ghimbir.

-Ce vă aduce pe la mine? îi întrebă Dancer brusc, luându-i pe nepregătite. Nu pot să creJ că vi s-a făcut dor de mutra mea bătrână.

Maggie şi Connor avură grijă să-şi controleze reacţia atunci când fură nevoiţi să-l privească pe Dancer drept în faţă. Acesta îi scruta, ccrându-le în felul acesta să fie înfruntat

Avea cicatrice pe toată faţa, care semănau cu sute de firicele minuscule amestecate fc»«™ 1 Lobul urechii era aproape lipit de cap

i i al gurii rămăsese înţepenit în aşa fel încât piecer dădea impresia că rânjeşte în imanenţă. Barba lunga iî acoperea numai p i sferturi din faţă; era deasă şi rău Urţinută, neagră precum crema de ghete şi iilu'ient de lungă pentru a-i ajunge la al doilea •i l ure de sus al jachetei gri de lână. Pe umărul I cpt îi atârna un epolet aurit La şold ţinea bie.

Ochii lui limpezi şi atât ,de albaştri, încât I i cau de gheaţă, ar fi părut neobişnuiţi pentru > c tip de faţă, dar, având în vedere chipul ıı desfigurat, alcătuiau un contrast absolut 11m.trcabil. Arătau ca două puncte identice de lumină arzătoare ce îi străpungeau pe Maggie pc Connor.

-Ei bine? pretinse el o explicaţie, cu voce M^uşită. Aveţi de gând sa vorbiţi?

Nu şi dacă o să ne spuneţi că nu aveţi ce Kltcuta cu noi, răspunse Maggie politicoasă, licându-l pe Connor sa zâmbească. I Cancer se sprijini de uşă. -Bine, fu el de acord. Deci, voi mă cunoaşteţi (i aţi venit aici cu un scop. Dar asta înseamnă < şi eu trebuie să înţeleg despre ce e vorba.

Maggie continua să-şi ţină palmele în poală, dar, ferită de masă, începuse să şi le frământe ii'-rvoasă.

-L-am rugat pe Connor să mă aducă aici l^ntru că vreau să învăţ de la dumneata cum vindeci oamenii, spuse ea. Am aflat că l-ai îngrijit pe tat^l meu când era pe moarte, iar

Rennie mi-a spus ce-ai făcut pentru Jarret &• spune că eşti mai bun decât trei medici la un loc.

-Aiurea! i-o reteza Dancer. Nu sunt doctop şi nu ştiu nici pe departe ce ştiu ei. Ochii i se I îngustară. Devenise suspicios. Taică-tu ştie cl | eşti aici, fată?

-Da, minţi ea.

-Nu, interveni Connor.

-Care dintre voi minte? întrebă Dancer, uitându-se când la unul, când la altul.

-Jay Mac nu ştie nimic, vorbi Maggie. Dai asta nu e treaba lui. E destul că ştie Connor şi, având în vedere că el e soţul meu, nu văii de ce ar conta părerea lui Jay Mac.

-Nu-i aşa că-i nostim cum îşi aminteşte că « ' măritată tocmai când îi convine? îl întreba Dancer pe Connor, hohotind.

-Exact asta mi-am spus şi eu, replică Connor sec.

-Şi ai fost de acord ca ea să vină aici? Connor aruncă o privire în jur, încercând să şi-o imagineze pe Maggie trăind în acest loc. Dormitorul ei din casa de la New York era I mai mare decât toată coliba aceea. Totul era 1 aproape rudimentar în căsuţa asta, iar munca pe care ar fi trebuit s-o facă aici ar fi doborât-o în scurt timp. Ochii îi căzură pe borcanele cu ierburi şi frunze de ceai.

-Nu, n-am fost de acord, răspunse el într-un târziu. Şi nici acum nu sunt Dar asta e dorinţa ei şi a plătit un preţ mult prea marc pentru a

I P»[11]*" [l]ci. Maggie e mult mai zdravănă decât i uit mai robustă, aşa că nu te lăsa înşelat lui cum arată. „Aşa cum am făcut eu", îşi »mumă el ideea în gând. Vreau s-o iau cu <■ . i ■ 1» Double H, dar nu o interesează asta, luar dacă nu i-ai îngădui sa rămână aici. (.ulevărat? o întrebă Dancer pe Maggje. ■ duci cu-el nici dacă te dau afară? Aţu c.

t „incer se scărpina pe faţă, îngândurat O • i cu privirea pe Maggie, zăbovind asupra mi pe care avea verigheta, i lotuşi nu înţeleg marc lucru, spuse el, ► nd brusc să

rădă. Da' pe urmă vin §i i 'ni ca-s lucruri pe care le înţeleg mai bine l voi. încetă să se mai scarpine. Se tot >M4ml>a, mişcându-şi gura într-o parte şi-n t «Iţă, cântărind rugămintea lui Maggie. Să , lată, că n-am unde să te culc. I ml ăsta e foarte bun pentru mine, spuse t)în câte ştiu, a fost foarte bun şi pentru «i II meu. Dancer căzu din nou pe gânduri, ca i i sa înceapă să vorbească pe neaşteptate. н mi place. De unde ştiu eu că nu vrei să Juri?

>M∧ te fur? se mină Maggie. De ce aş face i

a mi s-a mai întâmplat răspunse Dancer. I mu degete la mâini şi la picioare să număr » « ilc ori s-a întâmplat Pe aici prin munţi neşte că aş avea minele pline de aur şi ни la spune-i, făcu el un semn lui Connor.

Spune-i cum stau lucrurile.

-Prin părţile astea, spuse Co < ' întorcându-se spre Maggie, oamenii crc4 Dancer are o comoara pe care o ţine îngropi. Dancer se pocni din nou peste şoli începând să râdă.

-Adică cum vedeţi voi asta? întrebă el scot aurul din pământ şî pa urmă îl îngrop 0 nou. Da* dacă asta le-a intrat în cap, eu nl mai pot scoate ideea de-acolo. Să fiu al du. dacă am vreo vină ca ei gândesc a§a.

-înţelegi ce-ţi spune omul ăsta, Ma- t interveni Connor. În afară de greutăţile d cu zi, e periculos sa rămâi aici. Spun« Dancer, câţi oameni ai alungat de pe pământii tău?

-N-am alungat decât vreo doi care au înccrvi [1] să mă jefuiască. Dar sunt o grămadă îngrop») pe dealurile a&Jea, că pe ăia nu m-am ob”i să-i alerg.

-Şi totuşi aş vrea să rămân, insistă Magjfl [1] fără a-şi putea stăpâni totuşi un tremur d * groază. Voi învăţa să mă apăr singură.

-Că doar nu crezi că o sa te las să umbli i arma, fată, ripostă Dancer. N-am chef să i zbori creierii din greşeală.'Cât vrei să râmai o mai întrebă el, ignorându-i privif îndrăzneaţă.

-Un an. Poate chiar mai mult

-Dar pot să te învăţ tot ce ştiu într-o Iun | Cu toate că se îndoia de acest lucru, Majfl nu-l contrazise. Ochii ei veizi îl privea,

Il' , f.-ri. t

i'în , cedă Dahcer. Poţi să rămâi. Dar când ki ti ' tta, apăi e gata. I y,ie înclina din cap. I ;tşi sa rămână aici? îl întrebă Connor pe

î i , n-auzişi ce-am spus? Acu' ce vrei, să M ud să mă răzgândesc? N-are nici un rost, |hi. De ce-ai mai adus-o aici dacă nu vrei Bl Iuţi să stea?

J «fi ,im spus ca nu-i dau voie să rămână, îi , I »ă Connor.
Dar poate c-am sperat c-o sa-şi

.....I, c-o să-i vină mintea la cap, nu? Sau ca

(tu ata îţi vei da seama că e o prostie.

Nu eşti tu ăla care sa vorbească despre iul , i-o reteza el lui Connor, uitându-se fix < lui lui. Cel puţin nu până dai şi tu dovadă | «i minte,

S jir putea să ai dreptate, răspunse Connor t' i ndu-l de sus. Scaunul scârţâi sub el. Mă ʍ<! la căruţă să descarc proviziile pe care I .ui cumpărat din oraş pentru voi, apoi plec. ie? Vrei să-mi dai o mână de ajutor? Maggk: îi simţi răceala şi mânia ce se . undeau dincolo de cuvinte, dar îl urmă l : i. Dancer rămase înăuntru.

(hiar ai crezut ca o să mă răzgândesc? îl n bă ea.

Nu. Connor începu să aranjeze sacii cu l»n »vizii, Iuându-i din căruţă şi punându-i pe i verandă a colibei. Dar nici n-am crezut »« »e va schimba ceva dacă te-ai răzgândi.

„Pentru mine”, mai spuse el în gând.

-Ţi-am spus că Dancer nu se va împot spuse Maggie, dând un alt sens cuvintelor« Connor.

-Ştiu asta, răspunse el, lăsând-o pe Maj să înţeleagă ce vrea din cuvintele lui. I atunci n-ara crezut că eşti într-adevăr convi de ceea ce afirmai.

-Ai un mod foarte direct de a pune probii « | constată Maggie,împingândcu piciorul vali?» şi înghesuindu-le şi pe acelea pe verandă.

-Totuşi nu înţeleg cum de îţi dă voie să răfl Connor aruncă un sac cu mălai cu atâta pu' încât se sparse, iar conţinutul se împrăştie **p** jos. Connor înjură printre dinţi, dar făcu tot un efort să-şi ascundă sentimentul de frustrai Şi, după câte îmi dau eu seama, mai spuse omul ăsta nu te ţine aici pentru că ai fi (« lui Jay Mac sau sora lui Rennie, ci din cu t alte motive.

Maggie se urcă în spatele căruţei şi înceJ să împingă coşurile şi sacii spre Connor, ca sfl poată descărca mai repede.

-N-am fost niciodată dintre cei ce caută caţ de dar la dinţi, spuse ea. E cbiar atât 4 important pentru tine să înţelegi acest lucru!

-Oricât ţi s-ar părea de ciudat, aş vrea » înţeleg ce-l face pe omul ăsta să te primea«« în coliba lui.

Până descărcară toate proviziile şi bagaje l lui Maggie, nu mai scoaseră nici un cuvâni Căruţa se eliberase destul de mult, devenin

i « oara, aşa că putea fi trasă de un singur I „nnor deshămă o iapă şt o duse în micul

|'<* care îl avea Dancer. putea să ai şi tu nevoie de un cal, spuse

Mi^gie nu putea vorbi. Lacrimile i se ■im v.eră în colţurile ochilor, ■»¡u,or stătea în faţa ei, cu mâinile lăsate pe orp. Ar fi vrut s-o scuture, să-i bage JH«(>I< -n cap; ar fi vrut să o ia în braţe. I v vei vrea vreodată să ajungi la Double p<^i merge în susul râului, spre nord.

Şi la răscruce, trebuie să o ici la stânga. În ' lui .iccsta, vei ajunge pe pământurile mele

ii ore, dar să nu porneşti niciodată la drum 4«t <. apada e mai marc de câţiva centimetri.

[1] nu c aşezată într-o vale, dar trecătorile sunt

.....iloase şi n-ai să reuşeşti.

Mnjy^e dădea încetişor din cap, muşcându-şi conştientă de faptul că nu va^ încerca IModată să se ducă la Double H. II privea ■«Un* în ochi. \lunci... astă e.

Itggie dădu încă o dată din cap.- '.i ştii că nu eşti obligată să rămâi, îi mai pu el.

Aici greşeşti. Este singurul lucru pe care mul obligată să îl fac.

nnor îi studie atent chipul, observând că i» urmă de nehotărâre dispăruse.

Hî dorcsc noroc, îi ură el, rostind singurele iu intc pe care le găsi în clipa aceea, deşi erau

total nepotrivite, iar tonul mult prea distji pentru a le face să pară sincere. întinse mlJ spre ea, apoi, dându~şi seama ce era pe . > să facă, se opri.

-Maggie?

Maggie răspunse totuşi căldurii din ochii şi ciudatei nesiguranţe din vocea lui Con* [1] Se ridică în vârful picioarelor şi puse mâiu pe umerii lui. Apoi, îşi apropie faţa de faţa ■ > sărutându-l pe gura. Connor o cuprinse U mijloc, ţinând-o strâns, permiţându-i astfel» se lase cu toată greutatea pe corpul lui,

JLumina soarelui bătea caldă asupra m Vântul adia uşor, făcând ca buclele lui Mag| să se lipească de umerii soţului său. Fusta li încurcase între picioare. Buzele lui • deschiseră, sărutând-o pătimaş. Degetele ei U mângâia« pe gât, se jucau în părul lui de. sărută cu aceeaşi patimă.

Connor fu cel care se retrase primul. Ma## trase aer în piept, râzând stânjenită. Ra.”-l calde ale soarelui le mângâiau încă chipuriit dar vântul încetase să mai bată. Maggie > aranja părul dându-l pe spate şi-şi trase rodii» dintre picioarele lui Connor, aranjând-o iJ încât aproape se lipi de picioarele ei subţiri -Adio, Connor, spuse ea încet, în convingere, îţi mulţumesc.'Ar fi vrut să-i ol spună ceva, dar cuvintele ei rămaseră unde. în gât

-Adio, răspunse el urcându-se pe capra | îndemnând calul.

i. i 3 urmări cu privirea până când nu-l i*> '„-ni, dar el nu se întoarse nici măcăr o [1] t întoarse şi ea cu fnişcări lente, observă I – incer o privea de la fereastră şi intră în

Mapă cum văd, nu prea erai nerăbdătoare I i i la revedere, spuse Dancer, raăsurând-o 11. Ştie că o să ai un copil? I M <ggie nu o surprinse întrebarea. Copilul

..... tivul ce îl determinase pe Dancer să-i

, «Inie să rămână acolo. Fusese convinsă că '•ш i îşi va da seama de starea ei, aşa că I unse întrebării lui în singurul mod posibil, ii, nu ştie. i i tatăl?

I 'L

I incer bägă mâna în buzunar şi scoase un n I cu tutun. Luă câteva fire de acolo şi le <,. în gură, între dinţi şi buza de jos,

ndu-le cu limba. I ucu* să mă ia dacă înţeleg ce se petrece, ■u«e el, aruncând săculeţul pe masă. Ajută-mă I .Im sacii înăuntru. Poţi sa-ţi pui valizele sub i i în cuierul de lângă cămin. N-are rost să ► 11 imit să dormi în pod. în câteva luni n-ai 1 m i poţi urca nici o scara. Asta e.

M.ijţgie nu fusese nevoită să uree scări, dar i nu însemna că nu punea umărul la treabă, ˢ •.likrent de ceea ce trebuia făcut Toata vara 1.11 cot la cot cu Dancer, cu excepţia zilelor

în care acesta prefera să muncească sinJ Rareori îi pretindea câte ceva. Cu i •. acestea, fără să-i arate, avea unele pretcij ascunse. Nu o ruga niciodată să facă ce<- el nu făcuse vreodată, iar atunci cînd dorer [1] ea să facă un anume lucru, avea grijă ■■■ învеţe. , [1]

Astfel, Maggje învăţă să spele rufele la fl fără a se teme că acestea vor fi luate > ' curentul de apă, şi să spargă vreascuri fără 4 * da cu toporul peste picioare. Scotea apă a râu şi cocea pâine, Matura^ pe jos, cun grajdul şi spăla privata. învăţă cum folosească acidul pentru a separa aurul J minereu, fără a-şi arde mâinile. Pleca sinjţu. să adune mure şi fragi, apoi învăţă să 1 dulceaţă. Ţesea, săpa grădina şi ad legumele în locul lui Dancer. Astfel, aflase o parte din ele se foloseau pentru masa, parte erau depozitate în pivniţă şi alt< dispăreau, dar nu-şi putu explica la cc I foloseşte Dancer. Tot ce ştia era că[A] le du într-un loc ce nu se vedea din colibă. într-o u îl urmări pe Dancer în timp ce acesta ci» cartofii în acel loc retras. Atunci învăţă peni» prima oară cum se face whisky-ul.

La început avusese impresia că e tot timp obosită. Dancer era gata să jure că fata ad putea dormi de-ampicioarelca. Imediat t spăla vasele şi strângea masa, se prăbuşea patul ci îngust, adormind în drum spre perm înainte ca Dancer să urce în pod.

I la un timp, Maggte începu să se simtă IU 1. Încet-încet, îşi dădu seama că nu mai în permanenţă senzaţia aceea de somn, ca •Irvenise mai robustă, că avea putere mai

mare munca şi că, în unele seri, ea era cea care lingea lampa, mult după ce Dancer se ducea I ulcare.

Maggie constată şi alte schimbări, atât de I i I încât la început fură imperceptibile. Sânii I măriseră şi i se întăriseră, iar abdomenul rotunjise. Deseori o durea spatele, iar ıı isul nu îi mai era la fel de graţios. Starea

• i era uneori la fel de imprevizibilă ca vremea. I nunţă la corset şi la rochiile ci stâmte şi iKcpu să poarte un fel de sarafan. îşi făcuse Un bicei din a-şi mângâia pântecul atunci când

J a pe gânduri, zâmbind în sinea ei când miţea mişcările copilului. Trecuse destul de mult timp pentru a se

• '»işnui cu ideea că va avea un copil – de fapt, h»tul începuse în seara în care a aruncat Infailibilele pastile franţuzeşti de la Madame I . teii în ligheanul cu apă din camera ei de ii>nletă. Abia din momentul în care a început

uăiască în casa lui Dancer s-a gândit serios I faptul că va deveni mamă. Alături de < »unor, nu putuse să se gândească la această variantă. Simpla lui prezenţă o împiedica să mdccc limpede. Pentru ca fusese mai important să nege totul, să se comporte în aşa (1 încât el să nu-şi dea seama de adevăr. Acum i | foarte îngrijorată.

Se temea că nu va şti cum să-l hrănească cum să se joace cu el Îi era frică să nu piardă răbdarea cu ei, să nu-I scape din mâim Se gândea cu groază la momentele în ca bebeluşul va plânge şi ea nu va înţelege de O îngrijora făptui că l-ar putea răsfăţa pre mult, l-ar putea sufoca cu dragostea ei sau nu ÎI va învăţa lucrurile potrivite. Oare c destul de pregătită pentru a fi mama? Era destul de bună şi generoasă? Exista un singur aspect asupra căruia nu avea nici un fel îndoială. Ştia că îl va iubi pe acel copil mai presus de orice.

La rândul lui, Dancer nu putea pricepe cu de îi scăpase lui Connor ceea ce el a văzut din prima clipă. Maggie încercase de multe ori să-i explice, dar la un moment dat renunţase, dându-gi seama că Dancer o bănuia că i-ar lua apărarea lui Connor. I se părea foarte interesantă atitudinea pe care Maggie o avea ori de câte ori venea vorba de soţul ei. Râsul şi-aşa ascuţit al lui Dancer devenea de-a dreptul sinistru atunci când acesta adopta o atitudine superioară faţă de Maggie, drept pentru care ea nu-i mai dădu ocazia să o necăjească. ÎI lăsă să gândească ce vrea, pentru că oricum nu l-ar fi scos din ale lui, şi sc consola cu gândul că luase cea mai bună hotărâre refuzând să-i dea lui Connor vreo explicaţie în legătură cu avortul.

Faptul ca Dancer o tachina de multe ori, nu însemna că nu o §i înţelegea. Câteodată ştia

ne şi foarte profund. Cu trecerea f tamânilor, învăţase să aibă răbdare cu ea, i treacă cu vederea încetineala şi lipsa de

• jfililate cu care se mişca. Nu o dojenea •mi'.dată pentru lucruri pe care ea nu le ştia. i {.unea întrebări, ascultând răspunsurile fără

• insista atunci când nu înţelegea chiar totul, li timpul verii, Dancer o învăţă pe Maggie i numai lucrurile pe care să le ştie, ci şi cele

i • care ea dorea să le înveţe. Văzând-o că-şi ». cază spatele cu podul palmei şi se strâmbă durere, Dancer îi arată cum se pregătește i iul de salcie. Dându-şi seama că dimineaţa vaită că îi este greaţă, Dancer o învăţă cum i i pregătească un ceai de răşină de brad şi (lumbir..

Dancer era un profesor foarte metodic, uivaţând-0 mai întâi pe Maggie cum să i unoască plantele în mediul lor natural. Icia avea frunza de culoare verde închis, iar oarţa brăzdată, de culoare maro-deschis. I ncer punea câteva linguriţe de esenţă .din ooaja sălciei într-o ceaşcă cu apă rece, lăsând »••iul la macerat câteva ore, apoi fierbea lichidul, Împărţindu-I în trei porţii. La mijlocul v-rii adunară plante _ sălbatice sau special lultivate de Dancer. întotdeauna plecau la »ules când era mai cald afară, ignorând arşiţa, j> ntru că plantele pe care Ic culegeau trebuiau fie uscate. Maggie învăţă cum să «! <•'■'scbească o plantă tocmai bună de cules, •tentă ca floarea. să nu fíe complet deschisă sau când lăstarul era deja copt După ce ei culese* plantele erau puse pe o masă, răsfirai pentru a se usca. Unele erau conservate alcool, altele în ulei de floarea-soarel Maggie află cum se fac diferitele ceaiui balsamuri, cataplasme, lichide dezinfectante, 1 ce folosesc şi cum se aplică.

învăţă astfel că frunzele şi lăstarii de năsi erau un remediu excelent pentru gută. sirop făcut din scoarţa tulpinii de circj sălbatice ajută la vindecarea răcelilor, diape< şi a tusei. Frunzele de perişor conservate în ulei vindecau durerea de gât Ceaiul de pelvi era bun pentru indigestii şi dureri de inim; dar esenţa de pelin era la fel de pericul* ca o otrava.

Spre amuzamentul lui Dancer, Maggie not tot ceea ce învăţa într- un jurnal. Desena schi(< exacte ale

plantelor, notând numele fiecărei; modul de preparare şi felul în care erau folosite. Erau seri când stătea până târziu, lucrând.

Cu timpul, Maggie simţi că Dancer înceţ să o respecte. Acesta nu se supăra niciodată, curiozitatea şi întrebările ei nu îl deranjau deloc, decât în cazurile în care, fără să-şi dea seama, Maggie atingea o latură personală, învăţă o mulţime de lucruri de la Dancer Tubbs, cu o singură excepţie – acesta nu îi mărturisise niciodată de unde învăţase el meseria. Bănuia că majoritatea surselor lui erau indiene. Află de la el că trăise printre ■ᵢₘ ui, dar experienţa aceea nu fusese prea 11« uta. Maggie nu putea decât să deducă ¡»iul ca, trăind printre ei, Dancer le [1] «i perise secretele, fapt pentru care vreun i şef de trib îl alungase pentru a se fi jlkumetat sa le fure puterea. Dancer nu >utiraă niciodată cu voce tare bănuielile ei, f, muncind cot „la cot, zi de zi, lui Maggie t ii fu greu să înţeleagă că acestea erau jit tificate.

I aptul că muncea în permanenţă u făcea lui Maggie mai bine decât orice balsam; I i ruancnta activitate din timpul zilei îi ocupa mintea, împiedicând-o sa se gândească la i „iinor. Seara era atât de obosită, încât nu i i avea timp să încerce să înţeleagă cura ar I Hat lucrurile dacă ea ar fi rămas cu el. Cu i.< le acestea, îşi amintea mereu sărutul lor de l părţire, felul în care buzele lui se lipiseră (I ale ei, senzaţia pe care i-o provocase «lingerea părului său, răsuflarea ei ce devenise utiit cu a lui Connor.

Iar ţi-e dor de omul tău? o întrebă Dancer,, ini rând în cabană, târându-şi picioarele. Lăsă • ■ urma de noroi pe podea. Avea ghetele murdare. Sprijini arma de cadrul uşii, luă ■n.itura şi, înainte ca Maggie să-i.poată arunca | i ivirea aceea dojenitoare, nemulţumită, tură pe jos. Pot să jur că ţi-e dor de l-arbatu-tău. Sprijini mătura de perete şi-şi u oase sabia. -Eu n-am bărbat -Da' ai avut unut. Râse de gluma răutăcioa pe care o făcuse, până cînd Maggie îl ţintui ci privirea. Lăsă_ capul în jos, vrând parcă să . ceară iertare. îmi pare rău, spuse el. la uită-t* la mine, al dracu* să fiu dacă n-am început i > am maniere.

Era rândul lui Maggle să râdă, pentru ca Dancer Tubbs părea nemulţumit d schimbarea pe care o constatase la propria lui persoană. Brusc, însă se opri.

-Au!

-Copilul?

-Mi-a tras un picior zdravăn, spuse ea, înclinând din cap.

-Probabil că din cauza căldurii o fi aşa d năzdrăvan, spuse Dancer, frecându-ş' sprânceana cu braţul. De mult n-a mai fost <■ vara aşa de caldă. Noi îi spunem vară indiana

Bebeluşul nu o mai lovea, aşa ca Maggie sc relaxă, îndreptându-şi spatele şi legănându-sc în continuare în balansoar. îşi lua lucrul d^ mână şi începu să coasă cămăşuţa copilului. în graba în care plecase din New York, speriaţi că părinţii ei şi-ar putea da seama că e gravidă, Maggie nici nu se gândise cam ce i-ar trebui pentru copil la naştere. Acum îşi făcuse o ocupaţie din a-şi tăia desuurile şi rochiile, croind hăinuţe pentru copil şi punându-şi singură răbdarea la încercare.

Dancer observă că se înţepase la deget şi oftă. Se spălă în lighean şi luă lucrul din mâna lui Maggie.

Nu înţeleg cum de eşti.atât de pricepută la trie şi nu poţi să coşi o boarfă. Se aşează pe nu scaun şi continuă el ceea ce Maggie im cpuse.

Pentru prima oară, Maggie se lăsă răsfăţată.' i plăcea să lenevească. Ultimile zile ale verii, li rerile repetate, o vlăguiseră. închise ochii, I , nându-se uşor în scaun.

Ai văzut pe cineva venind prin părţile astea ilui.ipre Double H? îl. întrebă ca pe Dancer, i j'ctând de fapt aceeaşi întrebare pe care i-o M pusese de pe la jumătatea lui august, zi

I zi.

Nici un suflet, răspunse ei. Poate Connor

II •liday s-o fi hotărât să nu mai divorţeze de line.

Maggie deschise ochii, privindu-l sceptică. Nu cred că a luat o asemenea hotărâre. Mă m.iţte. /

Atunci ce-o fi aia când un bărbat te pupa <1 parcă ar vrea să te înghită? -Connor a fost de acord cu divorţul. - Un bărbat poate să se răzgândească la fel X- uşor ca o femeie, spuse Dancer ridicând .ш umeri şi făcând astfel ca pielea plină de ■ K'iitrice să se întindă în jurul gâtului.

■ N-o să se răzgândească, îl contrazise ea dmă, convinsă. E cel mai corect om de pe lume. Connor îi demonstrase acest lucru, .j ungând cu greu să-i spună detaliile dureroase, intime ale primei lor nopţi; pe de altă parte, luase asupra lui vina pentru cele întâmplate în acea seara, în loc să continue să o priveascl drept o târfă. A fost de acord cu divorţul, m spuse ea, şi-o să vezi ca va veni cineva de i ferma cu actele ca să le semnez. Nu mai *i* mult

-Sper că nu mai e mult, spuse Dancer I întâmplare. Ochii erau acum îndreptaţi spr<- podul casei. Apoi îşi mută privirea, dându-$i seama ce face. M-am cam săturat să fac d gardă numai ca tu să nu fi văzută în starea | asta..Rupse aţa cu dinţii, se uită atent la opera pe care o făcuse, după care se declara mulţumit. Puse cămăşuţa copilului pe mas» Te-ai gândit la un nume pentru copil?.o mai întrebă el.

-Mă gândesc încă '

-Dancer e un nume frumos, sugeră el.

-O sa fac o fetiţă.

-Şi pentru fetiţă e un nume frumos.

Maggje zâmbi visătoare. II privea pe vraci cu ochi buni, văzând dincolo de faţa **lui** desfigurată.

-Da, spuse ea. E un nume foarte frumos.

Dancer aplecă din nou capul, de data aceasta pentru că se simţea stânjenit De obicei, nu îl deranja atunci când Maggie îl privea aşa do atentă. Nu citise niciodată milă în ochii ci. Da> îl ardea la fel de mult şi privirea aceea blândă, plină de recunoştinţă. Ar fi vrut ca Maggie să nu îl mai privească aşa.

-Ştii de ce mi se spune mie Dancer? o întreba el răguşit

ii, iispunse ea zâmbind în continuare. De

Munci când mi-a ars faţa, din cauza unei I" ii în mină, ăia din jurul meu au spus că • > Imsat ca un drac. D-aia mi se spune n. (Dansatorul).

l i^rle păli închipuindu-şi scena şi închise im Când îşi reverii, văzu rânjetul sau l ut

f ■ >1 codată eşti un om îngrozitor, Dancer

M> , îi spuse ea, aruncând săgeţi din ochi. I A . u e!

M.iggie se ridică din balansoar, îşi puse I I ii i de paie şi ieşi din colibă. Râsul lui f «ccr o urmări până afară, pe verandă. După li nti uşa, nu-I mai auzi. Apoi i se păru că

I 11 ul pârâului larg ce şerpuia în spatele casei li îmă. Porni de-a lungul lui, mergând fără

II lua « îşi scoase pantofii şi ciorapii, îi aruncă I i bă şi continuă să se plimbe, băgându-şi

i un picior în apă din când în când. i mângâia pântecul rotund.

(zici, ţi-ar plăcea să te cheme Dancer?

ii hă ea. Aproape imediat simţi o lovitura,

I n nu ştiu cum să o interpreteze. începu să >f < Ce-a
i, fost asta, da sau nu? Simţi din nou lovitură, sub coaste,
în partea dreaptă. Eu

i c „nu*.

M.ifcgic ridică poalele rochici şi se duse până

II mijlocul pârâului. Cu degetele de la iili ioarc,
apăsă câteva pietricele până le

I Wij'.iopa sub nisip.

-Pe mama lui Connor o chema Edie, v ea copilului. Nu l-am întrebat niciodată, 4 cred că era diminutivul de la Edith. Num. ăsta îţi place? De data aceasta, copilul nu lovi. Mie nu prea-mi place, spuse ea. Cel pu^l nu mi-ar plăcea sa te cheme doar Edith. L 1 pietricelele cu piciorul, lăsându-le să plute:»*) mai departe pe apă. Traversă pârâul. Mer^id pe lângă mal, continuă să se^îndrepte ; i nord. Ce zici de Mary Edith? în felul ace-.', mătuşile tale se vor ciondăni toată vi gândindu-se după care dintre ele ai 1 • ' botezată. Lui Maggie i se păru că făcus*- glumă bună în legătură cu surorile ci. M.“ Edith, rosti ea încă o dată numele, pe un t< mai ferm. îl repetă de câteva ori. Trebuie ► mă mai gândesc la....

Se opri, auzind zgomotul cailor şi vow călăreţilor. Se uită repede în jurul ei, căuta» din ochi o ascunzătoare. Alese nişte pil Călăreţii se apropiară de ea înainte ca ei » ajungă la jumătatea distanţei dintre apa copaci. Unul dintre ei îi blocă drumi aşezându-se de-a curmezişul cu calul, ir celălalt veni în spatele ei.

Văzându-se încolţită, Maggie îşi acopei pântecul cu braţul pentru ca oamenii aceia » nu vadă că era gravidă. Se întoarse în aşa i- încât avea câte unul în stânga şi în dreapta <> Aceştia se mutară din nou, unul în faţă, celăl. .în spate, pentru a preveni o încercare de scăpa. *

i ce o înspăimânta cel mai mult era faptul !< hatul din faţa ei semăna întrucâtva cu

i nor. Uitându-se mai bine la el, îşi dădu

ii că nu era Connor, dar statura lui, vesta 11 le, ochii negri, părul des o înşelaseră la

I ut în momentul acela de panică, avu un •'iiiuiient de uşurare dându-şi seama că il tul ce îi bloca drumul nu era Connor lUliday. Abia apoi observă că expresia | pul ui său nu prevestea nimic bun.

regla respiraţia gi lăsă încet braţul în jos. M. udu-se peste umăr, observă că bărbatul din »t«le ci era ceva mai vârstnic, dar semăna tui de,bine cu celălalt călăreţ, astfel încât I li uşor de înţeles că erau rude.

[1] c vreţi? îi întrebă ea pe un ton aspru, i j mdu-şi picioarele în pământ Spera că iil”dinea ei fermă, chiar arogantă, ar fi putut unde teama din sufletul ei. îndrăzneala îi n imediat, auzindu-l pe cel din spatele ei

m «ud.

la zi, Tuck, începu el să vorbească, tu ştiai •« I >ancer ţine o muiere lângă el?

Nu ştiam. Ochii inexpresivi şi negri ai lui I ut k se opriră pe pântecul lui Maggie. îşi dădu I u(în pălăria mai pe spate. Şi văd că o să fie i i ilă în curând!

Ce vreţi? întrebă Maggie încă o dată, pe . laşi ton.

Mii cheamă Freado, cucoană, spuse bătrânul. I căutăm pe Dancer. Şi nu vedeţi ca nu e aici?

-Ba văd. Da' ziceam că poate veniţi cu la cabană, că vrem să vorbim cu el. Stan noi până apare şi el.

-Mergeţi fără mine, răspunse Maggie. Y> că ştiţi drumul.

- A,-păi, Tuck şi cu mine am mai fost ■ părţile astea, spuse Freado. Atunci a fo-l , Jack cu noi. Nu-l vedeţi pe Jack cu noi a nu? Maggie clătină din cap. Păi pentru Dancer l-a împuşcat

-Ce vreţi să spuneţi? întrebă Ma$t> nelămurită. Că nu poate călări?'

-Freado vrea să spună că frate-său e m răspunse Tuck în locul eeluilalt Avu» înţelegeţi ce-a vrut să spună?

Maggie înţelese destul de bine cum ¡au lucrurile. Simţi un nod de spaimă strângânduj stomacul. Fără a şti unde să se ducă, Magi Seu un pas în lături, încercând să iasă dinu cai. Ieşirea îi fu imediat blocată.

-Lasă-mă să trec, spuse ea tăios.

-îi cam place să dea ordine, spuse Fre.4 râzând, Fără a mai scoate o vorbă, Maggie м văzu escortată între cei doi până la cabană Nn o lăsară să-şi ia ciorapii şi pantofii atunci câni ajunseră de cealaltă parte a râului. O împinsei! mai departe. Poala rochiei era îmbibată de a <

Maggie nu ştiu dacă să mulţumească cerul sau să se îngrijoreze văzându-l pe Dancer p< verandă. Acesta lăsă arma jos în timp ce ei apropiau şi, pentru prima oară, fu conştien' de faptul că Freado ţinea arma la spatele

i mie pușca la pământ, ţipă Tuck la Dancer. •Iacă nu, Freado o s-o găurească pe ţu t , ta. Sau o s-o împuşte în burtă.

vreţi? îi întrebă Dancer, supunându-se

m • i ta re.

| loarte politicos din partea ta ca întrebi, jfc<< breado, amenințând-o în continuare pe ■¿¿'ie cu arma. Data trecută n-ai prea stat P vorbă. Mai întâi ai tras, din câte îmi • |iil< sc.

| Btncer se scărpina pe faţă, acolo unde avea iHiiicea, Ochii săi albaştri ca cerul se ■ktfiară.

P I; pentru că n-aţi venit cu gânduri bune li mine, spuse el. Voi trei bântuia ţi pe i m.' ci tul meu de parcă aţi fi căutat ceva în -l „pecial.

tu ceva? întrebă Tuck. Şi acum căutăm ceva m. d special. Numa' că de data asta cred ca l. t ne arăţi chiar tu unde e ascuns ce căutăm

M.i¿:gie nu avea nevoie de explicaţii. Tuck şi i N»do doreau aurul lui Dancer şi erau siguri il vor obţine, pentru că era ea la mijloc. În. rrcă sa-i iacă semne din priviri lui Dancer, >'• i dea de înţeles că nu era nevoie să se »Hulească la ea, dar el refuză să se uite în Ifecţia ci. Privea fix revolverul lui Freado. Nu face ce ţi se cere numai pentru că sunt la mijloc, Dancer, ţipă Maggie, negăsind iln loluţie. Ştiam ce mă aşteaptă venind aifci. «cceptat toate riscurilc. Aşa gândesc şi

acum.

-Grozavă femeie ţi-ai luat, spuse Freado curaj, ou gjumă. Da' n-are minte. Probabil din cauza asta ai reuşit s-o prostești. B i şi-aşa diforme ale lui Dancer se subţi* împletitura de cicatrice de pe faţa lui se

-Aşteptaţi aici până aduc ce vreţi.

-Nu cred că se poate, rânji Tuck. N-o păcălești cu una cu două. Femeia ta e dră, da' nu face cât aurul pe care Freado şi cu credem că îl ai. Merg cu tine sa fiu sigur ne dai şi ultimul firicel de aur pe care îngropat

Dancer Tubbs se sprijini de unul din şi verandei.

-Eşti gata să sapi ca să-l scoţi de-a. întrebă el. Să ştii că l-am îngropat destul adânc.

-Ba eu zic că tu o isă-l scoţi, spuse Tuck lovi uşor cu mâna arma pe care o avea prinşii şa. Cel puţin Remington-ul ăsta aşa spune.

-Nu trebuie să faci asta, strigă Mag^i ridicând o mână şi implorându-l pe Dancer

-Cine vine cu mine? întrebă el, ignorând

-Eu vin, spuse Tuck, îndemnând calul pornească. Freado o să stea cu femeia, aşa n să încerci să te întorci fără mine.

-Ba o să te aduc înapoi, spuse Dancer prin' dinţi. Ochii lui trecură de la arma lui Frea. la chipul palid al lui Maggic Am cu grijă [1] voi. Ochii lui trecură mai departe, ncaşteptm să vadă reacţia lui Maggie, apoi se opriră i

> i Ce vrei, să merg pe jos? Sau mă laşi nţi iau un cal? Avem ceva de mers până l

\ aiul, spuse Tuck. Crezi că ne întoarcem • înnoptează?

trd că da.

»• înclină din cap, îl lăsă pe Dancer să se I grajd §i se întoarse spre Freado. Vorbi <nl de tare pentru a fi auzit M ita nu mă întorc până la lăsarea serii, a femeia! Maggie observă că Dancer avu iiiiţa de a se opri, §i înţelese că el auzise ■ntcle lui Tuck. Acesta îşi freca barba cu ■ii palmei.

» întorc singur, mai spuse acesta, dar de i aceasta numai partenerul lui înţelese iratul mesaj,

< nnor Holiday îşi scoase mănuşile, se »ijini de şa şi îl bătu uşurel pe spate pe ftiMpest

umos animal, îl lăudă el pe armăsar. Privi În urma lor la stâncile abrupte şi trecatorile uste pe care Tempest reuşise să la ıı seze §i îşi întări convingerea ca armăsarul i pe jumătate capră de munte. I icbuie să găsim vita aia. Pentru mine e un i Ier cum de-a ajuns aici. La poalele

•uiiilelui, se întindea o porţiune destul de mare • !<■
rinei Double H.

Casa era construită din buşteni şi era rîdJţ I pe panta dulce a părţii de vest a văii. i înconjurată de pini şi iarbă deasă, care dă<j| I impresia unui covor verde ca sraaraM Ţarcurile şi grajdurile precum şi celei» dependinţe erau aşezate aproape de apa; vil §i caii puteau paşte şi zburda în voie la ponfl dealului. Proprietatea era străbătută de la ». I la sud de o panglică şerpuitoare de apă. Soarvl dădea strălucire râului făcând ca acesu | semene unei oglinzi. Plopii de munte tremu în bătaia vântului, iar colinele erau o încânt«, pentru ochi.

Chiar şi de la distanţă, Connor putea vei. ce fac cei patru oameni pe care îi angajase» ajutoare. Ben lucra în afara fierăriei, potcovii caii pentru următoarea călătorie. Buck Patrick erau aruncaţi pe rând din şa, încercli să îmblânzească nişte cai pe care Corn» tocmai îi cumpărase. Focul ce se ridica coşul casei îi dădu de înţeles lui Connor ■ Luke pregătea cina.

-Poate arde mâncarea, gândi Connor cu v tare. Tempest sforăi. Connor îl mângâie .Ji nou. Nu-Î aşa că şi ţie ţi-e dor de Wo .Jţ băiete? Lovit brusc de dorinţa de a colin. I bucătarul pe care îl avusese Connor plecase California cu trei săptămâni în urmă. Nim«-» nu credea că se va mai întoarce, cel puţi pentru o bucată de vreme. Connor şi cei pan oameni pe care-i mai avea la Double H găt< » pe rând. Nimeni nu făcea treabă bună |

111 ,itărie, de teamă că, dacă ar fí gătit bine, li rămas în responsabilitatea sa să facă numai lucru. Timp de trei săptămâni se mulţumiseră să mănânce pe sponci, I Lr mgându-fi mai mult curelele fiindcă iot puseră să slăbească. Mai degrabă amuzat 11.it enervat de situaţie, Connor hotărî că mai i ..ite aştepta o săptămână sau chiar mai mult pina când Ben avea să plece la Cannon Mills Ifi lăute un bucătar, lien pare destul de înfometat, aşa că nu cred i va pierde trei zile cu femeile, când eu am f iirvoie de el aici. Tempest n-avea astâmpăr.

Hnie, hai, să mergem să căutăm vaca aia I Mpăcită. Ţinu frâicle bine, ocolind marginea i'i.ipastici.

Văzu mişcare undeva în vale, destul de

i parte de el. îl opri pe Tempest, îl făcu să întoarcă şi se uită mai atent la ceea ce-i

ii răsese privirile. La început nu ÎI văzu pe I cilăreţ, pentru că era acoperit de copaci, dar

itpoi cal şi călăreţ ieşiră în luminiş, gonind nrbunește peste râu, apoi drept spre ţarcuri, iţele ce păşteau acolo se împrăştiară, mugind iiât de tare încât ecoul ajunsese până la ■ 'uonor şi-l făcură pe Tempest să-şi îndrepte uicchile,

Connor îl văzu pe călăreţ coborând din şa şi mtâlnindu-i pe Buck §i Patrick în poarta (ircului. Nu se putea să fíe adevărat I se părea i vede un om cunoscut Razele soarelui îl împiedicau să vadă mai bine. Cu cât se uita

. m

mai bine, cu atât îşi întărea convingerea cj vede o faţă cunoscută. îşi trase pălăria mţ bine pe cap, astfel încât să nu-l mai deranjez,« îi văzu pe Buck şi Patrick ridicând mâinile î| acelaşi timp, arătând spre locul în care se adj el. Când străinul se întoarse, Connor nu ma| avu nici o îndoială.

Dancer Tubbs trecuse dincolo de pământuri!« sale. Asta nu putea să însemne decât un singiu lucru: ceva se întâmplase cu Maggie.

Cu toate că era bine ţinut în hăţuri, Tempe il coborî panta în goană. Calul era mân.»' nebunește, împins până la limita rezistenţei Când ajunseră la ţarc, era lac de sudoare Patrick şi Buck nu mai erau singuri cu Danccr Veniseră şi Luke şi Ben alături de ei. Cei patru stăteau pe gardul ţarcului, privindu-l p Connor deopotrivă de curioşi şi îngrijoraţi. Nu înţeleseseră o iotă din ce le spusese Dancer Tubbs, dar ştiau că venirea prospectorului avea o legătură cu purtarea urâcioasă a lui Connor din ultimul ţimp. Connor descălecă şi îl privi pe Dancer în ochi, simţind că i se urcă sângele la cap din cauza tensiunii.

-Ce s-a întâmplat cu Maggie?

După ce bău apă, Dancer aruncă ce mai rămăsese în ibric, i-l dădu înapoi lui Luke, se şterse la gură cu mâneca jachetei sale udă d^ sudoare.

Connor îl ameninţă pe Danccr cu pumnii, văzând că acesta nu mai răspunde odată.

-La dracu', omule, n-ai de gând să vorbeşti

I ı n nu te las lat? Dancer nu se lăsă intimidat ■ Azi după-amiază au venit *âoi* oameni sa-mi

hir aurul, l-am mai văzut pe pământul meu, l .111 omorât pe fratele unuia dintre ei. Au pus

II «Am pe Maggie înainte de a ajunge să I .ihcască cu mine. Unul dintre ei, Freado ÎI

li r amă, o ţine ostatică în cabana mea până i întorc cu aurul. Dacă nu mă întorc cu aurul,

I i .i amenin̦at că o omoară, iar eu nu pot să

II Mu să o salvez de unul singur.

Spuneai ca erau doi bărbaţi, îl întrerupse unor. Ochii lui Dancer păreau acum de 11 ftlicaţă.

nul dintre ei e mort, spuse el scuipând. A

I prea lacom şi nu şi-a păzit fundul. Gura i trâmbă într-o parte. Dacă mă uit mai bine

II tine, parcă semeni un pic cu el. Tuck îl

I -li ma.

Hen se amestecă şi el în discuţie. Era un I înrbat bine legat, cu un spate puternic, cu ■ a «ini mari, ca două ciocane; era negru din i uza fumului din fierărie. îşi şterse mâinile I Sorţ.

Spune de Sfceve Tucker, îi explică el lui >nnor. L-am mai văzut dând ţârcoale pe la mnon Mills. Dancer are dreptate. Seamănă ❙ mi pic cu tine.

Adică a semănat îl corectă Connor. Acum nu cred că mai poate semăna. Ce plan ai? îl mirebăpe Dancer, convins că acesta se gândise ❙ deja la ceva.

Tuck a vrut să mă omoare, vorbi Dancer.

Nici o ciipă nu ra-am îndoit de asta. El i singurul pe care-l aşteaptă celălalt la cabai. ■ Dacă nu se întoarce până la căderea sem Freado o s-o omoare pe Maggie. Nici nu mal fu nevoie să adauge că s-ar fi putut să. o 'i făcut deja. Connor simţea primejdia – şi im numai atât

-Atunci trebuie să plecăm chiar acum, spu . Connor dur. Buck, adu-mi un cal odihnit ii dă-i şi lui Dancer unul. Dancer îl opri pe Bu. k atunci când acesta încercă să-i ia calul.

-la stai aşa. Ăsfca-i calul lui Tuck. O s I călărească Connor. Hainele ăluia sunt **în** desagă. Spunând acestea, se întoarse spi ■ Connor. Trebuie să ic îmbraci, n-avem de ale

Connor înclină din cap, scoase hainele di • desagă şi începu să se schimbe.

-Buck, adu doi cai pentru orice eventualitate Dancer şi cu mine vom alerga mai repede, ia' calul lui Tuck va putea să facă drumul înapoi fără călăreţ O să schimb caii chiar înainte de a ajunge îa cabana.

Buck se duse imediat la grajduri, ajungânl acolo într-o clipa fiindcă era ajutat şi de I picioarele sale lungi. Patrick ridică borurile pălăriei sale negre şi prăfuite, scoţând la iveai ă câteva şuviţe ac păr roşu. Acum soarele îi bătea în faţă, scoţându-i în evidenţă pistruii de pe nas.

-Vreţi să venim şi noi? îi întrebă el. Să vi acoperim spatele.

-Avem nevoie de ci? îl întrebă Connor pe

> met.

li planul meu intra doar doi oameni,'spuse I uturându-şi capul. Tu o să le distragi i ʍı ţi a, iar eu am să-l atac. I ıke, care zâmbea rareori, crezu de cuviinţă . era cazul să rânjească. Coborî de pe gard ii .strânse hainele pe care Connor le mprăştiase pe jos, punându-le claie peste madă pe gardul ţarcului. Mi-ar plăcea să merg şi cu, spuse eL Mulţumesc, Luke, dar de data asta nu e 11. voie, spuse Connor, trăgându-şi cămaşa pe I 1 ukc văzuse încordarea de pe chipul lui i „unor, realizând faptul că, în acea situaţie, iinetcnul său dorea să rezolve singur treaba.

prijini de poarta ţarcului şi prinse din zbor înl.iria pe care Connor i-o aruncase. Connor i i puse pălăria lui Tuck, trase borurile mai pe

> < hi şi se întoarse spre Dancer.

Crezi că o să reuşesc să-l păcălesc? Mai contează? Te-ntreb şi eu aşa, că tot ştiu I ii o sa vii.

Ai dreptate. Dancer îl studie o clipă pe nnor privindu-l atent.

Atunci zic că-i mai bine să-ţi spun ceva. Maggie e gravidă.

Pumnul lui Connor pomi exact în aceeaşi lipă în care îl înjură. Luke interveni, <1 ucându-l pe Connor de braţ. I)ancer îşi înfipsese şi mai mult picioarele în pimânt, frecându- şi falca de parcă ar fi fost li.iuşi pocnit Rânjetul său hidos îi urâţea şi mai mult faţa, întinzându-i pielea şi făcând |» cicatricele sa para albe.

-Sunt flatat spuse el, iar râsul lui sună ca cucurigu sugrumat Dracu* să mă ia de nu simt flatat

-Ce spui domne?

-Mi se pare clar ca lumina zilei, spuse Luk dându-i drumul lui Connor. Se uită apoi 1 Patrick şi la Ben, care dădeau încet din CM Dancer aştepta răbdător ca Holiday »» înţeleagă şi el, cam târziu, ce-i drept «ea q fusese limpede pentru toată lumea de la bu început Luke se enervă.

-E copilul tău, Connor.

-Nu se poate, Maggie a... Connor nu-şi du propoziţia până la sfârşit Buck se apropia J<- ei cu caii. Să mergem, mai spuse el tăio». pocnindu-şi cureaua. îi dădu lui Dancer arm« lui Tuck, Remington-ul cu care acesta se lăudase. Să nu-mi dai motiv să regret că n-am folosit-o pe pielea ta, îi mai spuse el lui Dancer, trăgând cu putere de hăţuri, dar nu se mai uită în urmă să vadă dacă Dancer venea după el.

Maggie se legăna încetişor în balansoar Podeaua scârţâia sub picioarele arcuite ale balansoarului. Toată ziua nu făcusc decât s t coasă, ridicându-şi din când în când privirea pentru a se uita pe geam. Când şi când, mai vedea câte un licurici. Mai era cam o ora până

întunece.

luir-un fel, o mira faptul că era încă în viaţă. I lup'i plecarea lui Tuck şi Dancer, crezuse că \ t .ido o va omorî, în ciuda instrucţiunilor pe t le primise. Văzând că nu face asta, Maggie începu să spere, dar acum, în lumina .riiurgului, îi părea rău că îndrăznise să creadă «.. va fi bine. Poate că dacă n-ar fi fost copilul I mijloc, l-ar fi rugat să o omoare mai •I vreme, ajutând-o astfel să scape de tortura j lanţei.

I reado îndreptă arma în direcţia ei. -Vrei să termini odată? tună el Deşi inima ii i. ¡tea să-i spargă pieptul, Maggie găsi puterea l vorbească.

-Ce să termin? întrebă ea, afişând o faţă liniştită.

-Nu te mai hâţâna atâta! Dacă nu încetezi ic...

Maggie lăsă picioarele pe podea, oprind li.ilansoarul.

-Vrei să mă aşez în altă parte? întrebă ea. I u mi-ai spus să stau aici. -Stai unde vrei – numai nu te mai fâţâi. Stând pe balansoar, era imposibil să nu facă /^omot îşi reluă lucrul dar, peste câteva clipe, mcepu să se legene fără să-şi dea seama. I cnetul puştii lui Freado o Seu să sară de pe scaun. Aşchii de lemn se împrăştiară în toata casa atunci când glonţul atinse unul din picioarele scaunului. Maggie îşi puse mâna la piept, încercând să

îşi recâpete suflul. Lucrul îi căzu pe jo Deschise gura, gata să-l blesteme în toat' felurile posibile.

-Taci, e mai bine, îi spuse Freado, punân.i arma deoparte. Am şi eu o nevastă şi aud J. la ea tot felul de măscări. Nimic nou. Aşază-t«-

Culoarea apăru din nou în obrajii lui Maggle Se aplecă să-şi ridice lucrul şi constată ca-li tremurau mâinile.

-Vreau să mă duc la toaletă, spuse ea încet, cu umbra de demnitate pe care o mai avea în glas.

-Iar? o întrebă el pe un ton ce exprimi dezgust

-Sunt gravidă, spuse ca. S-ar putea ca nevoile noastre să difere.

-Bine, cedă el, acru. Se depărta de masa <1 deschise uşa din spate, li făcu semn cu mân* să o ia înaintea lui.
I

-Nu e nevoie să vii cu mine.

-Ba eu zic că e.

„Asta e", gândi Maggie. Se dusese la toaleta de mai multe ori decât fusese nevoie, sperând ca măcar o singură dată să fie lăsată singură. Darnici de data aceasta nu avea noroc. Fread.» merse cu ea până la privată, aşteptă afară pân > când ea îşi termină treaba, apoi o duse înapoi la cabană.

-Acu' aşază-tc, îi porunci el.

-Vreau să fac nişte ceai, îl ru^ ea, luând ceainicul.

-Şi pe urmă iar o să vrei să mergi afară sa 37«

n ,urezi. Ştiu eu care-i treaba. | I i ă-mă măcar să fac unul pentru tine, îl l>l< i ea, fixându-l cu ochii ei mari şi verzi. M&uie să-mi fac de lucru, ipir.iilo îşi trecu enervat degetele groase prin i <>iih reţ.

Îţi ne, se lasă el înduplecat Fă nenorocitul » i Je ceai.

i i să aprinzi tu focul în sobă? M.iiculiță, pentru numele lui Dumnezeu, , c l exasperat Uite d-aia n-am vrut să te i«« |t pregăteşti masa. E prea multă treabă de jltiti la pune mâna şi fă singură, lasă-mă pe Iм în pace. După care, în loc să se aşeze pe atuul pe care-l ocupase toată ziua, Freado «. «^ză pe marginea patului îngust în care hrmea Maggie. De acolo vedea mult mai bine i i ce se întindea dincolo de colibă şi, în |мl.ı .i timp, o putea supraveghea pe Maggie. I" iirt timp, începu să-şi piardă interesul faţă •• icca ce ea făcea. Licuricii umpleau spaţiul jiu jur, din ce în ce mai numeroşi. I vi rândul eii, Maggie încerca să ignore

I < pierea iminentă a nopţii, prefăcându-se upată cu prepararea ceaiului pentru Freado.

I im ând în când, devenea mai atentă, sperând м audă zgomotul copitelor de cai

II 'piindu-se.

I „Ijtrn, ceaiul e gata, îl anunţă ea pe Freado, I undu-i ceaşca aburindă.

heado întinse mâna cu palma în sus, i 1" „ndu-i să se oprească.

-Pune-l pe masă, îi ordonă el. N-aş vr- îl verşi pe mine şi oricum e prea fierbin să-l beau acum.

Maggie fu cât pe ce să scoată un uri. ■ neputinţă. Pe faţă i se citea frustrarea.

-Crezi că nu ştiam ce vrei să faci? o înii Acum stai jos! Aşază-te, fir-ar să fie!

Maggie îl ascultă. Balansoarul făcea un u ciudat cu podeaua, iar ea era nevoită să într-o poziţie în care o durea spatele, i I lucrul dc pe masă şi-l aşează în poală, apoi U un efort să-şi alunge toate gândurile negrr \ minte. Tresări auzind glasul aspru al Freado. Nu ştia cât timp stătuse aşa, nemişn şi tăcută.

-Mi se pare că nu vine nimeni, o anunţa . ridicandu-se de pe pat. Se duse la uşi deschise şi se sprijini de cadrul ei. Şi ast.; e bine pentru nici unul din noi, nu? Tuck 1* e mort, ori a fugit cu tot aurul. Poate I Dancer au ajuns la o înţelegere şi ne-au liill baltă pe amândoi. Oricum, nu cred că asta ifl contează pentru tine. Tot o să trebuiască sa 1 omor.

Maggie uită complet ceea ce făcea. StrSn' cât putu de tare cămăşuţa între degn înţepându-se cu acul. Ţipă de durere, făcând- pe Freado să se întoarcă spre ea.

-Cc dracu' ai de ţipi aşa?

ţ Maggie îşi sugea degetul acolo unde | înţepase şi nu scoase nici un cuvânt

Freado închise uşa cu piciorul şi se aşează ■.!>•

i I pat

i Ir ca povara pe capul meu să te omor, că nu mi-ai făcut nici un rău. Spunând »ira, începu să caşte cu poftă. 1 u jţie făcu un mare efort să-şi ia ochii de

- na cu ceai, Lăsă încet mâna în care se

în jos şi-l privi pe Freado cu interes, în lui păreau uşor tulburi, iar deasupra i i se formaseră câteva mici broboane de l<>are.

yioape în aceeaşi clipă, auziră zgomotul -n lor unui singur cal. Se uitară pe geam în ■ laţi timp.

I dracu' să fiu dacă nu e Tuck! Freado se i imcdiatîn picioare. Exact în aceeaşi clipă i pe podea, de parcă ar fi fost secerat cu ure de pădurar, t ıı a să mai stea pe gânduri, Maggie se repezi p i ia arma, ţinând-o strâns cu amândouă în miile. După câteva minute, uşa cabanei se

- liise încet

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Văzând că nu se deschidc dccât foarte pu(.| Connor împinse uşa cu umărul. Sub apăsaB lui, aceasta se mai deschise, dar nu complm Ceva o bloca, la nivelul podelei. Deşi ştia riscă, Connor băgă mâna prin deschizătura up încercând sa apuce ceea ce era jos.

Maggie ţinea mâinile întinse, cu pistolul fl uşă. Tremura toată. în dreptul uşii, zaci corpul lui Freado. Văzu un picior pătrun/âni în cabană.

-Opreşte-tc acolo, se auzi o voce.

La început, Maggie crezu că ea însăşi rostii ordinul acela cu glas îngrozit Nu o miră del-> faptul că vocea pe care o auzise era răguşii > pentru că aşa îşi imaginase ca ar vorbi ea momente de panică. Apoi, realiză faptul o strigătul acela venise de undeva din spatele

I Maggie, pune$_{A}$ arma jos.

f 11 Dancer! Îi era frică să se întoarcă, se l| i ca totul să nu fie cumva o glumă »«hră. Făcu un semn cu arma spre bărbatul M încercase să pătryndă în casă.

I une arma jos, fată, până nu împuşti pe I v.i. Tonul din glasul lui Dancer era I «tor dar ferm. Maggie se supuse de data l»M«ta, punând arma lângă masă, exact în ■Micmtul în care Connor intra, I t I)umnezeule! exclamă Maggie. Se aşează I iîe pe un scaun, pentru că nu se mai putea H pe picioare. Connor lăsă şi el puşca. I Mâinile ei încercară să-şi acopere pântecul, nu mtr-un gest protector, cât în intenţia de l| i >scunde sarcina.

Í (Ifripul lui Connor nu exprima nimic, i urile erau rigide. Atunci când, în sfârşit i il i cuvintele lui sunară de parcă şi le-ar fi ml de undeva din gât şi le-ar fi scuipat afară, | I)eci vei avea totuşi un copil.

I 'ispreţul din vocea lui fu ca un bici în i hile lui Maggie. Aproape că se clătină pe • i i .are sub privirea lui tăioasă, de oţel. I ilarele i se încordaseră atât de tare, încât imposibil să nu ghicească tensiunea şi furia ■ acea în el.

I pe margine, Dancer privea spectacolul cu mare interes.. Sprijini Remington-ul de

■rete.

Nu vă las singuri, spuse eL Cine ştie ce itmtcţi în stare să vă spuneţi dacă nu-s eu aici.

-Nu te băga, Dancer, ÎI avertiză Conn.n

-Da' mi se pare că eu te-am invitat, îi Dancer, frecându-şi falca, apoi arătă cu d g| spre nenorocitul ce zăcea pe podea. Da' * întâi avem de rezolvat alţceva. Trecu p. Freado şi se apleca. îi puse mâna pe J încercând să deosebească dacă mai avea pţ Ce i-ai dat Maggie?

Maggie îi mulţumi în gând lui Dancer pusese întrebarea, profită de ocazie • I răspundă şi-şi luă ochii de la Connor. îi 1 – bine să se gândească numai la ceea . petrecuse până atunci decât să se chi n găsind o soluţie pentru viitor.

-Seminţe de mac, spuse ca l-am făcui ceai. Dar nu e mort, nu-i aşa?

-Nu. Atâta că c cam rece.

-Nici măcar n-am ştiut că a băut din L-am lăsat să creadă că intenţia mea era i| a-l opări, aşa că m-a obligat să pun can» i masa. Dar nu l-am văzut când a băut O • J revină?

Dancer şi Connor schimbară pri semnificative între ei,

-Ajută-mă să-l scot de-aici, Connor.

Acesta se aplecă şi-l luă pe Freado subsuori. Dancer îl luă de picioare. îl ridicd şi ieşiră cu el pe verandă.

-Ai tu grijă de el? întrebă Connor. Sau vl să fac eu treaba?

-Nu, lasă-mă pe mine. Hai să-l urcăm pe I Nu vreau ca Maggie să audă împuşcătura. I

ncară pe Freado peste şa, iar Dancer ui zdravăn calul peste coapse. Armăsarul K|,ᴍɪ în direcţia văii. Apoi, Dancer încăleca şi t rin -lupă acesta.

'i nor se' întoarse în casă. Maggje stătea l'nga fereastra de unde-i urmărise. în] i în care Connor intră, se întoarse cu faţa 1*1

[1] r are Dancer de gând să facă? S.i-l conducă pe Freado până la limita pini ntului său.

N ar trebui să raportăm asta şerifului sau ■ivn taţilor?

dică să apelez la lege? La o persoană aşa i e cumnatul tău, de exemplu? I >a.

u e nici un şerif pe o rază de cincizeci de I de aici.

\ că ticălosul ăla o să scape, ţ liiarvrei să discutăm despre asta acum? o iMifhă Connor ridicând din umeri. 1 iggie nu ştiu ce să răspundă. Scutură din I fără a fi convinsă că ar fi vrut să stea de »lllui. n

i să-ţi fac un ceai? îl întrebă ea nervoasă, i J văzu zâmbetul amuzat al lui Connor, în •ʍ se amesteca şi un pic de cinism, îşi dădu • una ce întrebare pusese şi cum o wi. i pretase el. îţi fac un ceai adevărat, explică „». nu pun nimic în cl.

lunci voi bea un ceai adevărat N iggie se duse lângă sobă, mai arunca câteva

vreascuri peste jăratic şt aţâţă focul.

-De ce nu stai jos? îl întrebă . Văzâindu I ezită, Maggie adăuga: Sa ştii că mă faci s • simt prost când te văd în poziţia asta. [a] Connor îşi scoase pălăria şi o aruncă p<- i îşi trecu mâna prin şuviţele dese de | încâleca un scaun, sprijinindu-şi braţele în /.. pe spătarul lui.

-E mai bine, acum? întrebă el, observând Maggie îşi mişcă buza de jos, în timp ce în 1

capul. Gândindu-sc mai bine, Connor ……

putea aminti de câte ori nu văzuse gestul • pe jumătate nelinişlit, pe jumătate prcocu,r Ce s-a întâmplat cu balansoarul?

-Omul ăla, Freado, a tras în cl, spU:-* punând ceainicul pe sobă.

-De ce?

-Pentru că nu suferea zgomotul pe can făcea atunci când mă legănam în el.

-Adică vrei să spui că tu stăteai în el c.ᴍ ăla a tras? întrebă Connor, neînţelefl succesiunea faptelor petrecute mai devrem.

-Păi da, răspunse Maggie. Că al balansoarul nu ar fi făcut zgomot, dacă nu cine să se legene pe el.

în clipa aceea Connor regretă faptul < lăsase pe Dancer să se ocupe de Freado. înp în barbă.

-N-ar fi trebuit să te las să râmâi aici, spn cl.

-N-ai fi avut cum să mă opreşti, îl contra. Maggie, ridicându-se pe vârfuri pentru a 1

■ni din dulap. Le puse deoparte, aranjând 11 ecurătoarea deasupra lor. | .Ce s-a întâmplat cu celălalt îl mai întrebă , Cum a scăpat Dancer de el? I'uck a fost cam neglijent înseamnă că a murit Da.

Maggie turnă ceaiul în tăcere. După ce turnă ip.i fiartă peste strecurătoarea în care pusese li nzele, urmări cum lichidul din căni îşi ihîmbă culoarea, devenind caramel. Apoi, puse câte o linguriţă de miere în ficare cană. ¡'usc cana lui Connor pe masă în faţa lui, apoi întoarse lângă masă pentrij a o lua pe a sa. Preferă să-l bea în picioare, cât mai departe I Connor.

-Nu-mi pare rău că Tuck a murit L-ar fi omorât oricum pe Dancer. -Dar... Connor era nedumerit, deşi aproape

I îi auzea gândurile, le citea în ochii ei, în icuţa linie ce se formase vertical între

I râncene, în felul în care îşi ţinea, a câta oară, hiiza de jos între dinţi. Dar ţi-ai fi dorit ca Dancer să nu vina după mine. Maggie lăsă ..<-hii în jos, incapabilă să-i înfrunte privirea.

II toate ca afară mai era cald, îi îngheţaseră mâinile. Luă cana de ceai între palme şi o i idîcă la nivelul feţei.

-N-am vrut sa afli, recunoscu ea în şoaptă, iară a-şi ascunde tristeţea din, glas.

-Asta mi-a fost clar, spuse el rece. Ai fi I eferat să rişti viaţa ta şi a copilului decât să

mă chemi în ajutor. Slavă Domnului că Dan-, o . nu a privit lucrurile aşa.

-L^am aranjat pe Freado. Nu aveam nev.»n de tine.

-Asta pentru că ai avut cu ce, te-a dus mint | şi ai avut şi puţin noroc, dar, daca n-ar fi f • aşa, fii sigură că nu te-ai fi descurcat firi I ajutorul meu! În timp ce vorbea, Connor I ridicase în picioare Eră sa-şi fi dat seama. Abi când constată că o priveşte pe'Maggie de I alt nivel realiză faptul că era în picioare. Ţine ı mâna stângă pe spătarul scaunului, strângând I cu putere lemnul. Cum ai îndrăznit sa mă min i în legătură cu copilul? Cum ai putut face un i ca asta? Cum ai îndrăznit să mă Iaşi sa croi 1 că ai scăpat dc copilul meu?

-Este copilul meu, îl corectă ca, iar vocea ti tremura. Copilul meu!

-La dracu'! Copilul nostru! Văzând-o pc Maggie tresărind, Connor îşi stăpâni furia, Vorbea cu voce joasă, dar aspră. Până acum te-am făcut în toate felurile, cum mi-a venit la gură, şi mi-a părut râu. Dar nici un epitet nu ţi se potriveşte. Ştii ce eşti de fapt? Eşti o târt;i |' egoistă!

Maggie simţi că rămâne fără suflare auzind insulta grea cc-i fusese adusă.

-Nu, spuse ca cu glas înecat, încărcat dc durere. Nu sunt ceea ce crezi. Eu ara încercat doar să fac în aşa fel încât să nc fie tuturor bine.

-la convinge-mă.

i unt obligata sa-ţi dau ţie explicaţii, spuse ridicând de data aceasta privirea şi himtându-l, pentru că tonul lui arogant o **Bite** din sărite, t'onnor dădu ocol mesei. Maggie era . Mtită să fugă pe uşa din spate. Luându-1

I n.-pregătite, ţâşni spre ea, o deschise şi fugi I «i i, Traversă cărarea ce ducea în spatele I , spre privată, apoi fugi pe coama dealului I < unzându-se printre copaci. Luna plină

uiinina un buştean ce-i bloca drumul. Se

II şt ti să-l sară. îşi luă avânt, dar nu mai simţi [i „i ■ diat pământul sub picioare.

I » .-nnor o prinse în aer §i o trase spre el, ţiiund-o sus, la câţiva centimetri deasupra C niântului. Maggie trebuia să se susţină I „iiiva şi fu nevoită să-şi pună braţele în jurul (ului său. Mâinile lui îi strângeau ferm plitele. Maggie, şopti el.

se ascunse la pieptul lui, îngropându-şi ţa în curbura gâtului său. îi simţea răsuflarea || u ureche. Gura lui îi săruta tâmpla.

Maggie, spuse el încă o dată, cu glas rugător.

I i n fugi de mine. Nu mâi fugi de mine [I uit i. dată.

Ea încercă să-§i scuture capul şi începu să

II «n-. pine. Connor o lăsă jos, dar ca rămase cu I i • pul lipit de gâtul său. li simţi mâna pe ceafă, I M.iuda mângâiere. Apoi, degetele lui începură

i se joace în păr. O strângea la pieptul său. M iggie plângea atât de tare încât Connor simţi

că î se udă cămaşa. Îî înţelegea durerea, penii• că şi eî o provocase.

-N-am putut., n-am putut să iau paşti!.-l alea, spuse ea printre sughiţuri. N-am putut n scap de be... bebeluş. Nu aş fi putut să fac > n niciodată.

Connor tăcea.

-Dar... dar ai avut dreptate... sunt o tâ... tâi^ egoistă, n-am...

-Nu, o întrerupse el blând. Am gre;.ii Iartă-mă ca ţi-am vorbit aşa, Maggie. A* greşit.

Maggie îşi trase nasul, făiă să-i pese dacă cu un gest lipsit de eleganţă, şi-i zâmbi.

-Totdeauna ne contrazicem.

Connor o îndepărtă puţin de el Lumina lunii îî cădea pe faţă, punându-i în evideni trăsăturile frumos conturate. Cu degetul groi, îi şterse lacrimile de pe obraji.

-Hai să intrăm, o îndemnă el. Maggie dădu din cap, se şterse la nas §i aruncă lui Connor un zâmbet stânjenit îl lăsi să o ia de mână şi merseră aşa până la cabani O ajută să se aşeze pe un scaun.

-Când ai mâncat ultima oară? o întrebă el -Am ciugulit ceva la prânz. Am vrut x» pregătesc ceva pentru cină, dar Freado nu mi-n dat voie. II enerva să mă vadă mişcându- m de colo-colo. Maggie găsi o batista în buzunarul sarafanului ei de culoare roz pal. îşi şterse nasul. A fost o zi obositoare,

-Doamne, ce figură eşti, spuse Connor,

li. »rid o sprânceana. Părea vizibil amuzat de pivu. Se întoarse cu spatele la Maggie şi începu • otrobăie prin cameră, căutând ceva de ■{care. ■ înseamnă asta?

Asta înseamnă, spuse el calm, spărgând Mcva oua într-o cratiţă, asta înseamnă că ai ■în talent deosebit să nu spui lucrurilor pe • iinie. Toată ziua ai privit moartea în faţă |i «cum spui ca ai avut o zi obositoare. Numai ni poţi

privi lucrurile aşa. Să ştii că nu mă teptam ca o fată din înalta societate a New York-ului să gândească aşa.

Dar nu sunt ce spui tu, îl contrazise Maggie 1« ind cana lui de ceai şi sorbind din ea. Nici i nici surorile mele nu suntem nişte mironosiţe. Suntem fiicele lui John MacKenzie Worth... copii din fiori. Niciodată n-am dorit nimic deosebit, iar în afara căminului meu, n .im fost dorită nicăieri. Maggie observă că . (ui ei făcuse o pauză în timp ce bătea ouăle. Acea mică ezitare din partea lui îi întări . nvingerea că era ascultată cu atenţie. Eu nu i rod că viaţa mea a fost aşa cum ţi-o imaginezi în acum. Connor termină de bătut ouăle. Puse[1] iij-aia înnegrită pe sobă şi adăugă puţină, grîsime.

Dar cum crezi tu că mi-am imaginat viaţa

la?

Plina de întâlniri moderne. Şcoli particulare. Invitaţii la teatru, la carnavaluri, la baluri. -Skye vorbea mereu despre astea.

-Asta ţi-a spus-o probabil la cina aceea, au Maggie. Ştiu pentru că mi-a mărturisit ci t1 făcut tot posibilul ca tu să o crezi o gâsculii cu cap sec.

-A fost foarte convingătoare.

-Aşa e Skye. Zâmbi visătoare, amintindu ı descrierea surorii ei din seara aceea despq felul în care se purtase. Adevărul e că Skyc • foarte îndrăzneaţă, nu se teme de nimic. /V. un fel foarte făţiş de a se comporta, aşa îno \ oamenii sunt obligaţi sa o accepte sau sd spună în faţă că nu-i doresc compania, A prinif mai multe invitaţii decât noi toate la un lo< dar prin asta vrea numai să demonstreze cev pentru ca nu-i pasă cine unde o invita. !)< niciodată nu se amăgeşte cu ideea că este bin* venită pretutindeni. Noi am fost date la şcolii.' din parohia noastră, nu la şcoli particular- exclusiviste. Trebuie să-ţi spun că nici un dintre noi nu e bine-venită în unele din casei de pe Fifth Avenue, nici măcar pentru completa numărul de invitaţi la masă.

-Şi ce ai făcut? o întrebă Connor, punâni ouăle în tigaie şi începând să mestece în el cu o lingură de lemn.

-Am citit

-Asta-i tot?

-Cam tot răspunse ca, luând încă o gură d ccai. Mary Francis a plecat de acasă când cu aveam doisprezece ani, aşa că nu pot spune ca am fost foarte apropiate. Michacl şi Rennic se au una pe cealaltă. Lui Michael îi placc s-<

Liric,iar Rennie vorbea mereu de trenuri. Skye luţnuia să mă târască după ea pe unde putea, i irîmi petreceam majoritatea timpului citind. Unde?

Mtcineva ar fi întrebat-o ce citeşte, nu unde «j leş te.

La bibliotecă, în camera mea. Câteodată nd voiam să scap de treburile casei, mă i '.-curam în pod sau pe veranda din spatele »«.vei. Mama le trimitea pe surorile mele să în i caute şi să mă aducă jos. De ce întrebi? t ca curioasă.

-Mă întrebam dacă nu cumva ai avut un J' işor, spuse el. Parcă te văd, urcată acolo, ir.igând scara de sfoară după tine, astfel ca mmeni sa nu poată veni acolo.

-L-am rugat pe Jay Mac să-mi construiască i nul, mărturisi ea cu ochii măriţi de surpriză. I)armi-a spus că dacă aş avea un foişor, nimeni n-ar mai şti nimic despre mine. Connor luă tigaia de pe foc şi puse omleta pe o farfurie. -Probabil avea dreptate, observă el, punând rfuria şi furculiţa în faţa lui Maggie. Hai, mănâncă. Vrei şi pâine? -Nu, mulţumesc, răspunse ea. -De ce vrei neapărat să te faci doctoriţă? o întrebă el, aşezându-se la masă. -Pentru că c singurul lucru care îmi place cu idevărat Ţi-am spus cândva că niciodată nu ui-am gândit că m-aş putea mărita. -Şi nici nu te-ai gândit ca. ai putea avea copii? -Nu, spuse ea înghiţind cu noduri. Niciodată

nu mi-a trecut prin minte ca aş vrea copii.

-Deci, spuse el preocupat, pentru o singur dată în viaţa ta ai cedat unui impuls, ai urmat ţ pe sora ta într-un joc pe care altădată l-ai (ignorat şi aşa ai ajuns sa fii acostată, sa t| prostituezi, să.:.

-Să rămân gravidă, termină ea fraza în locul lui.

-Şi nici nu-ţi aminteşti nimic.

-Prea puţin îl corectă Maggie.

Connor împinse şi mai mult farfuria în fai» ei, îndemnând-o să mănânce.

-Prea puţin? o proVocă el

-îmi amintesc unele lucruri, recunoscu ca moale, evitându-i privirea. Marinarul acela.. Harlan Porter... „Felul în care tu m-ai atins", mai spuse Maggie în gând. Sărutările pătimaşe, în care buzele şi dinţii căutau obrazul, gâtul, muşcând din piele. Mâinile lui pe piele. Palmele lui în jurul sânilor ei. Căjdura pe care i-o transmisese prin tot corpul. îşi reveni din visare, terminându-şi ideea; Mai ştiu că am văzut o fata cu o mătură, l-a alergat pe Harlan Porter până dincolo de poartă.

-Asta-i tot?

-Asta-i tot, răspunse ea, ,concentrându-se asupra ouălor. Nu-mi amintesc nimic de banii tăi.

-Eu nu mă gândeam la bani acum.

înainte de a răspunde, Maggie îşi umplu gura. Spera că nu se va da prea mult de gol, din cauza roşelii ce-i apăruse în obraji.

Ll ui» cr trebuie să se întoarcă cât de curând, ii lacând? Oare i s-o fi întâmplat ceva? i i Maggie.

Hfcncer poate să-şi poarte singur de grijă, ■ ('ounor aruncând o privire pe fereastră. ■« mai ştie de copil, Maggie? V i trebuit sa-şi închipuie că nu-l poate I Ji hiar aşa uşor, darămite să ocolească i tul. împinse farfuria din faţă, lăsă jos ' tliţa simţind că îi piere pofta de mâncare. Hhuţer.

I ii *cr? se încruntă Connor. Adică n-ai spus Mxlut nimănui? Nici maică-tii? Nici lui Kimcl?

tu nui. Nu voiam să ştie nimeni Tu ce ai ii I că nu ţi-am spus pentru că eşti tatăl Laiului?

ii trecut şi asta prin minte, i dreptate, răspunse ea. | ij când aveai de gând să spui familiei tale? iu ştiu. Probabil atunci când le-aş fi spus

I pre divorţ.

II mie când aveai de gând să-mi spui? o i întreba, uitându-se la ea cu înţeles, dar

' 'a ,md sa se lase păcălit, '.•ggie ridică din umeri. M.iggie? insistă el.

Nu voiam să-ţi spun, recunoscu ca, Hr/ându-şi răbdarea. Se uită la el cu ochi U l”şi. Eşti mulţumit acum? Doar asta bănuiai ji iu

I devărat că asta bănuiam, spuse el plictisit, dar nu asta speram să aud.

-Atunci de ce-mi pui toate întrebările ,i îl provocă ea, exasperată. De ce... Se Copilul îi dădu o lovitură destul de pute sub coaste, făcând-o să se ridice brusc scaun. Trasaturile i se relaxară imedii atinse locul în cşre

copilul o lovise. -Te doare? o întrebă el speriat Maggje zâmbi, dând din cap. De data ac avea o expresie timidă, iar ochii verzi dev< calzi sub umbra genelor dese,

-Vrei să... Connor n-o lăsă sa tei întrebarea. Se apleca în faţă şi întinse mi Ea o luă şi o puse pe pântec. Aşteaptă, ea, de parcă ar fi stat la pândă. O să Iove din nou, mititica. la uite! Ai simţit? Connor înclină din cap, dar nu luă mâi -Eşti sigura ca nu te doare? -Nu mă doare, doar că mă ia pe neaşte) • Copilul mai lovi de două ori înainc Connor să-gi ia mâna.

-Arăţi bine, Maggie. Ezită să-i spună că ai mai mult decât bine, că era de-a dreţ* frumoasă. Pielea îi strălucea, părul căp"i« alte reflexe, iar trăsăturile ei deli căpătaseră viaţă. Când Maşgie îi luase p I în mâna ei, Connor o simţise aspră, plin > bătături, dar era singurul semn care îi dăd înţeles că viaţa ci acolo nu fusese prea u§ Arfi vrut să-i poată mângâia obrazul, să-i pielea catifelată. Ar fi vrut să-i pună de ,' pe buze, să simtă umezeala răsuflării ci.

I l'upji câte văd, îţi priejte viaţa aici Si i să spui că-mi priejte sarcina, I i ma refer la tot; spuse el, făcând un gest Bjcu mâna, arătând în jurul lui. Uite, la asta. D* ceea ce faci aici. La munca alături de piu rr. Şi la sarcină, bineînţeles, ■ii > ştii că nu sunt nefericită, mărturisi ea. i tenor gândi că Maggje găsise un mod foarte I ii de a-şi recunoaşte mulţumirea. ' 'piIul ar trebui să se nască în decembrie. I hiar înainte de Crăciun.

Nn vrei să mergi la sora ta, în Denver? ॥ Sunt exact unde-mi doresc să fiu, Dancer v ajuta la naştere.

tiut de copil de la bun început, nu-i aşa? i ta erai atât de sigură ca o să te primească. I i dădu ca din cap. Nu a înţeles de ce am **i ni să** rămân tocmar aici. Nici acum nu ştiu i i c complet de acord, dar nici prin cap nu i . irc-cut să mă azvârle afară. Maggie spera ca I .11 cr să nu-şi fi schimbat părerea o dată" cu «l'.riţia lui Connor. Se uită din nou pe **iti . istră,** sperând'să-l poată vedea apărând.

p.icii din jur erau încă mângâiaţi de razele Imn . Prospectorul. nu se vedea nicăieri. Vrei să mă^duc să-l caut? 1 superi? îl întrebă ea, dându-şi seama că « uşise să-şi ascundă neliniştea.

No să dureze mult, spuse el, ridicându-se n picioare, între timp, gândeşte-te cum o să l«imim în noaptea asta şi încearcă să înţelegi • nu-mi face plăcere să împart patul cu

Dancer Tubbs, Apucă să închidă uşa dup i înainte ca ceaşca de ceai pe care Maggi|| aruncă să-l lovească.

Dancer Tubbs îl auzi pe ConJ apropiindu-se, deşi acesta era încă la o >m depărtare de eî. Trase un foc de armă ca indic« unde se află, apoi se întoarse din n pe spate, urlând de durere din cauza piciorul* Corpul lui Freado era la câţiva paşi de el faţa în jos. Nu mai mişca. Dancer îl omor,, îi rupsese gâtul, dar Dancer plătise şi momentul său de neatenţie, rupându piciorul.

Connor văzu caii alergând fără ţintă pe o dealului, înainte de a-l vedea pe Dan- îndemnă calul să urce. Acesta se împiedi pentru că pietrele îi alunecau sub copite.

Connor reuşi să se ţină bine în şa, încer» să stăpânească în acelaşi timp armăsarul.

-Ce dracu' ai păţit? a întrebă el pe Dan'.< Descălecă şi îngenunche lângă el.

-Am fost neatent, răspunse el tăios, crezut că Freado n-o să se mai trezească dei S-a trezit, şi-a dat seama ce se întâmplă fugit, aşa că a trebuit să alerg după el dealurile astea. L-am dat jos de pe cal.

Connor se uită la trupul neînsufleţit al 1 Freado cu ochi încărcaţi de ura. Unghiul du i pe care capul îl făcea în raport cu reslt trupului era mai mult decât o explicaţie.

Şi-a rupt gâtul?

I i.
ft|> iu?

I Am căzut, recunoscu el răguşit Tresări Munci când Connor îi atinse piciorul. La ¡1 .i u\ ai grijă cum umbli cu ţurioaiele mele! li buie să-ţi pun osul la loc. I dracu'. Tu nu ştii... Dancer încetă să mai ttic.-iscă pentru o clipă, după care începu să |n|itr cum îi venea la gură, uimindu-l până şi p Connor.

.. făcut 3 anunţă el, ignorând blestemele c i.irc i le arunca Dancer. Mă duc să caut i beţe să-ţi fac aţele.

1 nu să ajungă la cabană, Dancer îşi revenise

….. în urma durerii. Connor îl ajută să

.îlece şi-l susţinu până intrară în casă. pare că Dancer a rezolvat dilema noastră i>tivinţa dormitului, o anunţă jse Maggie, ıı r se grăbi să-i vină în ajutor. II puseră pe Mti.il îngust, după ce dădură cuvertura la o pil . Mă duc să văd de cai. De data aceasta . atât de repede pe uşă, încât nu mai văzu (nivî rea acră pe care Maggie i-o aruncă.

I Uucer, însă văzuse totul. începu să râdă cu l-tu

I u credeam că până acum ori aţi ajuns la înţelegere, ori v-aţi omorât Suntem prea încăpăţânaţi să facem asta, unoscu ea, ridicându-se. Ce-ţi fac, ceai de I ic? O să-ţi uşureze durerea. U i eu zic că un whisky o să mă ajute mai

mult, la toarnă-mi puţină licoare d-asta.

-Deci, am înţeles, ceai de salcie, se încap.m» i ea.

-Ştiam eu că într-o zi o sa regret că t învăţat tot ce ştiu eu, pufni el dispreţuitoi 'J puse o perna sub cap, mişcându-se cu grij • o urmări pe Maggie în timp ce îi prc;-ıl ceaiul. Mi-a spus ca tu I-ai trimis după mi»i fată.

-Eram îngrijorată.

-Da' cine eşti tu, doica mea? se enn Dancer. Nici nu mai ştiu cât a trecut de dl s-a gândit cineva la mine.

Maggie era încă Iîngă sobă, atentă la ce* J pe care îl făcea.

-Nu prea-mi place că te gândeşti la miw spuse Dancer. îmi port singur de grijă de Q de zile. Am rămas singur când tu nici nu născuseşi încă.

-Vrei să-mi spui ceva în mod special? • întreba ea pe un ton blând.

-Dacă bărbatu-tău vrea să te duci cu < răspunse el nepoliticos, atunci să nu te folosc|| de necazul meu ca să rămâi aici. Mie nu n place să fiu băgat în faţă şi sa fiu luat dr«j paravan pentru prostiile altora.

Maggie rămase nemişcată auzindu-L S» întoarse cu faţa spre el.

-Adică vrei să plec? întrebă ea, observând 4 întrebarea îl încurca. Când m-ai primit aici i spus că atunci când spui 'gata* e „gata*. Ai| vrei să spui acum?

ıı cr se uită în altă parte, ocolind privirea

i. Iicata de frică a lui Maggie. Nu îl implora, ᴍ ui ochii ei se citea o calmă resemnare ce i ■ r.i să se simtă de parcă ar fi trădat-o. Nn spun decât ceea ce spun, răspunse el. w • să vrea să te ia cu el, nu trebuie să lt< j aici numai din cauza piciorului meu. E Ifciiil de clar?

I lagie înţelese. îşi reluă treaba şi răsuflă **fu la.**

i um o să ai grijă de tine? I (a-i treaba mea.

I Maggie răspunsul nu o mulţumi, dar I unor se întoarse în cabană, aşa că nu mai , u . pune nimic.

m întrerup? îi întrebă. ıı, răspunseră ei în acelaşi timp, având însă

În. total diferite. Maggie nu dorea să

hulă iar subiectul legat de plecarea ei; iar im r nu dorea să recunoască faptul că s-ar |iuiyt să aibă nevoie de ea. Minţiţi amândoi, le trânti Connor, ■• unJu-se când la unul, când la celălalt, nd din sprâncene. Trase un scaun cu I li 'irul §i se aşează pe el, întinzându-se cât era I ■ lung. Ce-ţi mai face piciorul?

Ntn trecut prin unele mai grele la viaţa mea. i prcgatcsc un ceai sa-i calmezc durerile, , ıı Maggie.

llCi'iinor înclină din cap. Ridică ochii spre I .1 ipoi se uita din nou la Maggie. Se întreba IB< > ea se mai gândise cumva la ceea ce o rugase pentru noaptea aceea. O ved Maggie din profil; se mai împlinise, sânii ceva mai' rotunzi, dar pântecul era încă 4 de plat Ar fi vrut s-o strângă din nou în lv să simtă mişcările copilului, să-i atingă piepH să-i simtă contururile trupului, Cât de mul fi plăcut să o poată lua în braţe.

Maggie îi surprinse privirea şi observi | căldură ciudată în ochii aceia reci §i di i de obicei. Roşi §i se uită în altă parte. Prol că o privea aşa din cauza copilului, gânJi interesul pe care Connor îl dovedea faţa d o făcea să tremure. Dar îşi repetă încă o <1 în gând că numai copilul era cauza.

Maggie turnă apa clocotită în borcan şi l frunzele să fiarbă. Pregătirea ceaiului dui oră. Atâta trebuiau să stea frunzele în i pentru a-şi face efectul. Nu mai ştia ce să I.. cu ce să-şi ocupe mâinile. Se sprijini de şi-şi încrucişă braţele la piept Poziţia în stătea îi accentua forma abdomenul Dându-şi seama, Maggie lăsă imediat mâin jos.

-îmi pare rău că am băut eu tot ceaiul spuse ea lui Dancer. Ar fi trebuit să-ţi opt. Şi ţie-

-N-aveai de unde sa ştii că o să cad d- i cal, spuse el făcând un semn cu mâna. Pe ti te durea spatele.

-Spatele? întrebă Connor. Ce ai la spate'

-O doare cumplit aproape în fiecare » răspunse Dancer în locul tlui Maggie.

Nu ma doare cumplit, ci mă doare pur şi •implu.

Stai jos, îi porunci Connor, arătandu-i un ». tun.

I -Dar sunt bine acum.

'tai! ,

Aruncându-i lui Dancer o privire tăioasă Huiici când acesta începu să se hlizească, N 'aggie se aşeză.

Dar n-am nimic la spate, îi spuse ea lui •« unor.

-A muncit toată vara ca un angajat normal i o fermă, nu-i aşa? îl.întreba el pe Dancer, ¡gfiorând-o.

Hai să spunem ca o lucrătoare la câmp, îl „i cctă Dancer. N-am pus-o să facă chiar totul pentru ca nu sunt munci pentru ea.

Maggie zâmbi satisfăcută, încântată de mvintele lui Dancer. Zâmbetul îi dispăru vn/ând dezaprobarea ce se citea în ochii lui < » nnor.

-Credeai ca am venit aici să fiu servita? îl mtrebă ea. Bineînţeles ca am muncit Nu sunt ni. i nepricepută, nici incapabilă şi nici invalidă.

la uite cum ai enervat-o, interveni Dancer, uitându-se la Connor. Şi nici măcar n-ai spus **un** cuvânt

-Am observat, i-o reteza Connor scc.

linervată, Maggie ieşi pe verandă. Se aşează I trepte, sprijinindu-şi un umăr de stâlpul de lemn de pin. Nu se întoarse când auzi uşa «Icschizându-se. Connor veni lângă ea. II simţi în spatele ei. Zăbovi câteva minute, până i| aibă curaj să îi atingă umerii. Atingci. degetelor sale care îi pătrunseră în carne > făcură să mai coboare o treaptă. îl simţi aşezându~se în spatele ei, ţinând-o ini picioarele depărtate, astfel încât capul i ■■« . odihnea pe pieptul lui.

-Te simţi mai bine? o întrebă el blând.

Maggie trebui să recunoască în sinea ei c i plăcea să stea aşa. La început crezuse că vreo să fie singură, dar acum simţea altceva. N-.n fi crezut că-i doreşte prezenţa atât de aproan de ea, dar îl acceptă fără să protesteze.

-Da, mai bine, răspunse ea.

Degetele lui se plimbau acum pe lini., tâmplelor. îi dădu pe spate o şuviţă de pat care îl incomoda, după care începu să o maseze, atât de uşor încât parcă sîmţei atingerea vântului pe piele.

-Dancer spune că ai învăţat deja tot ceea ţi se putea arăta.

-Aşa-mi spune şi mie mereu. Dar eu nu-l cred.

Dincolo de cuvintele ei, Connor înţelese c.i nu era încă pregătită să plece de acolo. Dar nu avea de gând să se lase iar atras într-o discuţie. Schimbă subiectul.

-I-ai scris mamei tale?

-în fiecare zi, deşi ea nu primeşte atâtea scrisori. De când am venit aici, Dancer nu a fost decât o singură dată în oraş. Atunci a expediat câteva scrisori, dar mai am o cutie |luu. Poate că le pui tu ia poştă când pleci. I'oate...

I M.iggie închise ochii Mângâierea lui era ca joapta pe obrazul ei.

M-am gândit mult la tine, spuse el. N-am frtzut că o să-mi lipseşti, dar ăsta este il vărul. Şi ţineam să-ţi spun asta. I unoscuse cu jumătate de gură, de parcă ar li vrut să îşi reţină cuvintele, dar ele fuseseră •t >ase la iveală de o forţă mult mai puternică ■l. cât voinţa lui. -Şi eu m-am gândit la tine. Îţi făceau unul altuia mărturisiri, dincolo de .11 ice raţiune. Tăcută. Degetele lui Connor se jniauîn părul ci. îi masa ceafa cu podul palmei.

lingerea mâinii lui trimise fiori prin tot trupul lui Maggie. Făcu o mişcare ce îi dădu de înţeles şi îi place. Mâna lui coborî pe gât, simţindu-i pulsul grăbit sub degetele bătătorite. Se apleca o sărute. Părul îi mirosea a levănţică. îi »1 sfacu panglica, lăsându-i buclele să cadă în ie pe spate. îi apăsă încet umerii, ji demnând-o sa se ridice. Se ridicară în acelaşi timp. El era cu o treaptă mai sus, dar lui Maggie nu-i mai era teamă de -.latura lui impunătoare; dorinţa luase locul liiciişi, în lumina lunii, chipul ei se înălţă spre ('onnor, iar ochii ci mari, expresivi înotau în <i lui

-Vino cu mine, Maggie, o rugă cl blând, dar nerăbdător.

Maggie înţelese că el nu se referea la ziua 403

de mâine şi nici la o alta zi – ci la moment, acela. O dorea. Connor vorbea despre cee> (. amândoi doreau. îl luă de mână §i îl lăsă ᴍ * conducă departe de cabana.

La râu, se opriră puţin. De când venise l Dancer, Maggie se juca în apă aproape în fiecare zi. De data aceasta, Connor nu o În să îşi ude picioarele, ci o luă în braţe şi traven* cu ea pârâul, continuând să o ducă aşa, pîi dincolo de perdeaua de pini, în lumina lunii O lăsă jos, pe un pat moale de crengi Ji brad. Mâinile ei ÎI ţineau încă de gât Conm.- începu să-i rostească numele, ca şi cum ar pus o întrebare, dar ea dădu încet din cap ridicându-se pe vârfuri. Buzele lor se atinse™, iar ea îi răspunse astfel întrebării din ochi. • Se sărutau încet, cu răbdare. Cu limba »1 urmărea linia buzei de sus, fără a-l căuta, <q mai mult gustându-l. îi simţi mâinile pe spau trăgând-o aproape de el. Se simţea în sigurant ;i Nu mai era prizonieră în mâinile lui,

îl sărută pe obraz. Gura lui îi căuta acu ir fruntea, tâmpla. Mirosul părului ei îl stârnise Maggie se lăsă pe el cu toată greutatea, pentru că aproape că i se înmuiaseră genunchii. S< prăbuşiră amândoi în genunchi, sărutându-se din ce în ce mai pătimaş. Rămaseră aşa înci câteva clipe, prea lacomi, prea dornici, **pentru** a se putea desprinde unul de celălalt Connor îi desfăcu nasturii sarafanului, atingându-i umerii. Materialul se lipi şi mai mult de sâni.

Maggie se trase uşor înapoi, desprinzându-sc.

t piră adânc şi se privi. Ochii ei nesiguri se ptira în sfârşit asupra lui Connor. Acesta îi

■ |nvca sânii; Maggie se acoperi cu bluza. I unor o opri, cuprinzându-i încheieturile I ni .inii.

[Nu face asta, o rugi. Eşti frumoasă. Mî-ar

■ l¡ plăcut să fie încă după-amiază, să bată

I ¡fiarele.

Maggie apleca ochii, stânjenită, Connor îi I i' '»duse mâinile până când acestea ajunseră în li ptul cămăşii. Degetele urmăreau linia | tn«lerialului, mângâind arcul înalt al pieptului t Desfăcu încă un

nasture, iar marginile I i uiiăgii se depărtară. Şi încă un nasture. Şi încă imul. Îi luă sânii în palme. Degetele groase se I Jucau cu sfârcurile. Maggie suspină. Te doare? o întrebă. Maggie dădu din cap fără să-î privească. Maggie?

-Mi s-au întărit, şopti ea. Atingerea lui fu mai uşoară de data asta, (arcurile i se întăriră şi mai mult Maggie tremură nu de durere, ci de dorinţă. Connor aplecă asupra ei. îi săruta sânii. Maggie se juca cu degetele în părul lui, aproape ţinându-se de el în mişcarea pe care o făcu. pentru a se apleca pe spate. Crengile de molid pc care le simţi sub ca îi dădură o senzaţie iudată, de moliciune înţepătoare, exact n-ceaşi senzaţie pe care l-0 provoca gura lui (onnor pc sâni.

Limba cobora acum între sâni, simţindu-i

bătăile inimii. Ridică capul şi se întinse lân. ea, punându-şi o mână sub capul lui MagxH şi începând să o legene. O privi lung, parâng I a nu se mai sătura de chipu! ei mângâiat <jj razele lunii, ascultând sunetul, respiraţiei o necontrolate. începu să o sărute din nou, <1 data asta pe gură, despărţindu-i buzele.

Plăcerea carnală îi copleşise pe amândoi, p. măsură ce sărutul se adâncea. Maggie răspun-.« sărutărilor şi îmbrăţişărilor lui. Respiraţia 1 •■ devenise una.

Gura, obrazul, lobul urechii, pielea fină d< [1] după ureche, totul era gustat cu lăcomie. [1] săruta fără să se mai sature, lacom de buzelt dulci şi ispititoare, fericit că i se răspunde cu , acecaşi dorinţă. Fiecare sărut cerea încă unul

Connor îi atinse ochii cu buzele.

-Uită-te la mine, Maggie, o ru^ el, aproap« fără respiraţie.

Ea deschise ochii, timidă. îi simţea răsuflarea caldă pe obraz Ţinea un picior peste piciorul ei, iar mâna liberă se juca cu buclele ei.

-Nu ţi-e teamă? o întreba el, dar nu îi dădu răgaz să răspundă. Nu vreau să te temi d< mine.

-Nu mă tem, şopti ea. întinse mâna să-i atingi» faţa. îi plăceau liniile acelea perfect tăiate, solide ale chipului său. Vreau să-ţi spun cev.i în lectură cu prima noastră scară. Nu m-am simţit forţată,

Connor deschisc gura să spună ceva, dar ca îl opri, punându-şi arătătorul pe buzele lui.

itunci mi-a fost teamă, recunoscu ea. După

■ i m-am trezit... când mi-am dat seama ce t . lam... cât de mult îmi doream asta... toate

le sentimente mă înspăimântau... dar lunci... îi era greu să se uite la el. Trebuie să

■ iu că nu tu m-ai forţat

[, Ai început să-ţi aminteşti?

Asta sunt sigură că mi-o amintesc, spuse ea, I Hppiindu-şi gura de a lui, apoi îl sărută I «comă.

I lorinţa era din ce în ce mai mare. De data I asta, Maggie fu cea care îi desfăcu nasturii. I | desfăcu vesta şi cămaşa scoţându-le de pe I I Connor o ajută sa i le scoată. Maggie îi

I iută cureaua,în timp ce el îşi desfăcea nasturii i! la bluejeanşi. Maggie îi desfăcuse deja trei

II isturi când simţi mâna lui deasupra, oprind-o.

Nu vreau să te grăbeşti, spuse el înnebunit. Dacă mă atingi acum... Nu-şi termină fraza. în mdalipsei sale de experienţă, Maggie înţelese. Mâinile ei îl mângâiau acum pe piept, pe umeri, masându.-l cu podul palmei.

-De unde ştii tu atâtea lucruri? o întrebă, liocându-şi nasul de nasul ei. -Din cărţi Ţi-am spus că citesc mult Nu o întrebă ce fel de cărţi citeşte, dar putea jura ca erau dintre cele pe care punea mâna pc ascuns. Connor începu să geamă, simţind jori în tot corpul. Gura urma mâinile. Coborî pe gât, apoi în dreptul claviculei. îi muşcă ilârcurile cu dingii. Acum erau fiecare pe o parte, iar pântecul . lui Maggie îi apăsa

abdomenul. Ridicase un picior deasupra lin continuând să îl sărute. Copilul lovi destul tare pentru ca Connor să îl simtă. Se desprin (din îmbrăţişarea lui Maggie.

-Dumnezeule, şopti el răguşit, uimit şi pun speriat Maggie îi cuprinse faţa în palme, trăgându-l spre ea. -Nu-i nimic, -Dar dacă. . . -Nu se va întâmpla nimic, începu sa o sărute din nou, întorcând-o în aşa fel încât ea îl încăleca. îi vedea sânii. Bă; I mâinile pe sub cămaşa ei, cuprinzându-i şoldurile. Trase de pantalonaşii pe care îi avefl pe dedesubt iar ea îl ajută. Şoldurile şi pulpele goale erau încă acopcrite de fustă, Dar Connor simţea atingerea pielii. Puse mâinile p pântecul ei tare. Maggie începu să ofteze, înnebunită de atingerea aceea, nedorindu-şi nimic altceva decât să se încolăceascâ în jurul trupului său. Connor ajunse cu mâna între picioarele ei, atingând-o aşa cura nu o mm atinsese până atunci, stârnind-o, căutând locul acela fierbinte şi umed de unde pleca dorinţa, îşi ţinu respiraţia, copleşită de o senzaţie d moliciune ameţitoare. O apăsa cu podul palmei. Maggie începu să se mişte urmărindu-i direcţia mâinii. Se aplecă înainte. Degetele lui căutau, pătrundeau în trupul ei. Mai întîi unul. Apoi încă unul. Maggie închise ochii, prizoniera a propriilor ei senzaţii.

Părul îi căzu în faţă, acoperindu-i umerii.

j i „| ându-i chipul lui Connor. O simţea ilunte, tremurătoare deasupra lui. începuse I pîre anevoie, înnebunită. Brusc, se ridică, i i'lu i mâna la o parte, iar atunci când el ,i să o prindă, se feri. i. au mai mult, şopti ea, aproape fără glas. l»ljţă mâna în pantalonii săi, căutând dincolo m.itcrial. [Iu, spuse el. Il ignoră, deschizându-i pantalonii, punând b n pe bărbăţie.

I M'ggie! •

t .1 ă-mă. Nu era pentru prima oară când îl I pi iipca acolo, mângâindu-l, frecându-l. Connor |nnă. la-mă, îl rugă ea. la-mă ca atunci. I lltimele ci cuvinte fură ca un cântec de

I ..... în urechile lui. în glasul acela se

ii leau inocenţa şi dorinţa femeii, îi strânse | ilp \le, ridicând-o din nou. Maggie ÎI ajută să I în În ea, încet, până când nimic .nu-i mai ■ iu despărţi.

I : i^gie scoase un ţipăt-uşor, dar lui Connor I în i fu greu să înţeleagă că nu exprima durere.

I I……ngâia sânii, mişcându-se împreună cu ea.

I t data aceasta, ea nu închise ochii, ci îi ^ftrmuri mâinile ce se plimbau răbdătoare pe i I a ci, căutând locurile luminate de lună. I 1'»iul era perfect Atingerea lui aspră şi totuşi I «i -t de blândă, întunericul, umbrele.

Amândoi ajunseră la orgasm aproape în flf rcaşi clipă. Maggie simţise asta datorită I i ni rii cu care Connor începuse să o strângă.

Se aplecă iar în faţă, respirând precum un salvat de la înec, O privea cum se ridic;» lasă deasupra lui şi, până la urmă, fu nev> | se lase pradă senzaţiei copleşitoare | împlinire a actului.

O clipă mai târziu, atingând-o din nou în t mai intime locuri, Maggie începu să tremi copleşită de plăcere. Rămase lipită d rostindu-i numele la nesfârşit, suspinând. ʌ, trupul ei se prăbuşi extenuat pe el. Conn> | întoarse în aşa fel incât să poată sta confort.ii pe patul de rămurele. Maggie se arcuisc | linia trupului lui, cu spatele la el.

Îi sărută gâtul Ea trase de cămaşă, încerci» să-şi acopere sânii.

-Nu, o ruga el. Rămâi aşa. îi cuprinse iar | sân în palmă.

-Dar trebuie să mă întorc la cabană, proir ea fără convingere. Trebuie să-î dau ceaiul i Dancer, adăugă, cu jumătate de gură.

-Mai e vreme. O să înţeleagă, mai ale lipsim de mult timp.

-O să înţeleagă?

Connor zâmbi; bainele lor erau împrăştia peste tot Şi ceea ce mai aveau pe ei, era neorânduială. Lui Maggie i se umflaser buzele, în păr avea ace de brad şi tot trupul era înfierbântat

-Cred că o să înţeleagă, spuse el. îţi p u rău?

-Nu îmi pare rău. Mă simt puţin jen.it* Acum, că dorinţa fusese potolită, Mag||

L l'iii să recunoască în sinea ei că era mult i lânjenită. Aşa a fost şi prima oară, nu-i ntrebarea nu era pusă pentru că s-ar fi | ţtt nelămurită; răspunsul era în oasele ei, 11 lea ei, ca şi cum memoria i-ar fi trecut nmlo de inconştient Poziţia lui Connor, Kttura în care se aflau îi erau familiare. Nu Irmnja mâna lui pe piept, ci o reconforta, [i 'am aşa a fost spuse el, gândindu-se la Hjbijtia puternică pe care o simşeau unul faţă » 14 lălăit

I Mcă aş fi fost o târfă, îl întrebă ea cu grijă, «i mai fi venit să ma vezi?

[1] onnor cată. întrebarea era mult mai tiij.licată decât o crezuse Maggie şi necesita t i mult decât un simplu „da" sau 'nu". Fiindcă |ii i se răspunse imediat, Maggie interpretă it tăcerea lui.

nţeleg, spuse ea, vrând să se ridice. \i crezut probabil că răspunsul e nu, o tr bă el apucând-o de mână. Maggie se •mulse. Se ridică şi el, închizându-se la i Hitaloni. Maggie îşi aranjă cămaşa, lutându-şi apoi sarafanul. **Da,** asta am crezut Vrei să spui că greşesc? Nu.

\tunci ce vrei să spui? Rămase în picioare, -l ujându-şi fusta. Bluza i se prinsese într-o i angă, aşa că trase de ea. fc simţi jignită? Maggie făcu o pauză, ţinând bluza în faţa ei. n t-încet, reuşea să gândească mai limpede.

Oftă, apoi zâmbi trista, aproape ironica.

-lmi pare rău, a fost o întrebare tâmpită. N fi trebuit să o pun.

Corinor se ridică în picioare, îmbrăcând u i cămaşa şi vesta.

-Nu m-ag mai fi întors pentru că mi-ar fi frică, mărturisi el. Degi nu o vedea, îi simţ», încordarea.„ în noaptea aceea eram furiei nestăpânit îşi aminti că atunci câştigase o su« importantă la pocher. Şi eram plin d mândrie egoistă. Ceea ce doream eu nu e. relaţie intimă. Nu ceva personal. Şi nici <i J fi vrut ca lucrurile să decurgă aşa. M-aş fi ţmf departe de tine pentru tot restul timpul« petrecut la New Yort

Maggie deschise gura vrând să spună cod dar Connor se întoarse spre ea şi o fix" | privirea. O razâ de lună îi mângâia faţa u ochii căpătaseră reflexe de oţel.

-Şi mi-ag fi petrecut tot restul vi. gândindu-mă la tine. Maggie tresări, respirau din ce în ce mai repede, dar el o ignoră. AiJI aş fi făcut daca ai fi fost o târfă, repeta el voce tăioasă, revenindu-gi din starea iii vulnerabilitate în care căzuse. Da' sunt şi | că nu m-aş fi însurat cu tine.

-Vorbeşti de parcă ai regreta asta, îl provo»[1] ea. De data aceasta, ezitarea lui Connor t intenţionată gi nici nu se obosi să răspuiv mai repede sau să-i explice de ce făcuse ac«» pauză, lăsând-o să înţeleagă ce vrea. -Hai să mergem, spuse el.

I ᴍ .^¡e nu se mişcă.

Hᴍ abţinut ce-ai vrut din căsătoria asta, nu

i lu nu ai obţinut tot ce-ai vrut? Ai fost |gjusă în vest Ai învăţat medicină de la Unu r Tubbs. Sau poate că ai vrut şi altceva

[«re .care nu mi-ai vorbit? j Iᴍ, spuse ea ridicând capul mândra. Dar A obţinut şi acel lucru despre care tu nu ştii. i u în grabă pe lângă el, dar Connor îî taie I fără a o atinge. Am vrut un nume pentru j-ilul meu/De data aceasta, când îl ocoli, I ®flor nu mai încercă să o oprească.

urmă până la cabană, dar într-un ritm mai >..,1 Când ajunse, Maggie îl servea deja pe i ■ r cu ceai. Prospectorul era palid şi avea [bl« scăldată în sudoare. Maggie îi făcu semn n dea un lighean cu apa. Gesturile erau . urle, iar chipul inexpresiv. Connor traversă ■•tpcrea şi udă o cârpă, după care se întoarse lAnp i pat şi i-o dădu. Ai ᴄ febră, spuse ea.

N .ne nimic, spuse Dancer ştergându-se pe i.uiii . Era de aşteptat după fractura pe care Uʀɪ facut-o.

[„ N-ar fi trebuit să te las singur. N-o să se ■im icpete.

Hai, fată, nu mai spune asta. I Vorbesc serios, Dancer. Nu plec de lângă ţin«. Luă cana goală din mâinile lui Dancer §i l'u.ic pe masă. După ce acesta se aşează într-o iţie mai comodă, luă o cârpă şi începu să-i

umezească faţa,

Connor aduse ligheanul^ lângă ea, ap duse în pod şi făcu patul. îl strigă pe Da i -Mai ai pături aici? Maggîe are obiceiul mă dezvelească.

-Vezi în cufăr, striga Dancer, rânjind >1 înţeles spre Maggie.

-Aruncă-le aici, spuse Maggie, o să dorm A jos.

Connor se aplecă peste balustrada scării -O să dormi pe dracu', spuse el amuzat, îşi reluă ocupaţia. Deschizând cufărul, va stivă de pături. Scoase două şi le puse deasui saltelei. Patul lui Dancer era de fapt o 11 foarte joasă, plină cu paie, dar Connor fă*i aşa fel încât aranjă un culcuş comod, datori păturilor şi pernelor umplute cu pene de gâl Când să închidă cufărul, privirea îi fu ati de un plic.

îl recunoscu imediat Era adresat lui Mag şi fusese trimis de el. Nu fu nevoie . ' deschidă ca să ştie ce se afla în el. Cu d luni în urmă îl trimisese pe Buck la Daneci vl ducă hârtiile de divorţ pe care Maggie tren să le semneze. Crezuse că ea expediase iWj.| hârtiile la Denver.

Deschise plicul şi scoase hârtiile. Pe v dintre ele era o singură semnătură: a lui. B i la loc hârtiile şi strecură plicul în buzunaiu | de la spate. Trebuiau să discute şi aceail problemă, numai că era nevoie derăbdare, 4 un moment în care amândoi să fie pregătii

un aşa ceva,

t«amor se sprijini de perete. Dancer •nise, iar Maggie se aşezase pe balansoar. Minge lampa, Maggie. E timpul sa te culci **. ; ii** eu trebuie să ajung la Double H înainte i | i,inz.

ıı .te opresc.

■j dar Dancer se mişcă mai greu şi o să nii.irzie. ■ am adică?

ilica pe noi. Plecam toţi mâine dimineaţă, '»•u un gest cu degetul. Repet, plecăm toţi i dacă ai chef sa discutăm despre asta, ■ I aici. Eu vreau să mă culc.

CAPITOLUL AL DOISPREZECE) I

Connor ţinu scara pentru ca Maggie sa p urca în pod, O ajută să treacă pragul.

-îmi place că nu' ţi-ai pierdut din gn(observă el.

-Minţi. M-am făcut cât o văcuţă şi suni t două ori mai greoaie. Se târî pe sal< trăgându-şi rochia sub picioare. Eu n-o să p I urca şi coborî scările astea toată noaptea, avertiză ea. Va trebui să te mai duci din c.i» în când la Dancer să vezi dacă are nevoie . ceva.

-Exact la asta mă gândeam şi cu. Tu trehu să te odihneşti. Micşoră flacăra lămpii cu til până când aceasta nu mai ajunse decât o şuv de lumină difuză. întunericul veni peni Maggie ca o binecuvântare. în felul acesta, J simţea singură cu gândurile ei.

-Vrei să te ajut să-ţi desfaci nasturii ? o m întrebă Connor.

-Nu, răspunse repede. E suficient că m dezbrăcat o dată pe ziua de azi. Ajunge.

I Sper că mă vei înţelege dacă îţi voi spune I un asta este şi părerea mea. M.iggie nu înţelese.

redeam că nu mai vrei nimic de la mine, ' • reteza

ea. Niciodată nu am afirmat aşa ceva. M.iggie ar fi vrut să riposteze, dar fu nevoită i • nunţe pentru că începuse să caşte cu poftă. ■ -E timpul să te culci, anunţă Connor, I • tându-şi cămaşa. Stinse de tot lampa şi se J Hiiuise pe saltea. Paiele foşniră sub el. Maggie

I tocmai îşi pusese cămaşa de noapte şi îl urmă. J întoarse pe o parte, trăgându-şi picioarele I mape de burtă, într-o poziţie care o relaxa

II IM are era odihnitoare pentru starea ci. Când ii imţi pe Connor încolăcindu-şi braţele în

j mul ei, găsindu-şi un culcuş cât mai comod, 11 Maggie nu-l respinse. Pieptul şi picioarele lui I ir.'iu ca un suport binevenit pentru spatele şi I « ipseleei.

Am pregătit deja ceaiul pe porţii, spuse ea . i.-.când iar. îi dai câte o doză lui Dancer, din pniru în patru ore. L-am pus pe masă, chiar l i ngă el. -Am eu grija.

Mai bine ai grijă să nu-ţi rupi vreun picior scările astea.

onnor pufni în râs, sufiând fără să vrea în | p.irul ei.

-S-a făcut, şefa! rosti el militareşte, cu ilccţiune în glas, - Sa ştii că nu merg nicăieri cu tine mâine

dimineaţă!

De data aceasta» Connor nu îi mai răspun • O înlănţui cu braţul şi închise ochii. O sim| încordată, după care se relaxă. în câteva clipi amândoi pluteau pe calea viselor.

A doua zi, până în prânz, Maggie era în – îndreptându-se spre Double H. Nu-şi dătl -' seama cum se întâmplase totul. Sin.în explicaţie pe care şi~o putu da era faptul că • refuz ar fi fost greu de acceptat pentru Conn«'i Holiday. Toată dimineaţa evitase să discti(< subiectul cu ea. împachetase singur provizii!» şi hainele pentru Danccr, punându-le pe asin acestuia şi pe cai. Neavând nici o căruţă, fu nevoit să improvizeze un fel de targă pe cal o legă de unul dintre cai pentru a fi trasă. 1 – rândul său, Dancer, obligat să rămână la pil urla într-una la Maggie să-i dea arma ca s.< | omoare pe ticălosul care voia să-Î ia din colibi lui. Maggie observă că era urmărită de Conn >| cu coada ochiului şi că acesta dădea dovad.i de suficient de mult bun simţ pentru a fi chi.” tentat la un moment dat să cedeze furiei lui Dancer. La un moment dat, gândi chiar că lin Connor nu i-ar fi stricat o lecţie.

Pe urmă, îi trecu prin minte că s-ar fi puiul încăpăţâna să rămână acolo, dar Connor avei o tactică cu totul deosebită de a o convin;,' fără să folosească cuvintele. După ce pregăti totul de drum, îl luă pe Dancer în braţe §i-l duse la targă. Maggie, care intenţiona totuşi şi aibă grijă de prospector până la însănătoşire.*

I » . tuia, nu avu de ales. Trebui să-l urmeze.

li putut motiva că-i trebuie toate ierburile | i|«. .durile de acolo, dar Connor fusese destul H| iute §i împachetase borcanele şi sticluţele f re Maggie le adunase şi le preparase cu

t| Uiitorul lui Dancer. Se duse chiar în gradină »»

tideagă câteva plante proaspete. Connor 11 le mise să trimită unul din oamenii săi a doua ii pentru a aduce ceea ce ei nu puteau lua I «.11111. Maggie constată că planul lui Connor i' rsc foarte bine pus ia punct §i nu ezită să-i

I »nuntească acest lucru de câteva ori. Connor,

de altă parte, trebui să recunoască faptul observaţiile ei erau rostite mai degrabă pe ■ ii ton încărcat de suspiciune decât de n . ntare. Nu-i răspunse, ci se mulţumi sa-i

II .»ibeasca galeş.

Merseseră spre nord, de-a lungul râului, lind la stânga la fiecare încrucişare de li umuri. Connor se oprea des, pentru a le ɪʍ idui să se odihnească. Deşi spusese că vrea | i ijungă la fermă înainte de ora prânzului, l.i ggie înţelese că folosise asta doar ca pretext I | i scoată mai repede din casă. Cu excepţia I I iptului că ea şi Dancer aveau nevoie de câte pauză, Maggie avu impresia că soţul ei I mergea alături de ei la fel de absent de parcă I «i fi mânat de la spate o turmă de vite.

Era deja mijlocul după-amiezii când pinseseră la capătul văii în care se afla ferma.

nnor struni calul, aşteptând ca Maggie să-l npinga din urmă. Rămânea la latitudinea ei să

aprecieze sau să nu îi placa Double H.

Numai că Maggie nu avea nici o păr. ■ despre fermă. Nu se gândise niciodată că •» putea veni aici şi evitase să-şi închipuie cam cum ar arăta. Acum, la limita văii, constată i A orice şi-ar fi imaginat despre acele locuri, m ar fi egalat adevărata grandoare ce se întind.. înaintea ei. Pur şi simplu simţi că i se tu respiraţia.

Pe pământ, totul era colorat feeric. Cerul cri senin, de un albastru intens. Verdele, în nuam de la culoarea smaraldului ia cea a jadului pinii se intercalau aruncând umbre asupr pământului. Albul şi albastrul erau singurel culori la nivelul cerului. Nici o tentă dc gri p(marginea norilor pufoşi ce se întrevedeau 1 orizont în depărtare, stâncile ţâşneau în su ascuţite, iar vîrfurile lor albe străluceau i lumina soarelui. Acolo unde râul îşi lărg-м matca iar apa curgea repede peste pietre buşteni, părea că bobiţe asemeni diamantelor se împrăştiau în tot locul.

Casa părea să fi fost una cu pământul p. care era ridicată. Dădea impresia că era acol de când lumea, născându-se o da'tă cu întregul decor. Nu era înaltă, nu se ridica precum munţii maiestuoşi din jur, ci era bine înfipta în pământ Avea fundaţia din piatră de râu şi pereţii din lemn. Vitele şi caii depăşiseră limitele ţarcurilor, împrăştiindu-se în toata valea. Un călăreţ îi văzu din partea stângă *a* văii şi le făcu semn cu mâna. Connor îi

• i j'nnse îa salut

Vsia e Luke, îi spuse el lui Maggje. Nu seamănă deloc cu ceea ce am văzut la i ţancer, spuse Maggie, vrăjită, părând a nu-I fi .ti ii pe Connor.

r Connor zâmbi, dar Dancer fu cel care M .punse în locul acestuia.

La dracu' măi, fată, privata lui Connor e în ii mare decât toată coliba mea. I I xagera, desigur, dar, din câte vedea, Maggie : нм lina să îl creadă.

l ot pământul ăsta e al tău? îl întrebă ca pe I r< mnor.

•Acum, da, răspunse el, mândru şi mulţumit i putea afirma acest lucru. Bunicul meu a .•uit aici în 1806, când Pike explora minele li Louisiana. Era cel mai tânăr membru al i I ediţiei. Pe urmă, s-a desprins de grup şi s-a

mi urat cu o indiancă şi, în ciuda sfaturilor fuiuror, a hotărât sa rămână aici. Aproape tot I i <• ştia despre viaţa de fermă, a învăţat de la Imnica mea. La început, îmblânzeau caii Ibatici pe care îi prindeau în canion. Şi-au < nltivat o grădină şi făceau schimb de mărfuri .u indienii. Nu exista pe atunci piaţă pentru I i«a ce produceau ei. Făcea totul cu mare plăcere şi, aşa cum spunea, spera ca într-o zi i revină la civilizaţie.

Au trecut patruzeci de ani şi el tot aici a i mas, continuă Connor, arătându-i toată acea întindere cu mâna. Aici l-a găsit Fremont când }■ a extins teritoriile. Bunica mea murise deja,

dar lăsase în urma ei trei fii şi o fiica, aşt (ei l-au ajutat să duca ferma mai departe.

Maggie făcu câteva calcule în gând.

-Tatăl tău a făcut parte din grupul 1 Fremont, nu-l aşa ?

-Unchii mei au preluat toată treaba câi expediţia condusă, de Fremont a plecat mu departe, dar Rushton a rămas în urma. I> acelaşi an s-a căsătorit cu mama, iar la câţiv ani după aceea m-am născut eu.

-Cam th perioada în care s-a descoperit ac în California.

-Exact, zâmbi el, ca apoi să rânjească dc dreptul. La vremea aceea civilizaţia ni ajunsese încă până ia bătrânul Sam Hart şi ni nu a stricat nimic pe-aici. Pe pământul ăsta (una din cele mai bune trecători spre Pan Range.

-Şi de-aîa a vrut Rennie să îl cumpere pentx| compania Northeast Rail.

Dancer tuşi pentru a-şî face prezenţa simţit i Era încă pe targă.

-Hai, c-aveţi toată viaţa la dispoziţie să vorbii, de istoria familiei. Da pe mine dracu' să nu ia dacă nu m-am săturat să stau pe beţele aste **a** tras de un cal necioplit care îmi flutură coad peste faţă din zece în zece metri. Nici măcai nu văd despre ce vorbiţi, nu ştiu decât pe und am trecut până acum. Şi nu e acelaşi lucru, mormăi el.

-Trebuie să mergem mai departe, spuse Connor,făcându-i cu ochiul lui Maggie. O vă/u i încearcă să-şi ascundă zâmbetul punându-şi <• mână pe faţă. Consideră gestul ei drept un .. mn bun ; era totuşi mare lucru să traverseze I mântui familiei Holiday cu o stare de spirit M>(ica tă.

Până ca ei să ajungă la fermă, Luke se I liurase celorlalţi prieteni ai săi pentru a-i îmfimpina. Connor o ajută pe Maggie să l -.calece şi făcu prezentările. Observă că toţi • imenii săi evitară să se uite atent la burta ■ (ici lui, de parcă ar fi crezut că el refuza ui a ideea că el e tatăl copilului. Maggie se sprijini de Connor în timp ce urcă i irile spre verandă. Apoi intrară în casă. în

i iuda faptului că opriseră de multe ori pe drum |- ntru a-şi dezmorţi picioarele, Maggie se cam

I tina. Imediat ce intrară în casă, Connor fu a r voit să o susţină.

-Vreau să mă uit prin casă, îl ruga ea. În patele ei, Dancer mormăia şi se văîta cât putea I tare, în timp ce Buck şi Ben îl ridicau de pe targa.

Sigur, cum doreşti, spuse Connor, dar va fi mereu cineva în preajma ta.

-Dacă ai de gând să mă ţii din scurt, n-o să m înţelegem. -E un risc pe care mi-l asum, ripostă el sec. Maggie nu scăpă zâmbetul lui îngâmfat, care

ii transformă faţa, facându-l să pară mai J< grabă afurisit decât atât, îl înfrumuseţa, îl arăta mult mai frumos decât era de fapt îl privea fix.

-S-a întâmplat ceva ? o întrebă Connor.

-Nu, spuse ea clipind şi respirând cam gr i Condu-ma!

-Bine, se arătă el de acord, rânjind ¡a | continuare. Aici e salonul. Trecură printr-**ua** mic hol cu uşi imense, boltite. Pe podeaua lemn, erau câteva covoare. Mobila era r lemn de pin, simplă şi funcţională, dar sculptat! ' cu mâini de maestru. Perne pufoase, învelit» în huse de culori ce se asortau cu decorul d» afară, erau împrăştiate pe toate scăunel«, pentru confort. Căminul era din pian» încrustată în lemn. Pe policioară, câfcev*

fotografii în rame lucrate de mână. Connor traversă holul.

-Aici e biroul meu, îi arătă el. Se întoar • încet pentru a-i permite să vadă rafturile d cărţi, pline cu volume legate în piele, b vremea bunicului meu, aici era un dormitor, iar acolo unde e acum salonul, înainte er* bucătăria. Chiar şi atunci când mama mea ert foarte mică, nu erau destule cărţi la vest d Mississippi să umple toate rafturile aste.i Majoritatea dintre ele au fost cumpărate dup i perioada de glorie a căutătorilor de au, Călătorii care poposeau aici, lăsau câte o cart' drept piaţă pentru faptul că li se îngăduia să înnopteze. Mai târziu, tatăl meu a plecat 11 New York. De Crăciun, obişnuia să-mi trimiţ i pachete întregi cu cărţi. Şi de ziua mea. Cân i trăia bătrânul Sam, ţineam cărţile în po<l pentru că nu-i plăcea nimic din ceea ce făcea

[1] M >n. După moartea lui, am transformat u liiorul în birou.

■ Ir iră şi din camera aceea, luând-o mai I c pe bol. îi arătă dormitorul în care avea

hi if.-a Dancer, sufrageria, bucătăria şi, în l itiil casei, dormitorul imens în care dormea Biţiior.

■ «Aici au fost cândva mai multe dormitoare i' , dar eu nu aveam nevoie de ele, aşa că

râmat pereţii, cu ajutorul lui Ben. M.iggie se trezi dorindu-şi ca el să le fi

Mit rut

n m-am aşteptat să ai o casă atât de mare. [1] îsa s-a transformat de când bunicul meu

[I] *.labilit aici, punând piatra de temelie. Din ii»ii în când, se adaugă sau se schimbă ceva.

unor o conduse pe Maggie spre patul imens, ind-o pe cuvertura viu colorată. Bătrânul

[II] spunea ca dorul de ducă i-a dispărut M.i.-diat ce a văzut valea asta. S-a plantat aici, . l»iins rădăcini şi nu s-a mai gândit sa se mute i <lla parte,

Connor se aşează pe pat, luă I bria de paie din mâinile lui Maggie, l»nund-o pe un scaun. Vrei să-ţi aduc ceva ?

N am nevoie de nimic. Atunci mă duc să descarc bagajele. între timp, poţi să tragi un pui de somn. Nu sunt obosită.

Minţi. Aproape că ai adormit în şa. Puse în «na pepătura de bumbac împăturită la capul l< »lului. Intinde-te, tc învelesc cu asta. I mă la urmă, Maggie cedă, gândindu-se ca

face prea multe nazuri. Probabil că el dreptate. Se simţea destul de obosită. -Connor ... mai avem multe de discutat, i -Da, dar nu e nevoie să discutăm acum, el învelind-o, după care se aplecă şi o s<n pe frunte.

-Ca să nu mai spun că te porţi prea famii cu mine.

-Doar sunt soţul tău, spuse el, punân.l m^na pe pântec şi mângâindu-l.

< -Şi despre asta trebuie să vorbim.

Connor consideră că era timpul să plec- -Te trezesc înainte de cină, mai spuse cl 11 ieşi din cameră, înainte ca Maggie să mai pod scoate vreun cuvânt

Maggie se trezi totuşi destul de devremil pentru a pregăti ea însăşi masa. Nimeni im ! spusese să facă asta; bucătăria era goal nimeni nu era acolo să o oprească. Intrând bucătărie, Connor avu intenţia de a o trimit«! înapoi în dormitor, dar, ridicând capacul un oale în care fierbea ceva, se răzgândi, penti că mirosul era prea îmbietor, Maggie observi I că, după dispariţia lui Connor, în uşa bucătari« apărură pe rând câteva capete curioase.

Fiecare veni cu diverse pretexte. Ben îi am arsurile pe care le căpătase din cauza scânteii»» din fierărie. Patrick intră şchiopătând, iJ scoase cizma şi o anunţă că îi intraseră câto» pietre în ea. Buck pretextă că îşi uitase ac»l> pălăria după ce ajutase la transportarea lui I Dancer. Luke ceru simplu apă.

I M fgie avu grijă de fiecare în parte, atentă 11 ii' voile lor, bucurându-se de faptul că putea

II | ni n schimbe o vorbă cu cineva. Observă, de li" o nea, că fiecare dintre ei făcuse ce făcuse I apropiase de soba, savurând mirosul de

i î n care se amestecau aroma de cartofi,

I ip.i şi morcovi, ce fierbeau împreună cu

II iile mari de carne. Luke zăbovi destul

I **ғ мш** i u a o ajuta sa taie pâinea şi să pregătească

II |><> rul.

fn bucătărie se făcuse prea cald, aşă că i| tijjgie ieşi ,pe verandă, aîăturându-se lui

■ |»«m-cr. Connor pusese acolo un pat de

■ impanie, pe care Dancer se întinse comod.

oricum mai bine decât să fie cărat la coada lului, ca un pui sacrificat i nevoie de ceva ? îl întrebă Maggie înainte U i- i se aşeza. Dancer îi făcu semn cu degetul, i (ându-i o treaptă pe care să se aşeze.

■ I £gie se supuse. Privirea îi fu atrasă de locul I и are, sprijinit de gardul ţarculuiˑ, Connor Hfiţfca de vorbă cu Buck şi Patrick. Un ajrmăsar t! ii ru ca fumul mergea la pas de-a lungul) i Jului, sforăind nervos şi uitându-se din când

i \»nd în direcţia celor trei bărbaţi, e fac ? îl întrebă Maggie. I -Se îndeamnă unul pe altul să urce în şa, I [Ipiise Dancer chicotind. Calul ăla o să-i | ti .«teasca. Buck a căzut de două ori şi Patrick | pupat ţărâna a treia oară. Mă distrez grozav | i kiid aici degeaba şi uitându-mă la proştii ăia I i c încearcă să păcălească un animal prea

inteligent

-Dacă'sunt aşa deştepţi, îl vor lăsa pe Coni il sa încalece, spuse ea sec.

Râsul ascuţit sinistru al lui Dancer îl pe animal să tresară, iar cei trei bărbaţi • uitară în direcţia verandei.

-Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa Maggie ? o îht • el, pocnindu-şi piciorul sănătos.

-Mi-ar plăcea grozav să-l văd pe Conn» Holiday luând o copită zdravănă în ,. | răspunse Maggie printre dinţi, zâm i bărbaţilor din ţarc.

-Se pare că ai şanse mari, spuse Dancer vcM la uite-l că încalecă acum.

Lui Maggie îi dispăru zâmbetul de pe bu Se îndreptă, ridicându-se pe vârfuri ţtj marginea treptelor, urmărindu-l pe Corn», cum se apropia de armăsar. Ajungând lân, el, Connor începu să-i vorbească, dar Ma^i nu putu desluşi cuvintele. Oricum, nu a contat, pentru că în cazul lui Connor mu important decât cuvintele în sine era tonul p- care erau rostite. îi era uşor să îşi închipui » vocea sa blândă, calmă din acel moment

Ea ştiuse din prima clipă ce efect neaştept» de bun avea asupra celor din jur. Cu toali acestea, i se părea destul de ciudat să I închipuie că un anumit ritm şi o anumit tonalitatea vocii lui Connor fuseseră dobândii • după îndelungi practici în îmblânzirea cailoi Era un lucru de reţinut pentru ea, toem.n I pentru a se féri data viitoare.

i mi-ar plăcea să-l văd aruncat dincolo de ! ii spuse ea lui Dancer, făcându-l pe acesta t iiă mai tare, tocmai pentru că minţise. Bc şi din profil, îi putea citi nelinişlea de hip.

ftpe urmări atentă cum Buck ţine animalul «rfiy.iş pentru ca Connor să poată încăleca. Imnul dintre ei care îl călărise reuşise să se ml ui şa destul de mult înainte de a fi aruncat umor se ţinea cu o singură mână, iar cu I iltă încerca să-şi menţină echilibrul, i pui său se încăpăţâna să rămână în şa, în ml.) mişcărilor disperate ale calului, care i i ca lovit de streche. Buck şi Patrick ■u iu strigăte încurajatoare, iar Dancer În de plăcere la vederea spectacolului, i !(•.)',ie rămase interzisă.

\ i măsarul sforăia _şi dădea <iin- picioare, licând nori de praf şi bulgari de noroi. Pălăria i (onnor căzu şi fa călcată în copite. Buck f.itrick blocară gardul în momentul în care urai că animalul vrea să sară peste ţarc. •unor se unduia în şa, atent la mişcările ilului, părând câteodată gata-gata să cadă. M.iggie aproape că-şî băgă unghiile în carne ti iipa în care Connor se aplecă pe o parte. Im diat, însă, se îndrepta; de data aceasta, ititca drept în şa şi, cu'o mişcare bruscă, •itiMsarul îl aruncă cu capul în jos, făcând un |l(în aer. Maggie alergă cât putu de repede – I el. Patrick îi deschise poarta. Se lăsă în Y- ti unchi lângă Connor; acesta voia să se ridice.

-Să nu îndrăzneşti să te scoli de-aci 1 porunci ea, punându-i o mână pe spate.

Urlând de durere, Connor se întinse din pe pământ îi simţi mâinile pipăindu-**i** .. umerii, braţele, ceafa, coloana, apoi picioai El ştia deja că nu-şi rupsese nimic, dar O pe Maggie să constate singură asta. Conm acoperi obrazul cu mâna şi îi aruncă lui Ma^n o „privire furişă. Ea îşi muşca buza şi era pali Atunci îşi dădu seama că nu era doar ¡>w|> îngrijorată, ci de-a dreptul speriată.

-O să supravieţuiesc, o linişti el, încerci* să pară glumeţ.

Maggie se lasă pe vine şi privi atentă.

-Nu, n-o sa supravieţuieşti, răspunse ft[t]înţepată. Pentru că o să te omor cu mâna ni«| îi simţi o mână mângâindu-i spatele, da. făcu că nu observă şi se ridică în piejoare. % scutură de praf; îi întoarse spatele şi se **di** direct în casa.

Connor se ridica încet, fără a o scapa Jli ochi. Luă pălăria mototolită din mâna lui Bn şi o scutura lovind-o

---

I timpul cinei, Maggie fu foarte supusa şi ni tforitoare. în jurul ei, conversaţia îşi urma h ui; ea asculta doar în virtutea inerţiei ceea Huck §i Patrick povesteau despre felul în •i căzuse Connor §i succesul pe care îl n.'.csc Patrick ultima oară în îmblânzirea inasarului. Fu lăudată de mai multe ori ulru mâncarea pe care o pregătise şi acceptă itc acele complimente, pierdută de fapt în «•priile ei gânduri.
lnlr-un târziu, se ¿ridicară de la masă, iar ea

de pulpe, scoţând praln din ea şi straduindu-se sa o readucă la o fo n cât de cât acceptabilă.

-Mamă-mama, strigă Buck. Focoasă fem< ai. la uite cum merge 1 Ai supărat-o rău.

Connor nu se^ simţi deloc jignit, ci îi plă'> ceea ce auzea. începu să râdă.

-Ştiu ! exclamă eL [1]

-Ai cam muşcat ţărâna de data asta, spu [1] Patrick. Armăsarul se dusese în coli «

C irtat al ţarcului. Connor îl privea cu ochi se amestecau recunoştinţa şi respectul. Miitură pe haine şi mai arunca o privire HI Li spre casă. Uşa de la intrare se mai IIIM încă din cauza forţei cu care fusese dată jirrete de Maggie.

I ic data asta cred că o merit, spuse el, imdu-şi pălăria şi arătând cu degetul spre fcwui'.ar. Hai, Patrick, e rândul tău. I ' pe mine n-are cine să mă maseze pe i. spuse acesta, frecându-şi bărbia cu dosul i 'Imei şi încruntându-se. Mai bine roagjă-te sa nu aibă motiv s-o facă, •liase Connor atenţia, mai serios ca oricând, i ce nu-I împiedică pe Buck să râdă. i iirick scutură din cap şi se duse bombănind ilircţia calului.

I greu de spus care a încurcat-o mai rău de K(A asta, îşi spuse el în barbă.

începu să strângă.

-Luke şi Buck vor strânge masa, .spi» Connor oprind-o pe Maggie, punându-i o m i. • pe braţ.

-Dar nu mă deranjează să fac asta.

-Nu, e rândul lor, insistă Connor.

Luke era deja în picioare, trăgându-l .>■ f Buck după el.

-Are dreptate, e rândul nostru.

Maggie se uită la cei doi bărbaţi cu • sceptici. Buck părea să fie total picat din Im nici vorbă să-i fi trecut prin cap că era râu lui la bucătărie. Entuziasmul ce-l năpădi brusc părea să aibă legătură cu ghiontul \ care tocmai ÎI primise de la Luke între coafl Maggie trecu foarte repede cu vederea :u» gest

-Atunci, pe mine vă rog să mă scuzaţi, spu ea încet Connor îi dă drumul şi ea ieşi J bucătărie.

Se duse în biroul lui Connor. După ce îndii uşa, nu mai auzi zgomotele şî râsetele » veneau din bucătărie. Era din nou singuri» • gândurile ei.

Dacă îl iubea într-adevăr pe Connor ? întrebă ea. Gândul acesta o făcu să tremu dar o şi încânta în acelaşi timp. Simţi un n în stomac. Râse în sinea ci de moliciunca «• îi copleşise tot corpul. Trebuia să-şi bi minţile-n cap, să-şi clarifice sing n sentimentele, pentru că pe ale lui Connor < > sigură că nu le va cunoaşte niciodată.

I [»¡mise din partea lui nici un semn că ar fi I lu cut la sentimente mai bune şi poate că nici

■ Im conta foarte mult. Orice ar fi simţit, Maggie ii:« că nu era condiţionată de ceea ce gândea

■ i onnor despre ea.

I ('u coada ochiului, Maggie văzu mişcare pe h v< r an dă.

În poală ţinea o carte închisă; pe fereastră,

I îl văzu pe Connor traversând curtea principală i ducându-se la grajduri. Lăsă cartea deoparte

I i se apropie de fereastră. După câteva minute il văzu plecând călare şi, brusc şi inexplicabil,

II «nnţi că era singura. Incredibil de singura.

începu să-şi mângiie abdomenul, absenta, I uimărindu-l pe Connor din ochi; acesta I ti .iversă valea şi dispăru în pădurea de pini.

Se întoarse mult după lăsarea scrii. I \jutoarele lui se retrăseseră în cabana lor, iar I Dancer fusese dus în camera lui. Maggie era I în bucătărie şi încălzea apă. Lângă sobă aduse I un fel de copaie din alamă, aşezând-o în aşa (i încât să fie aproape şi de pompa de apă. u toată grija ei, Maggie stlropi toată podeaua

i > ii **APĂ.**

Connor fu prea surprins ca să poată spune

II »■ va imediat ce intră. Apoi fu prea intrigat U I i mase în uşa, privind-o pe Maggie şi H n^tcptând ca aceasta să-i simtă prezenţa.

I Al>urul ce se ridica din apa fierbinte îi II îmbujorase faţa, mai ales în dreptul obrajilor i sprâncenelor. Şuviţe rebele de păr îi căzeau II mie pe ceafă şi tâmple. Pielea îi strălucea.

îngâna un cântecel doar pentru pe ea, t cântec de leagăn, probabil, Iar gura i se arcmi într-un zâmbet blând. Connor înţelese . Maggie se gândea la copil, după care i|< schimbă părerea. Dacă copilul ar fi !■ principala ei preocupare, atunci de ce i umplea cada cu apă fierbinte?

Maggie apucă coada ibricului cu un şervet gata să-l verse în copaie.

-Să nu îndrăzneşti să faci asta! tună Conn.i

Maggie aproape că se arse la mână scăpând şervetul şi se lovi cu şoldul de soba. îşi du mâna la frunte şi-i zâmbi.

-M-ai speriat, spuse ea. Am văzut că \i încoace, dar nu te-am auzit când ai intrat

-Ce faci aici? o întrebă el. , -Da' ce, nu se vede? Pregătesc baia, spu M ea şi zâmbetul îi dispăru de pe buze, înlocuii de o grimasă ce trăda stânjeneala.

-Ba se vede, răspunse Connor sec. Dar vreai să ştiu de ce o pregăteşti singură? De ce nu m-ai aşteptat?

-Şi tu de ce nu întrebi asta de la bun început' i-o reteză ea scurt Luă şervetul şi apucă di nou ibricul cu apă. înainte de a-l ridica, Connor venise deja lângă ea să o ajute.

-Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu m. laşi pe mine? Vrei să păţeşti ceva? o întrcb.i, turnând apa în copaie. Ar trebui să fii mai . atentă, să te gândeşti mai mult la copil.

Maggie fu tentata să-i verse apa în cap. Sc abţinu, luă ibricul gol şi-l puse în chiuvetă.

-Dar mă simt foarte bine, se enervă ea, ţpiorcându-se spre el cu mâinile în şolduri. Şi fepilul e bine. Am muncit destul până acum i nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să fac iwţcare. Eu mă duc la culcare, mai spuse fi liceu pe lângă el.

Nu-ţi mai faci baie? I -Eu? Asta am pregătit-o pentru tine, spuse , oprindu-se în pragul uşii. După care, fără -i mai spună nimic, ieşi. Nu o strigă, nici nu încercă să o aducă înapoi. Abia acum îşi dădea • ama că, mult prea des, încercase să o provoace pe Maggie şi, aproape întotdeauna, reuşise sa o scoată din sărite. Deşi, în adâncul miletului, nu asta îşi dorea.

Se dezbrăcă şi aruncă hainele la întâmplare I jos. Intră în cadă, tiăgându-şi genunchii la i iept Apa se ridică. Luă apă fierbinte în pumni Uropindu-se pe tot corpul, apoi îşi scufundă ..ipul, udându-şi bine părul, după care se

• tutură cu gesturi de căţeluş răsfăţat.

Din pragul uşii, Maggie râdea. Credeam că te-ai dus la culcare, spuse ' .nnor mirat că o vede încă acolo. îşi dădu I rul pe spate şi se uita la Maggie prostește. -Am vrut să mă duc, dar pe urmă mi-am amintit că nu ţi-am dat

prosoape. Puse două pr osoape pe masă, acolo unde Connor le putea «junge, şi dispăru iar. Fu nevoită să se

• •preascâ, pentru că soţul ei o apucase de rochie. Maggie se uită peste umăr.

-Ce e?

-Mai eşti supărată pe mine?

-Iritată, răspunse ea. Plictisită. Frustrată.

-Eşti supărată? o întrebă el pe un ton trăda o speranţă ascunsă.

-Nu, răspunse ea, după o clipa de gândii oftând uşor. Nu mai sunt supărată. Cât despi Maggie, pentru ea asta nu era un semn bu în cele câteva ore pe care le petrecuse de un singură, trecuse de la bănuiala că l-ar iubi 1 convingerea că îl iubea într-adevăr. – Connor deschise pumnul, lăsând poala rochi-l lui Maggie.

-Vrei să mă speli pe spate?

-Te spăl, dar numai dacă tu hotărăşti că asi nu va face rău copilului.

Connor tresări, dându-şi în sfârşit seama und- greşise.

-Te rog să mă ierţi.

Maggie.ridică din umeri, se lăsă în genunchi lângă cadă şi luă peria şi săpunul din mâna lui

-Sa ştii că îmi pare cu adevărat rău, repeţi el. îl împinse uşor în faţă, pentru a-l putea freca mai bine.

-De ce nu vrei să înţelegi că n-aş face nitni. în detrimentul copilului, spuse ea cu voce blândă. N-am crezut că voi fi vreodată nevoita să-ţi spun asta. Credeam că ştii deja.

'l

f

-încă nu m-am obişnuit cu ideea, reunoscu el. Gândul că vei avea un copil... e ceva nou pentru mine. Tu cel puţin ai avut timp să te gândeşti, ţi se pare normal. Eu am aflat asta ieri.

Poate că i-ar fi cerut prea mult lui Connor

I «că l-ar fi rugat să înţeleagă ca îşi dorise un ppil, că întotdeauna îşi dorise să fie mamă. I .»cuse destule eforturi însă pentru a-l i"ftvinge de contrariu de la bun început

-De ce? De ce nu mi-ai spus adevărul, M.iggie?

-Nu te cunoşteam. Nu ştiam cum vei i' .icţiona. De unde ştiu eu că nu te-ai fi însurat cu mine din cu totul alte motive?

-Dar crezi că motivul pentru care ne-am viisătorit a fost bun, sau întemeiat? o întrebă • 1 privind-o sceptic.

II bătu uşor cu peria pe spate, destul de tare insa pentru a-l face să înţeleagă că nu-i place cc aude.

•Ştii foarte bine cc vreau să spun. Te-ai fi în.-.urat cu mine din cauza copilului şi atunci nu am mai fi putut avea nici o înţelegere. Maggie omise intenţionat să-i spună că primise notele de divorţ. Iar el nu făcu nici un omentariu în privinţa faptului ca, deşi primise hârtiile, ea nu le semnase.

-Ai avut dreptate când mi-ai spus că sunt o egoistă. Eram hotărâtă să nu las pe nimeni »ii-mi stea în cale pentru că doream să devin doctoriţă. Şi când spun asta, mă refer şi la familia mea, şi la copil şi în special la tine. -Şi acum?

-Acum sunt aici, răspunse ea după o clipă de ezitare. Dar nu ştiu încă ce înseamnă prezenţa mea aici.

Connor îi luă peria din mână. Se răsuci i cadă, ca să o poată vedea mai bine pe Maggi«-

-Dar tu ce-ai vrea să însemne?

Maggie încercă să-şi facă singură curaj. Ar fi vrut să-i poată spune ca va încerca să-i fie nevastă în adevăratul sens al cuvântului, ^ simţea că-l poate iubi. în schimb, îi ocoli privirea şi ridică din umeri. Era mai laşă dec.,1 crezuse,

Connor nu spuse nimic.

-Lasă, Maggie, înţeleg Nici eu nu ştiu pre > bine ce vreau de la căsnicia asta.

Fără a-l privi, Maggie dădu din cap, Sim(] mâna lui pe braţ,

-Hai, du-te la culcare. Vin şi cu imediat

Maggie avu o senzaţie ciudată când se ridica în picioare. Lăsă săpunul să-i scape din mână.

-Mulţumesc pentru baie, auzi ea cuvintele lui Connor când se îndrepta spre uşă.

-M-am gândit că te dor toate oasele în urma căzăturii.

-Aşa a fost

-Ţi-am pregătit o licoare, spuse ea, arătându-i o sticluţă de culoare maro pe masă. Le-am dat din ea şi lui Buck şi lui Patrick. Ar fi bine să te masezi cu ea cât eşti încă înfierbântat după baie.

-Mulţumesc. Aşa o să fac.

După ce Maggie ieşi din bucătărie, Connor se întinse în cada cat îi permitea spaţiul. O clipă crezuse că ca însăşi ÎI va ajuta să se ungă pe corp. închise ochii, zâmbind. Nu era o idee

Imediat ce intră în dormitor, Maggie se <himbă în cămaşa de noapte. Făcu lampa |iică, apoi se băgă în pat, trăgându-şi pătura I mă sub bărbie.

-Ştiu că nu dormi, şopti Connor intrând în dormitor. în mână ţinea sticluţa şi în jurul mijlocului avea prins un prosop. Un altul era rujat pe ceafă. Părul era încă ud. .Văzând că Maggie nu deschide ochii, se apropie de pat ui vârful picioarelor. Maggie nu se mişcă.

-Maggie? şopti el, dar nu primi nici un i.ispuns. Al dracu' să fiu... a adormit de-a l'îiiclea.

Cu un zâmbet încărcat de regret, Connor se •;eză pe marginea patului §i scoase capacul tiicluţei. Se aşteptase să simtă un miros m-plăcut, dar fu surprins să constate ca licoarea pregătită de Maggie era foarte aromată. întinse uleiul pe braţe, pe umeri, apoi pe picioare, '¡mţi că îi ia pielea foc, dar era o senzaţie plăcută. Se masă pe ceafă, cu mişcări încete, perând că Maggie se va trezi totuşi şi-l va juta. Nu renunţă la idee, mai ales ca era limulat de amintirea mâinilor ei atingându-i pielea. Se tot uita peste umăr, pândind-o, doar-doar o va prinde uitându-se la el printre gene.

Oftând, Connor puse dopul la loc şi lăsă sticla deoparte. îşi uscă părul, apoi se băgă .în pat, lângă Maggie. îşi scoase prosopul, îl aruncă pe un scaun şi stinse lampa. O mângâie pe

Maggie, care se întoarse uşor în soqfl onorându-l cu spatele. O luă în braţe, gemând satisfăcut atunci când simţi că ea îşi arcuiefl corpul pe curba trupului sau. Adormi, dup;i < < minute în şir îl obsedase ideea că va avea .!• suportat o noapte lungă şi chinuitoare.

în decursul următoarelor patru săptămâni Maggie nu îl scăpă din ochi pe Connor. 1! întâmpina cu zâmbetul pe buze atunci câu.' venea acasă, îi servea masa, îl urm pretutindeni unde credea că ar avea nevoie d ea. Descoperi astfel că îi plăcea mersul lui forţa pe care o inspira statura lui, felul în caic urca scările, în grabă, pentru a ajunge prim I la masă.

Observă că u plăcea să şi lenevească. Uneon se sprijinea de poarta ţarcului, părânJ indiferent la tot ceea ce se petrecea în jurul lui. Se sprijinea de pragul uşii, iar

trupul lui puternic se profila în lumină. Se sprijinea d' masa din bucătărie, lăsându-se cu şoldul p marginea ei şi cu picioarele întinse înainte savurând ultimele înghiţituri de cafea dup;t micul dejun. Noaptea, când se adunau toţi p. verandă sporovăind vrute şi nevrutc, ascultându-l pe Ben cântând la armonica, Connor se lăsa pe stâlpii ce susţineau veranda, bătând uşor cu piciorul în podea.

Lui Maggie u plăcea să-l privească călărind. Câteodată ieşea din casă doar pentru plăcerea > se uita la el. Nu exista copac în valea li pe lângă care el şi Tempest sa nu fi ui Se întâmpla ca uneori să se arunce I§«»4r ■ goană nebună, alergând cu viteza ni ului; Connor se apleca foarte mult în şa, jnnnându-l pe Tempest, făcându-se una cu [1] (Husarul, lăsând în urma lor nori de praf. uncea din greu. Era primul care se trezea mineaţa şi ultimul care se ducea la culcare, ml rola gardurile, număra vitele şi caii, căuta ilc rătăcite, aduna fânul, îngrijea grădina de I ume şi lucra cot la cot cu ceilalţi la grajduri. Nimic din ceea ce făceau ceilalţi fermieri nu-i necunoscut El avea o mare răspundere i * niru toţi şi toate şi lua totul în serios, ifidu-şi socotelile contabile, având grijă de •menii săi, atent să nu le lipsească nimic, punând la cale noi îmbunătăţiri pentru fermă.

Deşi îi plăcea să simtă mirosul de şuncă fir ijită, rareori mânca mai mult de o felie; pe I. iltă parte,eraînnebunitdupă clătite. Mânca ilc o duzină înainte de a-şi bea cafeaua .luiiineaţa. îi plăcea piureul de cartofi, dulceaţa

I căpşuni cu pâine prăjită şi friptura de vită Inie pătrunsă. Deşi nu refuza niciodată

II ointele cu fructe, prefera merele, pe care le

..... în cantităţi mari. Maggie nu îi văzu

un iodată punându-şi sare în mâncare, în • ■ iiimb trebuia să fie atentă la piper, pe care (minor era în stare să îl mănânce pe pâine. Noaptea împărţeau acelaşi pat, fără a face I goste. Se întâmpla ca uneori Maggie să se trezească. în mijlocul nopţii şi sa constate . 11 nu mai era acolo. De obicei, îl găsea citin I birou. De fiecare dată, Connor o ruga să V|| lângă el, dar ea refuza, respectându-i linişti în ultimul timp; când o privea,

Maggit- » mai citea în ochii lui aceeaşi răceală primele lor zile. începuse să ştie că o anunm sclipire din ochii lui însemna că ceva îi arau. sau că urma să spună ceva amuzant Ştia Connor devenea suspicios, când era îngrijii, şi când dădea semne că îşi iese din pepcK Mai mult de toate, îi plăcea să-l audă râzâoi Şi^ dincolo de orice, îşi dorea să o sărute.

într-o zi, Maggie şedea la masă, cu coaudi | sprijinite de marginea ei şi cu bărbia în palm. 'Era plină de fainâ, pe degete, pe obraji, clu şi în păr, în dreptul tâmplelor. Plăcinta din în ei era crescută numai pe o parte. Maggie priv> în gol, iar în clipa în care uşa se deschise |i Connor intră în bucătărie, abia clipi. -Maggie?

Auzindu-şi numele, Maggie tresări ţi alunecară coatele de pe masă. Roşi pentru . fusese surprinsă visând cu ochii deschişi.'D»t pe de altă parte, roşeaţa din obraji era rezultatul a ceea ce ea visase. -Aş vrea să nu mă mai spionezi, Connor. -Te-am strigat de trei ori, spuse el nedumci n cu ochii măriţi de uimire. -A- Ce vrei?

-Luke spune ca se apropie furtuna şi el 1 prea se înşeală de obicei în privinţa asi»

iM^Uţic înclină din cap, apreciind faptul că H avertizată, deşi i-ar fi plăcut să ţină în I r. i teama ei faţa de tunete şi fulgere.

■ ıı ţi face griji pentru mine. Poţi să te întorci [i vezi de treabă. Connor rămase nemişcat

jl i vrei să-mi spui ceva? Ţi-e teamă ca râul nu şi iasă din matcă? Connor se aşează pe

S» ginea mesei, sprijinindu-şi un picior de ■! ɴı, şi luă câteva fire de făină din părul lui ■pugie.

I Nu vorbesc de o furtună obişnuită. Vine 4 |i ida. O să ningă puternic, aşa spune Luke.

Iu vorbeşti serios? întrebă ea plină de Hli i.uiţă. Şi o să se pună un strat gros?

Mai gros decât crezi, peste un metru, i lijiunse el, oarecum amuzat de atitudinea ei

Tiv».

Maggie se încrunta şi se uită pe fereastră, ui era acoperit de nori cenuşii şi vântul **iilica** puternic. Fusese atât de adâncită în »Auduri încât nu observase schimbarea.

■ I'csfce un metru?

I «Da, râse el, atingându-i vârful nasuiui. Noi

Imiram că zăpada cade atât de târziu anul t. Sau ai crezut ca te-am păcălit când ţi-am

I iindcă era la fermă de mai bine de-o lună i nu văzuse zăpadă decât pe crestele munţilor, I 1 ifcgie începuse să se îndoiască în privinţa 1 ivrrtismentului lui Connor.

-Mâine e 1 noiembrie, nu?

-Slavă Domnului că am trecut de ternn- spuse Connor, crezând că face o glumă, .11 Maggie nu părea deloc amuzată. Ce e? (V '»| îngrijorează? Pot să jur ca nu vor fi nici tuiv nici fulgere.

-Nu e vorba de asta, îl repezi ea, luându i ochii de pe norii ce se tot adunau. Cred până la urmă tot aici am sa nasc. Am sp<i. să putem pleca curând, acum că Dancer mc i din ce în ce mai bine.

-Să pleci? o întrebă Connor, iritat de mod| în care ea punea problema. Ce tot spui acoh Cine ţi-a spus că te voi lăsa să pleci?

-Da' ţie cine ţi-a spus că m-ai putea opri? t fulgeră ea cu privirea.

Discuţia fu întreruptă de Dancer, care tocmi apăruse în pragul bucătăriei, şchiopătau» ajutându-se cu o singură cârjă.

-Nu mă băgaţi în seamă, îi rugă el, văd şi | că sunteţi cam înfierbântaţi. Spunând aceste vru să iasă pe verandă.

-Nu pleca, strigă Connor. Trebuie să ies i- şi să strâng turma. Iar discuţia noastră nu > terminat încă, o avertiză el pe Maggie.

Chiar înainte de prânz, începu să cingp. I început, cu fulgi mici şi deşi, ce se învârte», în toate părţile, formând o pâclă destul d deasă şi împiedicându-l astfel pe Connor n vadă ţarcul din casa. După numai două ore, |

Mpfiunt" se aşternuse un strat de câţiva ii metri, iar vântul o împrăştia în rafale pe piele verandei. Dancer privea dezlănţuirea i lor de la fereastră. Maggie făcuse deja Kti ,i»c în podea, plimbându-se de la bucătărie m5 la uşa principală, uitându-se din când în Biiiul pe fereastră.

J, I uke şi Ben se întoarseră primii după ce Hărniciseră din greu pentru a consolida pereţii |L ij.lurilor §i a strânge animalele rătăcite în H < «ii.-mitatea nordică a proprietăţii. Le era frig l> • rau uzi; sprâncenele şi genele erau Hi „perite cu fulgi îngheţaţi, ftcându-i să pară bătrâni, Nu râmaseră în casă decât pentru I ■ ■ încălzi cu o cană de cafea fierbinte. Hn cră sfori de la casa lui Connor până la I Li. .na lor şi de la cabană până la privată, ca || fie siguri că nimeni nu se poate rătăci. IBrhipară grajdurile şi afumătoarea cu acelaşi l#i.m.

I lluck şi Patrick veniră mai târziu; erau ■periţi de zăpadă şi veniseră la bucătărie ca l|> uca lângă foc. în cele câteva clipe cât uşa iHiuasese deschisă, o rafală de vânt aduse *puda înăuntru. Veranda şi treptele erau miiiurate de fiecare dintre ei, pe rând. < >nnor ajunse ultimul, cu puţin înainte de m.i; Lufcc şi Buck tocmai se pregăteau să plece n i.iutarea lui.

I toată lumea în casă? îl întrebă el pe Luke muiurându-sc de zăpadă. Tu eşti ultimul începusem să ne facem griji pentru tine.

Connor îi căută imediat ochii lui Ma Aceasta tocmai scotea o plăcintă din cuj >1 Dacă Luke se referise cumva şi la ea an când spusese că s-au speriat de întârzierea U atunci era clar că el interpretase greşit situ a -Când să mă întorc, am dat nas în nas < < haită de lupi care au vrut să atace vitele rătăcii pe care le aduceam înapoi.

-Ben, vrei să mai amesteci tu în ciotba fasole? îl rugă ea, punând plăcinta lai fereastră, să se mai răcorească, Eu mă du> mă întind puţin. Ieşi imediat din bucăţii înainte ca vreunul dintre ei să o întrebe *" > sc simte. t

Maggie îşi scoase pantofii şi se aşează pe f încolăcindu-se ca o pisică. Când Connor ui în vârful picioarelor o oră mai târziu, e.i afla în aceeaşi poziţie, privind fix, ţinânJ braţe o pernă. Connor îşi lăsă cizmele la u şi se întinse pe pat lângă ea.

-Ben m-a trimis să-ţi spun că cina e gata că e foarte mândru că nu a ars mâncarea.

-Spune-le să mănânce fără mine Nu a[1] mi-e foame.

O măsură repede din priviri, neînţelegi cauza indispoziţiei ei. Renunţă să mai inşi **Şi** sc duse la bucătărie, unde mâncă în tăcce reuşind să-i facă pe toţi cei din jur să se sini[1] în plus. Muncitorii se duseră în cabana lor, 1 Danccr strânse masa. Connor se ridică nervi de la masă, fără a sc atinge de plăcinta i>

i , desertul său preferat. Trebuie să lămuresc o dată situaţia cu

Nu-i treaba mea, ridică Daiicer din umeri. În cazul în care auzi gălăgie, nu te baga, Huse Connor, dar nu-i văzu faţa ....¡lectorului. Putea însă să jure că-l auzise o tind.

M.iggie era treză când Connor se întoarse i" dormitor. Se sprijinea pe perna pe care, mai « vicme, o ţinuse la piept Avea o ţinută itccum princiară cum stătea aşa, în mijlocul l mlui, cu bărbia ridicată şi părul strâns lejer ₜ pate.

închide uşa, spuse ea cu răceală. Nu vreau ii ne audă ceilalţi.

t i început Connor crezu că ea auzise fără u vrea dialogul dintre el şi Dancer, după care •junse la concluzia că Maggie luase singură . I astă hotărâre. 1 >nncer face curat la bucătărie, nu ne poate ₙ ţi. Iar ceilalţi s-au dus la cabană. Trase ingiirul scaun din încăpere mai aproape de t şi se aşează, sprijinindu-şi picioarele de i Mia de fier a patului. Vrei să începi tu • uţia sau mă laşi pe mine? întrebă el.

Ai ceva de spus? răspunse ea tot printr-o inircbare, pierzându-şi pentru o clipă iu r cderea în sine. < onnor înclină din cap, convins, daîă fiind

atitudinea lui Maggie, ca aceasta îşi pregfl discursul în timp ce ei erau la masă.

-Aş avea ceva de spus, dar te las pe tin. începi. Am impresia că tu ai avut mai mi. timp de gândire, iar eu mă enervez |>i repede.

-Prea bine, atunci, spuse ea, controlândn gesturile, deşi nu era la fel de convinsă ca m devreme. Cred că va trebui să facem un.l schimbări în modul nostru de viaţă. Eu nu **n** simt în stare să mai împart patul ăsta »« dormitorul cu tine încă o noapte şi nici nu i să dorm împreună cu muncitorii tăi în caban Pe Dancer nu-l putem scoate din camera I» deci nu mai rămâi decât tu. Trebuie să ieşi di dormitorul ăsta.

-înţeleg, spuse el calm. Şi acest n«h aranjament ar putea fi... Glasul îi pieri, i«> sprânceana i se ridică în semn de nedumeriri Maggie îi ocoli privirea. Din cauza copilului - Din cauza copilului? îl fulgeră ea, întorc® capul brusc. De ce crezi tu că tot ceea ce U are legătură cu copilul?

Connor vru să-i răspundă, dar ea nu-i d ... răgazul de a o face.

-Pe mine nu mă mai vezi de loc? Numai | mine! Mai faci din când în când abstracţi- ' copil? Tot timpul ţi-c teamă că dacă mun<.<-' prea mult, sau mă aventurez prea departe { casa, sau dorm prea mult sau dorm prea pu o să-i fac rău copilului. Niciodată nu te gândc y doar la mine. Lacrimile îi apăruseră în ochi

! terse nervoasa; îi era ciudă că nu se putea «l-ţine. Nu sunt egoistă, spuse ea, sughiţând. < ileodată aş vrea să văd că te preocupă numai [M-rsoana mea.

I)ar asta mă şi preocupă, răspunse el cu voce I isă.
,

[1] rezâud că nu l-a auzit bine, Maggie rămase i ti mâna suspendată în aer, Poftim?

Numai la tine mă gândesc mereu, repetă el, «mai ca nu am ştiut cum sa te fac să înţelegi i),i pe altă cale. Luă picioarele de pe rama 1 fier a patului gi se aplecă în faţă. De ce te inoăpăţânezi să crezi că te privesc numai prin I iisma copilului? dădu el din cap, nevenindu-i i creadă că Maggie putea fi atât de îndărătnică. Te privesc tot timpul. Ştiu de câte mi îţi treci peria prin par, seara, înainte de . nlcare. Ştiu când te preocupă ceva, când eşti n liniştită sau îngrijorată, pentru că atunci i.hişnuiegti să-ţi mugti buza. Nu mi-a scăpat »ici felul în care îi zâmbeşti lui Luke dimineaţa, când îi serveşti omleta, nici i îbdarea de care ai dat dovadă faţă de Dancer i dăruirea cu care îl îngrijeşti. Şi atunci când >•!urneşti cu Buck şi el nu înţelege imediat ce vrei să spui, am văzut că n-ai râs niciodată de I.

Ştii, uneori îmi place să-ţi privesc mâinile în lîmp ce vorbeşti, continuă el, zâmbind trist Vedea cu ochii minţii gesturile graţioase pe «.ire Maggie le făcea atunci când dorea să fie mai explicită. Iar alteori, mai spuse el, în i place, să stau pur şi simplu să te ascult, să | aud glasul. Ştiu cum îţi arcuieşti sprâncen-1' cum ridici bărbia atunci când te-nfurii, felul î| care îţi încleştezi maxilarele atunci când <:>n hotărâtă să faci ceva. Ştiu fiecare părticica * trupului tău – şi ştiu cum aratai înainte de i se ivi copilul. Orice-ai spune, nu e adevărat < ■■ nu-ţi acord atenţie.

-Dar atunci de ce nu mă mai vrei, întrebi ea, dându-şi seama prea târziu că dăduse gl ■ celor mai intime gânduri ale sale.

-Dar cum ţi-a veni ideea asta? o întreb > Connorîngustâdu-şi ochii, simţind că i se pun* un nod în gât. în fiecare noapte de când te-aw adus aici am dormit alături de tine. Sunt nopţi în care trebuie să plec de

lângă tine, pentm că te doresc atât de mult încât simt că-mi tremură tot corpul.

Se auzea vântul bătând puternic, îndoind pinii şi plopii de munte, Ferestrele tremurau în rame, din cauza rafalelor de zăpadă ce Ic loveau. Zgomotul de afară aproape că acoperi vocea lui Maggie.

-Atunci de ce nu mă atingi niciodată? întreb i ea, luptând din răsputeri să-l privească în ochi Nu te-aş fi respins. Nici atunci, la Dancer, nu am făcut-o.

-Ştiu, oftă el Dar vreau să fiu sigur că nc uneşte ceva mult mai puternic decât dorinţa trupurilor.

-Ce vrei să spui? Nu înţeleg.

[-Nu înţelegi? Data viitoare când te voi atinge, virau să fii a mea pentru că mă iubeşti.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

-Să te iubesc? îi întrebă Maggie.

-Sper că nu mai ai nevoie de explicaţii

-înţeleg. Iar tu vrei să îţi dai seama dacă m • poţi iubi sau nu.

-Ai un mod foarte ciudat de a privi lucrurffl uneori, spuseConnor,lăsând capul într-o pai t şi uitându-se curios la ea. Era o observaţi. I absolut fireasca, nu tendenţioasă. Eu nu m refeream la sentimentele mele, continuă el. Kl refeream la ceea ce simţi tu. Pur şi simplu nt ştiu de unde să te iau, Maggie. Atunci cân I am văzut că n-ai semnat actele de divorţ...

-Nu le-am semnat? rămase ea înmărmurii ! Cum era să le semnez dacă nu le-ai trimis I Cancer?!

-Ba le-am trimis, spuse el tăios, simţind c| un pumn de gheaţă îi strânge inim.i sSrâmându-i-o.

-A! Golul din sufletul ci se mărea cu fie. ■ clipă. Eu am crezut că te-ai răzgândit.

-Avusesem o înţelegere, îi explică Connor, ridicându-sc în picioare. Eu am crezut că tu

i .ii răzgândit Traversă încăperea, scoţând •liiiir-o comodă actele de divorţ, pe care i le •umană. Cred că Dancer va trebui să-mi dea xplicaţie. Le-am găsitîntr-un cufăr de-al lui, ni (iod, atunci când căutam păturile. Am bănuit lu le-ai ascuns acolo. Se vede treaba că »• ;im înşelat Din câte văd, Dancer avea cu totul alt plan.

Maggie aruncă o privire pe hârtii, cu inima pustiită. Scrisul îi fugea de sub ochi, probabil itm cauza lacrimilor ce o podidiseră din nou. I lliimaoară când văzuse semnătura lui Connor fusese atunci când luase certificatul de i isătorie, Totul i se părea acum dureros, ca o li nie a soartei. •Totul e în ordine, nu-i aşa? -Aşa se pare.

De ce nu mi-ai spus până acum ca ai hârtiile? •Pentru că nu m-ai întrebat niciodată ce am rezolvat în privinţa divorţului.

Maggie îndrepta hârtiile cu mâna, ţinându-le **în** poală. **în** felul acesta, putea ascunde faptul * îi tremurau mâinile.

Cândva i-am spus lui Dancer că te vei ţine il cuvânt §i că vei respecta înţelegerea noastră;

um nu ştiu dacă nu cumva nu avea chiar il «-atunci actele.

-Probabil ca şi-a format propria lui părere despre noi.

-Aşa o fi, răspunse ea zâmbind tristă. Totuşi bine că putem raţiona cu propriile noastre «.«pete. Connor înclină din cap, privind-o pe

Maggie cum se joaca cu degetele pe marginii hârtiilor împăturite, ţinând capul într-o pari.

-Maggie? -Hram?

-Ce vei face?

Ea se uita la semnătura lui. Şi totu ■ intenţionase sa divorţeze de ea. Nu avuse., nici un fel de îndoială, nu pierduse timpul făcându-şi procese de conştiinţă. Exact cum bănuise ea.

-Dă-mi ceva de scris, şopti ea!

Connor ezită o clipa, apoi se întoarse (><• călcâie şi părăsi camera, întorcându-se câtcv.i minute mai târziu. Puse pe noptieră tocul |j sticluţa cu cerneala,

-îmi trebuie ceva pe care să pun hârtiile.

Pe comodă era o carte. Connor o puse în poala ei, sub hârtii. Maggie se juca cu tocul întinse mâna spre călimară, scoase dopul şi înmuie tocul în ea.

-Dacă semnez asta acum, nu înseamnă cl suntem divorţaţi, nu? întrebă ea, avân.1 impresia că i se opresc cuvintele undeva în gât.

-Nu.

Maggie se uită pe fereastră, dar întunericul transformase geamul într-o oglindă neagră. Nu văzu decât reflectarea propriei ei imagini; dincolo de forma tremurătoare ce se profila în geam, putea ghici covorul alb ce se aşternuse în toată valea.

-Nu putem merge mâine la Queen's Point, să le ducem?

Nu cred ca mai putem pleca de-aici până la primăvară.

Am înţeles că după ce le ducem la avocat, mai durează şase luni până primim răspunsul.

-Da. Connor stătea acum pe marginea [i.itului. O luă pé Maggie de bărbie, nprinzând-o cu degetul mare şi cu arătătorul. (c ai de spus?

Maggie nu ştia ce să mai creadă. îl privea mută, încercând să desluşească ce se citea în ochii lui negri.

-Dacă aş rupe acum hârtiile astea, ai trăi mereu cu impresia că am facut-o din cauza copilului, nu?(

-Şi n-ar fi aşa?

-Nu. Aş face-o pentru ca semnătura mea reprezintă singura promisiune pe care o voi i greta toată viaţa. Lăsă mâna jos, dar continuă **sii** o privească pe Maggie. Şi am regretat că (i-am promis divorţul încă înainte de a afla de copilul meu... al nostru. Am regretat asta de la bun început şi atunci mă gândeam numai la line.

-Atunci de ce-mi dai hârtiile astea acum? -Pentru că am crezut că ai hotărât deja ce şă faci cu ele. Văd însă că nu eşti lămurită. Trebuie să te las pe tine să iei o decizie, Maggie. Pentru că tu ai fost cea care a pus condiţiile.

Din toc căzu o picătură de cerneală, lăsând pe hârtie o ţpată ca o mică steluţă ce explodează. Maggie se uită lung la ea, înainte de a coborî tocul pe hârtie. Connor o priv<-, atent, tensionat. Nici măcar nu-şi dădu seam că îşi reţinuse respiraţia, Maggie se uita acnn la semnătura lui Connor.

-N-am ştiut că te cheamă şi Hart, observ, ea, după care şterse orice urmă a semnăturii lui, aproape cu furie. Gata, am luat o hotărâr« îl anunţă ea, ridicând ochii.

-Şi eu, Maggie, răspunse Connor, luânJ actele, mototolindu-le în mână şi arunca n i ghemotocul de hârtie într-un colţ al camerei Maggie lasă călimara şi tocul deopart- zâmbindu-i, de data aceasta mai senina, m u încrezătoare. Connor se aplecă şi o săruta uş<>i pe buze. Respiraţia ei era dulce, ca o iiiângâiere.

-Bănuiesc ca asta înseamnă că-mi pot păstri patul, nu?

-Cam aşa ceva, răspunse ea, privindu-l fix }i rămânând cu buzele uşor întredeschise,

-Mai vrei să-mi spui ceva? o întrebă Connor, sărutându-i colţurile gurii, apoi obrazul, exact acolo unde acesta întâlnea urechea. Asti înainte de a-ţi lua şi ultima suflare cu sărutării«' mele?

' ₐ Maggie era încântată auzindu-l vorbind aşa începuse să o mângâie pe gât, să se joace cu nasturii bluzei ei; îşi strecură degetele printre ci, atingându-i pielea, făcând-o să se înfioarc.

-Asta doreai să auzi? îl întrebă ca. Că te iubesc?

-Asta vrei să-mi spui?

Y;ta vreau să-ţi spun... Te iubesc. Connor, I o săruta acum pe gât» pe ureche, simţi cu I , »n rezonanţa cuvintelor ei. Maggie repeta I • ■ a ce tocmai spusese, mai tare, iar el apăsă i Ica cu buzele, vrând parcă sa-i absoarbă | nvintele şi sentimentele. După o clipă, ridică I

(»ivirea şi-i atinse obrazul cu dosul palmei. N-am vrut să te las la Dancer, spuse el. :?<iu.

| Nu pentru că n-aş fi avut încredere că te I i descurca, ci pentru că mi-am dat seama ■ Va de atunci că te iubesc. I Maggie îi înlănţui gâtul, îl trase aproape de I i începu să îl sărute, jucându-se cu degetele

ln părul lui, lipindu-se de el, Connor lua perna I

sub capul ei şi o dădu la o parte, culcând-o i

I Maggie pe saltea, apoi se întinse lângă ea i începu să-i deschidă bluza, sarutând-o, pe | ură, pe obraz, pe gât, făcând să-i vibreze tot

t. n-pul de plăcere. Gura coborî mai jos, între

lini şi trase cu dinţii de şireturile cămăşii pe j »ire Maggie o purta pe sub bluză. Se opri exact înainte de a-i dezgoli sânii, zăbovind încă l|! uprâ materialului ce se întindea aproape sa jM.inească peste pieptul ei. Maggie începu să Dea mă.
I .a un moment dat, Maggie păru că se sufocă; < ■ »ase un ţipăt, dar nu de plăcere, ci de durere. (l -Te doare? |
Maggie îi Seu semn că nu, dar'Connor îşi muşca deja buza de spaimă. Se ridică într-un îot. !

-Te rog, nu mă minţi Nu când e vorba | x ceva atât de serios.

-Nu, spuse ea, atingându-i faţa. Nu mă do.u crede-ma. Am simţit copilul mişcându-se. AŞ | simţit ca-mi apasă coloana. Şi că mi se u| respiraţia, mai spuse ea, strâmbându-se il< durere.

Connor o ajută să se ridice. Se dădu jos di pat, căută perna şi o puse sub Maggie.

-E mai bine aşa? ! I

Maggie nu ştiu ce să-i răspundă. Respira dcji mai bine. Senzaţia de^disconfort dispăruse. 1)0 I se simţea frustrată. îşi privi bluza descheiaţi cercul umed de pe cămaşă, din dreptul sânuluj apoi pântecul umflat Connor se aşeză lân; | ea.

-Maggie? i

-Nu mă simt prea bine, mărturisi ea, cu glas« ‹ stins, încât Connor abia o auzi. Teama di sufletul lui era vizibilă în toate trăsăturile, marcate de încordare. Era bolnavă? Nu cumvi fusese apucată de durerile facerii?

-Cum adică nu te simţi bine? Ce te doare

-Uită-te la mine, spuse ea pe un ton de pan ar fi jelit

Connor se uită. Nu putea să nu se uite, chin dacă ar fi vrut îi atrăgea atenţia chiar şi atun . când nu voia. Se simţea atras de parfumul o atunci când se afla în preajmă, iar strălucire J deosebită „ a părului ei ÎI intriga în mod deosebit îi detecta prezenţa chiar şi atuoo când nu se aflau în aceeaşi cameră §i, dupi

lui în care ofta, îşi putea da seama daca e »

i oasă sau visătoare. I îmi place sa mă uit la tine, Maggie. Trebuie Bм vad acum ceva în mod deosebit?

I unt gravidă, spuse ea abătuta. j

I l'rima intenţie a lui Connor fu de a pufni în ᵧ dar îşi dădu imediat seama că nu ar fi fost I un gest foarte apreciat. Răspunsul său nu făcu I • \it să respecte gravitatea pe care situaţia o

»1 ii ta în acea clipă. i

I Da, văd că eşti gravidă.

'unt atât de umflată încât stau să pocnesc, ■ »j'ii:;e ea continuând să se uite fix la abdomen, | |l mă gândesc cu groază că mai am încă două

Iu ni şi că poate nu e normai să te doresc

atât I mult, numai că nu mă pot ascunde, şi pe . HI mă mă întreb dacă nu cumva e ceva în I u. regulă

cu mine, de ce mi-o fi plăcând atât i il mult când mă atingi, chiar şi acum când I |uut atât de... atât de... vezi şi tu cum sunt. Şi I

I urmă mă gândesc că nu sunt prea normală [•că stau sa judec după cum m-am purtat I lunci la doamna Hali, când am dormit lângă line şi am visat că mă atingi şi, atunci când ai f|c ut-o, n-am vrut sa te opresc... După ce spuse i- ite acestea, Maggie respiră adânc şi se uită iu ochii lui Connor. Acesta o privea la rândul ni, fascinat înţelegi, continuă ea oftând, mi-e atât de I 1«. mă că îmi place prea mult să fac dragoste ni tine, încât uneori mă gândesc că sunt iiiir-adevar o târfa, pentru că aici o femeie cu j

bun simţ nu ar fi rămas în acelaşi pat cu tiu în bordelul ăia, aşa cum am făcut eu. De don ori chiar.

-O sa lămurim până la -urmă şi ce s întâmplat de fapt în seara aceea, spuse Connffl luând-o iar de bărbie şi sprijinindu-şi frunt.-l de a ei. Acum n-are rost să dezgropăm morţn

-Nu? '

-Nu... Acum o să facem dragoste.

-Pe cuvânt?

-Doar asta vrem amândoi, nu? -Dar...

-Faptul că ne dorim asta nu înseamnă că || fi ceva anormal cu noi.

-Nu?

-Hai să-ţi arăt, spuse el zâmbind sărutând-o. Maggie se abandonă în mâinile lu lăsându-l să o sărute, răspunzându-i la sărutări simţi ca-i deschide bluza şi, o dată ce piele,i fu eliberată de strânsoarea cămăşii, avu senzaţia că toată căldura trupului i se degaj I prin pori. De data aceasta, geamătul pe carr Maggie îl scoase fu expresia plăcerii şi dorinţei O culcă pe pat şi stinse lampa.

-Îţi mulţumesc, spuse Maggie, întinzâdu-: ca o pisică, iar el începu sa-i maseze spatel«

-Drept să-ţi spun, aş aprinde o sută de lămpi aici, sa te pot vedea, spuse el dându-i la parte o şuviţă de păr de pe ceafă şi sărutând- Eşti mult prea frumoasă. Şi ai prea multe hain pe tine.

-Mda, şopti ea lipindu-se de el. Prea mul ti li line. Nici unul nu se grăbi, ci continuară să mângâie, să-şi alinte corpurile, să) lungească momentele acelea preţioase. Şi, fura sa fie nevoie să rostească vreun cuvânt, jtiură amândoi când sosi momentul să scape il< bariera lucrurilor. Maggieîşi aruncă rochia 11 capătul patului, iar pantalonii lui zburară pe ■¡».itarul scaunului. Ea lăsă pantalonaşii să-i tdă de-o parte a patului, iar chiloţii lui căzură [cealaltă parte. Respiraţia le

devenise mai |rca, mai iute. Connor o luă în braţe, înnebunit tic căldura trupului ei. Ardea ca o flacără. îi Krânse pulpele în mâini, având-o de la spate, torturând-o cu încetineala cu care se mişca, i'j)rind-o atunci când ea se împingea prea tare, il< parcă ar fi vrut să-ijsoarbă toată vlaga ilintr-o singură mişcare. îi simţea pieptul pe •pate, iar acolo unde trupurile se atingeau, M.iggie avea impresia că va arde.

(bnnor se mişcă cu grijă la început, atent să mi o răneasckă, bucurându-se de fiecare nmment Maggie suspina, gemea, cerând mai mult, dar el nu se simţea pregătit să termine, li şoptea la ureche, întrebând-o ce vrea. M.iggie nu răspunse, pentru că nu avea cuvinte iitru aşa ceva; nu putea d^cât să-şi folosească iinpul pentru a-l face să înţeleagă ce dorea, t ■ nnor continua să vorbească în şoaptă, inturajând-o. Se simţea de parcă i se urcase i'.i sângele la cap şi nu contenea să-i rostească numele, flămândă.

-Connor, spuse ea într-un târziu, te rog.

Vreau mai mult. El se supuse, intrând cât ui de mult, luând-o de mâini, strângând-o ti parcă ar fi vrut să-i ia şi ultima răsuflare. înt ritmul, prelungind fiecare clipă în care era n ea.

în momentul orgasmului, Connor îşi îngrc] faţa în părul ei, strângând-o cu putere la piepi Actul de eliberare părea să dureze la nesfâr-.n Rămăseseră suspendaţi undeva, dincolo d< timp şi spaţiu.

-Dacă m-ai iubi mai mult decât o faci acum şopti el, cred că ai putea să mă omori o. dragostea ta. Dar, pe de altă parte, dacă ar l< să-mi pot alege felul în care vreau să mor...

Maggie îi dădu un ghiont între coaste. Corni« mormăi, făcând-o să râdă.

-Nu c nimic în neregulă cu tine, Maggi' Absolut nimic.

-Dar nu sunt..

-Pe cuvânt, repetă el.

Singurul lucru pe care ţi l-aş putea reproş e faptul ca sari prea mult la scandal, mai spu .< Connor, trăgând pătura peste ei şi arcuindu-s« în jurul trupului ei. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

-Bine, cedă .ea, închizând ochii :,i ascunzându-şi un căscat cu dosul mâinii Adormiră aproape în aceeaşi clipă.

Denver

Ethan Stone îşi scoase haina de pe el imedu 462

intră în casă. Fulgii de zăpadă ce mai |i umăseseră pe haina lui căzură pe micul Hinvoraş din hol, topindu-se. îşi atârnă jacheta

■ fi pălăria în cuier, ciulind urechile doar-doar

■ > uzi-o pe soţia lui în casă. Dinspre bucătărie II ni zgomot de uşi trântite, aşa ca se duse i inir-acolo. Mai facu doi paşi, după care se

■ împiedică de un colet ce se afla în mijlocul

■ ltolului.

-Michael, strigă el, punând mâna pe l, nlustradă înainte de a se prăvăli pe podea. „ i • dracu', vreţi sa mă omorâţi de lăsaţi asta , ui drum?

Michael apăru în capătul holului. Ţinea câte I ■« irăticioară în fiecare mână şi îl măsura cu

l>i ivirea, serioasă. I -Tocmai am culcat-o pe Madison, aşa că nu

■ mai striga. După care, dispăru din nou.

I Coletul era destul de mare ca sa încapă în

I ' I o pereche de ghete, poate chiar ceva mai

II mult Ethan îl împinse cu piciorul lângă perete I |i şi continua drumul spre bucătărie.

-Mmm, ce bine miroase! spuse el, I ^iidurându-se pe lângă Michael şi ridicând I i .ipacele vaselor de pe sobă. Ea îi dădu peste I mână cu o lingură de lemn, pătându-l cu sos. lUhan îşi supse mâna şi, după o clipă de j mdire, constată că arc un gust cxcelcnt I M ichael îi aruncă o privire sceptică, ferindu-se mult prea târziu de sărutarea lui carc fusese I mai lungă decât de obicei, lucru ce o surprinse. I Asta are un gust mult mai bun, mai spuse el.

-Eşti incorigibil.

-Şi am întârziat.

-Da, ai dreptate. Dacă te aşezi la mas.i, să-ţi pun să mănânci, spuse ea, arătând» farfuriile şi tacâmurile pregătite. Ethan I aranja pe masă.

-Jeb Morgan iar s-a îmbătat în seara asii Nevasta-sa rn-a rugat sa-l închid.

-Văd că de data asta nu te-ai ales cu ti vânătăi. Probabil că Jeb a fost mai do ii constată Michaei, privindu-l cu ochi cril pentru a se asigura că e nevătămat.

-Sau poate că am devenit eu mai agil, răi. Ethan.

-Este a treia oara săptămâna asta când t împiedici de pachetul din hol, observă c . servindu-i friptura şi cartofii.

-Da* de ce-l laşi în drum? o întrebă el, punâfl coşul cu pâine pe masă.

După ce aşează şi bolul cu sos, Michaei ■< aşează şi ea la masă, lăsând capul în jos p împreunându-şi mâinile în faţă, pentru a i> spune rugăciunea, După ce mulţumi Domnulu pentru bucatele de pe masă, Michaei ridi ochii şi, pe cel mai calm ton, îl dojeni.

-Atunci când un şerif federal care mai a pretenţia că a Scut şi oarece studii la colegii se loveşte de trei ori de acelaşi pachet, >i trebui să-şi dea seama că nevastă-sa încear să-i comunice că trebuie făcut ceva în legătur cu acel pachet

-Şi cam ce crezi tu că ar trebui să fac cu ci'' ■ > întrebă Ethan.

La început, Michael îl privi de parcă nu-şi • i :dea urechilor. După care dădu încetişor din ‹.ip, oftând.

-Ţi-am spus ce ai de făcut cu el înainte de 1 aşeza în^ drumul tău. Ethan o privea fix, ıı . dumerit în pod, continuă ea, făcând un mn cu degetul în sus. Te-am rugat să îl urci m pod.

-II duc după cină. Ce e în el? Ar trebui să-ţi fie ruşine că-mi pui o »scmenca întrebare. Asta-mi dovedeşte că n-ai 1« t absolut deloc atent la ceea ce ţi-am spus Inii seară. -Da' ce făceam? •Citeai ziarul.

Poate că citeam vreun articol de-al tău, ripostă el, sperând să îi închidă gura.

-în ziarul de luni nu a apărut nici iun articol <J< - al meu, spuse ea, bătându-l uşor pe mână. I». r mi-a plăcut felul în care te fofilezi. N-am e zice, te străduieşti.

Mulţumesc, zâmbi el, ungându-şi cartofii cu uni Deci pachetul conţine...

[1] geantă neagră de piele, completă Michael. Mama a trimis-o pentru Maggie, dar a > nsiderat ca expediind-o pe adresa noastră, e i • i mai bună garanţie că va ajunge la Double II

O putem trimite la Queen's Point -Şi eu m-am gândit la asta, dar pe urmă ml am spus că vremea e mult mai capricioasă

anul ăsta. Sper ca ai observat că afară niny -Jeb Morgan a aruncat câţiva bulgări »1 zăpada în mine atunci când am încercat sa 1 înhaţ, răspunse el sec. Am observat!

-Atunci îţi-dai seama şi de faptul că ferm, e izolată acum din cauza nămeţilor şi pachetul ăla o sa zacă undeva la biroul de colete tu gară. Sunt mai liniştită dacă îl ştiu aici, -Ce e în geantă?

-Mama nu mi-a scris nimic şi nici eu n-am tras cu ochiul, ridică ea din umeri. Atâta •! spune, că seamănă cu o servietă de medic.

-O servietă cfe medic? Vrei să spui, o tru medicală? se încruntă el. Credeam că Magi® a renunţat la ideile ei de a deveni doctoriţa. Preţ de o clipă, Michael se uită pe fereastn de parcă ar fi vrut să străbată dincolo il< perdeaua de întuneric şi de ninsoare, ca şi cui- în felul acesta şi-ar fi putut vedea sora şi, m i mult decât atât, i-ar fi putut citi gândurile.

-Maggie a fost mereu cea mai bine păzit.» dintre noi, spuse ea cu regret în glas, dar ochii ei verzi şi adânci nu lăsară să se vadă decât o mică parte din îngrijorarea, din suflet Eu sp-l că nu a renunţat la visele ei.

Maggie se dădu jos din pat şi-şi puse căma^,. de noapte gi halatul. Era încă devreme noaptea nu se instalase deplin, iar golul **di** stomacîi aminti că nu mâncase nimic în seari aceea. în picioare îşi puse

ciorapii de lână *ti* lui Connor, Ieşi din dormitor în vârful

I>u ¡oarelor.

în casă era linişte desăvârşită. Probabil că şi I ncer se retrăsese în camera lui. Vântul nu mai bătea atât de tare, dar ninsoarea se înteţise. Aruncă o privire la uşa din spate, i«»nstatând că zăpada se adunase într-o moviliţii destul de mare. Cunoştea ■ I injamentul bucătăriei destul de bine ca sa nu mai fie nevoie să aprindă o lampă. I se fteuse dor de casă şi zâmbi în sinea ei ndindu-se ce surprinsă ar fi fost doamna ' ivanaugh dacă ar C văzut-o bântuind Eră fc/crveprin bucătărie. Pe urmă, îşi dădu seama i ferma devenise căminul ei. începuse să „•rbească singură, dar abia când Connor apăru în pragul uşii, realiză ca făcea acest lucru. Vorbeşti de parcă ai fi avut o revelaţie, spuse $_{N}$ I Maggie tresări. Rămase cu pâinea ridicată i p se uită peste umăr.

înseamnă că aşa e, răspunse ea. Şi sunt U licită că e aşa. Vrei să mănânci ceva? îl mlrebă, căutând cuţitul. Nu, spuse el, aşezându-se pe un scaun. Maggie tăie pâinea felii. în momentul în care aplecă peste masă să ia untul, Connor o ipucă de mână şi o aşează în poala lui.

-Lasă-mă, sunt prea grea, se zbătu Magg'e, i i and să scape din strânsoarea picioarelor lui.

-Dar poate că eşti mai uşoară decât şaua mea.

I)a, numai că tu stai pe şa, nu o ţii în braţe. Dar o mai şi car în braţe. Şi să ştii că şi eu

aş sta ia tine în poală, dacă aş avea loc, adau, el, cupinzându-i pântecul în palme, cu degeţel răsfirate. Ce-ar fi să mişte copilul?

-Fetiţei îi e foame, pentru că şi maniei ci ■ e foame.

-Atunci trebuie şă-i dai bebeluşului să pnj • spuse Connor ridicând-o în picioare şt lăsând să ia untul.

-Copilul nostru e fetiţă, spuse c« eschivându-se de data aceasta când Conn< i încercă să o apuce iar de mână.

-De unde ştii tu asta?

-Nu ştiu. Adică nu pot face pariu că aşa > Dar am o presimţire.

-Atunci dă-i fetiţei noastre să pape. Sunt n stare să pariez toţi banii pe presimţirea ta.

-Nu te superi dacă va fi fetiţă? 2 întrebă c. ungându-gi felia de pâine cu unt.

-Deloc. De ce? Tu aşa ai crezut?

-Ştiu şi eu?L. Nu pot să-mi dau seama flj gândeşti tu în privinţa... moştenitorilor, li privinţa faptului că, spre exemplu, fetiţei« cresc, devin femei şi ajung să-şi dorească exa t ceea ce îşi

doresc bărbaţii. Există bărbaţi caflj spun că fetele nu aduc nici o bucurie la ca omului. Deşi nu îi vedea faţa, Maggie simţ« ca e privită cu atenţie.

-Nici o bucurie, în afara faptului că ajung 1 cheremul bărbaţilor şi fac copii. Asta ai vini să spui, nu?

-Cam aşa ceva.

-Poate că ai dreptate, spuse el după o clip.

II de gândire. Habar n-ai ce gândesc eu! Dar nu 11 ii nici o vină pentru că nici eu n-am făcut

I ni ni ic să-ţi dovedesc că nu fac parte din acea

■ «iiiegorie de bărbaţi. Connor îşi dădu seama

i Maggie avea tot dreptul să gândească aşa. H pl'iggie nu-i răspunse, н

Mama mea a condus ferma asta mult timp,

■ loiitinuă el. A muncit cot la cot cu bunicul

II meu şi unchii mei şi, pentru scurt timp, a fost I .(¡»tată şi de tata. Atunci când ei s-au prăpădit

ui au plecat de-aici, mama a continuat să muncească, şi a făcut treabă mai bună decât il<>i angajaţi la un loc. Putea struni caii, trăgea i u puşca, muncea pământul ca un bărbat, deşi na cam de statura ta. Avea ferma asta în sânge }

■ ıı singurul ei vis era să fie dusă mai departe. I Niciodată nu m-am gândit profund la ceea ce

I «unt femeile în stare să facă. Abia după ce am
ţ'. trecut mai mult timp în est mi-am dat seama
I i.ilă putere zace într-o femeie. Aşa că nu mă | iupără deloc dacă vom avea o fetiţă şi dacă va

| vrea să rămână la ferma asta într-o zi, să fie I i ci, atunci voi face tot posibilul ca ea să aibă | Un cămin. Şi dacă va hotărî să se facă doctoriţă, I Hunei voi găsi o cale să-i îndeplinesc şi această

l<>rinţă şi oricare alta ar avea. | Maggie simţi că o podidesc iacrimile. Se duse | Jar la Connor în braţe, punându-şi capul pe I umărul lui.

-Eu nu sunt doctoriţă. L -Nu încă. După felul în care rostise el aceste I i nvinte, ea înţelese că mai avea motiv să spere,

îl sărută, pe ochi, pe gură, pe obraz. -Credeam că ţi-e foame, -îmi este. Dar nu mai vreau pâine cu uni Connor se ridica, luând-o pe Maggie 1 mână. O duse în dormitor, iar de data acea. I făcură dragoste cu mâinile, cu limba, stârni« fiori unul în celălalt, păstrându-gt hainele |< ei. El transpirase şi, punându-i limba pe pieli Maggie simţi un gust dulce şi sărat în acel.» timp. Ea mifosea a mosc. De data aceast- zăboviră fiecare asupra fiecărei părţi » trupurilor lor. Experienţa era mult m

incitantă. Maggie constată ca aproape nu i cunoştea corpul. Descoperea acum cu plăcec liniile puternice ale umerilor săi, pântecul plat pulpele tari ca de oţel. Degetele ei explorau creştetul capului, lobul urechii şi, cu gura, îl alinta, stârnindu-l.

Connor înţelese că, de fiecare dată câni! făceau dragoste, aveau câte ceva nou de afl.it unul de la celălalt Era rândul lui să se joa* • cu mâinile, cu gura, cu limba pe trupul lui Maggie. Cel mai mult o întârâtau şoaptele lui începuse să-i sărute degetele, unul câte unul Apoi, podul palmei.

După ce făcură dragoste, rămaseră lungiţi în pat, goi, privindu-se în ochi.

-Prima dată când te-am văzut crai într-un pat de bordel. M-ai privit de parcă mă aşteptai, îţi aminteşti? -Nu, şopti ea -Mă gândesc uneori la prima noastei

iutâlnire. Cred că mă voi gândi la asta toată viaţa. Erai atâtde timidă, şi totuşi încrezătoare, |..ireai atât de experimentată şi totuşi atât de •periată. Mai târziu am aflat de întâmplarea •ceea cu marinarul şi cu Harlan Porter şi mi i a părut ciudat faptul că, deşi eram un străin, mi-ai acordat atăta încredere,

-Nu ştiu de ce am simţit aşa atunci, spuse Maggie, care nu reuşea să-şi amintească nimic, ш afară de actul în sine. Aveai tot dreptul să < rczi că sunt o

târfă, -îar tu aveai toate motivele să crezi că eu unt doctor.

Maggîe începu să-şi amintească şi altceva în urma mărturisirii lui. Probabil că într-adevăr îl

• ■ afundase pe Connor Holiday cu doctorul ce Ircbuia să vină în camera ei. Râse, amuzată.

-Poate că aşa e, dar manierele tale nu prea erau ale unui medic. Tu chiar vorbeşti serios?

-îţi era rău şi Harlan Porter a vrut să îşi bată joc de tine. Doamna Haîl mi-a spus că trimisese după doctor. Eu am venit la tine cu geantă ce semăna foarte mult cu o trusă medicala. -Dar care era plină de bani. -Da, dar putea crea confuzie. Nu ştiu ce-a fost în mintea ta atunci, Maggîe, dar pot să jur

• eşti perfect sănătoasă. Erai la fel de curioasă j»e cât erai de firească în comportament După ce ne-am reîntâlnit, am Scut tot posibilul să te fac să te simţi prost, pentru că aşa mi-era mult mai uşor decât să recunosc că, din seara aceea, nu m-am gândit decât la tine. îmi eif mai uşor sa mă ascund creând impresia că suni furios, decât sa recunosc că îţi făcusem un mac rău. Era mai uşor să te numesc „târfă" decai să cred, cum am şi crezut de altfel, ca ai fo,.i a mea împotriva voinţei tale. Sângele tău er» pe cearşaf, pe mine şi totuşi m-ăm încăpăţânat să cred că te-ai prefăcut, decât să accepi realitatea făţiş.

M-am înşelat în privinţa ta, Maggie. Tx timpul te-am văzut aşa cum de fapt nu er;ii Acum înţeleg de cc nu mi-ai spus adevărul despre copil. Ai instinctul de mamă în tine ţi nu aveai de unde să ştii că voi fi un soţ şi u» tată bun. Nu te condamn pentru asta.

-Connor, îl întrerupse Maggie. Nu trebuie să...

-Nu... Lasă-mă să-ţi spun toate aceste lucruri, Toata vara, cât ai stat la Dancer, m-a chinuit gândul că dacă rn-aş fi purtat altfel, n-ai fi vrut să scapi de copil. Când Dancer a venit la min< să ceară ajutor şi mi-a spus că eşti gravidă, a crezut că el e tatăl.

-Nu se poate!

-Ba da, oftă eL Apoi te-am văzut din nou ţi am simţit iar că stârneşti ce e mai rău în mine, La picioarele tale zăcea un ticălos, tu ţineai arma îndreptată spre mine, în ochii tăi se cite > ura şi, culmea, încă mai purtai,verigheta, Pui şi simplu n-am putut să mai raţionez.

-Nici mintea mea nu era prea limpede atunci, recunoscu ea.

I într-un fel, mi-a părut bine că Dancer şi-a I rupt piciorul. Era pretextul pe care-l aşteptam. \ fost singura cale de-a te convinge să vii la

<>uble H. Şi pe urmă, aşa am putut găsi lurtiile de divorţ şi faptul că nu erau semnate nu-a dat motiv să sper ca nu era totul pierdut

După cum vezi, totul s-a terminat cu bine. I' şi nu mi-a picat bine să aflu ca Dancer I nbbs e la fel de băgăreţ ca tatăl meu. Dacă t iu să mă gândesc bine, Rushton a avut şi el p irtca lui de vină.

-Ştiu. Tocmai de aceea eu sunt aici, iar el a i.'irnas la New York. în felul asta, toată lumea I mulţumită.

New York

lleiyl îşi strânse mai bine halatul de'satin în Jurul taliei. Plecă de pe terasa camerei ei şi închise repede glasvandul. Câteva frunze i nginite zburară în urma ei.

-Nu înţeleg de ce nu vrei să mergem la I >ouble H, spuse ea, lisând buza jos, într-un i" s.t de copil bosumflat Sau măcar până la I v-nver.

Ţi-o fi dor de casă? o întrebă Rushton, fără i ridica ochii din ziarul pe care tocmai ÎI citea în:.talat în pat.

-Da, pufni ea. Mi-e dor de-acasă. Mi-e dor il munţi şi de cerul de-acolo. Şi n-am văzut-o p mama de aproape doi ani.

-Mă mir, pentru că păreai foarte ii' răbdătoare să pleci din locurile acelea. Din câte îmi amintesc, printre lucrurile pe care I dispreţuiau cel mai mult în Denverera inclu şi mama ta.

Beryî se aşeza pe marginea patului aruncatul săgeţi din ochii ei albaştri. Pocni ziarul, du| care i-I smulse lui Rushton din mână şi-l arun pe jos.

-Cel puţin ai bunul simţ să mă priveşti cân, vorbesc cu tine, ţipă ea.

Rushton se uită la ea, dar ochii erau lipi i) de expresie.

-Nu-ţi stă bine când eşti furioasă, Beryi, votl el calm. Te îmbujorezi ia faţă şi nu arăţi del< • bine,

-Dracu' să fce ia, Rush Nu vreau să vorbea despre felul în care arăt

-Ar fi pentru prima oară, constată el amuzat în adâncul sufletului, era dezamăgit de faptul că Betyl muşcase din momeală atât de repede O luă de mână, ţinând-o strâns şi o adu aproape de e!. Bine, bine. Te ascult o linişti ei. Mai spune-mi o dată ce doreşti de fapt

Beryl lăsă capuî pe umărul lui. O bretea 4 cămăşii de noapte îi căzuse, dezvelindu 1 complet sânul. Nu se acoperi.

-N-am mai fost de mult în Colorado. Şi vei că nici nu ai de gând să vorbeşti despre asi i Iubesc New York-ul Rushton, dar am o famili* în Denver, pe care n-am văzut-o de când m-a<n măritat cu tine.

-Dar am crczut că îţi convine situaţia.

-Mi-a convenit., adică îmi convine... nu ştiu - Rareori te-am văzut scriindu-i mamei tale. -Nu-mi place să scriu. Dar asta nu înseamnă *c:t* nu vreau s-o vad. Nici tu nu-i scrii lui (onnor, deşi sunt sigură că ţi-ar plăcea să-1

iv vezi.

-Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? -Măcar atâta lucru. Ştiu că nu-l suporţi în preajmă mai mult de două minute, dar, în idâncul sufletului, ţi-ai dori ca relaţia dintre voi să fie cu totul alta. Nu eşti curios să afli um se înţelege cu Mary Margaret? -Eu ştiu foarte bine ce face Maggie. Pentru

i i le scrie părinţilor ei foarte des. Am aflat de h Jay Mac că Moira a primit un snop de plicuri de curând. Unele dintre ele au fost scrise cam pe h jumătatea verii.

-înseamnă că n-a fost nimeni de la Double 11 să le expedieze. Aşa crezuse şi Rushton la început Jay Mac

ii dăduse câteva din scrisorile lui Maggie să le citească, iar el avu surpriza să constate că ea »cria despre orice, numai despre fermă nu, lucru

ce i se păru curios. Dar atunci când ıı mintea de Double H, era clar că nu ştia ce iipune. .Pe de altă oarte, nora lui nu scria niciodată de Connor, sau despre clipele pe care I petreceau împreună. Nu cerea sfatul mamei

i aşa cum ar fi făcut o fată la începutul – .isniciei. Dacă ar fi fost să se ia după scrisorile ci, însemna ca cei doi aveau cea mai reuşită ciisnicie de pe suprafaţa pământului. Ceea ce ii lacu pe Rushton Hoîiday să se întrebe dacă era într-adevar vorba de o căsnicie.

Cu toate acestea, nu-i spusese nimic lui Jay Mac, pentru simplul motiv că nu dorea c* acesta să se amestece. Devenise curios şi o asculta pe Beryl cu mai multă atenţie dec.it bănuia ea.

-Mâine e întâi noiembrie, spuse el visător.

-Mda. Şi probabil că ferma e îngropată ıı ı zăpadă.

-Probabil. Nu pot pleca de la fabrică decât pe la jumătatea iernii.

-De Crăciun? întreba ea plină de speranţă.

-Nu. Mai târziu. Cel mai sigur în februarie.

-Dar mai e atâta timp până atunci. Şi nui atunci nu cred că drumurile vor fi sigure. 1

-Eu nu ma gândesc la fermă, ci la dorința ta de a-ți vedea mama. Vom merge cu trenul până. la Denver și stăm cu Grace până Iм primăvară.

-Adică până în martie, sau chiar aprilie?

-îmi pare rău, draga mea, dar mai devreme nu pot. De ce nu stingi lampa, Beryl? Hai că-p voi îndeplini dorința. Acum e rândul meu s;i fiu mulțumit, spuse el, sărutând-o pe frunte.

Connor îi aduse lui Maggie mâncarea la pat. Ea saliva deja, văzând ce e pe tavă: clătite, șuncă, ceai fierbinte cu miere și cornuți calde,

-Nu pot să mănânc tot

-O să mănânc și cu cu tine, spuse el râzând, deși nu cred că o să rămână mare lucru. Poftim, ia un șervet. Era o plăcere să o vadă mâncând cu atâta poftă.

Mănânc tot timpul. M-am făcut cât o... I - Ești așa cum e în mod normal o femeie gravidă.

-Iar tu ești foarte drăguț și-mi place că mă rtisfeți.

-Atunci am s-o fac mai des. -Și ești și un foarte bun bucătar. -Mersi, dar În felul” ăsta n-o să mă păcălești .1 gătesc mai des. Până să vii tu la fermă, mâncarea n-avea nici un gust Și nici unui ilintre noi nu se străduia, de teamă să nu rămână permanent pe postul de bucătar.

-A, deci e un post.. Da' cum se face că nu rxistă şi un salariu?

-Orice-ai spune tu, să ştii că nu te-am adus la Double H să găteşti.

-Nu mă pricep la nimic altceva. Nu ştiu sa » ilăresc, nu ştiu nimic despre munca la fermă i nici nu cred că aş vrea sa învăţ. Am învăţat ***:i** gătesc de Îşi Dancer. Cu toate că nu-l prea vedeţi prin prejmă şi, atunci când se arată, nu fiice decât să se vaite de picior, să ştii că raă tjută deseori la bucătărie. Eu sunt de fapt «jutorul lui.

-Ca să vezi! Mă întreb dacă nu cumva i-ar plăcea să mai rămână la noi după ce se vindecă?!

-De ce nu-l întrebi? Am observat că se simte foarte bine aici. Ben şi toţi ceilalţi s-au purtat foarte frumos cu el. Şi oricum, nu se poate întoarce acum la cabana lui, pentru ca drumul înzăpezit §i pentru că va vrea să mă ajute la

naştere. De ce nu-l angajaţi pe el bucătar? -O sa vorbesc cu el. ■

-înseamnă că o să revin iar la viaţa m- i liniştită. îmi place sa lenevesc.

-Mă îndoiesc că vei avea ocazia prea muli [1] timp. După ce se va naşte copilul, vei fi şi m ii ' ocupată.

Mai erau trei zile până la Crăciun. Conn. >\ avusese dreptate. Munca la fermă nu încet.« numai din cauză că ninsese. Trebuiau hrănit«: vitele, curăţate grajdurile, afumată carne;i, reparate uneltele pentru la primăvară. Deseori, toţi bărbaţii ieşeau până aproape de pădure pentru a alunga lupii ce ameninţau vitele.

Maggie îşi făcea de lucru cosând, călcând, croind lucruşoare pentru copii şi, cu toate că nu mai gătea aproape deloc, continua sa ie pregătească în fiecare seară câte o plăcintă, Când Buck se îmbolnăvi, ea fu cea care îl îngriji. Făcu o licoare din miere şi usturoi, dându-i câte o linguriţă de patru ori pe zi, pentru a-şi uşura durerile de piept. Seara îi pregătea ceai de muşeţel. Din când în când, mai cosea la noua plapumă pentru dormitorul lor şi învăţa de ia Ben cum să cânte la armonică. Seara citea câte o carte, stând în faţa focului alături de Connor. De obicei, adormea cu cartea dcschisă. Atunci, Connor o ducea pe braţe până în dormitor.

într-una din seri, făcându-şi de lucru în bucătărie, Maggie simţi o durere puternică în

Iicptul mijlocului. Se uită în jur, dar Dancer-
tm era în bucătărie. Deschise uşa din spate,
d.ir nu văzu pe nimeni afară.

-Dancer? striga ea, fără a primi nici un i
i.upuns. Se duse în dormitor, luă agternuturile
hune de pe pat şi le înlocui cu trei cearşafuri
vechi pe care le găsi în dulap. Luă două cărţi
tlîn biroul lui Connor şi le puse pe noptieră.
I'jmase în faţa şifonierului câteva minute,
mlrebându-sece cămaşă să-şi pună pe ea. Până
Li urmă alese una cu garnitură de dantelă
la)ut şi o puse pe pat începu să-şi desfacă
nasturii. Când se aşeza pe scaun să-şi scoată
pantofii, simţi ca i se rupe apa. Atâta vreme ât
putea judeca ceea ce i se întâmpla, i se l'.irea
totul interesant Se întoarse la şifonier, u oase
nişte prosoape de acolo şi şterse pe jos.
(onnor o găsi aplecată deasupra covorului, cu
câte un prosop în fiecare mână şi cu rochia
l>iitată de un lichid închis la culoare. Cel mai
mult însă îl amuză zâmbetul ei prostesc.

-Sper că ai de gând sa-mi dai o explicaţie, o
rugă el sprijinindu-se de uşă. Ce-ai făcut, ai
v:irsat vreo găleată cu apă pe jos? -Da* vezi
vreo găleată pe-aici, de mă întrebi? -
Dumnezeule mare! exclamă el când îşi dădu
icama despre ce era vorba. O ridică imediat
l>c Maggie, o ajută să-şi scoată rochia fi să se
himbe în cămaşa de noapte. Abia după ce o
viizu întinsă în pat şi mai relaxată, se duse
după 1 Jancer.

-Mai durează câteva ore, îl linişti el după ce o
examina pe Maggîe. Acum vrea să citeai i Las-
o. N-ai nici un motiv să arăţi ca o cui plouată.
Vorba aia, până acum ai văzut o nu. de mânji
venind pe lume.

Orele se scurseră mult prea încet Conn» rămase lângă Maggîe până când Dancerîl dă.lt afară din cameră, apoi începu să se plimbe pun salon, făcând cărare pe covor, alături de Luk Ben, Buck şi Patricii, uitându-se plini d speranţă spre uşa dormitorului de câte ori aceasta se deschidea. Ţipetele ei le sfâşiai. inimile. Ben şi Patrick băură nenumărate pahare cu whisky. Luke, care era de obicei I mai curajos dintre ei, cedă nervos.

într-un târziu, se auzi un ţipăt necunoscut ji totuşi familiar tuturor, undeva, în inconştient Connor ţâşni din fotoliu ca dintr-un tun. Buci se îmbujora din nou la faţa. Ben şi Patria ^ turnară de băut pentru toată lumea. Când Dancer apăru în uşă, Connor trecu pe lângS el în viteză, nemaiavând răbdare să-l audă o.' spune.

Maggîe stătea în mijlocul patului. Părul îi era ud. Era palida şi avea cearcăne, dar când ridic, ochii, zâmbea fericită. Connor se apropie d pat

-Vreau să-i spunem Meredith, îl rugă ca, Mary după surorile mcic şi Edith după mam;i ta.

-Meredith, şopti Connor, uluit în faţa minunii din braţele lui Maggie. îmi place numele ăsta.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Meredith Dancer Holiday avea deja şase iptămâni când vremea se îmbunătăţi, astfel mcât sa se poată trece munţii. Oamenii lui [1] >nnor, înnebuniţi de bucurie, trăgeau la sorţi

• ine să se ducă la Queen's Point Câştigară I uke şi Buck. Dancer voia să se convingă cu „ohii lui că totul era în ordine la el acasă, aşa i. plecă şi el cu ei. Cu excepţia strigătelor de foame ale micuţei, casa părea neînchipuit de liniştită după plecarea celor trei. Maggie avu urpriza să audă paşi pe verandă, apoi uşa se «Icschise şi se trânti la loc cu putere. Tresări i Meredith scăpă sânul din guriţă. începu să [■lângă, căută sfârcul şi continuă să sugă. Patrick intră ca o furtună în dormitor, '.v uturându-şi pălăria. Respira cu greu. Era foarte speriat.

-Mag, s-a întâmplat o nenorocire. Trebuie să iaci ceva. Connor îl aduce pe Ben acum. M-a rugat să-ţi spun să pregăteşti patul lui Dancer.

Maggie nu înţelese ce se întâmplase, darămite să mai ştie ce să facă. Se ridică, o luă pe Meredith de la piept şi se acopcri Ignora ţipătul fetiţei, deşi sânul continua şi ■ curgă.

Legănând-o pe Meredith, îi făcu semn lui Patrick să se dea la o parte şi să o urmeze ia camera lui.Dancer.

-Ajută-mă să pregătesc patul, nu pot să-l fa< cu o singură mână. Şi spune-mi ce s > întâmplat

-Ben lucra în fierărie când i-a explodat cev,i în faţă. Connor l-a trântit cu faţa în zăpada dar e ars râu de tot

Maggie închise ochii, amintindu-şi de fat mutilată a lui Dancer şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

-Du-te de-I ajută pe Connor, vorbi ea calma el nu te-a trimis aici să mă ţii de fustă. îi păru rău că-i vorbise aşa. O puse pe Meredith în pătuţ, apoi se duse la bucătărie, puse apă 1 încălzit, aprinse focul, după care începu s caute printre borcanele cu leacuri. Auzi uşa d la intrare. îi întâlni pe cei trei în hol. în aci se simţea miros de haine şi carne arsă. Patrick trânti uşa cu călcâiul. Maggie le Seu semn şi se ducă în dormitorul lui Dancer.

-Duceţi-l acolo. încercaţi să-i scoateţi hainele, dar nu le trageţi de pe el acolo unde e ar;. Spunând acestea, se duse în salon, lu foarfecile din trusa ei de cusut şi i le dădu lui Connor. Mâinile lui nu tremurau şi părci destul de calm. Taie hainele în regiunile în care e nevoie, îl sfătui ea. Patrick, adu copaia aici! Umple-o pe sfert Cu apă rece. Şi caută nişte faşe. Trebui să strige după el ca să fie .igura ca-i auzise ultimele cuvinte. Pe de alta parte, nu putea şti cât de grav era Ben până ând nu vedea arsurile. Avea arsuri puternice pe piciorul stâng, de la glezna până la genunchi. Şorţul de piele pe care-l purta îi protejase pieptul şi abdomenul, dar ambele mâini erau atinse.

-O să-i pregătesc o soluţie din frunze de soc, ii spuse ea lui Connor, dar o să dureze ceva.
(and s.e întoarce Patrick cu apa, încearcă să-i desfaci lui Ben cămaşa acolo unde e lipită de piele; sau vrei mai bine să mă laşi pe mine? - Nu, mă descurc.

Maggie se întoarse în bucătărie. Meredith adormise adânc.

Trebui să aştepte puţin înainte de a-i unge pe Ben cu soluţia pe care o pregătise. Până se

răci licoarea, profită de ocazie pentru a mai prepara câteva ceaiuri care sa-i aline lui Ben «lurererile şi sa-l ajute să doarmă.

-Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse ea lui Connor după ce se întoarseră în dormitor. Ben era acoperit numai cu un cearşaf curat Luă buretele din mâna lui Connor şi îl muie în apă rece. Şterse cu grijă rănile, căutând şi eventualele bucăţi de material ce i-ar mai/i rămas pe corp, pentru a preveni o infecţie. în ciuda gesturilor ei blânde, Ben se arcuia şi urla de durere.

-Dă-i puţin ceai de salcie, Connor. Vezi 4S3

acolo, în cana albastra. Ai avut noroc, Ben. Ni e chiar atât de grav cum am înţeles de 1 Patrick.

-Ţi-o fi spus că arata ca o minge de fo» bombăni el. Efortul pe care îl făcu încercân I să tuşească îl epui2ă. Durerile erau aproape insuportabile.

-Nu mai vorbi. Nu mai vorbi. Nu trebui« decât să bei ceea ce-ţî dă Connor.

Acesta era plăcut impresionat de autoritate i blândă din vocea ei. Ben se supuse. în decursul următoarei săptămâni, Ben începu să s înzdrăvenească. Maggie stătu la capul lui vorbindu-i, îngrijindu-l cu răbdare, ţinându-i mâna atunci când Ben nu putea face altceva decâtsăţipc de suferinţă. îi schimba bandajele, îi spăla rănile. Câteodată rămânea singură cu el. Alteori, o ţinea pe Meredith la sân şi o alăpta. Era oricând la dispoziţia lui Ben. ii dădea să mănânce şi îi citea, legănând-o p<-

Meredith pe celălalt braţ. îl spăla pe tot co(irpul, îl pieptăna şi-l bărbierea.

Noaptea pica moarta de oboseală în braţele lui Connor. Acesta savura pur şi simplu aceste clipe, pentru că le considera mult prea preţioase.

Cu cât o privea mai mult pe Maggie Îngrijindu-I pe Ben, cu atât îşi întărea ideea că soţia lui nu era făcuta să rămână la fermă.

-Dancer ar C foarte mândru de tine daci te-ar vedea, îi spuse el într-o scară în timp ce se pregăteau de culcare. Meredith împlinise ■ppt săptămâni şi era deja prea mare pentru a (i culcată în leagăn. Împreună cu Patrick, începuse să-î facă un nou pătuţ. Maggie nu ştia ile această surpriză. în ultimul timp, din cauza incidentului lui Ben, avuseseră timp să se i>cupe mai mult de confecţionarea pătuţului. . Maggie se lăsă în genunchi lângă leagăn, mchizându-şi nasturii la cămaşă, Mângâie

< reştetui fetiţei, care avea părul mai închis la

< uloare decât Connor.

-într-un fel, mă bucur că Dancer n~a fost aici. Cred că i-ar fi fost foarte greu să-l vadă pe Meri ars în halul ăsta. Se ridica, întinzându-se fi căscând. Dar îmi lipseşte, mai spuse ea. Mi-a fost teamă că n-o sa fac faţă singura.

Deşi era atent la ce îi spunea Maggie, Connor fa atras fără să vrea de priveliştea pe care i-o

ferea corpul ei, profilat în lumina lămpii; talia i se subţiase din nou, iar sânii îi deveniseră mai frumoşi, mai plini.

Nu mai făcuseră dragoste dinainte de a se naşte fetiţa. Firesc şi elementar, resimţea această lipsa. Se întoarse pe burtă după ce Maggie se întinse pe pat.

-Eu cred că ai fost grozavă, te-ai descurcat de minune, spuse el cu glas răguşit de dorinţă.

-Chiar aşa. îmi place că-mi spui asta. Se întinse să stingă lampa, dar Connor o prinse uşor de mână.

-Nu în noaptea asta, Maggie. Ochii lui ardeau. N-am Scut niciodată dragoste pe lumină. De d^ta asta vreau să te văd.

-Şi dacă nu-ţi va plăcea ce vei vedea?

-Imposibil, şopti el.

Maggie se ridică în genunchi şi-şi tra cămaşa în sus. ‹Dintr-o singură mişcare, o scoase şi o aruncă pe covor. îl privcn îndrăzneaţă, dar Connor avu impresia că ca mai mult bravează. Aşteptă răbdătoare pân i când el păru să fi terminat de studiat fiecai. linie a trupului ei. Nu se mişca, deşi tremur.» din tot corpul.

-Nu vrei să... şopti ea, cu voce tremurătoare.

-Ce să vreau? o întrebă el, dându-şi seam.i că Maggie nu-şi va duce întrebarea până la capăt. Dădu la o parte cearşaful care I acoperea. Era gol. Ochii ei se măriră dc surpriză.

-Erai foarte sigur de mine, nu-i aşa?

-Hai să spunem că eram doar foarte încrezător.

Râzând cu poftă, Maggie îl descoperi complet, înghiţind lacomă, din priviri, fiecare părticică a trupului său. Studiul ei pornise dc ia umeri.

-Dumnezeule, exclamă ea ajungând la porţiunea cea mai interesantă: cea dintre ■ picioare,

-Să ştii ca iau exclamaţia ta drept un compliment.

-Păi asta a şi fost

Făcură dragoste, dar de data aceasta Maggie veni deasupra lui. La sfârşit Maggie avu

impresia că vede lacrimi în ochii lui. îi luă capul în palme, privindu-l adânc în ochi.

-Te iubesc, şopti ea.

Trecătorile erau acoperite de un nou strat gros de zăpadă. La micul dejun, Maggie pregăti rlătite. Patrick se afundase în zăpadă până la ţold atunci când ea se duse să ia ouăle din cuibar.

-Mai păstrează câteva clătite şi pentru Ben, îl dojeni Connor pe Patrick văzând că acesta ■ ra gata să le mănânce pe toate.

-Ben a mâncat deja, fl linişti Maggie, Oare când se vor întoarce Buck şi Luke?

-în nici un caz azi, spuse Patrick. Şi nu cred că vin până la sfârşitul săptămânii.

-Dar Dancer ce-o face?

-Nu-ţi face griji pentru el. În coliba lui se .simte cel mai bine. Connor o ţinea pe Meredith în braţe, gâdilând-o. Copila începu să scoată sunete de bucurie.

-Să nu cumva să-i dai vreo bucăţică de clătită, îl avertiză Maggie.

-Nu-i dau, răspunse el, lăsând furculiţa jos şi luând miere pe degete, după care o atinse pe micuţă pe guriţă. O lăsă să-i sugă degetul. O privi pe Maggie, vrând parcă s-o întrebe: *âsta simţi cînd o hrăneşti?". Maggie roşi, făcându-l să rădă.

Săptămânile de* iarnă se scurgeau lin, încărcate de zâmbete, de zile fericite. Duceau

o viaţă frumoasă. Erau fericiţi şi atunci când erau singuri, şi atunci când Patrick era i preajma lor, Erau zile când redeveneau copţi i îasându-se prada bucuriei de a se tăvăli u zăpadă, de a se plimba cu sania. Părul lui Maggie părea o flacără pe albul strălucitor tl zăpezii.

Seara stăteau toţi trei sub aceeaşi pături, ţinând-o pe Meredith între ei. Vorbeau cu e.i, convinşi că îi înţelege. Maggie îi cerea părere! în legătura cu grădina ei de legume. Connoi îi vorbea despre primul cal pe care i-l va dărui La un moment dat, punând la cale viitorul fetiţei, Meredith păru că se strâmbă şi-;a încreţeşte năsucul, ceea ce-i făcu pe amândoi să pufnească în râs.

-Crede că noi suntem ca 3ay Mac, spuse Maggie, deşi în sufletul ei era convinsă că tatăl ei le crescuse, pe ea şi pe surorile ei, cum fusese mai bine.

Se gândea la iarna aceea ca la cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei. O iarna ce ave.» să rămână de neuitat

Denver

Mary Michaeî Stone şi Mary Rennie Sullivan ocupau colţurile opuse ale canapelei, iar între ele, Beryl Holiday părea prinsă între coperţilc identice ale aceleiaşi cărţi. Amândouă o priveau cu aceiaşi ochi scrutători, ce nu prevesteau nimic bun. Cu toate acestea, când Beryl se uită la ele, acestca reuşiră să îi aruncc cate un zâmbet suficient de elaborat - Frumos din partea ta şi a lüi Rushton sa ne vizitaţi, spuse Michael, care îşi dorea să fie icum în cu totul altă parte, respectiv cu soţul

ci, şi nu să-i facă conversaţie acelei dudui. Din i „te auzea de dincolo, conversaţia în încăperea în care se aflau bărbaţii părea mult mai «nimată. Murea de ciudă ca nu putea sta în compania lui Ethan, Jarret şi a lui Rushton.

-Rushton a insistat de fapt să venim, spuse licryl.

Se lăsă o tăcere penibilă. Rennie veni în ajutorul surorii ei.

-Mi-a părut bine când am auzit ea în sfârşit ue vom cunoaşte. Jarret şi cu mine stăm doar o săptămână în Denver, pe urmă ne ducem la New York. Toată toamna şi mare parte din iarnă am lucrat amândoi la un proiect.

-Atât de mult aţi stat aici? întrebă Beryl. Credeam că v-aţi întors deja acasă, am auzit că n-aţi trecut pe la Double H.

-Am fost în California, spuşe Rennie. Dar mă interesează încă ferma, deşi nici prin cap nu-mi trece că l-aş putea convinge pe Connor s-o vândă.

-Ei, cum era s-o vândă chiar acum, când a plătit un preţ atât de mare s-o capete înapoi? *puse Beryl sarcastică.

-Te referi cumva la nuntă? se repezi Rennie. Connor Holiday ar trebui să se considere un bărbat foarte norocos că s-a însurat cu sora mea.

-Connor şi Maggie au fost aici imediat după ce s-au căsătorit şi păreau foarte ferici ^ împreună, sări şi MichaeĬ,. încercând şi calmeze spiritele, pentru că Rennie părea să-şl

fi ieşit de tot din pepeni. Cu toate acestea, nu îndrăzni să se uite la Rennie, care obţinuse ceva mai devreme o cu totul altă variantă | vizitei proaspeţilor căsătoriţi. Aşa că e greu d spus cine a ieşit mai câştigat din acest „târg”, adăugă Michael. Mai vrei ceai?

-Sper să nu mă înţelegeţi greşit dacă vă spun că eu o consider pe Maggie mai câştigată, mărturisi Beryl,

-Gândeşti aşa din cauza situaţiei tal privilegiate, de mamă vitregă vreau să spun. Cu coada ochiului o văzu pe Michael că sc îneacă cu ceaiul. La urma urmei tu l-ai preferai pe tată în locul lui. Rennie se ridică, lăsă ceaşca de ceai pe masa şi se retrase.

Michael i-ar fi spus cu plăcere vreo două surorii ei, dar nu-şi ceru scuze în numele ei. Reluă conversaţia, de parcă numic nu s-ar fi întâmplat s

-Parcă l-am auzit pe Rushton spunând ca peste două zile vă duceţi la Queen's Point

-Exact răspunse Beryl, simţindu-se mai la largul ei, acum că Rennie părăsise încăperea. Nu o putea ierta pentru faptul că o considera principala vinovată de căsătoria dintre Connoc şi Maggie. Din câte ştiu, drumurile sunt mai bune acum. Pot să jur că ieri am văzut o narcisă.

-Cred că Maggie o să se bucure văzându-vă.

ar putea să mă duc şi eu cu Ethan pe ia ei. Abia aştept să văd ferma. Şi, drept să-ţi spun,

când o ştiu mai aproape de noi, mi-e mult mai dor de Maggie.

-Ferma e superbă, dar probabil că Rennie (¡-a spus deja,

Beryl nu-şi putea ascunde dispreţul din voce alunei când facea referire la Rennîe.

-Fiindcă eu şi Ethan nu putem pleca chiar, imediat, m-am gândit să vă rog să-mi faceţi un \crviciu.

-Cu plăcere, despre ce e vorba? -Maggie §i-a lăsat o parte din bagaje aici. Nişte cufere, câteva valize şi un pachet de la mama mea, pe care Ethan ar fi trebuit sa-l urce în pod dacă nu era atât de leneş. Nu vreţi lă-i duceţi voi pachetul? Mi-aţi lua o piatra de pe inimă. O să va dau numai ceea ce consider i ¿i e strictul necesar. Dar pachetul trebuie dus neapărat Mama nu l-ar fi trimis dacă n-ar fi linut să ajungă la Maggie cât mai curând. E vorba de o geantă de medic.

-O geantă de medic? Dar sora ta nu e doctoriţa din câte ştiu.

-Nu, nu este, spuse ea, evitând orice alt < < mentariu pe acest subiect cu femeia din faţa ei. De fapt nu ştiu ce conţine servieta. N-am deschis-o niciodată.

-E cumva din piele neagră? Cam aşa de mare? arată ca cu mâinile.

-Exact Identică cu genţile pe care le poartă de obicei doctorii după ei.

-Am avut şi eu una la fel, spuse Beryl, cazani pe gânduri. îşi aminti că o împrumutase lui Connor şi de-atunci n-o mai văzuse. Avu însi grija sa-şi ascundă surpriza. Păstram tot felul de nimicuri în ea, atunci când călătoream, continuă ea. Pieptenul, peria, parfumuri.

-Poate că chiar asta e înăuntru, spuse Michael, deşi se îndoia. Maggie cel puţin nu era atât de frivolă încât să considere necesar să se încarce cu asemenea bagaje. Mai degrabă cred că sunt cărţi. Maggie citeşte foarte mult

-Sigur că o să-i ducem noi geanta. Rushton nu va avea nimic împotrivă, sunt sigură.

Maggie se grăbi să deschidă uşa, cărând-o **pc** Meredith după ea.

-la uite cine vine! exclamă ea veselă, arătând cu degetul înspre partea de sud a văii. H Dancer! Connor! îl văzu că se uită în direcţi» indicată de'ea, după care îşi scoase pălăria şi începu s-o fluture, întâmpinându-l pe Dancer Ieşi din ţarc, o luă pe Meredith din braţele lui Maggie şi o ridică deasupra capului. Patrick şi Ben veniră şi ei de la grajduri.

-la uite ce figuri! strigă Dancer, luând-o pe Meredith de bărbie. Nu ţi-e frică de unchiul Dancer, nu? la uite la ea! Nu i-e frică de faţa mea de monstru. Măi să fie!

-Păi cum să-i fie frică de tine când ştie că a iubeşti? râse Maggie.

-Da' cine-a spus c-o iubește? mormăi ei Ce idee
tâmpită. la să te văd şi pă tine! Dă-te mai
încolo! Mda, eşti zdravănă şi nevătămata.

Dincolo de cuvintele lui rostite pe urs ton i;rosolan, se ascundeau cele mai frumoase •cntimente.

-Ne-a fost dor de tine, îi şopti ea la ureche. I c mai doare piciorul?

-Nu. Da'' cu tine ce dracu' s-a întâmplat? îl întrebă el pe Ben, văzându-i cicatricele de pe I braţe.

-M-am ars în fierărie, răspunse Ben mirat l»cntru că bănuise că Dancer va fi ultimul om «lin lume care se va arăta interesat de cicatricele lui. -Dar nu sunt aşa frumoase ca ale mele, spuse Dancer. Cine te-a oblojit? Maggie? -A stat lângă mine zi şi noapte. -Fata asta e făcută să fie doctoriţă, spuse el, Inând-o pe Meredith din braţele lui Connor. Spun asta că poate interesează pe cineva părerea mea. Fraza îi fusese destinată lui (onnor, mult prea inteligent pentru ca să-i nea pe.

Queen's Point Beryl stătea undeva retrasă, în timp ce Kushton supraveghea încărcarea bagajelor. I uke şi Buck încărcară ultimul cufăr şi se prijiniră de căruţă pentru a-şi trage răsuflarea. -Ce ghinion am avut sa dăm de ăştia, bombăni Buck.

Rush e un tip pe cinste, spuse Luke. Numai ca ea e cam afurisită. Fereşte-te de ea, dacă nu vrei să dai de bucluc!

-Păi ce-ţi spusei? Trebuia să fi plecat de ier! - îeri ai avut treabă, sau eşti scurt de memoriei Blondă. Cu ochi căprui. Cam de-un metru jumate.

-De un'să ştiu ce înălţime avea? rânji Buck Ca doar n-am văzut-o stand în picioare. ^ Luke începu să râdă şi se depărta de căruţ,« în clipa aceea văzu pe jos o geantă neagră ţi se apleca s-o ridice.

-Era s-o uităm pe asta.

-O ţin cu, se repezi Beryl.

-Cum vrei, cucoană. Domnule, suntem gata de drum. Amândouă căruţele sunt încarcatc, Vrşţi să mânăm noi caii, sau vă suiţi şi dumneavoastră pe capră?

-Am mânat şi eu cai la viaţa mea, spuse Rushton, zâmbind în colţul gurii.

-Vă rog să mă iertaţi, domnule, da' acilea nu-i Central Park, spuse Luke amintindu-şi că aflase de la Connor despre crescătoria de cai pe care o avea Rushton la New York.

-Dar tu ai fost vreodată în Central Park? îl întrebă Rush.

Luke pocni cu vârful degetelor peste pălărie, înghiţind găluşca.

-Eu merg în căruţa în care sunt proviziile noastre şi bagajele lui Maggie,

-Bine, acceptă Rushton. Beryl, mergi cu mine în căruţă?

-Nu, o să merg călare, cel puţin o parte din drum.

-Dă-mi geanta aia, văd ca o ţii ca pe sfintele

moaşte.

-Nu pot, Rushton, am toate obiectele de toaletă aici şi o adevărată doamnă trebuie să arate bine chiar şi în sălbăticie.

-Eşti frumoasă oricum. Şi proaspătă ca o margaretă, spuse el râzând. Beryl încreţi nasul, lucru care-l amuza foarte tare pe Rushton.

-Dar eu nu sunt ca o margaretă. Astea sunt flori mult prea întâlnite. Spunând acestea, o luă înainte. Ţinea geanta în faţă şi-i unsese încuietoarea, astfel încât să nu facă zgomot atunci când o deschide. Din când în când se uita în ea şi zâmbea încântată.

Maggie, Connor şi Maredith îşi petreceau ziua la picnic.

Liniştea fu tulburată de un zgomot de armă. Connor se ridică imediat în picioare, luând-o pe Meredith în braţe. Speriată de împuşcătură, fetiţa începu să scâncească. O lăsă cu Maggie şi făcu câţiva paşi, sperând să poată vedea de unde venea împuşcătura.

-Nu văd nimic de-aici, spuse el. Probabil că nu e ceva grav, altfel ar mai fi tras o dată. Mă duc până aproape de creasta muntelui, să pot vedea dincolo de copaci. Adună toate lucrurile ţi du-te acasă, vin şi eu imediat

Nu se depărta prea mult că îl văzu pe Connor venind înapoi. Expresia feţei i se schimbase complet Era încruntat.

-Parcă spuneai că nu e grav? Ce s-a întâmplat?

-Buck şi Luke s-au întors.

-Şi de asta trebuie să fii supărat?

-N-au venit singuri. Avem musafiri!

-Musafiri! Dar asta e mmu...

-Beryl şi taică-meu.

-Beryl?

-Şi tata.

Maggie se bucura să-l vadă pe Rushton, în ciuda resentimentelor lui Connor faţă de el Beryl însă o indispunea profund.

Ajungând lângă căruţe, Connor aruncă o privire la bagajele ce mai rămăseseră acolo, închipuind-şi cam ce fusese deja dus înăuntru.

-Presupun că au de gând sa stea ceva mai mult, vru el să ştie.

-Nu ştiu, răspunse Buck. Nu i-am întrebat şi nici ei nu mi-au spus nimic.

-Mă bucur că te-ai întors, Buck. Şi tu mi-ai lipsit, Luke. N-am crezut ca o să vă întoarceţi aşa târziu.

-Am încercat de două ori să luăm în piept trecatoarea. Dar nu puteam trece cu căruţe cu tot. Şi, pe urmă, Buck şi-a găsit o drăguţa pe-acolo.

-Serios, Buck? râse Maggie.

-Nu cred că vrea să vorbească despre asta acum, spuse Connor.

-O parte din cufereie astea sunt ale tale, Maggie, îi arătă Luke. Sora ta le-a trimis prin Rus h ton.

-Hai să intrăm, Connor, probabil ne aşteaptă. Când să treacă pragul uşii, auziră un răcnet j

¡;i-l văzură pe Dancer ţâşnind pe uşă ca ars.

-Ptiu, drace! înjura el, piin de dispreţ, tot aveam de gând să mă mut în cabană cu ceilalţi. Şi cu asta trecu ca o furtună pe lângă ei.

Maggie se simţea pusă într-o situaţie proastă din cauza obrăzniciei lui Beryl, iar Connor fierbea deja.

-Connor, aşteaptă, îl opri ea. Beryl s-o fi speriat de el, probabil că nu se aştepta să-l găsească în casă. Bietul Dancer! -Atunci sa poftească pe la noi când oi invita-o eu!

Maggie se uita la Luke şi Buck, ridică din umeri şi-şi urmă soţul înăuntru. ÎL găsiră pe Kushton şi pe Beryl în dormitorul rezervat oaspeţilor,

-Tată, spuse Connor, înclinând scurt din cap. Beryl.

-Cine era omul, acela? întrebă Beryl, vădit periată. Era palida şi totuşi atât de frumoasă. Maggie era pentru a doua oară pusă într-o viluaţie penibilă. Nimeni nu părea a-i fi remarcat prezenţa.

-Dancer Tubbs. Era oaspetele nostru, explică (^nnor.

-Cred că fiul meu vrea să spună că Dancer I'ubbs a fost poftit să folosească această • amerâ, în timp ce noi n-am fost invitaţi, remarcă Rushton. Connor nu răspunse, < nfirmând astfel afirmaţia tatălui său. în acea lipa, Meredith începu să plângă. Şi sa fi vrut, nu-i putură ignora prezenţa.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

-Salută-l pc bunicul, Meredith, spuse Maggic fetiţei, în momentul în care îşi dădu scama că toţi se uitau la ea.

Rushton sc repezi să ia copilul Maggic i-o dădu fără să ezite. Privirea lui Rushton sc îmblânzi imediat ce văzu fetiţa.

-Seamănă cu Cormor, spuse ci Acelaşi păr, aceiaşi ochi. Şi ce plămâni. Doamne, cum mai ţipă. E frumoasă.

-Mie mi se pare că toţi copiii sunt la fel, observă Betyl. Nu e nici o deosebire între ei.

-Spui asta pentru că tu nu ai copii, u reproşa Rushton.

Bcryl sc aplecă asupra fetiţei, iar aceasta o apucă de păr.

-Fir-ar să ...

-Beryl, abţine-te. B prea mică, nu ştie ce face.

-Cred ca e uda, spuse Connor. Maggie, vrei să...

-O schimb cu, interveni Rushton. Numai

.tră-mi unde e camera ei.

-l-am mutat pătuţul în camera noastră după întoarcerea lui Dancer. Mă bucur că aţi venit - Iar eu trebuie să-mi cer scuze c-am apărut a§a, pe neaşteptate. Ar fi trebuit să mai stăm la Denver câteva săptămâni, să vă dăm de ştire că venim. Ştiam că, indiferent de împrejurări, Connor ne va primi foarte rece. Drept să-ţi pun, mă bizuiam pe tine foarte mult -Atunci sunt şi mai fericită. -Eşti furios? îl întrebă Beiyl pe Connor, -Cine a fost cu idcea, Betyl? Tu sau tata? -Deci eşti furios! A fost ideca amândurora. Eu am vrut să o văd pe mama la Denver şi ar fi fost o prostie, să batem atâta cale şi să nu icvedem ferma. -Dar ţie nu ţi-a plăcut niciodată aici -Oricum, m-am simţit mai bine decât la Denver. -Urai oraşul ăla,

-Şi acum îl urăsc, întări ea ideea, aşezându-se

f

icior peste picior şi dezvelindu-şi

gleznele, mi amintesc că-ţi plăcea să-mi priveşti picioarele. Sunt la fel de frumoase.

-De ce ai adus atâtea bagaje? Ai luat toată casa cu tine? -Hai, nu fi prostuţ. Am lăsat o grămadă din le la mama.

-Atunci pot să mai sper că veţi pleca totuşi.

-Văd că ţi-a pierit aversiunea faţă de ıı vastă-ta. Parcă la St Mark aveaţi dormitoare cparate. Sau poate copilul nu e al tău? Toate astea sunt ale lui Maggie? întrebă Beryl, uitându-se în jur. Luke mi-a spus că aţi luat şi câteva din lucrurile ei de la Michael.

-Nu» astea sunt ale mele.

-Nu mă săruţi? întrebă ea încercând să i se agaţe de gât. Connor o auzi pe Maggie pe hol şi avu timp doar să se îndepărteze de Beryl. Maggie simţi ca ceva nu era în regulă. Evită să se uite în ochii lui.

-Am venit să văd daca ai nevoie de ceva, Beryl. Vreau să mă duc să pregătesc cina.

-Vin şi eu cu tine, spuse Connor.

-N-am nevoie de tine, spuse ea pe hol. Du-tc în salon §i vorbeşte cu tatăl tău.

-Am destul timp pentru asta. Acum vreau să discut cu tine. ' -Te ascult

în timpul cinei, Connor încercă să salveze aparenţeîe, arătându-se dispus să discute cu tatăl său, pe un ton normal. Făcu asta numai de dragul lui Maggie, dar şi pentru că îşi dăduse seama că cei doi se înţeleg foarte bine.

-Îţi mulţumesc, spuse ea după cină. Nu-mi vine să cred că ai avut în sfârşit o conversaţi«? normală cu tatăl tău.

-El a omorât-o, rosti Connor pe neaşteptate, printre dinţi. -Ce vrei să spui?

-Că el a omorât-o pe mama. A plccat de la fermă în mijlocul nopţii şi nu s-a mai uitat

înapoi. După plecarea lui, mama s-a schimbat complet A fost înmormântată cincisprezece ani mai târziu, dar sufletul ei a murit în noaptea aceea. N-am sa-l pot ierta niciodată pentru asta,

-Câţi ani aveai?

-Şapte. Ţin minte di l-am văzut plecând.

-O, Connor, n-am ştiut

-Nu vreau să mă compătimeşti

-Dar nu fac asta îţi înţeleg resentimentele, dar erai doar un copil pe vremea aceea şi n-aveai de^ unde să ştii ce era de fapt între părinţii tăi.

-Te înşeli. Pe vremea aceea trăia şi bunicul meu care mi-a spus un lucru pe care mama mi l-ar fi ascunstca atunci când a plecat, Rushton avea sacii plini cu argint

-Argint? Nu înţeleg.

-^trânul Sam găsise o vână pe pământul ăsta. N-a exploatat-o. A scos argintul şi l-a păstrat undeva într-o pivniţă. Atunci când a înţeles că tatălui meu nu-i place viaţa de la fermă, i-a oferit bani să plece şi să n-o mai forţeze pe mama să se mute în alte părţi. Tata a luat banii I ji a plecat S-a îngropat în bani, în timp ce mama a muncit până şi-a dat duhul. Asta ştiu eu!

-Iar cu nu-ţi spun decât un singur lucru: tot n-
ai dc unde să ştii adevărul gol-goluţ, aşa că
mai bine ai sta de vorbă cu tatăl tău acum!

A doua zi, Maggie profită de faptul că toată lumea plecase, pentru a mai petrece puţin timp cu Meredith.

-Ce înduioşătoare privelişte, auzi ea o voce în spatele ei. Era Beryl, care gândea cu totul altceva decât spusese.

-Am crezut că ai plecat şi tu cu Rushton şi cu Connor,

-Ei s-au dus prea departe şi oricum, cunosc proprietatea asta ca-n palmă.

-Eu mă duc să spăl nişte rufe, Vrei să o supraveghezi tu pe Meredith?

-Cât timp ai fost târfa lui Connor înainte de a te mărita cu el? o întrebă Beryl, fără nici o legătură cu ceea ce o rugase Maggie, Aceasta simţi că i se taie răsuflarea.

-Dar tu cât timp ai fost târfa lui Connor înainte de a te mărita cu tatăl lui?

-Touche, observă Beryl cu un zâmbet cinic pe faţă. Hai să spunem că eu nu mi-am făcut totuşi o profesie din asta, aşa cum ai Scut tu.

-Nu înţeleg ce vrei să spui.

-Ăsta e copilul lui Connor?

-întrebarea ta e jignitoare.

-îmi pare râu, dar aşa sunt eu, la subiect Nu-mi răspunzi?

-Ar trebui să-ţi dai seama de asta numai când o priveşti.

-Dar ăsta nu e un răspuns. Bietul Connor. El e foarte intrigat să ştii.

-De unde ai scos-o?

-Păi mi-a spus chiar eL Ar vrea să creadă că e copilul lui. Ar vrea să fie sigur că a fost singurul bărbat din viaţa ta, dar... atunci când lucrezi pentru doamna Hali, e firesc să ai mai mulţi parteneri într-o singură noapte.

-De unde... Maggie nu mai putea vorbi. Inima îi bătea cu putere.

-Păi ţi-am spus că ştiu totul de la Connor.

-Când era să-ţi fi spus? De-abia aţi venit

-Fetiţo, uiţi că eu şi Connor am avut o relaţie care a durat ani de zile. îmi dau seama când ceva îl frământă. Am vorbit cu el noaptea trecută.

-Noaptea trecută a fost cu mine.

-Da, dar numai pentru puţin timp. V-am văzut în vale, de la fereastră. Am ieşit imediat după ce ai intrat tu în casă. Am stat de vorbă orc întregi.

-Aţi vorbit şi despre Meredith?

-Eu nu l-am în te bat decât ce mai face ell Dar a început să-mi povestească despre copil.

-Şi chiar ţi-a vorbit de doamna Hali?

-Exact Sper că-ţi dai seama că nu aveam de unde să aflu din altă parte.

Maggie era buimăcită, Nu putea g£şi altă explicaţie.

-Beryl, cred că am stat chiar prea mult timp cu tine. Dacă e adevărat că soţul meu ţi-a spus toate acestea, probabil a crezut că poate avea încredere în tine.

-Ba bine că nui râse Beryl. Connor mă cunoaşte la fel de bine cum îl cunosc cu. Mi-a spus tocmai pentru că ştia că până la urmă voi pune întrebări. Hai, Maggie, spune-mi, copilul e al lui?

Maggie se pregăti să iasă din cameră şi luă şi fetiţa cu ea.

-Nu vrei să am eu grijă de ea? întrebă Beryl pe un ton batjocoritor.

-Du-fce la dracu'! răspunse Maggie.

Rushton privea stâncile şi valea ce îl înconjura.

-îmi place că ai avut grijă de moştenirea de la mama ta, i-ai dus visul mai departe. Văd că iubeşti ferma astă aşa cum a iubit-o ea, spuse Rushton.

. -Dar ce ştii tu despre visul ci? Sau despre ceea ce iubcsc cu? N-ai stat prea mult cu noi, n-ai de unde să ne cunoşti,

-De ce nu vrei să mă asculţi? Pentru numele lui Dumnezeu, măcar de data asta! Bătrânul ţi-a otrăvit sufletul, te-a instigatîmpotriva mea. Nu a putut suporta gândul că şi nepotul lui va pleca de la fermă aşa cum au făcut fiii lui, Şi-a pus toate speranţele în Edie, a forţat-o să

rămână aici, i-a băgat ferma pc gât Culmea era că mama ta iubea totuşi locurile acestea. Pentru ea, viaţa aici era ia fel de fireasca precum acrul, Bunică-tu nu avea încrederc în ca. Probabil din cauză că-l părăsiseră deja cei trei fii. Sau poate pentru că cu reprezentam o amenințare pentru el, eram un străin care alesese să rămână aici. în mine pot să spun sigur că nu avea încredere. îi era teamă să nu cumva să-i bag lui Edie în cap să plece, să-i deschid gustul pentru viaţa la oraş. Bunicul tău nu m-a văzut niciodată ca pe unul ce ar fi convins-o pe Edie să rămână aici.

-Dar ai rugat-o să plece cu tine.

rE adevărat că i-am spus asta de o sută de ori. Dar abia după ce ea mi-a spus să plec.

-A făcut mama asta?

Rushton înclină o singură dată din cap.

-Minţi, strigă Connor şi îndemnă calul la goană.

în scara aceea, toţi fură deosebit dc tăcuţi la cina. După ce se ridică dc la masă, Bcryl ieşi pe verandă. Connor se întorcea acum, după ce mai dăduse o raită pe la grajduri. Ignorând-o, controla potcoavele calului.

-Ce mai vrei, Beryl? o întrebă el într-un târziu.

-Ai putea să ai bunul simţ sa te porţi mai frumos. Ai o fetiţă foarte drăguţă. Cel puţin aga bănuiesc, ca e a ta.

-Asta ce dracu' mai vrea să însemne?

-înseamnă că ştiu că Maggie e târfa pe care -ai cunoscut-o la madam Hali. E totuşi greu de . pus cinc e tatăl copilului.

-N-ai vrea să fii mai cxplicîtă?

-Da' eu credeam că vorbesc foarte clar. Din moment ce Maggie mi-a mărturisit cum v-aţi cunoscut, am crezut că pot vorbi deschis.

-Maggie Ji-a spus de doamna Hali?

-Păi altfel de unde era să ştiu?

-Meredith e fiica mea.

-Spune-mi, Connor, Maggie era gravidă când v-aţi căsătorit?

-Nu m-a preocupat aspectul, pentru că circumstanţele în care ne-am căsătorit erau cu totul bizare. Tot o jigodie ai rămas, Beryl.

-Te fac eu să regreţi ca ai spus asta!

-Şi pe deasupra, o târfă în călduri!

Beryl îl pălmui cu putere.

-Nevastă-ta nu e prea fericită aici, continuă ea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat

-Ţi-a spus Maggie asta?

-Păi da?! Şi pc urmă, la Dcnvcr lc-am văzut pe surorile ci. Vorbeau ceva despre dorinţa lui Maggie de a sc face doctoriţă. Mic mi se parc ciudată ideea asta, dar toată familia aia e o adunătură de ciudaţi, aşa că... Mă întreb dacă nu cumva te urăşte pentru că a rămas gravida. Va trebui să recunoşti, Connor, că Maggie a

renunţat la visele ei pentru a veni aici. Eu nu m-aş fi mulţumit cu mai puţin dacă mi-aş fi dorit ceva foarte tare.

Connor îi dădu lui Tempesto bucată de măr, privind-o pe Beryl încruntat, dintr-o parte.

-îmi amintesc că şi tu ai avut un vis, Bciyl, să te măriţi cu banii mei şi să plcci din Colorado şi-aproape că era să renunţi la acest vis când l-ai întâlnit pe tatăl meu. Nu ştiu, însă, cum se face c-ai obţinut cxact acclaşi lucru căsătorindu-te cu el şi nu mi sc parc că ai fost

vreodată fericită. Aşa că nu ai cum să ştii ce simte de fapt Maggie. Şi nu înţeleg ce te-a făcut să crezi că te iubesc. E adevărat că eşti o femeie deosebit de frumoasă, Beryl, dar...

în clipa aceea, Maggie apăru în pragul grajdului. ÎI privea pe Connor cu ochi reci. - Rushton te caută, Beryl.

Aceasta plecă, întorcându-le spatele şi exersând cel mai provocator mers cu putinţa.

-Maggie, o chemă Connor, cu voce blândă, întinzând mâna să o atingă şi rămânând cu ca ▌ suspendată în aer pentru că ea îi întoarse spatele. Căzu pe gânduri, preocupat de ceea ce-i spusese Beryl în legătură cu faptul că Maggie nu se putea realiza rămânând acolo la fermă. Nu exista decât o singură cale, de a o laşa să plccc, dându-i impresia că fusese opţiunea ei.

Seara, înainte de culcare, Maggie îşi călcă pe inimă şi vru să afle despre discuţia pe care Connor o avusese cu tatăl său. -L-a scos pe bunicul ca ţap ispăşitor, spuse onnor, ştiind

foarte bine ca bătrânul Sam nu »e mai poate apăra acum. Mi-a spus ca mama l-o rugat să plece de la Double H. -Sper că nu l-ai crezut - L-am făcut mincinos.

-O, Connor, chiar nu-ţi poţi imagina motivul pentru care Edic a vrut să-l ştie pc Rushton Icparte?

-Nu, nici un motiv. îl iubea, cl era totul pentru ca – mult mai important decât bătrânul

Sam, sau cu, sau ferma asta. Când iubeşti pe cineva atât de mult nu-l goneşti de lângă tine.

-Nu? întrebă ea cu glas stins. Nici dacă vezi că e nefericit lângă tine? De data aceasta Connor nu răspunse.

A doua zi, stătu de vorbă cu Rushton,

-Magge spune că ar trebui să te ascult, Rush.

-A spus ea asta?

-Nu cu atâtea cuvinte, zâmbi el ironic. Maggic nu e o vorbăreaţă.

-Am observat

-Mai întâi te provoacă şi pc urmă te face să crezi că totul a fost ideca ta. , -Deşteaptă femeie.

-Nu deşteaptă, ci înţeleaptă, îl contrazise Connor dând din cap, Maggie e foarte înţeleaptă.

-O iubeşti!

-Pari surprins.

-N-ar trebui? Casătoria asta nu te-a încântat şi drept să-ţi spun nu eram sigur dacă o să vă mai găsesc împreună. Scrisorile ei către Jay Mac nu reflectau nimic din viaţa de la Double H şi nici nu vorbeau despre tine.

-De asta ai venit? Să te convingi?

-Acum tu eşti cel care parc surprins. Connor ridică din umeri. Să ştii că Edic a vrut ca eu să

plec de la fermă, dar nu a vrut să ştie că vom deveni doi străini. De ce crezi că te-a trimis în est la şcoală? De cc crezi că nu ţi-a lăsat Double H prin testament? Ea a dorit ca. pământul asta să ne unească.

-Dar tu voiai să-l înstrăinezi.

-Am crezut că în felul ăsta te aduc acasă.

-Dar aici e căminul meu.

-De ce nu vrei să uiţi ce-a fost urât pentru tine în trecut? Când am plecat de-aici n-am ştiut că nu voi mai trăi sub acelaşi acoperiş cu maica-ta. Mi-a dat lingourile de argint ale lui Sam să încep o afacere în est.

-Dar bătrânul mi-a spus ca te-a mituit

-Nu e adevărat Edie avea de gând să vina după mine, dar n-a înţeles decât foarte târziu ca avea ferma asta în sânge. Edie a crezut că eu aş fi nefericit aici, iar bătrânul Sam a făcut tot ce-a putut să-i întărească ideea asta. Târziu de tot am înţeles că Edie şi-a sacrificat fericirea pentru mine. Dar, dracu' să mă ia, niciodată nu m-a întrebat dacă asta îmi doresc cu adevărat

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

Bcryi şi Maggie stăteau amândouă **pc** verandă, aşteptându-i pe bărbaţi să se întoarcă de la treburile lor. Maggie o ţinea pe Meredith în braţe. Beiyl se legăna în balansoar, făcând să scârţâie podeaua sub ea. Sunetul era atât de enervantîncât Maggie înţelese de ce Freado trăsese atunci în piciorul balansoarului.

La un moment dat, Meredith se strâmbă la Beryl, după care începu să râdă – râs cristalin, sănătos, colorat, de bebeluş. Beryl încercă cu greu să se abţină şi, până la urmă fu nevoită să dea drumul cascadei de hohote de râs ce îi zguduiau trupul. Nu ştia ce o făcuse să râdă în halul ăsta, deja îi dăduseră lacrimile. Aproape că se sufoca de râs. Maggie începu şi ea să râdă. Pentru ele, totul era mai mult O descărcare nervoasă.

-Doamne, ce bine a fost, **spuse** Maggie, **Ştergându-se** la ochi **cu** poalele **fustei.** Beiyl **o** privea nedumerită, zâmbindu-i fără prefăcătorie. Era pentru prima oară firească în preajma lui Maggie. Aceasta o ridică pe Meredith în aşa fel încât să o poată vedea mai bine.

-O vezi pe doamna asta tânără şi frumoasă din spatele tău? Ea e bunica ta vitregă.

Beryl începu să râdă din nou, aplecându-se înainte în balansoar.

-Aşa e, sunt bunică-ta vitregă şi fii atentă la ce spun că nu mai repet a doua oară. Dacă te prind că mă strigi vreodată altfel decât Beryl, n-o să-ţi trimit cadouri de la New York. Meredith o asculta cu căpşorul aplecat într-o parte. La un moment dat, întinse mâna şi vru $-0 tragă de păr.

-la te uită, cum ai auzit cuvântul „cadouri* te-ai şi repezit să te împrieteneşti, glumi Maggie.

-Doamne, cât e de şmecheră, spuse Beryl luând-o în braţe. Ştii că-mi place s-o ţin? la uită-te la mămica ta, Meredith. Nu ştie ce să

creadă, nu înţelege dacă vorbesc serios sau glumesc.

în seara aceea, Rushton se întoarse rănit tcasa. Plecaseră să urmărească nişte hoţi de vite şi se alese cu un glonţ în umăr. Maggie îi curăţă rana, apoi îi arătă lui Beryl cum să-i aplice unsoarea pe care i-o pregătise.

Asigurându-se ca totul e în regulă şi ca Beryl $e va descurca singură, Connor o luă pe Maggie de mână şi se duse în hambar. O tăvăli în fân, fericit că, venind acasă, nu găsise ceea ce lăsase la plecare. Lucrurile în familia lor păreau să intre pe un făgaş normal. Făcură dragoste acolo.

-Vorbeşte-mi de Beryl, îl rugă Maggie la un moment dat

-Da-ţi alegi şi tu nişte momente...

-Hai, te rog!

-Am cunoscut-o la Denver. Acum vreo zece ani. Lucra în magazinul mamei ei. De fapt, era un fel de atelier de croitorie. Am văzut-o prima oară prin vitrină §i mi s-a părut frumoasă.

-Dar este frumoasă.

-Bine, e frumoasă. I-am făcut curte, am adus-o la Double H, împreună cu maică-sa şi...

-A fost şi mama ei aici? N-am ştiut asta.

-înainte nu te-a interesat subiectul îmi pare rău că nu pot spune că n-am cunoscut-o atunci mult mai îndeaproape decât ar fi fost normal Dar pe atunci nu te cunoşteam şi nici nu credeam că există o femeie ca tine pe lume. Am stabilit când să facem nunta, dar Beryl a insistat să-l invităm şi pe tatăl meu. A sfârşit prin a se mărita cu el.

-S-a îndrăgostit de el, dar eraţi amândoi prea mândri pentru a recunoaşte asta.

-Şi eu şi ca am refuzat să vedem adevărul în faţă. Eu n-am putut accepta faptul că-l preferase pe Rushton. Eram rănit în mândria mea. Şi acum nu pot decât să-mi cer iertare pentru faptul că te-am rănit

-Nu e adevărat Eu mi-am făcut singută râu pentru că n-am avut destulă încredere în tine, -Aveam de gând să te fac să pleci de-aici §i Beryl mi-ar fi fost de ajutor. Am crezut că eşti într-adevăr nefericită şi numai Dumnezeu ştie cât îmi doresc să te văd râzând, să te ştiu împlinită cu adevărat -Dar sunt fericită cu tine şi cu Meredith. -Dar tu vrei să devii doctoriţă. Nu nevastă de fermier. Dacă i-aş vinde lui Rennie o parte din pământ pentru companie, atunci am avea bani..,

-Eu nu plec în est fără tine. Nu plec nicăieri fără tine.

-Atunci voi rămâne cu tine pe perioada studiilor.

-O, Connor chiar faci asta pentru mine? -Ştii ca mama mea l-a rugat pe Rushton să plece de la fermă? Mi-am dat seama că Rushton a avut dreptate şi ca eram gata sa fee aceeaşi prostie cu tine. Mi-a spus că mama nu l-a întrebat nici măcar o singură dată dacă vrea într-adevăr să plece.

-Nici tu nu m-ai întrebat., dar n-am să te las. Nu plec nicăieri singură.

Abia după cincisprezece zile, Rushton se nzdrăveni. în tot acest timp, Beryl îl îngrijise, 11 ansformându-se la rândul ei, din femeia calculată» rece, într-o tânără care învăţase sa râdă şi altfel decât ironic. Expresia ochilor Î se

îndulcise, iar trăsăturile îi deveniseră mai relaxate.

Maggie era fericită văzându-i, în sfârşit, pe Rushton §i pe Connor stând ore întregi la taclale, făcând planuri de viitor pentru fermă, pentru calea ferată, pentru... nevestele lor. La un moment dat, Maggie îi auzi vorbind despre ea şi Beryl şi fu nevoită să-şi muşte buza ca să nu pufnească în râs.

Rushton şi Beryl erau deja gata de plecare. Exact înainte de a-şi lua rămas bun, Rushton o trase pe Beryl de mână şi alergă cu ca până în dormitor.

-la uite ce-am găsit într-una din cărţile din biroul lui Connor. Plicul e adresat lui Maggie.

• -E de la un colegiu de medicină.

-Citeşte-1! E datat aprilie trecut Probabil că a fost pus în cartea asta şi dat uitării. O fi din cărţile care au zăcut la sora ei în pod, sunt sigur că Connor n-a văzut niciodată scrisoarea asta: „Avem deosebita plăcere", se scria acolo, „de a vă accepta cererea de primire la Colegiul Medical pentru Femei, din Philadelphia. Din cele o sută cincizeci de cereri, a dumneavoastră a fost cea mai impresionantă. Aşteptăm cu nerăbdare să vă întâlnim şi să discutăm cu dumneavoastră condiţiile de acceptare*.

i i oarea continua pe acelaşi ton. -Deci Maggje a fost totuşi acceptată la •Irgiu. Dar a preferat să nu se ducă. De ce • urc? se întrebă Beryl. Cine mai ştie de > risoarea asta?

[1] red că numai noi l-a făcut pe ceilalţi să . i idă exact contrariul, inclusiv pe Connor. noi ce facem? I asăm lucrurile aşa cum sunt în fond, asta În tărârca lui Maggie. O fi avut motivele ci. I i s-au amestecat alţii în viaţa ci până acum. I 1.1 ei... eu...

'u, continuă Beryl, cu voce încărcată de i ici. Eu zic să ne mai gândim la asta. Beryl, nu ştiu daca avem dreptul... Măcar dc data asta ai încredere în mine, I util. Nu mă voi amesteca între ci.

Iline, atunci Mă”duc să-l anunţ pe Connor i untem gata. Ai luat totul?

•Da, dădu ea din cap satisfăcută. Imediat >iii| tii ce Rushton ieşi din cameră, împinse , aula de piele sub pat, cu piciorul.

verandă, Rushton şi Connor îşi luau rămas Imn cu ochii scăldaţi în lacrimi. Plângea şi M .rj'ie, care o ţinea în braţe pe Meredith.

Ilı dă-mi fata până nu se îneacă! spuse I » inccr arţăgos. I ce vrei să fac dacă nu mă pot abţine? I uite la ăştia doi? Până acu' îşi scoteau < lui, şi acu* plâng că le c prea bine. i 'ude e Beryl? întrebă Rushton. • i unt, se auzi ca. Poftim, Maggie, Rushton

s-a uitat pe cartea asta aseară, dar n-ara avut timp s-o pun în bibliotecă. Am găsit în ea un semn de carte foarte interesant Poate i-l arăţi şi lui Connor, mai şopti ea, strângând-o cât putu de tare la piept şi repezindu-se în jos pe scări. Connor o ajută să se urce în căruţă. Ea îşi aranjă pălăria, le făcu semn cu mâna, spunând câte un cuvânt frumos fiecăruia. Apoi, privindu-l pe Connor în ochi, îi spuse:

-Dacă fata asta te iubeşte la fel de mult cât o iubeşti tu, atunci te poţi considera pe deplin fericit

-Chiar dacă m-ar iubi numai pe jumătate cât o iubesc eu, şî tot m-aş considera fericit spuse el, trăgând-o pe Maggie aproape.

-Beryl, unde e geanta aia neagra de care nu te mai despărţeai?

-Ce-ai spus, dragă?

-Geantă neagră! Aia care semăna cu o trusă de medic. în care spuneai că-ţi ţii periile şi pieptenul.

-A, aceea. Nu-ţi face griji, dragul meu! I-am lăsat-o lui Maggie. E sub patul din camera de oaspeţi.

-N-aş fi crezut că o să le simt lipsa, spuse Connor, după ce plecară. îţi aminteşti ziua când au venit aici? Aş fi vrut să se deschidă pământul cu mine.

-Stai puţin, că acum e rândul alor mei să-şi facă apariţia. Şi când vorbesc de ai mei, mă refer la toată familia!

-Ce carte ţi-a dat Beryl?

' Nnatomia* lui Gray. E una dintre cărţile pe « i lc-am lăsat la Michael, nu ştiu la ce le-o ti huit Deşi era calmă în aparenţă, Maggie ıı» » că i se urcă un nod în gât de spaimă. Ştia mtr-o bună zi îi va spune lui Connor I irul în legătură cu admiterea ei la colegiu. N um, însă, nu era momentul. Hai să intrăm! •ıмı puse ea. Ce e, Connor? îl întrebă . .Midu-l preocupat

aminteşti ce a întrebat-o tata pe Beryl .inIc de a pleca? Maggie fu şocată de •t. rflbdarea din vocea lui. A vrut să ştie dacă luat toate lucrurile. Căuta o anumită nt.! Doamne, e prea frumos să fie adevărat! ♦ c aşa cum cred eu, în geanta aia se află . • i douăsprezece mii de dolari, Maggie. I>»m..nd aceasta, se repezi în camera de .ip«-ţi şi scoase de sub pat geanta. I »limnezeule mare! Cu asta erai când... I i n.i am crezut eu că eşti doctor. Şi pe urmă

..... dat whisky, iar eu am crezut că mi-l dai

în dicament

■ »unt să te relaxezi, păreai foarte încordată. ! i atunci eram foarte relaxată... foarte... te >m. Şi pe urmă mi-a fost prea ruşine de ıı ce făcusem. începu să plângă. Acum nu în... Andese aşa. Trebuie sa înţelegi că atunci •f»oi I. ..irte speriată, nu ştiam ce va urma. Nici num ce fac. |(■ vt ci sa spui? 1 ti am luat geanta, dar nu m-am uitat ıм ..... îmi trebuia ceva în care să ascund

cămaşa de noapte. Am înghesuit-o în geani i şi am fugit din casa doamnei Hali. Când am ajuns acasă am aruncat cămaşa şi rochia de |>r mine în foc şi am ascuns geanta sub patul meu A doua zi dimineaţa nu-mi mai aminteam absolut nimic. Până acum am fost convinsă < nu eu ţi-am luat banii. îmi pare nespus de rău - Mie nu, spuse el râzând, cu ochi străluciton Viaţa era frumoasă.

EPILOG

Mai, 1884

Sala de festivităţi era plină de lume. Famih t lui Maggie şi a lui Connor era atât d< numeroasă încât părea a umple singură toain sala. Connor o recunoscu pe Schyler duj-. culoarea părului, apoi auzi râsul cristalin al Im Mary Francis. Michael stătea lângă Ethan Lângă ei, Maddison îl necăjea pe frăţiorul t cu vârfurile codiţelor. Rennie şi Jarret le ţane .ii lângă ei pe cele două gemene. Nu lipseau nh i Rushton cu Beryl; cl îl ţinea în braţe pe micuţul lor de trei ani, iar Beryl îi dădea să ronţăi bucăţi mici de prăjitură. John MacKenzil Worth se uita când la ceas, când la scenă, câml la nevastă-sa. Părea neräbdător.

Connor se aşează lângă Dancer, Tubl'

. pe»;torul purta un costum nou şi o cravată i i «I albă încât acesta se plânse că dacă nu ı'ıuĸ ı soarele mai repede, albul acela avea I • bească, Meredith se fâţâia de colo-<x>lo, nl În unul, când la celălalt în braţe. Mai e mult? întrebă fetiţa, suficient de tare >» ut dă jumătate din sală. n mai e mult, scumpo, spuse el blând,ˢ I'. tiiJu-şi fruntea de fruntea ei. I ıı

vliat după aceea în sală intră decanul t. fiului de Medicină din Philadelphia şi-şi > p.t locul pe podium. Se lăsă tăcerea. I i muclor şi domnilor, onoraţi oaspeţi Am I h' i cu şi onoarea de a vă prezenta

.....I ntcle din 1884.

[1] '--l ti na se dădu la o parte, iar pe scenă 1«.iruri» douăzeci şi patru de femei Lui 11*y.y ic,* care se afla printre ele, i se păru că • primele trei rânduri, ocupate în mare n ui » de ai ei, izbucni o avalanşă de aplauze, i i t i acolo. Connor o aplauda uitându-se

……lui ei, mândru de ceea ce ea realizase.

t Itiilu şi numele, Maggie fu cât pe ce să .ni. .1. emoţie. O susţinu gândul că Connor lli ii „do ca. Traversând scena, Maggie veni l i-şi ţină discursul. Doctoriţa Mary t pi l lioliday era invitată să vorbească în i ■ ! olcgclorei.